

Giới thiệu Thục Nữ Dụ Phu

Editor: Tuyển editor

Thể loại: cổ đại, 1x1, sủng ngọt, cung đình hậu tước, hài hước, nhẹ nhàng, duyên trời tác hợp, HE.

Số chương: 106 chương.

Chỉ vì một đạo thánh chỉ tứ hôn mà nàng phải thành thân với người xa lạ chưa từng gặp mặt, động phòng hoa chúc với hán sao? Hán là vị hôn phu mà nàng luôn tâm niệm chờ đợi sao?

Nàng phải làm cách nào để thân mật ở chung với một người xa lạ?

Mẫu thân là thục nữ tiêu chuẩn, cho nên thanh danh bên ngoài của nàng cũng là đoan trang quy củ, chỉ là nàng phát hiện ý nghĩ của mẫu thân rất không thích hợp, Cửu vương phi độc chiếm Cửu vương không cho hán nạp thiếp, không tính là hiền thực, nhưng vì sao Cửu vương lại sủng nàng như vậy?

Vì thế nàng ngoan ngoãn trước mặt người khác, nhưng sau lưng người lại cư xử rất xấu.

Quyển I: Động phòng với người xa lạ.

Quyển II: Ba mươi sáu kế dụ phu.

Cuốn III: Bốn mươi tám cách sủng thê.

Cuốn IV: Bồi thường mong muốn xưa nay cho ta.

“Phu quân, ta muốn.”

“Hửm?”

“Phu quân, ta muốn chàng thật lòng yêu ta.”

“Được.”

“Phu quân, ta muốn sinh một đứa trẻ cho chàng.”

“Được.”

“Phu quân, ta muốn. Hòa li.”

“Gừ!”

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Thánh chỉ đến Cao gia

Editor: Gà

Sông nước Giang Nam đẹp như họa, Lăng Ba thủy vận, Hân Mặc lưu danh.

Chơi cờ dưới tàng cây, say hoa phẩm rượu, thần nhiên thưởng thức trà trong đình. Nước xanh biếc bao quanh tường trắng, hoa hồng rơi rụng xuống mái ngói xanh, khúc sông quanh co khẽ ngâm nga từ sáng sớm đến lúc chiều tà.

Một nữ tử thanh lệ tóc dài đến eo, ngồi trên một con thuyền lá, đi xuyên qua núi xanh nước biếc, hai bờ sông đã trải qua ba đào sóng gió và sự nhu tình phiêu đảng từ cổ chí kim, cái mà dòng sông trong vắt này chứa đựng, dường như là dấu vết và tang thương của năm tháng.

Khúc sông dọc theo bờ đề dài ngàn dặm, theo gió chập chờn, một nữ tử Giang Nam đáng vẻ thướt tha mềm mại, đang che dù ngồi trên mũi thuyền màu đen. Làn da như tuyết ngưng, y nhân như ngọc. Nước là sóng mắt, núi là mi khi chau mày. Muốn hỏi người đi đường? Mặt mày nhẹ nhàng. Nữ tử như nước, mắt sáng như hồ, thanh tú và ôn uyển, thanh lệ thoát tục.

Đến trước cửa phủ tướng quân, nàng neo thuyền lên bờ, chậm rãi đi lên con đường lát đá xanh cổ kính, mưa phùn mênh mông thấm ướt hoa từ đình

huong, chiếc ô màu phấn, mép váy bay tán loạn vén lên nhiều đóa hoa tuyết mỹ, dọc theo tường viện cao lớn nhẹ nhàng đi qua, mưa hương lượn lờ vào bức rèm, thanh ánh như mộng.

"Nương, con đi am Quan Âm cầu xin bùa bình an này, treo ở đây đi." Cô nương treo túi bùa bình an ở trước bàn thờ Phật, rồi thành kính xá lạy.

"Tĩnh Thực, khui! Mau ngồi bên cạnh nương, có một tin tốt phải nói cho con biết." Sắc mặt phụ nhân trung niên có vẻ hơi tái nhợt, dùng khăn che miệng, để nha hoàn đỡ mình ngồi dậy.

Thế cốt nẫu thân không bền chắc, bệnh nặng bệnh nhẹ không ngừng, phụ thân lại ở chiến trường Mạc Bắc xa xăm, tuy những năm gần đây Tiểu Đường và Đột Quyết [1] giao hảo, không có chiến sự, nhưng nẫu thân vẫn không yên lòng, mỗi khi đến sinh thần của phụ thân đều muốn đích thân đi am Quan Âm cầu bùa bình an. Năm nay họ khan gầy gót, đi không được, nên trưởng nữ làm thay.

[1] Đột Quyết: dân tộc thiểu số thời cổ, ở Trung Quốc, sau bị nhà Đường tiêu diệt

Nói sơ về chiến tranh Đường và Đột Quyết (năm 620— năm 657) là thế kỷ thứ 7 trong giai đoạn đầu triều Đường Trung Quốc thành lập cùng với hai Hãn Đông Quốc Đột Quyết và Tây Đột Quyết tiến hành một loạt các cuộc chiến. Trong đó chiến dịch và sự kiện chủ yếu có trận chiến Ngũ Lũng phản (năm 624), trận Kinh Dương và Vị Hà theo Minh (năm 626), trận Định Tương (năm 629), trận Âm Sơn (năm 630), trận Đình Châu (năm 651), trận Đường diệt Tây Đột Quyết (năm 657). Trong lúc chiến tranh, Đường triều từ bắt đầu trấn an và phòng ngự chuyển thành tiến công, thêm nội bộ Đột Quyết phân liệt và nội loạn, Đường triều chia ra năm 630 và năm 657 hoàn toàn đánh bại Đông, Tây Đột Quyết, bắt Đông Đột Quyết Hiệt Lợi Khả Hãn và Tây Đột Quyết Sa Bát La Khả Hãn làm tù binh, dẫn đến Hãn Quốc Đột Quyết diệt vong. Triều Đường làm chủ phía đông, lãnh địa Tây Đột Quyết chia ra thiết lập phủ Đô Đốc và phủ Đô Hộ. (Nguồn: baidu).

Ở đây tác giả để Tiểu Đường (chứ không phải Đại Đường) nên chắc lúc này triều Đường còn là nước nhỏ.

"Nữ nhi à, nghe nói chỉ ý ban hôn của Thánh thượng ít ngày nữa sẽ đến Liễu An châu [2], con cũng nên đi thăm thăm giá y đi, chuẩn bị một chút." Bàn tay tái nhợt gầy gò của Mạnh thị hơi run rẩy, kéo tay nhỏ bé của nữ nhi.

[2] châu: Ngày xưa chia đất ra từng khu, lấy núi sông làm mốc, gọi là “châu”. ◎Như: “Tô Châu” 蘇州, “Gia Châu” 加州

"Nương.." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tĩnh Thực xấu hổ đỏ bừng, bĩu môi ý bảo bà nhìn ra phòng ngoài. Đưa nàng đi am Quan Âm còn có biểu ca Mạnh Văn Hâm, đơn giản sửa sang lại y quan, đang muốn tiến lên hành lễ với cô mẫu, nghe được câu nói như vậy, cả kinh dừng bước, nháy mắt vài cái, mới chậm rãi tiến lên, khom người thi lễ.

"Hâm nhi chớ đa lễ, cô mẫu cũng không phải là người ngoài." Mạnh thị cười nói.

Phụ thân của Mạnh thị là Mạnh phu tử nổi danh nhất thư viện Giang Nam——thư viện Sơn Trường ở Liễu An, Mạnh gia là chi trưởng của tiên hiền Mạnh Tử, thi thư gia truyền, nặng quý cù lễ nghi.

Mạnh Văn Hâm là ngũ lang Mạnh gia, thuở nhỏ thông minh hơn người, chăm học biết lễ, vừa thi Hương đã trúng Cử nhân, kỳ thi mùa xuân sang năm rất có thể đạt được kim bảng đề danh.

"Biểu muội vừa mới cập kê, sẽ phải nghị hôn sao?" Trước kia cô mẫu luôn nói muốn giữ biểu muội bên người vài năm, cho nên hân vẫn không biểu lộ tâm tư của mình. Hôm nay, không biết có còn kịp hay không?

Da mặt Tĩnh Thực mòng, nghe bọn họ nghị luận hôn sự ngay trước mặt mình, không khỏi thẹn thùng đỏ mặt, buong nất nói: "Nương, nữ nhi mệt mỏi, về phòng trước ạ."

Cô nương ngượng ngùng, chân đi cũng gập, suýt nữa tông vào đại nha hoàn Nhã Cầm đang vội vàng đi vào phòng.

"Cô nương khoan đã, phu nhân, quan truyền chỉ ở Hoàng thành đã đến tiền viện, lão thái gia bảo phu nhân và đại cô nương nhanh đến tiền thính tiếp chỉ." Nhã Cầm lập tức nói.

Trong tiền thính đã đốt hương án, dọn xong bỏ đoàn. Người Cao gia tụ tập, đồng loạt quỳ xuống đất tiếp chỉ.

"Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết: Vì nghe thấy trưởng nữ của Phiêu Kỳ tướng quân Cao Bác Viễn, Cao Tĩnh Thực hiền thực độ lượng, dịu dàng đôn hậu, tướng mạo xuất chúng, Thái hậu và trẫm nghe thấy quá mức vui mừng. Nay với tam nhi tử Chu Lăng của Quận Vương Chu Thiêm, vừa đến tuổi thành gia, cần chọn ra hiền nữ phối xứng. Khuê nữ Cao Tĩnh Thực, với Chu Lăng có thể nói do trời đất tạo nên, vì để hoàn thành nét đẹp cho giai nhân, đặc biệt gả Cao Tĩnh Thực cho Chu Lăng, chọn ra ngày tốt thành hôn. Khâm thử!" Thái giám tuyên chỉ cao giọng tuyên đọc xong chiếu thư, luôn miệng nói chúc mừng, ban chiếu thư vào tay Cao lão thái gia.

Người Cao gia hai mặt nhìn nhau, trên mặt trừ khiếp sợ, thì không hề có vẻ vui mừng.

Trước đó Cửu vương phi đã từng hỏi qua ý tứ của Cao gia, nhưng khi đó nói là con thứ Quách Khải của Binh Bộ Thượng Thư Quách Dục. Tuy nói phủ Quận Vương cao hơn so với công phủ Thượng Thư, nhưng Cao gia cũng không phải vì với cao mới gả nữ nhi, biến cố bất ngờ, làm toàn gia ứng phó không kịp.

Cao lão thái gia cũng là người đã trải qua chiến tranh, tuy trong lòng không hiểu, nhưng vẫn hô tạ chủ long ân, nhận Thánh chỉ, cho tiền thưởng, lại lệnh cho quân gia khoản đãi thái giám truyền chỉ thật nồng hậu.

Mạnh Văn Hâm đứng trên bậc thang ngoài cửa sổ, nghe rõ thánh chỉ một chữ không sót. Không ngờ là công tử phủ Quận Vương, quả nhiên, lấy thân phận quan nhất phẩm của đương, biểu muội phải gả cho người môn đăng hộ đối, chứ không phải là hài tử thư viện nghèo kiết hủ lậu.

Hắn cất bước về nhà, thư sinh luôn trầm ổn, cũng bị vấp ở cổng lớn, suýt nữa ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-2: Thánh chỉ đến Cao gia 2

Quay đầu lại nhìn sang cổng lớn màu đỏ thẫm được thếp vàng, cười khổ. Cổng quá cao, không phải ai cũng có thể dễ dàng bước qua.

Trong đại sảnh, tiền khách quý truyền chỉ đi, chỉ còn lại người Cao gia. Lão thái gia mở Thánh chỉ cẩn thận xem lại ba lần, thờ dài nói: "Đây đến tột cùng là duyên cố gì, sao con thứ Quách gia biến thành con trai thứ ba của Chu gia, Cửu vương phi cũng chưa từng gửi phong thư đến nói chút gì cả."

Cửu vương phi là nữ nhi của lão thái Liễu gia cách vách Liễu Yên Nhiên, hai nhà nhiều năm thế giao, thân như người một nhà. Tiết thanh minh Cửu vương phi hồi hương thăm người thân đã từng đề cập với lệnh công Cao gia về cháu ruột của Quách lão, con thứ Quách Khải của Binh Bộ Thượng Thư Quách Dực, nói là cùng lớn lên từ nhỏ với Thế tử Cửu Vương, vẫn vô toàn tài, nhân phẩm đoan chính, tính tình hiền hoà, lúc ấy vừa dịp Cao tướng quân cũng trở về nhà thăm người thân, bởi vì quan hệ giữa ông và Quách Dực không tệ, hiểu rõ phẩm hạnh Quách gia, nên đã đồng ý chuyện này. Lúc ấy Cửu vương phi đã cười nói, phần thưởng Quách gia muốn cầu hoàng thượng ân điển, sẽ là thánh chỉ ban hôn.

Lão thái gia im lặng suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: "Thánh chỉ đã ban, bất luận trong lúc này có chuyện gì, cũng không thay đổi được rồi. Bác Viễn ở biên quan Mạc Bắc, thân thể nương Tịnh Thục lại không tốt, bây giờ chỉ kể, Bác Nghiệp sẽ dẫn theo hai tỷ muội Tịnh Thục lấy danh tiết Trung thu để đi thăm Cửu vương phi, đi vào kinh hỏi thăm chuyện này. Thuận tiện sửa lại tòa nhà trong kinh, nên đặt mua gì thì đặt mua, dù sao tương lai thành thân sẽ cưới vợ ở kinh thành."

Tịnh Thục trở lại khuê phòng, yên lặng ngồi trước thư án, cầm một quyển «Nữ giới» lên, ngưng thần hồi lâu, một chữ cũng không vào.

Tùy ý đặt cuốn sách ở góc bàn, cầm « Kinh Thi » mình thích nhất lên, vừa lật tay, chính là « Bội phong • Tĩnh nữ »: Tĩnh nữ kỳ xu, Sĩ ngã ư thành ngu, Ái nhi bất kiến, Tao thủ trì từ [3].

[3] Bài thơ "Tĩnh nữ" (Cô gái nhàn nhã) trích trong Kinh thi của Khổng Tử

Cô nương vẫn nhã xinh đẹp, hẹn gặp tình lang ở góc thành. Lại cố ý trốn không gặp hẳn, tình lang nhanh chóng gãi đầu nhìn xung quanh.

Nàng chưa từng có kinh nghiệm hoan khoái như vậy, thậm chí còn không đợi được tình yêu đầu tiên, đã bị thánh chỉ ban hôn. Hết lần này đến lần khác phu quân tương lai của mình không phải là người đã bàn bạc trước kia, trong lòng Tịnh Thục tràn đầy thấp thòm. Kinh thành xa xôi, phủ Quận Vương cao quý, nàng không xác định được tương lai của mình sẽ trôi qua thế nào.

"Ài..." Trong lúc vô tình, khúc môi tràn ra một tiếng than nhẹ.

Đại nha hoàn thiếp thân Thái Mặc ở một bên hé môi cười khê: "Cô nương đang suy nghĩ về cô gia tương lai sao? Cô nương yên tâm đi, nhà bọn họ cưới được cô nương mỹ mạo lại có trí thức hiểu lễ nghĩa như vậy, nhất định yêu như chỉ bảo thôi."

Tổ Tiên bên cạnh đang sử dụng sợi tơ tằm sửa sang lại đồ thêu, liếc mắt nhìn về phía bên này, không lên tiếng.

Thuở nhỏ hai đại nha hoàn này đã cùng Tịnh Thục lớn lên, Thái Mặc hoạt bát, Tổ Tiên trầm tĩnh. Sau đó Thái Mặc được ca ca chuộc thân ra ngoài lập gia đình, nhưng tân hôn được ba tháng, trượng phu của nàng đã bị kêu gọi nhập ngũ đi lính Tây Bắc. Sau lại rơi xuống sông Lương Sa rồi bị cuốn đi, bà bà (mẹ chồng) lập tức ép gả nàng cho tiểu thúc, nhưng tình cảm giữa Thái Mặc và trượng phu rất tốt, tin chắc trượng phu còn sống, không chịu tái giá, đã chạy khỏi nhà chồng, khóc lóc cầu xin Cao Tịnh Thục chữa cháp, để nàng trở về hầu hạ cô nương. Tịnh Thục mềm lòng, không nhìn nổi Thái Mặc tìm cái chết, nên đã cho bà bà nàng chút ngân lượng, để bà ta cho tiểu thúc cưới người khác, rồi giữ lại Thái Mặc.

Đang tâm phiền ý loạn, mẫu thân được Nhã Cẩm diu vào, thấy « Kinh Thi » trong tay Tịnh Thục, thờ dài nói: "Tịnh Thục, rất nhanh thôi con sẽ trở thành người có phu quân, nên đọc « Nữ giới », « Nữ Tắc » nhiều hơn đi, quy củ trong phủ quận vương này nhất định rất lớn, bị người chê cười chỉ là chuyện nhỏ, nếu bị bà bà, phu quân ghét bỏ, thì phải làm thế nào?"

Tịnh Thục yên lặng để cuốn sách xuống, đỡ mẫu thân ngồi xuống, yên tĩnh lắng nghe lời dạy dỗ.

Thân thể Mạnh thị không tốt, chỉ nói trong chốc lát, thì ho khan không nói nổi nữa. Tịnh Thục vội vàng đưa nước ấm cho mẫu thân uống, lại nhẹ nhàng giúp bà vỗ lưng để thuận khí.

Nữ nhi hiểu chuyện biết lễ, Mạnh thị cũng yên tâm, nên không ở lâu, trở lại phòng ngủ của mình nằm xuống tĩnh dưỡng.

Suy nghĩ về những năm thành thân đã qua, hàng năm trượng phu không bên cạnh, mình sinh hai nữ nhi thì thân thể đã suy yếu, cũng nghi ngờ không thể mang thai được nữa. Vì vậy, trượng phu chỉ đành phải nạp thiếp thất, sau lại có thứ tử.

Mạnh thị nhắm mắt lại, lệ nóng trượt qua tai, nữ nhi của bà, ngàn vạn lần không nên gặp một trượng phu như thế.

Thật ra thì trượng phu của bà cũng không tồi, thiếu niên anh hùng, dựa vào một thân bản lĩnh lúc Cao gia lâm vào khốn cảnh đã thi được Vô Trạng Nguyên, cứu cả nhà. Sau đó trấn thủ biên quan, rất ít về nhà. Nếu không phải ông đang ở bên ngoài khổ cực làm quan, để người nhà có được cuộc sống an bình. Ông cũng không gần nữ sắc, nếu không phải vì kéo dài hương khói, ông cũng không muốn nạp thiếp.

Năm đó Mạnh thị là đệ nhất tài nữ ở Liễu An châu, xinh đẹp hiểu chuyện, hai người cũng xem như trai tài gái sắc, làm người ghen tỵ. Nhưng giấy không hợp chân chỉ có tự mình biết, đêm tân hôn ông say mềm, lúc hưng hăng đâm vào đã gọi tên một nữ nhân khác. Đó là người yêu thanh mai trúc mã của ông, đáng tiếc đã gả cho người có quyền cao chức trọng, nên ông không có cách nào. Sau tân hôn, ông không về nhà, cho đến khi hài tử ra đời cũng chưa trở về liếc mắt nhìn, lúc Tịnh Thục đến tuổi trăng tròn mới nhìn thấy phụ thân. Nhiều năm gởi chiếc một mình trần trọc, Mạnh thị đã quen, cũng không chờ đợi gì nữa, chỉ hy vọng hai nữ nhi gả cho trượng phu tốt yêu thể tử thương hài tử thôi.

Tịnh Thục nằm trên giường cũng không ngủ được, nhìn chăm chăm trăng rằm trước cửa sổ, suy nghĩ về hôn sự của mình.

Nữ tử được người hâm mộ nhất ở Liễu An châu chính là Cửu vương phi, bà là nữ nhi của tri phủ Liễu An châu, sau khi bị hoạch tội tịch biên gia sản, lúc tinh thần sa sút, gặp được Cửu Vương, trở thành một đoạn giai thoại. Nàng từng đến phủ Cửu vương, nhìn thấy hậu hoa viên Liễu Thủy Khúc, giống hệt con dê ngàn dặm ở Liễu An châu, nghe nói Cửu Vương vì muốn dỗ vương phi vui vẻ, đã cố ý sai người đi thực [4] từ Liễu châu. Cửu Vương là thân vương quyền khuyên thiên hạ, nhưng lại từ chối không nạp thiếp, toàn tâm toàn ý thương yêu Cửu vương phi.

[4] đi thực: nhổ cây, dời cây, cấy ghép

Nam nhân như vậy, trên đời có mấy ai?

Tịnh Thục không dám hy vọng xa vời mình sẽ nhận được sự yêu chiều như Cửu vương phi vậy, chỉ hy vọng trượng phu là một người hợp nhãn, không nóng nảy. Ai cũng hi vọng trượng phu của mình quyền cao chức trọng, tướng mạo anh tuấn, nhưng Tịnh Thục để ý tính tình tu dưỡng hơn, nàng không yêu cầu quá cao, chỉ mong trượng phu thấu tình đạt lý, dịu dàng thương người.

Tam công tử Chu gia Chu Lăng, sẽ là phu quân nàng chờ đợi sao?

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đến đế đô

Editor: Gà _ LQĐ

Đế đô phồn hoa náo nhiệt, hai tỷ muội Cao gia ngồi trong xe ngựa, một an tĩnh hiền thực rũ mắt có tâm sự, một lạnh lẽo vén màn xe, theo khe hở nhìn ra bên ngoài.

"Khả Nhi..." Tịnh Thục vốn không muốn quản giáo muội muội, nhưng kiểu vén màn xe ngó ra bên ngoài, bấy giờ không phải là đại gia khuê tú.

Nhũ danh của nhị cô nương Cao Tịnh Nhân, là Khả Nhi, nàng nghịch ngợm le lưỡi, buông tay xuống, ngồi thẳng người. "Tỷ tỷ, lần này đến Kinh thành có thể lên lên gặp tỷ phu một lần hay không?"

Khuôn mặt Tịnh Thục đỏ lên, sắc giọng: "Đừng nói nhảm, nào có ai trước hôn sự tự mình gặp mặt, truyền đi, còn muốn danh tiết không hả?"

Khả Nhi cong môi, trong lòng không phục, lại không dám nói gì. Nàng cảm thấy tỷ tỷ đã bị mẫu thân quản giáo đến hơi cổ hủ, cứ giống như ông ngoại, lão phu tử bảo thủ. May thay, mẫu thân quản giáo nhị nữ nhi không quá nghiêm khắc, dù sao từ nhỏ nàng đã không nghe lời, sau đó mẫu thân cũng lười phí sức với nàng.

Cao gia ở Kinh thành có một tòa trạch được hoàng thượng ban thưởng, bởi vì lão thái gia đã quen ở tại quê nhà, nơi này vẫn trống không, chỉ có vài hạ nhân giữ nhà quét dọn.

Tịnh Thục đã đến kinh hai lần, cũng là vì để thỉnh an Cửu vương phi. Lần này vào phủ Cửu vương, cũng càng thêm câu nệ hơn so với trước, dù sao đã là người có hôn ước, hơn nữa hôn ước này còn có chút không giải thích được.

Cửu vương phi nhìn thấy người ở quê vừa đến, đương nhiên vô cùng vui vẻ, thân thiết kéo tay hai tỷ muội ngồi vào sạp quý phi, ân cần hỏi han.

Nói đến hôn sự của Tịnh Thục, Cửu vương phi thở dài: "Vốn muốn gả con cho Quách Khải, đứa bé kia ta nhìn lớn lên, cùng Lý Duy tình như thủ túc, có

bản lĩnh, tính tình cũng hào sảng. Đáng tiếc... Không có duyên phận, hẳn có mối tình thắm thiết với một tiểu thiếp, trước đó vài ngày đã sinh ra thứ tử, người như vậy vạn vạn không thể gả cho hắn. Ta đã làm chủ đầy cửa hôn sự Quách gia này đi, vốn muốn sau này tìm một giai tử, ai ngờ trưởng công chúa cầu xin hoàng thượng, nhanh như vậy đã ban hôn, sau khi Thánh chỉ đến phủ Quận Vương, ta mới nghe nói."

Thì ra đây không phải là hôn sự cô mẫu giúp mình xem, tiếng đánh trống trong lòng Tịnh Thục kêu vang. Ở Kinh thành nhiều quý nữ như vậy lại không chọn, tại sao phủ Quận Vương muốn chọn một nữ tử hương dã như mình, chẳng lẽ Chu Lăng này có bệnh không tiện nói ra? Hoặc giả thân thể tàn tật, dung mạo xấu xí, hoặc do tính tình, thanh danh không tốt?

Tiểu cô nương mím chặt môi, rừ mắt không ngừng run rẩy, dường như Cửu vương phi nhìn thấu lo lắng của nàng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé hơi lạnh, dịu dàng nói: "Đừng lo lắng, Chu Lăng này cũng là đứa trẻ ngoan, khi còn bé đã thông minh anh tuấn, mấy năm nay cứ y như nhận được chức quan ở ở Lương châu, không thường hồi kinh, ta cũng không còn gặp nữa. Tuy nhiên, cũng không kém là bao. Nghe nói Chu gia đã phái người đi Lương châu đón y hồi kinh, ít ngày nữa sẽ đến, lúc đó, ta sẽ an bài, để con nhìn từ xa một lần, sẽ an tâm ngay thôi."

Khả Nhi vỗ tay bảo tốt: "Tốt quá, con đã muốn xem thử đến cùng tỷ phu có xấu xí hay không? Ha ha!"

"Người nha đầu này..." Cửu vương phi sùng ái sờ đầu Khả Nhi, đối với hai đứa bé này thật sự thích từ trong đáy lòng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịnh Thục đỏ hồng, ngập ngừng nói: "Không cần đâu ạ, trước sau gì cũng phải gả, thấy hay không thấy thì có khác gì nhau."

Cửu vương phi biết nàng giống Mạnh thị, tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi, cũng không nhiều lời, chỉ chờ Chu Lăng hồi kinh, sẽ tìm lý do dẫn nàng đi xem một chút.

17 tháng tám, Cửu vương phi dẫn theo hai cô nương đến phủ Thừa Tướng thăm biểu tỷ Mai thị của mình.

Ở trên xe ngựa, mới nói ra ngọn nguồn cho hai cô nương. "Mấy ngày nay Chu Lăng đã về nhà, nếu ta có ý gọi y đến phủ Cửu vương, không khỏi có vẻ cố ý. Y luôn có giao hảo với Tư Mã Duệ, hôm nay sẽ đến phủ Thừa tướng làm khách, cho nên chúng ta cũng đến Thừa tướng phủ làm khách, xem như vô tình gặp được, sẽ không có ai nói gì."

"Dạ." Khả Nhi vui mừng gật đầu: "Con phải nhìn xem, tỷ phu tương lai so với Duệ ca ca thì như thế nào?"

"Khả Nhi..." Tịnh Thục đỏ mặt sáng giọng.

"Tỷ tỷ, tỷ đừng ngượng ngùng, thật ra thì tỷ cũng rất muốn gặp mà? Lỡ như đáng đáp tỷ phu quá xấu, có phải tỷ không cần phải gả qua nữa đúng không?" Tiểu nha đầu cười khanh khách.

Tịnh Thục không muốn nói chuyện với nàng, cúi thấp đầu chỉnh trang y phục, sợ trên người mình có chỗ không ổn.

Vào Thừa tướng phủ, thì có hai gã thanh niên nam tử tiến lên đón, trong lòng Tịnh Thục nhảy thành một đoàn, trên mặt nóng bừng. Tiểu Đường phóng khoáng mở cửa cho dân, nam nữ chưa lập gia đình ở chung một chỗ du sơn ngoạn thủy cũng không phải là chuyện gì kỳ, chứ đừng nói là vô tình gặp được rồi nhìn nhau một cái.

Nàng thừa dịp tiếng bước chân người đến còn ở rất xa, ngước mắt lên rèm nhìn một cái thật nhanh, rồi vội vàng cúi đầu.

Hai nam tử trẻ tuổi, một cao một thấp, một trắng một đen, người bên trái mặc xiêm áo Mặc Lan, sắc mặt hơi đen, ngũ quan cũng không phải rất xuất chúng, nhưng cũng sạch sẽ chỉnh tề, tao nhã lễ độ. Bên phải thì mặc y phục màu nguyệt sắc (trắng), mặt mày phi phạm, khí chất lồi lạc, như ngọc thụ lâm phong.

Nếu trong hai người kia có một người là vị hôn phu của mình, dĩ nhiên Tịnh Thục hy vọng là người bên phải đó.

Hai người đến gần, cùng nhau cho hành lễ với Cửu vương phi. "Vương Khang bái kiến Cửu vương phi." Thanh niên áo lam quỳ xuống đất.

Trong lòng Tịnh Thục vui mừng, hẳn tên là Vương Khang, vậy người bên cạnh này —— chính là Chu Lăng nhỉ.

"Ra mắt đi, mẫu thân đã bày trà bánh ở hậu hoa viên, chờ đi cùng ngắm hoa." Tư Mã Duệ cúi người hành lễ.

Nhìn thấy Tư Mã Duệ, Khả Nhi nhảy cẫng lên chạy hai bước đến gần, kéo tay áo của hắn như giới thiệu cho Tịnh Thục: "Tỷ tỷ, đây chính là sư phụ Duệ ca ca của muội, huynh ấy viết chữ khá tốt, ông ngoại còn kém huynh ấy. Từ năm trước muội đã học chữ cùng Duệ ca ca, đám biểu ca cũng không dám cười chữ muội khó xem nữa."

Trong hai người này không có ai là vị hôn phu của mình, trong lòng đột nhiên có chút mất mát, gương mặt nóng lên của Tịnh Thục hơi hòa hoãn, thoáng ngẩng đầu nhìn Tư Mã Duệ. Khó trách muội muội còn nhỏ tuổi đã động xuân tâm, một vị giai công tử như vậy, đúng là rung động lòng người.

Tư Mã Duệ dẫn theo đoàn người đi đến hậu hoa viên, Mai thị cũng không biết ý đồ thật sự của Cửu vương phi, chỉ cho là như bình thường đến tán gẫu, kêu mọi người ngồi xuống nói chuyện.

Mấy ngày trước Tư Mã Duệ đã được di dận dò, chỉ chờ Chu Lăng đến sẽ dẫn y đến dạo hậu hoa viên, sau đó giả vờ như vô tình gặp được, rồi để y đến bái kiến mẫu thân và Cửu vương phi.

Chu Lăng vừa vào Tướng phủ, lập tức kéo cổ tay Tư Mã Duệ đi ra ngoài: "Mấy năm không gặp, chúng ta đi ra ngoài tý thí một chút."

"Đừng mà." Không hoàn thành nhiệm vụ đi giao phó, sao Tư Mã Duệ có thể để y đi ra ngoài: "Người vừa trở về đã đánh đánh giết giết, ở Lương châu còn chưa đánh đủ à? Đi, đến thư phòng ta ngồi một lát."

Tư Mã Duệ và Vương Khang một trái một phải mang Chu Lăng đến thư phòng, sau khi ôn chuyện, thì dẫn y đến hậu hoa viên đi dạo.

"Chu Lăng, tiểu tử người thật có phúc khí, Thánh thượng ban hôn, người chẳng tốn sức lực đã có thể thủ được một mỹ kiều nương về nhà." Mới vừa rồi tỷ tỷ Khả Nhi, Tư Mã Duệ đã gặp, là một cô nương e thẹn dung mạo xinh đẹp, tiện nghi cho tên tiểu tử đáng chết Chu Lăng này rồi.

"Hừ! Ta không hiếm lạ." Chu Lăng cảm hận nói.

Tư Mã Duệ nghi ngờ nhìn y, buồn bực nói: "Cô nương Cao gia kia chọc gì đến người rồi hả?"

"Chẳng qua chỉ là thông gia chính trị thôi, những năm ta ở Tây Bắc này, trong nhà chẳng quan tâm. Hôm nay lúc cần đến con cò là ta, tìm một nữ nhân môn đăng hộ đối ép buộc nhét cho ta. Chưa từng gặp mặt, không biết xấu hay đẹp, tính tình thế nào, cứ như vậy mù mắt thành thân, có thể tốt được à?" Chu Lăng không tin tổ mẫu sẽ suy nghĩ cho mình, cửa hôn sự này, nhất định là có lợi cho Chu gia.

Tư Mã Duệ cười khúc khích: "Chu Lăng, vị hôn thê này của người... Nghe nói rất xinh đẹp, có tri thức hiểu lễ nghĩa, ngàn dặm mới tìm được một cô nương tốt như thế đấy."

Vương Khang hỏi tường lại hai cô nương vừa nãy, dường như hiểu ra cái gì. Mới vừa rồi vẫn không nói thêm vào, giờ phút này cướp lời: "Ai nói không phải, có lẽ hai cô nương vừa rồi Cửu vương phi dẫn đến thì trong đó có một người là vị hôn thê của người. Giọng nói các nàng đều là khẩu âm Liễu châu mềm mại dịu dàng, tiểu tử Quách Khải kia không có phúc, nghe nói vốn muốn gả cho Quách Khải, nhưng Quách Khải nâng tiểu thiếp nọ như nâng bảo bối, nên không muốn. Lúc này mới tiện nghi cho người."

Bước chân Chu Lăng dừng lại, sắc mặt chợt biến: "Người nói gì? Vốn muốn gả cho Quách Khải, hán không cần nên mới cho ta?"

Vương Khang vừa thấy mình đã gây họa, bị dọa sợ đến mức không dám nói tiếp nữa. Chuyện Quách Khải này, người biết cũng không nhiều, Vương Khang cũng chỉ tình cờ nghe nói.

Tư Mã Duệ vội vàng hòa giải: "Người đừng nghe hán nói vậy, đây là duyên phận, là duyên phận mà người và cô nương Cao gia đã tu luyện mấy đời."

Chu Lăng đã giận dữ, nắm chặt quả đấm vang lên răng rắc, cắn răng nghiêng lợi nói: "Ta cũng biết, làm sao tổ mẫu sẽ nhớ đến ta? Quả nhiên vì người ta không muốn, mới cho ta, ta đây phải đến chỗ bọn họ tính sổ, thê này ta không muốn, ta trở về Lương châu tự mình thú."

Chu Lăng xoay người rồi đi, tựa như một trận lốc xoáy nhanh chóng biến mất, Tư Mã Duệ cả kéo cũng không kéo được.

Đến chỗ đi phục mệnh, đương nhiên Tư Mã Duệ không dám nói ra chân tướng, chỉ nói là có gã sai vặt đến gọi Chu Lăng về nhà. Cửu vương phi nghe nói Chu Lăng đến cổng hậu hoa viên lại vội vã rồi đi, thờ dài, chỉ đành chấp nhận. Lần này không thể gặp mặt, vậy chờ đêm động phòng hoa chúc thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đại lễ xuất khuê [1]

Editor: Gà _ LQĐ

[1] khuê: ở đây chỉ khuê phòng, tựa truyện có nghĩa là món quà lớn nhận được khi sắp không còn là nữ tử khuê phòng chưa gả.

Bởi vì năm sau không có ngày lập xuân, chính là năm mà dân gian tục xưng là quả phụ, cho nên cuối năm tụ tập thành thân vô cùng nhiều.

Chu gia và Cao gia thương nghị xong hôn kỳ sẽ tổ chức vào mừng hai tháng chạp, hơn ba tháng chuẩn bị hơi vội vàng. Hai nhà bận rộn người ngã ngựa đổ, làm đủ trình tự ba môi sáu lễ, thì đã vào Đông Nguyệt rồi.

Đề Tĩnh Thục an tâm chính là sau khi trao đổi thiệp canh, phát hiện bát tự hai người rất tương hợp, dấu hiệu tốt của thích hợp tương sinh. Mạnh thị cũng vì vậy mà vui mừng như rồng mây, thân thể hơi có chuyển biến tốt, lập tức đứng lên bận rộn vài ngày.

"Nương, ngày mai sẽ rời khỏi Liễu An châu, con muốn ngủ cùng nương một đêm, làm tiểu nha đầu một lần." Trong mắt Tĩnh Thục hàm chứa nước mắt, kéo tay mẫu thân lưu luyến không rời.

Mạnh thị gạt đầu, nhìn nữ nhi ôn thuận, cũng đầy lo lắng.

Hai mẹ con nằm trên một cái giường, nhẹ giọng thân thiết tâm sự.

"Tĩnh Thực, con là một đứa bé ngoan biết lễ hiểu chuyện, nương rất yên tâm về con. Chỉ mong đợi Chu Lăng này là một người biết lạnh biết nóng, có thể thương thể ái tử, thì đã đủ rồi." Mạnh thị thấp giọng nói.

"Nương, đời này gả cho cha, nương có hối hận không?" Tĩnh Thực đột nhiên hỏi.

Mạnh thị ngẩn ra, không ngờ nữ nhi sẽ hỏi vấn đề như vậy, trầm tư một hồi nói: "Không hối hận, đây chính là mệnh của nương. Năm đó tổ phụ con đảm nhiệm quan mục [2] ở Liễu châu, cha con là thiếu niên anh hùng của Liễu An châu, có ông ấy, chưa kể là không nhặt của rơi trên đường, đêm không cần đóng cửa, lúc ấy trên đường không có du côn lưu manh dám gây chuyện thị phi. Thiếu nữ nào không ngưỡng mộ anh hùng chứ? Lúc Cao gia nhắc đến hôn sự, nương len lén vui mừng rất lâu. Cha con không thường về nhà, là bởi vì quân vụ trong người, không còn cách nào."

[2] quan mục: chức quan cai quản một châu

"Nương, con nhớ mang máng khi còn bé lúc không có ai, nương sẽ gọi nữ danh Noãn Noãn của con, tại sao sau đó không còn gọi nữa? Tựa như Khả Nhi, không phải cũng toàn gọi nữ danh sao."

Tĩnh Thực sinh vào mùa đông, năm đó lạnh lẽo khác thường, Mạnh thị sinh con đau chết đi sống lại, trọng phụ lại không ở bên cạnh, buổi tối ôm hài tử, bà luôn cảm thấy lạnh. Lúc dỗ hài tử, dĩ nhiên đã gọi nàng là "Noãn Noãn (ấm áp)", "Noãn Noãn", nhưng bà sợ bị người khác nghe được, sợ người khác đoán được tâm tư của bà, từ đó không dám gọi trước mặt người khác. Sau đó, Tĩnh Thực lớn lên hiểu chuyện, cũng không gọi nữ danh đó nữa rồi.

"Đừng nói những điều này nữa, có một chuyện trọng yếu suýt nữa đã quên rồi." Mạnh thị đứng dậy, từ tầng dưới cùng của rương gỗ đồ lấy ra một quyển sách nhỏ, thấp sáng cây nến, bảo Tĩnh Thực ngồi dậy xem. "Vốn nên trước đám cưới một ngày mới dạy con chuyện phu thê, nhưng thân thể này của mẫu thân cốt chịu không được đường dài lắc lư, không vào được Kinh thành, cũng chỉ có thể tối nay cho con xem này nọ thôi."

Tĩnh Thực đã nghe Thái Mặc đề cập đến, trước khi xuất giá mẫu thân sẽ cho một quyển tập tranh rất đặc biệt, đến tốt cùng là đặc biệt thế nào, nàng ấy không nói tí mĩ, chẳng qua trong đôi mắt xéch xoay chuyển ra thần thái khác thường.

Ngón tay trắng nhỏ mở sách ra, xộc vào mắt chính là một nam một nữ đang trần truồng. Tay Tĩnh Thực run lên, hoàn toàn không thấy rõ bọn họ đang làm gì, đã lập tức ném sách ra ngoài.

Da mặt Mạnh thị cũng mông, thấy nữ nhi bụm mặt không chịu xem, ngay cả lỗ tai cũng đỏ, mình cũng cảm thấy rất không được tự nhiên.

"Tĩnh Thực, lúc nữ nhi nhà ai xuất giá, cũng đều có một lần thế này. Lần đầu tiên sẽ rất đau, sau đó sẽ tốt hơn nhiều. Nương.. Cũng không biết nên nói thế nào, con vẫn tự mình xem một chút đi, tránh cho đến lúc đó không biết làm sao." Mạnh thị đỏ mặt nhặt sách lên, nhét vào tay nữ nhi, mình lại ngượng ngùng nằm trên giường.

Tĩnh Thực đang cầm sách lớn cỡ bàn tay, tay run thành một đoàn, lòng bàn tay nóng rực, hoàn toàn không dám mở ra nhìn. Lại sợ không học tập, đêm động phòng hoa chúc sẽ có chỗ thất lễ, nên đã cắn chặt môi, gắng gượng mở một tờ ra.

Nàng cố gắng mở hai mắt nhắm chặt ra, cố ép mình xem rõ ràng. Thấy họa nam nhân một tay vuốt bộ ngực mềm mại của nữ nhân, một tay đang ôm mặt, hai người miệng đối miệng, phía dưới to lớn của nam nhân nửa chìm vào thân thể nữ nhân.

Thì ra chuyện phu thê chính là như vậy sao? Nàng tình nguyện không muốn.

Tĩnh Thực khép sách lại, che trái tim như nai con nhảy loạn, qua thật lâu mới bình phục hơi thở gấp gáp.

Quá xấu hổ rồi!

Thân thể của mình, lúc tắm rửa cũng ngượng ngùng không dám cho nha hoàn nhìn, tại sao có thể cho nam nhân nhìn đây? Hơn nữa còn vừa sờ vừa cắn.

Tĩnh Thực yên lặng thở dài: "Nương, con không muốn thành gia thất."

Mạnh thị quay đầu lại, lo lắng nhìn nữ nhi một lát, thu sách trong tay nàng bỏ lại vào trong rương. Dỗ nữ nhi nằm xuống: "Tại sao có thể không lấy chồng, luân lý cương thường con đã quên rồi sao? Đừng suy nghĩ lung tung nữa, sau này thành gia thất, sẽ có rất nhiều chuyện. Phục vụ cha mẹ chồng, giúp chồng dạy con, chuyện giường chiếu này chỉ vì đề nối dõi tông đường mà thôi, dù có xấu hổ chẳng nữa, nhìn một chút cũng sẽ trôi qua thôi. Nhớ phải lấy phu làm trời, hần muốn, con sẽ phải cho. Hần không muốn, con cũng không thể cưỡng cầu."

"Dạ." Tĩnh Thực thấp giọng đáp lời, trong lòng vô cùng quay cuồng.

Ngày thứ hai, lên đường lúc bình minh, do nhị thúc và nhị thẩm đưa con gái xuất giá. Hai đại nha hoàn hồi môn là Tô Tiên và Thái Mặc, vốn trọng phụ Thái Mặc đã mất tích, là một người không may mắn, Cao gia không muốn để nàng ấy đến Kinh thành. Nhưng Tĩnh Thực biết, nếu mình không mang nàng ấy theo, có thể bà bà nàng ấy sẽ còn đến tìm nàng gây phiền toái, hơn nữa Thái Mặc là người từng trải, khi mình gặp phải một chút vấn đề khó khăn giữa phu thê thì có thể dễ dàng hỏi thăm nàng.

Quần sự Không ma ma là ma ma nghiêm khắc nhất, Mạnh thị lo lắng Tĩnh Thực trẻ tuổi không biết chuyện, sợ nàng thất lễ, mới để Không ma ma đi theo trông nom khoảng mười ngày, chờ Tĩnh Thực quen thuộc quy củ của phủ Quận Vương, Không ma ma sẽ trở về.

Vào kinh, những ngày sau đó càng nhanh hơn, đảo mắt chính là mừng hai tháng chạp.

Mặc giả y tự tay thêu hồng vào, trang điểm ăn mặc thỏa đáng, nữ tân trong nhà cũng đồng loạt khen ngợi. Cửu vương phi kéo tay Tịnh Thực, cười nói: "Tịnh Thực của chúng ta là cô nương đẹp nhất Liễu An châu, hôm nay là giá nương trong kinh có... phúc khí nhất. Nhìn mặt mày này, đáng người này, tối hôm nay vén khăn voan hồng lên, A Lăng sẽ rất vui mừng đấy."

Theo tập tục, cần mời một vị khách quý là nữ tử song toàn đến đưa tiễn, hôm nay nữ khách đưa tiễn Cao Tịnh Thực chính là Cửu vương phi, có thể mời được Cửu vương phi là thể diện lớn lao của Cao gia.

Phiêu Ky tướng quân Cao Bác Viễn chờ nữ nhi ở trước sảnh, nhìn nữ nhi vừa có dung mạo xinh đẹp vừa tự nhiên hào phóng, không khỏi gật đầu mỉm cười.

Ngoài cửa thợ trang điểm đã thúc giục kêu khí thế ngất trời, giờ lành đến, vang lên tiếng pháo mừng.

"Sau này đến phu gia phải hiếu kính cha mẹ chồng, đối xử tử tế với huynh đệ tỷ muội, giúp chồng dạy con, mỹ mãn cả đời!" Đối mặt với lời phụ thân tha thiết dặn dò, mắt Tịnh Thực đỏ lên, suýt nữa rơi lệ. Nghẹn ngào nói: "Vâng", rồi ra cửa lên kiệu hoa.

Đã lạy thiên địa, vào động phòng, Hi nương đã xướng trướng ca [3], nói lời may mắn rồi đi mất, trong nhà bỗng chỉ còn lại chủ tớ bốn người.

[3] trướng ca: khúc hát dành cho phu thê mới cưới, như là ném hạt dẻ, tào tào lên giường để chúc may mắn.

"Cô nương, có muốn ăn chút gì không, bận rộn một ngày cũng mệt mỏi rồi." Thái Mặc sẵn sàng giúp Tịnh Thực xoa bóp vai.

"Nói vậy, ăn cái gì mà ăn, khăn voan còn chưa có vén đâu, yên lặng ngồi chờ cô gia đi." Không ma ma nghiêm mặt khiển trách, cũng biết hai tiểu nha đầu này không hiểu chuyện.

Tổ Tiên ở bên cạnh bị dọa sợ đến run lên, cúi thấp đầu không dám nói lời nào, nhiều lời nhiều lỗi, không bằng không nói.

Thái Mặc bắt đầu dặt dẹo miệng, cũng đứng ở một bên.

Ngồi mới một chút mà đã một canh giờ, Tịnh Thực sợ khăn voan trên đầu rớt, không dám cử động, chỉ cảm thấy eo của mình sắp gãy mất.

Thái Mặc rót cục không nhìn được nhỏ giọng thầm nói: "Thật ra thì có thể đi bộ trước, một lát cô gia đến, rồi lại ngồi tiếp được không?"

Không ma ma cắt ngang nàng ấy: "Lúc thành thân, đã tự mình len lén kéo khăn voan xuống, ăn ít thứ rồi lại ngồi chờ về phải không?"

"Đúng vậy, thật ra thì cũng không quan trọng, dù sao trước khi tân lang quan đến thì phủ kín khăn voan không được sao." Thái Mặc không quá để ý những quy củ lễ nghi này.

"Đêm tân hôn, làm chuyện không tuân quy củ như vậy, nhất định là điềm xấu." Không ma ma lạnh mặt nói. Thái Mặc bĩu môi, không dám đáp lời, nếu nói thêm gì nữa, ma ma nhất định sẽ nói trượng phu của mình gặp chuyện không may cũng là vì mình không tuân quy củ, phá hư số phận.

Tịnh Thực yên lặng ngồi, bụng đói đến quắt queo, nàng thật lo lắng nếu một lát tân lang quan đến, bụng kêu lên rột rột, không phải mình phải tìm một cái lỗ để chui vào sao.

Thừa dịp Không ma ma đi ra ngoài, Thái Mặc chạy đến bên tai Tịnh Thực thấp giọng nói: "Mới vừa rồi chúng em đã nhìn thấy cô gia, tuyệt đối là binh sĩ nhất đẳng."

Không ma ma không có ở đây, lá gan Tổ Tiên cũng lớn hơn một chút, chen miệng nói: "Dáng vẻ rất trí tuệ, nhưng hình như tính tình trông hơi lạnh."

Trong lòng Thái Mặc đã có dự tính trước nói: "Người không hiểu, đó là vì tân lang quan khăn trang, giả bộ cao lãnh đấy. Một lát xốc khăn voan lên, nhìn thấy cô nương nhà ta, hẳn nhất định sẽ vội vàng động phòng cho xem. Nam nhân có vẻ mặt càng lạnh, đến lúc đó sẽ càng..."

Thái Mặc không có ý nói tiếp, chỉ dùng khăn che miệng cười khúc khích, vì vậy trái tim Tịnh Thực lại càng nhảy bình bịch.

Nàng chưa bao giờ nóng lòng chờ đợi một người nhanh chóng xuất hiện như vậy, ở trong đầu suy nghĩ đến trăm nghìn dáng vẻ của y, rột cục ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân.

Hi nương dẫn tân lang quan đã uống đến chóng mặt đi vào động phòng, trong miệng nói lời may mắn.

Tịnh Thực giấu hai tay nắm chặt vào nhau trong ống tay áo rộng lớn, nhịp tim như trống.

Hi nương ở một bên cười nói: "Tân lang vén khăn hi, như ý và toại nguyện." Trước mắt một mảnh ngọc như ý Tường Vân đỏ thắm dò vào, sau đó trước mắt sáng ngời.

Tịnh Thực không kiềm chế được nhịp tim dồn dập, ngay tức khắc sẽ gặp được người đó, nhưng không dám giương mắt. Nam nhân lẳng lẳng đứng, trong ánh nền bóng dáng cao lớn rất có cảm giác bị áp bách.

Tĩnh Thực cảm thấy trên mặt sắp bị thiêu cháy, hít sâu một hơi, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía phu quân của mình.

Mâu quang then thừng, tụ vào trông mắt đen thâm thúy kia, nam nhân anh tuấn mày kiếm này, lộ vẻ kinh diễm và vui mừng thoáng qua rồi biến mất.

Phu quân của nàng, không phải là thư sinh ôn hòa trắng nõn như biểu ca vậy, cũng không phải là võ sĩ lưng hùm vai gấu, nam nhân trước mắt nàng, tràn đầy khí dương cương, mày kiếm anh tuấn, trông mắt đen như đầm sâu, sống mũi cao thẳng, khỏe môi cương nghị, vai rộng eo hẹp, cao lớn khôi ngô. Tuồng tượng ra bao nhiêu loại dáng vẻ của y, đều không tốt đẹp bằng nam nhân trước mặt.

Trái tim đã treo nhiều ngày cuối cùng cũng rơi xuống, thánh chỉ ban hôn, bất luận nam nhân đẹp hay xấu, nàng đều phải gả. Thế nhưng nam nhân này không xấu, thậm chí là nam nhân anh tuấn khôi ngô nhất mà nàng đã từng gặp.

Tĩnh Thực nhếch đôi môi nhỏ nhắn, cúi đầu khẽ mỉm cười.

Hi nương thấy dung mạo tân nương tử, cũng vui mừng cười: "Thánh thượng ban hôn, ông trời tác hợp, trai tài gái sắc, thật là một đôi thiên địa tạo nên, xin tân phu thê cùng uống rượu hợp cẩn."

Uống rượu hợp cẩn, kết tóc đồng tâm, đôi phu thê nhỏ ngồi bên cạnh bàn cùng ăn tối.

"Tân nương tử ăn bánh chèo đi, sinh hay không sinh?" Hi nương hỏi.

"Sinh." Tĩnh Thực xấu hổ đỏ bừng cả mặt, cắn một miếng bánh chèo sinh, muốn liếc mắt nhìn phu quân, ánh mắt lưu chuyển được nửa đường, cuối cùng đành ngượng ngùng, quay đầu đi.

Hi nương nhìn tân nương tử đẹp như một đóa hoa tươi, lại nhìn tân lang quan đang thất thần không biết đang suy nghĩ gì, cười hi hi nói vài câu may mắn, rồi ra ngoài lĩnh thưởng.

Chu Lăng lẳng lặng nhìn nàng, trong lòng tràn ra từng đợt cơn sóng, thầm nghĩ mình không có tiền đồ. Hôm nay Chu gia không dám an bài người nào động phòng, chính vì sợ y vào động phòng mượn rượu nổi điên. Thật ra thì y đã quyết định chủ ý muốn nào loạn, kể từ ngày đại náo ngả bài với trưởng bối, y đã bị cảm tức trông giữ, mấy ngày nay bị phụ thân buộc phải ở trước bài vị của mẫu thân, y mới không đại náo hôn lễ.

Lướt qua trước mặt tân khách, không làm mất mặt Chu gia, cũng không bắt kính đối với Hoàng thượng, điều này đã hoàn thành cam kết với mẫu thân, thật ra y không có ý định chân tâm thật ý đối đãi tốt với nương tử mà tỏ mẫu cố ép nhét cho mình này, vào động phòng, cũng không cần phải giả vờ nữa.

Thế nhưng lần đầu gặp mặt tân giá nương, khiến y thật bất ngờ!

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Động phòng với người xa lạ

Editor: Gà _ LQĐ

Tĩnh Thực cúi thấp đầu ăn từng miếng cơm nhỏ, không cần quay đầu, nàng cũng biết ánh mắt sâu kín của người bên cạnh vẫn bao phủ trên người mình. Không nóng bỏng và sốt sắng như Thái Mặc nói vậy, nhưng cũng chưa từng rời đi.

"Phu quân... Không ăn cơm sao?" Tĩnh Thực bị nhìn đến ngượng ngùng, để đũa xuống, quay đầu hỏi.

Chu Lăng lẳng lẽ nhìn thẳng vào mắt nàng, cho đến khi cô nương ngượng ngùng quay đầu đi không dám nhìn y, mới lười biếng khạc ra hai từ "Không đói".

Thái Mặc ở một bên quan sát biểu cảm của cô gia, cảm thấy hơi kỳ quái. Nhìn thấy tân nương tử mỹ mạo dịu dàng như vậy, có người nam nhân nào không động lòng? Nhưng vẻ mặt này của cô gia, dường như cũng rất thích, rồi lại như đang giả vờ gì đó, tóm lại như sương mù như mưa vừa như gió, làm người ta đoán không ra.

Ở một bên Tổ Tiên đang sửa sang lại đệm giường, thu những hạt dẻ hạt lạc bỏ vào mâm vàng, để trên tủ đầu giường. Rồi trải chiếc chăn bách tử (trăm con) đỏ thẫm ra, trên đệm giường mẫu đơn hồng phủ quý, trải thêm chiếc khăn tơ trắng nõn.

Chu Lăng liếc mắt một cái, trầm giọng nói: "Đây là cái quái gì, lấy đi."

Tổ Tiên giật mình nhìn cô gia, quay đầu nhìn về phía Không ma ma.

"Cô gia, đây là thứ đều phải dùng vào đêm động phòng hoa chúc, không thể bỏ đi được ạ." Không ma ma khách khí nói.

"Sao lại không thể, ta nói có thể là có thể." Chu Lăng cứng cổ, cất mạnh nói.

Tĩnh Thục ngừng đưa, nhìn về mặt thay đổi của trương phu, trong lòng mới vừa ổn định thì trống ngực lại gõ.

"Đó là trường công chúa đặc biệt sai người đưa đến, nếu không có khăn này, ngày mai làm sao tân phụ gặp mặt cửu cô (chú bác họ hàng) được?" Không ma ma hơi tức giận, đây là khăn trịnh tiết dùng để hứng lấy lạc hồng của đêm tân hôn, ngày mai đưa cho trường bối xem, mới có thể chứng minh tân phụ trong sạch. Nhà nhà đều thế, cũng không có gì đặc biệt, sao cô gia không thông suốt chứ.

Nếu bà không đề cập đến đương gia tổ mẫu trường công chúa, Chu Lăng sẽ không đến mức nổi giận, y chỉ muốn tìm lý do gì đó cho bản thân. Y chỉ muốn biết trong lòng tiểu tức phụ động lòng người này có giả vờ hay không, hay đã sớm bị tổ mẫu thu phục, theo chân bọn họ để chinh mình.

Chu Lăng lớn tiếng: "Trường công chúa đưa đến thì thế nào? Gia nói không cần là không cần."

Tĩnh Thục bị dọa đến mức hoảng sợ, lo lắng nhìn về phía Không ma ma, thấp giọng cầu xin: "Ma ma..."

Thái Mặc hiểu rõ tính tình của Không ma ma, lập tức muốn khuyên nhủ cô gia, dù sao nam nhân vào đêm động phòng hoa chúc rất dễ nói chuyện. "Cô gia, người có thể không biết khăn này là để làm gì, cái này rất cần thiết, nhà ai động phòng hoa chúc..."

"Câm miệng." Chu Lăng lạnh giọng cắt đứt: "Người trông gia ngu sao? Gia đương nhiên biết dùng để làm gì, nhưng mà, gia không muốn dùng. Nữ nhân của mình có phải lần đầu tiên hay không, chẳng lẽ sau khi ngủ với nhau, gia không biết sao?"

Chu Lăng nói rất khí phách, thật ra thì y cũng chưa từng ngủ với nữ nhân nào, cũng không biết nó thế nào, nhưng y vẫn cứ tỏ vẻ.

Không ma ma giận thật sự, nhìn cô gia tinh táo cao quý, vậy mà lại không tuân theo quy củ. "Cô gia, từng tụy khâu trùng, lễ bất phế dã [1]. Tân phụ vào cửa, không chỉ hầu hạ một mình trương phu. Quan trọng hơn là phải hiếu kính với trường bối, nuôi dạy hài tử. Nếu từ ngày thứ nhất đã phá hỏng quy củ, sau này sao có thể đứng yên trước mặt trường bối. Xin cô gia tuân theo lễ phép ạ."

[1] từng tụy khâu trùng, lễ bất phế dã: câu này nói về việc tôn trọng, có tôn trọng thì sẽ không phá vỡ bất cứ lễ nghi nào.

Chu Lăng hừ lạnh từ trong mũi, nhìn về phía Cao Tĩnh Thục.

Tĩnh Thục chợt nhớ đến Cửu vương phi đã từng nói với y về tình hình của Chu gia, đương gia tổ mẫu là thân tỷ tỷ của Đương kim Thánh thượng——trường công chúa Chiêu Hoa. Phụ thân của Chu Lăng là Diễn Quận vương Chu Thiêm, mà Quận Vương phi bây giờ cũng không phải là mẫu thân ruột thịt của y. Năm đó, Chu Thiêm, Quách Dục, Chử Văn Uyên là Mã Cầu xã—— Truy Phong xã Tam đại lĩnh đội tốt nhất trong kinh, lui đến rất thường xuyên. Chu Thiêm gặp được muội muội của Chử Văn Uyên - Chử Văn Tích ở Chử gia, vừa gặp đã yêu, muốn cưới làm thê. Nhưng mà, mẫu thân trường công chúa đã xem xét cho ông Quận Vương phi Thôi thị của hiện tại, song phương giằng co không ít, cuối cùng lấy danh binh thê cùng nhau cưới vào phủ Quận Vương.

Năm ấy Chu Lăng 12 tuổi, mẫu thân Chử thị mang theo trường tử Chu Nguyệt đến chùa Tây Sơn cầu phúc, bởi vì mưa sa nên ở thêm hai ngày, lúc trở về đúng dịp gặp phải núi lở, hai mẫu tử cũng bị chôn phía dưới đồng đất đá. Nhưng vì Chu Lăng ở nhà cữu cữu, may mắn tránh được một kiếp. Vì thế, Chử Văn Uyên phản bội Chu Thiêm, lúc đi Lương châu nhậm chức còn mạnh mẽ mang theo Chu Lăng, đi một chuyến đã năm năm.

Tĩnh Thục đã đoán được có thể Chu Lăng có quan hệ không tốt với người trong nhà, giờ phút này thật khó xử, nàng không biết nên xử lý thế nào.

Chu Lăng mang ánh mắt lạnh lùng yên lặng nhìn chăm chú vào nàng, bởi vì lúc mới gặp gỡ đã động lòng, nên y không thẳng thừng nói dóc, mà lần này cho nàng cơ hội được lựa chọn. Nếu nàng không chút do dự đứng về phía bên mình, từ đây về sau y sẽ sủng ái nàng thương yêu nàng, cho nàng sống tốt cả đời. Nếu nàng kiên định đứng về phía trường công chúa đưa khăn bên kia, thì thê này y cũng không cần nữa.

Thánh chỉ ban hôn, y biết không thể hòa ly. Nhưng mà, việc không viên phòng chắc Hoàng thượng sẽ không quản đầu.

Tĩnh Thục khó xử nhìn trương phu tân hôn một chút, lại nhìn Không ma ma nghiêm mặt, cuối cùng khó khăn nói: "Ma ma, hay là... Các người đi ra ngoài trước đi, ta và phu quân nói chuyện một lát."

Trong lòng Chu Lăng vừa động, cảm thấy tiểu tức phụ đây là muốn theo mình. Khó trách từ lần đầu tiên vén khăn voan ra nhìn, đã cảm thấy nàng dịu dàng động lòng người, chớp mắt. Lần đầu tiên y nhìn một cô nương, mà nhịp tim chậm mất một nhịp như vậy.

Không ma ma hận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc mắt nhìn tân nương tử, hóa ra quy củ đã học lại chạy mất hết rồi, thấy nam nhân thì không tiền đồ mà mất hồn rồi à?" Cô nương, chuyện này không có gì để nói, ngày mai nếu khăn tơ này không có lạc hồng, sao có thể ăn nói với trường bối Chu gia?"

Thái Mặc ở một bên giảng hòa nói: "Thật ra đệm giường này màu hồng, cũng có thể nhìn thấy mà."

"Người câm miệng, nào có chuyện ôm đệm giường đến phòng của trường bối?" Không ma ma lớn tiếng quát.

Tĩnh Thục bị dọa sợ đến mức run lên, ngập ngừng suy nghĩ khuyên nhủ Chu Lăng: "Phu quân, thật ra thì... chỉ một chiếc khăn tơ mà thôi, cần gì..."

"Đủ rồi." Chu Lăng hét lớn, trong lòng dâng lên một chút kỳ vọng lập tức lạnh thấu, lạnh lùng nói: "Trong mắt các người chỉ có trường công chúa cao cao tại thượng, người gả cho phủ Quận vương, chứ không phải cho Chu Lăng ta. Người cho rằng, ta dễ dàng nhào nặn như vậy sao? Người cho rằng, dựa

vào nhan sắc thì có thể làm ta ngoan ngoãn nghe lời? Ta cho người biết, đời này ta sẽ không đụng đến người, khăn tơ này vĩnh viễn không cần đâu."

Chu Lăng mở cửa, lại bị hai gã đái đao thị vệ ngăn lại. "Tam gia, Vương gia có lệnh, tối nay ngài không thể rời khỏi động phòng."

Chu Lăng giận quá hóa cười: "Được, tốt, các người cầm đao ép ta ở lại động phòng, cũng không thể cũng cầm đao ép ta viên phòng luôn đi?"

Chu Lăng xoay người vào cửa, cầm một bầu rượu trên bàn lên uống một hơi cạn sạch, tiện tay ném một cái, bầu rượu sứ đỏ thượng phẩm đó bẽ bề đất.

Chu Lăng lung la lung lay đi đến mép giường, lập tức ngã lệch trên chấn hi đồ thảm, mơ màng nhắm mắt lại.

Đây là đêm đêm động phòng hoa chúc thế nào vậy... Tịnh Thục kinh ngạc nhìn y ngã xuống giường không nhúc nhích, hai hàng lệ nóng liên tục chảy xuống.

"Này... Quá không hiểu chuyện, tại sao có thể có người chẳng biết lễ như thế." Không ma ma tức đến mức khó thở. "Cô nương, gặp trượng phu như vậy, sau này người nên chỉ bảo hần nhiều hơn, để hần biết lễ nghi, kính trọng bổi."

Chân Tịnh Thục mềm nhũn, thất thần ngồi trên ghế, uể oải nói: "Các người đi ra ngoài đi, ta muốn yên lặng một chút."

"Cô nương.." Thái Mặc đau lòng chạy đến, bất mãn nhìn Không ma ma một cái.

"Cô nương.." Tô Tiên cũng thất kinh đi đến, không biết nói gì cho phải.

Tịnh Thục khoát tay, không muốn nói thêm gì. Hai nha hoàn lặng lẽ thu dọn bàn, giúp nàng tháo mũ phượng hà bí [2], rửa mặt đơn giản, theo như dặn dò của Tịnh Thục mang đến hai chậu nước ấm, lại lo lắng quét nhìn giường hẹp, rồi theo Không ma ma lui ra ngoài.

[2] hà bí: một phần trong lễ phục phụ nữ quý tộc Trung Quốc, thời xưa.

Hôn phòng vui vẻ, giờ phút này yên tĩnh đến đáng sợ, hi chúc (đèn cầy) long phượng toát ra tia lửa, chiếu vào trước mặt giai nhân thất thần. Nàng ngồi yên trong chốc lát, yên lặng đứng dậy, thấm ướt khăn, nhẹ nhàng lau trán, mặt mũi giúp Chu Lăng.

Ánh nến mờ nhạt chiếu rọi tuần nhan anh tuấn của y, đây là trượng phu, nam nhân làm bạn cả đời của nàng. Cho dù tính khí y không tốt, không thích mình, nhưng theo lễ phép, mình vẫn nên hầu hạ y.

Lau xong mặt và tay, Tịnh Thục cẩn thận nâng chân đang rũ xuống mép giường của y, vắt và tháo đôi giày đỏ, tất vải trắng ra, đổi một chậu nước khác thấm ướt khăn bông, nhẹ nhàng giúp y lau chân.

Hôn phục đỏ thắm còn mặc lên người, Tịnh Thục muốn giúp y cởi áo khoác, nhưng thân thể y quá nặng, nàng đành không động vào, chỉ kéo chấn hi, giúp y đắp kín.

Đã một hôm cả ngày, bận rộn nhiều thứ, cô nương cũng không còn khí lực nữa rồi. Lặng lẽ nằm chết dí trên hôn sàng (giường cưới) rộng lớn, mở to mắt nhìn chằm chằm nóc phòng, lệ nóng nơi khóe mắt không ngừng chảy ra, rất nhanh đã thấm ướt gối uyên ương.

Trong chấn hi này không giống với Liễu An châu, cũng không phải là một đôi chăn, mà là một cái rất lớn, hai người hợp lại. Thật ra thì nàng vốn không thích chủ động chui vào chăn người khác, nhưng tháng chạp trời rất lạnh, dù đã đốt Địa long, nhưng không có chăn vẫn không ổn. Không còn cách nào, nàng chỉ cố nhắm mắt vén một góc chấn hi lên. Chui vào, cùng giường chung gối với Chu Lăng.

Bóng đêm tĩnh mịch mà hòa dịu, vàng trắng lờ mờ bị ngăn bên ngoài cửa sổ màu đỏ. Hi chúc long phượng vẫn nhiệt tình thấp sáng cả căn phòng khiến nó đỏ hồng một mảnh. Chu Lăng chậm rãi mở mắt ra, quay đầu nhìn về phía người bên gối.

Nàng an tĩnh ngủ, lộ ra làn da ónh nhuận trắng sáng như sứ, hi phục đỏ thắm, tạo thành màu hồng dụ hoặc. Mژه mâu thanh tú như nước đã khép lại, lông mi thật dài và cong, khóe mắt còn có nước mắt chưa khô, một giọt nước mắt trong suốt vẫn còn treo bên đôi môi xinh xắn tươi đẹp đỏ mọng...

Cổ họng Chu Lăng vừa động, một cảm giác khác thường từ đáy lòng dâng lên.

Nàng xinh đẹp dịu dàng nhắn nhủ như thế, làm người ta muốn nâng trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng che chở. Chợt thấy nàng "Um" một tiếng, cau chặt chân mày. Gặp ác mộng sao? Có phải nằm mơ thấy y đang khi dễ nàng không? Chu Lăng thấy buồn cười, tâm trạng chợt tốt hơn nhiều. Giờ tay muốn vuốt lên giữa hai lông mày nhũn lại của nàng, chợt dừng giữa không trung, rồi yên lặng buông xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Vào đường lay cũ cô

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, y đã không ở bên cạnh, Tịnh Thực vội vàng lật người. Dậy sớm hầu hạ phu quân mặc y phục rửa mặt, nhưng nàng lại không làm được, tân hôn ngày thứ nhất đã thất lễ rồi.

"Phu quân đâu?"

"Trời chưa sáng Tam gia đã đến tiền viện luyện võ." Tổ Tiên đáp. Phàm là theo hồi môn đến đây, thì chính là nha hoàn của Chu gia, không thể gọi cô gia nữa.

Tối hôm qua khóc lâu, đôi mắt xinh đẹp của Tịnh Thực bị sưng lên. Hai nha hoàn nghĩ hết biện pháp giúp nàng xoa mắt, mới tốt hơn một chút.

"Thôi, dù sao đã như vậy, không quan tâm những thứ này nữa." Tịnh Thực nhìn lướt qua khăn tơ trắng nõn, khăn giọng thản nhiên nói.

Tổ Tiên đau lòng muốn khóc, Thái Mặc định nói gì đó, nhìn Không ma ma bên cạnh, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

"Cô nương, bắt luận có viên phòng hay không, đã lấy Thiên Địa thì xem như kết thúc buổi lễ, người đã là nữ nhân của Chu gia, nên đến phòng chính kính trà cho trưởng bối." Không ma ma trầm giọng nói.

"Ta biết." Tịnh Thực nhìn bản thân trong gương một chút, tóc không hề loạn, trên mặt được trang điểm, tuy đôi mắt sưng lên không đẹp, nhưng không quá thất lễ.

Trong phòng chính, trưởng bối Chu gia đã biết chuyện tối hôm qua Chu Lăng không viên phòng, giờ phút này sắc mặt mọi người đều không quá tốt.

Trưởng công chúa hận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng Chu Lăng: "Quả nhiên ngươi không hiểu chuyện giống nương ngươi như đức."

Chu Lăng ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy tơ máu nhìn chằm chằm quát: "Bà muốn mắng ta thì mắng đi, liên quan gì đến nương ta?"

Tịnh Thực thấy tình hình giương cung bạt kiếm thế này, cúi đầu thấp giọng nói: "Tối hôm qua do con đã làm sai, chộc phu quân tức giận."

Chu Thiêm cũng không muốn cãi và ngay trước mặt tân nương tử, vội vàng gọi quản gia an bài kính trà, giới thiệu toàn bộ người nhà cho tân phụ biết.

Đang ngồi chính là trưởng công chúa Chiêu Hoa, bà là đích nữ của tiên đế, vừa đứng thứ chín, từ nhỏ được nuông chiều. Bà mặc chiếc váy Triều phượng bát bảo thêu chim loan bằng tơ vàng chỉ bạc, đầu đội Kim phượng, không giận mà uy. Trưởng công chúa sinh được hai trai một gái, trưởng tử Chu Thiêm thừa kế tước vị, con thứ Chu Hải đảm nhiệm Thái thường Thiếu khanh tứ phẩm, nữ nhi được gả cho Bình bộ thượng thư Quách Dục.

Người ngồi phía trên là Diên Quận vương Chu Thiêm, một nam nhân trung niên hòa nhã, năm tháng tang thương đã bước đầu hiển lộ trên mặt ông, giữa hai lông mày đã có nếp uốn rất sâu, như gột rửa tạo nên một thân chính khí凛冽. Sau đó là Quận vương phi Thôi thị, một phụ nhân được bảo dưỡng thích hợp, lưng lẩy cao ngạo. Mẫu thân của bà là đích nữ của tiên đế, cùng trưởng công chúa Chiêu Hoa, tiền Thái tử gia đều do hoàng hậu sinh ra, đương nhiên huyết thống cao quý, ngạo thị thiên hạ. Chẳng qua sau đó Thái tử gia chết vì loạn lạc, không thể lên ngôi, ngũ hoàng tử Lâm Xuyên Vương kế vị trở thành Hoàng thượng, không ưa trưởng công chúa kiêu căng khí thế, thỉnh thoảng cũng sẽ châm biếm bà. Trong lòng trưởng công chúa vô cùng uất ức, nếu là thân đệ đệ của mình thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước, làm gì đến phiên lão Ngũ và lão Cửu làm mưa làm gió?

Ngồi bên cạnh là Nhị gia Chu Đằng, con trai trưởng của Quận vương phi, một nam nhân trắng trẻo mập mạp, cười híp mắt, chẳng qua bộ mặt hung ác cười lộ lên này, không quá phù hợp với cái tuổi còn chưa nhọc quán [1] của hắn. Phu nhân Thẩm thị của hắn là thiên kim Hầu phủ, thoát nhìn là một nữ nhân văn nhọc yếu ớt. Tứ tiểu thư Chu Kim Phụng là con ruột của Thôi thị, mới năm tuổi, môi hồng răng trắng, mắt phượng điều ngoa bẽn lẽn.

[1] nhọc quán: thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhọc quán

Ngồi phía dưới là Nhị lão gia Chu Hải làm quan văn, không cầu tiến, lẫn lộn một đồng năm mới đến được quan Tứ phẩm, trưởng công chúa rất không xem trọng ông ta. Phu nhân Cận thị trông đoan trang trung thực, nghe nói là một đích quý nữ bị quên lãng trong gia tộc. Tứ gia Chu Thắng và nhị tiểu thư Chu Ngọc Phụng là long phượng thai, con của vợ cả Cận thị, đều đã 14 tuổi. Tam tiểu thư Chu Nhã Phụng 13 tuổi, an tĩnh ngồi một bên.

Mọi người trong nhà, Tịnh Thực cố gắng nửa ngày mới gắng gượng nhớ hết, còn phí sức hơn học thuộc một quyển sách nữa.

Sau khi biết nhau, Chu Thiêm dẫn theo đôi tân phụ thê đến Từ Đường tế tổ. Sau khi ra cửa vài bước, Tịnh Thực phát hiện không có nha hoàn bưng trà, lại nhìn trộm sắc mặt ngưng trọng của hai phụ tử một chút, lập tức ngoắc kêu Thái Mặc, thấp giọng dặn dò vài câu.

Vào Từ Đường, trước tiên Diên Quận vương dâng hương kính báo liệt tổ liệt tông Chu gia vui mừng có thêm con cháu, sau đó Tịnh Thực tự tay đốt ba nén hương, cung kính dập đầu lạy ba cái với bài vị của Chử thị.

Thái Mặc bưng mâm đến, Tịnh Thực tự tay rót một chén trà nóng, hai tay giơ lên trước bài vị Chử thị: "Nương, tức (con dâu) kính trà cho ngài. Từ nay về sau, con nhất định hết lòng hầu hạ phu quân, lấy phu làm trời, cần thủ phụ đức, xin mẫu thân yên tâm!"

Chu Lăng vẫn đứng một bên lạnh mắt nhìn, giờ phút này trong mắt y không hề che giấu khiếp sợ, một ánh sáng chợt lóe thoáng qua con ngươi như đầm sâu, rồi yên lặng quay đầu đi nhìn xuống đất.

Diên Quận vương cũng có vài phần xúc động, không ngờ tân nương tử sẽ kính trà cho bà bà đã qua đời. Khẽ vuốt ve bài vị, ánh mắt cũng có chút mê ly:

"Văn Tích, A Lăng trưởng thành, lấy vợ. Những năm nay mẫu thân đã làm được đúng một chuyện duy nhất chính là tìm cho A Lăng một thê tử tốt. Sau này ôm tôn tử, sẽ đến linh tiền nàng gọi nàng là tổ mẫu, nàng dưới tuổi vàng có biết, nhất định sẽ rất vui mừng."

Chu Thiêm trong mắt ngậm lệ, quay đầu nói với nhi tử: "A Lăng, hiếm thấy thê tử người tri thư đạt lễ, ôn nhu hiểu chuyện, có thể bao dung tính xấu của người như thế. Rất giống tính tình năm đó của nương người, người đừng nào loạn nữa, cứ thế sống qua ngày đi, đừng làm nương người đã nằm trong lòng đất rồi còn phải tiếp tục lo lắng cho người." Chu Thiêm khoát tay bảo bọn họ ra ngoài, ông còn muốn ở một mình nói chuyện với vong thê một lát.

Chu Lăng không có biểu cảm gì đi ra cửa, nhưng lại phá lệ không xuất phủ, mà ngoan ngoãn đưa Tịnh Thực trở về viện Lan Hình.

Tân phu thê vào cửa, cũng không biết nên nói gì. Chu Lăng không nhìn nàng, vẫn ngồi ở thư án, cầm một quyển《Tôn Tử binh pháp》đã thuộc lòng lên, nhưng vẫn rất nghiêm túc xem lại.

Tổ Tiên vội vàng rót trà cho hai vị chủ tử, Tịnh Thực thấy mình cũng không có gì làm, nên lấy một quyển《Nữ giới》đã đọc lâu lâu từ trong rương ra, kết hợp với sự hiểu biết của bản thân, cẩn thận nghiên cứu lại lần nữa.

Thái Mặc ở một bên gãi đầu, rồi rảo nhìn cái này một chút, ngó cái kia một ít. Phu thê tân hôn, đều trải qua những ngày như mật, hận không thể cả ngày lẫn đêm đều ôm nhau chung một chỗ. Thế nhưng hai người này lại ‘nghiêm túc’ đọc sách, aizz!

Qua không bao lâu, đã đến bữa trưa. Phủ Quận vương có quá nhiều người, trừ lễ mừng năm mới, rất ít khi ăn chung, đều ăn trong viện của mình. Mỗi viện đều có phòng bếp nhỏ, dựa theo sự yêu thích của chủ tử mà ăn bài món ăn.

Thức ăn được trình lên, sáu món ăn một món canh, đủ cho hai người ăn. Cái trắng ngâm dấm, củ từ quế hoa, đậu hủ ma bà, la bắc tử [2], nấm khô, sườn cách thủy, canh trứng gà mộc nhĩ.

[2] la bắc tử: là hạt già của cây cải củ (Raphanus sativus L. La bắc tử vị cay ngọt, tính bình, vào kinh tỳ, vị và phế. Có tác dụng tiêu thực, trừ trướng (giáng khí), trừ đờm. Chữa các chứng thực tích, khí trệ ở trung tiêu, đàm suyễn khái thấu (ho suyễn có đàm). (Nguồn: <http://suckhoedoisong.vn/la-bac-tu-tieu-thuc-tri-suyen-n88753.html>)

Tịnh Thực giật mình, giương mắt nhìn Không ma ma đang nghiêm chỉnh đứng bên cạnh, thấy bà vô cảm nhìn lướt qua toàn món rau xanh không có đủ dinh dưỡng này, bản thân cũng vội vàng che giấu vẻ kinh ngạc, cúi đầu ăn cơm. Chu Lăng cười lạnh, cầm đũa lên ăn một miếng lớn.

Tịnh Thực thường ngày thích ăn thức ăn ngọt đậm, trong những món ăn này củ từ quế hoa là hợp khẩu vị nhất, nhưng món đó đặt ở trước mặt Chu Lăng, cách mình hơi xa, nàng ngượng ngùng duỗi thẳng cánh tay qua gấp. Ăn nhiều la bắc sẽ thoát khí, nàng không dám ăn nhiều. Chỉ tập trung ăn món nấm khô trước mặt, thấy Chu Lăng thích ăn sườn lợn, nên đã bung sườn lợn trước mặt mình đưa đến trước mặt y.

Nhưng phàm là nam nhân trẻ tuổi tráng kiện, sao lại không thích ăn thịt chứ, chỉ ăn vài miếng thức ăn thì hoàn toàn không chống đỡ sức lực tiêu hao một ngày của bọn họ, huống chi là nam nhân luyện võ.

Chu Lăng ăn sườn lợn chỉ còn dư lại hai miếng, đổi sang ăn món khác. Tịnh Thực lặng lẽ giương mắt nhìn y, gấp hai miếng sườn lợn này vào trong chén y: "Phu quân ăn đi, ta không thích ăn thịt."

Giương mắt tuần tú của Chu Lăng hơi đỏ, gia đình vương hầu, cho nên nhường nhau một miếng thịt. Y biết là Thôi thị cố ý khẩu trừ chi tiêu, bọn hạ nhân kiến phong sử đã [3], chèn ép y từ những chuyện nhỏ nhặt này.

[3] kiến phong sử đã: gió chiều nào theo chiều nấy

Y yên lặng để đũa xuống, rất nhanh đã nắm chặt quả đấm đặt trên đùi, tước vị gia sản, y đều không để ý, cũng không muốn có. Những năm nay ở Tây Bắc chăm học khổ luyện, đạt được tước hiệu ‘Tây Bắc Phi Ưng’, chính vì muốn thông qua cố gắng của mình, trở thành người nổi bật. Chứ không phải đấu tranh nội bộ, người người đổ mắt tranh giành xem ai có thể thừa kế tước vị.

Chu Lăng đột nhiên cười lạnh, cầm đũa lên tiếp tục ăn cơm, đại trượng phu lòng mang thiên hạ, chút chuyện nhỏ này hoàn toàn không đáng là cái gì. Qua hết năm, trở về Tây Bắc, lập tức sẽ khai chiến với Thổ Dục Hồn [4], nam nhi phải có thể được tự do đại triển quyền cước, dựa vào quân công để nói chuyện.

[4] Thổ Dục Hồn: dân tộc thiểu số thời cổ, ở tỉnh Thanh Hải và Cam Túc ngày nay, thời Tùy Đường đã từng xây dựng được chính quyền.

Tịnh Thực vốn nghĩ rằng mình đã làm y mất mặt, chọc giận y, đang do dự không biết nên nói gì cho phải, chỉ thấy y bỗng trở nên như không có chuyện gì. Âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận cầm đũa lên ăn cơm.

Dùng bữa trưa xong, hai mí mắt Tịnh Thực bắt đầu đánh nhau, tối hôm qua ngủ không ngon, nàng muốn nghỉ ngơi, nhưng trượng phu không ngủ, sao nàng có thể một mình nằm dài trên giường đây?

Chu Lăng ngồi không thủ vị, nhìn thấy nàng đang cố gượng giữ mí mắt của mình, chợt cảm thấy buồn cười, đứng dậy đến thư phòng tiền viện.

"Cô nương mau ngủ một lát đi, nô tỳ thấy Tam gia rất thương người, chẳng qua do trong lòng có điểm máu chốt gì đó không vượt qua được, nam nhân càng cố chấp như vậy, tương lai nếu thu phục được, sẽ càng toàn tâm toàn ý thương yêu người." Thái Mặc vừa đưa cho Tịnh Thực cái chăn, vừa cười hi hi nói.

Không ma ma đi ra ngoài, hai nha đầu mới dám nói chuyện, Tổ Tiên bĩu môi, vẻ mặt không đồng tình: "Sao ta không nhìn ra là người biết đau lòng, nếu Tam gia thật lòng thương yêu cô nương, cũng không nên tuyệt tình nói ra lời như vậy vào đêm động phòng hoa chúc."

Thái Mặc quay đầu lại dùng sức trợn mắt nhìn nàng một cái, sao cứ vạch áo cho người xem lưng vậy hả? Thật vất vả lắm cô nương mới quên được chuyện tối hôm qua mà.

Tĩnh Thục khoát tay, để hai nha hoàn đang đau lòng của nàng lui xuống, giờ phút này nàng lười suy nghĩ lắm, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon thôi.

Thiêm thiếp tiến vào phòng đẹp, tựa như ở trong bóng tối đang một mồi đi về phía trước, trước mắt đột nhiên xuất hiện một ánh sáng, nàng đưa tay chạm đến, đột nhiên nó rộng mở sáng trong. Hoa đào nở rộ, cỏ cây tươi đẹp, hoa rơi rục rờ, có một phụ nhân ôn tồn tao nhã cầm một cuốn 《Kinh Thi》, ngồi trên tấm đệm nhung để được trải trên tảng đá xanh độc sách. Bà chậm rãi quay đầu lại, để cuốn sách xuống, vẫy tay với Tĩnh Thục.

Đây là 《Đào Hoa nguyên kỷ》do Đào Uyên Minh viết sao? Cảnh đẹp như vậy, người ôn nhu như thế, dường như không có trong phủ Quận vương.

Tĩnh Thục quý thần xui khiến đi đến bên cạnh phụ nhân, thấy bà khẽ hé đôi môi đỏ mọng, nói: "Tĩnh Thục, A Lăng nó không hư, chỉ là không có mẹ ruột bên cạnh, người khác khi dễ nó. Nhưng con sẽ không khi dễ nó chứ?"

Đối mặt với nữ tử ôn hòa thanh tao lịch sự như vậy, Tĩnh Thục không đành lòng không vâng lời bà, nhẹ nhàng lắc đầu: "Sẽ không."

"Vậy con đồng ý với ta, chăm sóc nó thật tốt, yêu nó thương nó có được không?" Phụ nhân kéo tay nhỏ của Tĩnh Thục, tha thiết nhìn nàng, trong mắt ngân lệ.

Tĩnh Thục chợt nghĩ đến mẫu thân bệnh nặng quán thân, bà không thể đến Kinh Thành tiễn giá, trước khi đi cũng kéo tay nàng như thế này, trăm chiều không đành lòng, chỉ đành phải tha thiết dặn dò Nhị thẩm, nhờ bà ấy chăm sóc mình thật tốt.

Đáy mắt nóng lên, nàng gật đầu, hỏi: "Người là ai?"

Phụ nhân khẽ cười, buông tay nàng ra, bay về phương xa, giống như một con điều giấy bị đứt chỉ, càng bay càng xa, cho đến khi biến mất không thấy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Cùng giường không cùng gối

Editor: Gà _ LQĐ

Bên trong tân phòng, Không ma ma đang tận tình khuyên nhủ Tĩnh Thục: "Cô nương đọc đủ loại thi thư, nhưng lại quên sao? Lưu Vân Chi và Tiêu Trọng Khanh phu thê ân ái, không nề mặt bà bà, cuối cùng như thế nào, còn không phải bị Tiêu mẫu buộc hưu thê: bỏ vợ sao. Phủ Quận Vương này, nói trắng ra không phải là phủ trưởng công chúa ư, người tốt nhất mà người nên lấy lòng là trưởng công chúa và Quận Vương phi, chứ không phải là cô gia. Hôm nay sao cô nương làm ra chuyện hồ đồ như thế, nào có ai kính trà cho bài vị. Mẹ ruột của cô gia đã qua đời, hôm nay Quận Vương phi chính là mẹ cả, cô nương nên đối đãi với bà ấy như sinh mẫu. Bữa trưa cô nương cũng nhìn thấy, rõ ràng đang ra oai phủ đầu, đường đường là vương phủ thì sao ngay cả món thịt cũng không ăn nổi? Cô nương à, đừng ngu đại nữa, mỗi ngày dậy thật sớm thỉnh an bà bà và tổ mẫu mới là đúng lý, về phần cô gia, dù thế nào đi nữa hần cũng không được thừa kế tước vị, tương lai vẫn sẽ phải dựa vào nhà để kiếm cơm, dù hần không hiểu chuyện, nhưng vẫn mang họ Chu, không giống với cô nương, nên cảnh tỉnh chính mình đi thôi."

Tĩnh Thục hé miệng, muốn nói cha mình Cao Bác Viễn cũng không thừa kế tước vị, nhưng trong lúc tổ phụ bị hoạch tội ông đã đạt được Võ Trạng Nguyên, cứu cả nhà. Một người nam nhân, thật sự chỉ có thể dựa vào nhà để kiếm ăn ư?

Nhưng nàng cũng biết, nếu mình nói, Không ma ma cố chấp tự nhiên sẽ có một trăm lý do để phản bác, vì để tai mình thanh tịnh, nàng đành phải đáp: "Ta biết."

Hai mắt Chu Lăng khép lại, thân thể khẽ dựa vào tường, nhưng không ngờ khuỷu tay đụng phải cửa sổ, cửa sổ đỏ thẫm kết một tiếng mở ra. Y bỗng dưng mở mắt, sai bước đi ra khỏi viện.

Tĩnh Thục lập tức từ trên ghế bật dậy, kinh ngạc nhìn bóng lưng cao lớn nhanh chóng biến mất trước cửa sổ. Y đến trước cửa sổ lúc nào, đã nghe được gì rồi?

Thẳng đến tối, y vẫn không xuất hiện, ngay cả cơm tối cũng không trở về ăn. Tĩnh Thục vẫn chờ y, thức ăn hâm nóng nhiều lần, cho đến khi trên đường vang lên tiếng gõ mõ canh hai, nàng mới gắng gượng ăn vài miếng, rửa mặt rồi thay tằm y chờ y.

Giờ phút này Chu Lăng đang ở tửu lâu Túy Bát Tiên uống đến mắt say lơ lơ mơ màng, cánh tay khoác lên vai Tổng Chấn Cương trên, vỗ ngực bảo đảm: "Tổng đại ca, huynh cứ yên tâm.. Đi, ta chắc chắn sẽ dốc hết toàn lực giúp huynh bắt được phi tặc."

Tổng Chấn Cương là hảo hữu của đại gia Chu Nguyệt Chu gia ở Thái Học đã qua đời, năm đó chính là người hầu của đại ca Chu Lăng, tất cả bằng hữu của y đều quen biết. Giờ phút này, Tổng Chấn Cương cũng đã hơi say, không để ý đã nói ra lời trong lòng mình: "A Lăng, không gạt người, chức vụ này của ta ở Huyện ủy đã nhậm hai năm, thật vất vả mới bắt được cơ hội tốt này, chủ bộ đại nhân đã nộp sổ con cho Lại bộ xin cáo lão về quê, cuối năm phá được cọc đại án này, vừa lúc lên được một bậc. Cho dù hai năm một bậc thang, muốn làm đến quan ngũ phẩm, cũng phải hơn 30 rồi."

Chu Lăng ha hả cười, nói: "Đại ca, ta thích huynh... Không xem tiêu đề là người ngoài, nếu huynh đường hoàng nói quốc gia đại nghĩa linh tinh, tiêu đề sẽ thật sự không thích nghe đấy. Đúng vậy, nam nhân tốt nên kiến công lập nghiệp, thành người, nào, các huynh đệ, làm một chén, từ sáng mai, chúng ta sẽ đồng mưu chuyện này."

Mấy người đang ngồi đều là tâm phúc của Tổng Chấn Cương, hiện tại hần đảm nhiệm Tổng bát phẩm kinh triệu phủ Huyện ủy, chủ quản trị an Kinh thành. Thủ hạ đặc lực nhất là một người dám nghĩ dám làm, Cửu phẩm tuần kiểm La Thanh, vừa nhược quán, tuổi trẻ tài cao. Những người này đều không phải có gia thế vô cùng tốt, phần lớn là dựa vào thân thích dẫn dắt mới có được chức vị, nếu muốn thăng chức thì phải dựa vào bản lĩnh thật sự rồi.

Cạn rượu trong chén, trên đường truyền đến tiếng gõ mõ canh hai, Chu Lăng vẫn chưa say bắt tinh thần sự, lão đảo đứng lên: "Canh hai cấm đi lại ban đêm, nên về nhà."

Ngồi cười to, La Thanh kéo y ngồi xuống: "Hiền đệ chỉ để ý uống, người đừng quên, chúng ta là ai? An phòng cả Kinh thành đều thuộc về Tổng đại ca cai quản, Bình Định bộ khoái kiểm tra cấm đi lại ban đêm, nào dám cản chúng ta."

"A." Chu Lăng bừng tỉnh đại ngộ: "Ta quên mất, quyền lợi Tổng đại ca rất lớn, ha ha!"

Tổng Chấn Cương tự giễu nói: "Huynh đệ đừng chê cười đại ca người, nhóm giang dương đại đạo toàn trộm gia đình hiền quý kia, nếu không phá được vụ án, mũi cánh chuồn cũng không giữ được."

Rượu quá ba tuần, khách và chủ đều vui mừng. Khi Chu Lăng về đến nhà, đã sắp đến giờ Tý, Tịnh Thục vẫn ngồi ở cạnh bàn chờ y, sau đó cảm thấy lạnh nên đã nằm trên sạp, đắp thảm lông cừu lên, bắt tri bắt giác ngủ thiếp đi.

Chu Lăng hí mắt nửa tỉnh nửa say, nhìn cô nương xinh đẹp động lòng người trên sạp, khí trời tháng Chạp, bên ngoài lạnh lẽo có thể đông cứng cả mũi, mà trong nhà đã đốt Địa Long, khuôn mặt của cô nương ngủ say nhỏ nhắn đỏ hồng tựa như say, môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át.

Tay và lòng y đột nhiên hơi ngứa, muốn ôm nàng.

Nàng nhất định vì chờ y nên mới không lên giường nghỉ ngơi, Chu Lăng ổn định cước bộ đến gần, cảm thấy chẳng qua do mình ngà ngà say, mới có thể ôm nàng lên giường. Mới vừa đưa hai tay ra, đã nghe một tiếng thét kinh hãi bên cạnh: "Tam gia ngài trở về rồi, nô tỳ đáng chết, đã ngủ quên mất. Phu nhân, phu nhân mau tỉnh, Tam gia đã trở về."

Tổ Tiên dựa vào cây cột, ngồi trên thảm sàn dê nhung ngủ thiếp đi, đột nhiên mở mắt ra chỉ thấy bóng dáng cao lớn của Chu Lăng đứng trước mặt Tịnh Thục, đưa tay ra muốn làm gì đó? Chẳng lẽ muốn đánh người. Nàng trở mình bò dậy, ngăn cản trước mặt Tịnh Thục.

Chu Lăng giơ tay lên che miệng ngáp một cái, nhưng cũng khó nén miệng đầy mùi rượu. Thấp giọng nói: "Gia mệt nhọc, ngủ đi."

Tịnh Thục đã tỉnh lại, thân thể nhỏ xinh đến gần Chu Lăng: "Ta đến hầu hạ phu quân rửa mặt, Tổ Tiên người đi gọi nước đi."

Chu Lăng khoát tay muốn nói không cần, nhưng ngửi mùi rượu trên người mình cũng cảm thấy khó chịu, quên đi, vẫn nên tắm một cái đã.

Trong thùng tắm hơi nước nóng dày đặc, tựa như ảo mộng. Tịnh Thục chưa từng hầu hạ nam nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đỏ hồng lên, hai tay siết chặt khuỷu chung một chỗ, không biết nên làm gì. Đường như phải giúp y cởi áo ra, nàng thử thăm dò đưa tay nhỏ ra, nhưng ngay cả y phục còn chưa đựng, mình lại bị hù rụt trở về. Đột nhiên phát hiện trên bình phong treo tấm y của y, chợt giả vờ sửa sang lại y phục, xoay người lờ lờ kéo kéo.

Ở Tây Bắc Chu Lăng cũng không được nuông chiều từ nhỏ, chưa bao giờ được nữ nhân hầu hạ tắm rửa, cũng rất không quen. Đang do dự suy nghĩ muốn bảo nàng đi ra ngoài, lại sợ ra về mình không phóng khoáng, chưa từng trải việc đời. Ánh mắt thoáng nhìn, đột nhiên phát hiện gương mặt xinh đẹp của tiểu nữ nhân ứng hồng, đáng vẻ hốt hoảng muốn trốn.

Thấy buồn cười, Chu Lăng chợt không kìm trương nữa, bởi vì y phát hiện một người khác còn kìm trương hơn y nhiều.

Thải Mặc từ bên ngoài đóng cửa lại, kéo tay Tổ Tiên ngồi xỏ ở chân tường, cười hi hi nói: "Tối nay nhất định có thể thành chuyện tốt."

Tổ Tiên là một tiểu cô nương da mặt mông, xấu hổ đỏ mặt, nhưng trong lòng âm thầm vui vẻ thay tiểu thư.

Trong phòng yên tĩnh, cẩn thận nghe có thể nghe được tiếng ma sát của vải vóc, sau đó có nước tiếng vang lên, nghĩ đến nhất định là y đã trần truồng bước vào thùng nước tắm rồi, mặt Tịnh Thục đỏ tới mang tai, trong lòng có con nai con chạy loạn.

"Cần ta... Chà lưng cho chàng không?" Giọng nói của cô nương mềm mại dịu dàng, tất nhiên nói khẩu âm Liễu An châu. Khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ xoay qua một nửa, ánh mắt lại không dám nhìn về bên đó.

Vừa chạm vào nước nóng, rượu của Chu Lăng dâng trào, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ứng hồng say lòng người của nàng, bỗng dưng y cứng rắn.

Đây là...

Chu Lăng cắn hàm răng nuốt một hóp khí xuống đan điền, hận vì thân thể không có tiền đồ. Giờ phút này, trong lòng y có hai tiểu nhân nhân (chỉ người nhỏ bé) đang cãi nhau, một nói: Nữ nhân tham luyến quyền thế hư vinh của phủ Quận Vương, một lòng lấy lòng trưởng công chúa và Quận Vương phi, còn trọng phu trên danh nghĩa như y chẳng qua chỉ là đá kê chân của nàng thôi, tránh xa nàng ta ra, để cho nàng ta sống như quả phụ đi.

Một tiểu nhân nhân khác từ bụng nhảy ra đánh ngã tên phía trước, nói: Thánh chỉ ban hôn, làm sao nàng có thể biết trước. Đây là nhân duyên trời ban rất tốt, nàng ôn nhu đáng yêu khiến người thương mến, từ một khắc nhắc khăn voan hồng kia lên đã thích nàng rồi. Nàng còn không so đo đầu tóc mình rồi bôi tính khí thô, dịu dàng hầu hạ y, kính trà cho bài vị của mẫu thân, không phải vì quan tâm đến cảm thụ của y sao? Nương tử tốt như vậy, nếu mẫu thân còn sống, cũng sẽ thích nàng, cũng sẽ thúc giục mình viên phòng với nàng. Muốn nàng, muốn nàng..

"Khụ..." Chu Lăng ngã lưng ra sau, có vẻ khá thư thái, liếc mắt nhìn eo thon duyên dáng của tiểu nương tử, không tốt! Lại trưởng đau rồi.

Tĩnh Thực nghe được động tĩnh, nghi ngờ quay đầu lại: "Sao thế?"

Chu Lăng phản xạ bật dậy, muốn đi —— nổi lên một nửa, y không biết mình muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn ôm nàng qua đây?

"Nàng vào trong đi." Y nửa ngồi lạnh lùng nói.

Y đột nhiên đứng dậy, Tĩnh Thực không hề báo trước thấy được bắp thịt lồng ngực căng chặt, men theo giọt nước, lóc lên sự quyến rũ sáng bóng, thấy nàng quên cả hô hấp, quên mất phải che kín mắt.

"A." Đột nhiên phản ứng kịp, Tĩnh Thực như được đại xá, xoay người bước nhanh về phía phòng ngủ. Miệng đắng lưỡi khô, cầm trà nóng trên bàn lên uống vài ngụm, vội vàng chạy lên giường nằm xuống, kéo chăn che mặt lại.

Trải qua không lâu lắm, cũng cảm giác được y đến mép giường. Mặc dù cách chắn bông thật dày, không nghe được tiếng động gì, nhưng nàng có thể cảm giác được y ở rất gần. Đường như y uống cạn sạch trà nóng trong ấm, đứng ở mép giường hồi lâu, cuối cùng y ngồi ở mép giường, một phen gạt tẩm chăn phủ trên đầu nàng.

Sắc mặt y đỏ rực, là do nước nóng hun qua sao?

"Không sợ bị ngập chết hả?" Y nhẹ giọng trách cứ một câu, ánh mắt nhìn nàng càng ngày càng sâu, sâu không thấy đáy.

Mất to như nước của Tĩnh Thực ngượng ngùng nhìn y một cái, rồi vội vàng rũ lông mi thật dài xuống, không dám nhìn. Không biết tư thái như vậy, càng thêm quyến rũ.

Chu Lăng đột nhiên chống lên gối đầu bên cạnh nàng, ánh mắt cũng nóng bỏng khó nén, ôm nàng vào lòng, đưa tay muốn đụng vào gương mặt nàng.. Trong đầu lại đột ngột nhảy ra một câu nói, ở đêm động phòng hoa chúc chính y đã nói ra lời nói hùng hồn, tuyệt đối không đụng vào nàng, cả đời đều sẽ không đụng vào nàng. Mới qua một ngày, đây là cái gì?

Khớp xương bàn tay của nam nhân hiện rõ lên cầm gối đầu ném xuống dưới bàn chân nàng, vén chăn long phượng lên rồi chui vào, nằm xuống bên chân nàng, buồn bực nhìn chỗ nhô lên ở trong chăn.

Tĩnh Thực phát hiện khác thường, quay đầu nhìn về phía bên cạnh, chỉ nhìn thấy một đôi bàn chân to lớn, mặc dù y mới vừa tẩm xong, không có mùi lạ, nhưng mà... Lồng nàng một tắc lại một tắc lạnh dần.

Đây là gì? Cùng giường không cùng gối sao? Y ghét mình như vậy, không muốn nhìn nàng ngủ sao?

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tiếng lòng xao động

Editor: Gà _ LQĐ

Ngày thứ ba là ngày lại mặt, đến tòa nhà ở Kinh thành của Cao gia. Phiêu kỵ đại tướng quân Cao Bác Viễn tự mình nghênh đón nữ nhi, nữ tể (con rể) vào cửa, Cửu vương và Cửu vương phi cũng đến tham gia, ngồi trong phòng khách nhìn bọn họ đến gần.

Cửu vương cúi người đến gần ái tể, thấp giọng nói: "Trông A Lăng có vẻ là người khỏe mạnh, cũng không thua ta năm đó. Ngày thứ ba lại mặt, nàng đi bộ hơi lắc lư, còn phải để Bồn vương đỡ nàng."

Cửu vương phi đỏ mặt, nhìn xung quanh một lát rồi khẽ thả lỏng, thở ra một hơi nói: "Còn nói, nếu không phải chàng hồ nháo, thì sao có một bài thơ xiêu

vẹo như vậy?"

Cửu vương đắc ý cười một tiếng, kéo tay thê tử nắm trong lòng bàn tay. Cửu vương phi cũng không chịu, há ra, bước đến, kéo Tịnh Thục, dịu dàng hỏi: "Ở phủ Quận vương có quen không?"

Tịnh Thục khẽ gật đầu: "Cô..." Đang muốn gọi cô mẫu, đã nghe Chu Lăng ở bên cạnh gọi một tiếng: "Cửu tổ mẫu."

Tịnh Thục gọi Cửu vương phi là cô, vì hai nhà là hàng xóm hơn nữa còn là thế giao, thật ra thì cũng không có liên hệ máu mủ. Mà Chu Lăng lại là quan hệ huyết thân chân chính, quy luật sinh đẻ của Tiên hoàng rất thú vị, lúc đầu sinh được chín vị công chúa, trong lúc gần như tuyệt vọng thì lại sinh được chín vị hoàng tử. Tổ mẫu Chu Lăng trưởng công chúa Chiêu Hoa là hoàng trưởng nữ, mà Cửu vương là út tử, giữa bọn họ vừa lúc cách một thế hệ.

Hôm nay kém bồi phận, Tịnh Thục vốn không tiện gọi cô mẫu, đôi giọng gọi cửu tổ mẫu, thì không ổn lắm.

Cửu vương phi khéo hiểu vỗ tay nhỏ của nàng, kéo tiểu nương tử ra hậu trạch nói chuyện, nhị thẩm của Tịnh Thục vội vàng đi theo, cười làm lành, cẩn thận dè dặt lấy lòng.

Các nam nhân ở lại tiền đình uống trà, nói chuyện, nói đến chiến sự biên quan, bài binh bố trận, Cao tướng quân từng trải và mưu lược làm Chu Lăng nhìn với đôi mắt khác xưa, đây tuyệt đối là Đại Nguyên Soái đạo thật thương thật, đề y bội phục tự đáy lòng. Y quyết định nể mặt thể diện của lão trượng, đối với thê tử khá hơn một chút, thậm chí lúc nàng lên xe ngựa còn đưa tay đỡ giúp một phen.

Cao Bác Viễn rất hài lòng với cô gia, vóc người cao lớn tuấn lãng, nói năng không tầm thường lại rất có chí hướng, tuy là kim chi ngọc diệp trong phủ Quận vương, nhưng cũng không yếu ớt, binh sĩ tốt như vậy cực kỳ hiếm có. Nhìn vợ chồng son tương kính như tân, trai tài gái sắc, lão trượng cũng yên lòng. Trước khi đi dặn dò nữ nhi hiểu kính cha mẹ chồng, cẩn thận hầu hạ trượng phu, bản thân muốn trở về quê nhà Liễu An châu mừng năm mới, bảo nàng có chuyện thì đi tìm Cửu vương phi trao đổi.

Phu thê Cửu vương cũng lên mui xe hương chương (xe của vương thời xưa), lúc còn trẻ, luôn là Cửu vương ôm bà lên xe. Hôm nay đã có tuổi, Cửu vương phi không chịu để ông ôm nữa, nắm bàn tay to của ông, giẫm bước vào xe, mới tựa đầu vào vai trượng phu, khôi phục thân mật thường ngày.

"Vợ chồng son bọn nó hình như có chút vấn đề." Cửu vương phi sâu xa nói.

"Không thân thiết phải không?" Cửu vương lười biếng vuốt hà bao bên eo bà.

Cửu vương phi giật mình nhìn về phía ông: "Ngay cả chàng cũng phát hiện? Nhưng mà, dường như Bác Viễn ca ca không phát hiện ra."

Cửu vương ha hả cười: "Đúng thế, đây không phải rất bình thường sao?"

Cửu vương phi luôn thông tuệ nhưng lúc này vô cùng không hiểu, ngồi thẳng người, lườm ông: "Tại sao?"

Cửu vương cười hi hi kẻ sát mặt: "Nàng hôn ta đi, ta sẽ nói cho nàng biết."

Cửu vương phi buồn cười: "Đã là lão phu thê rồi, mà còn chơi cái này."

Cửu vương hơi ngửa ra sau, tựa vào nệm êm, đóng chặt đôi môi. Cửu vương phi thấy ông chặt như nút, cau giận tròng mắt liếc, nhưng vẫn dựa vào người ông, hôn nhẹ lên khóe môi.

Cửu vương được như ý, cười ha ha, vỗ nhẹ lưng ái thê, dịu dàng nói: "Nàng không thể so sánh bọn nó như chúng ta lúc tân hôn được, chúng ta đã chung tình trước đó, lúc thành thân là kết quả chờ đợi từ lâu, đương nhiên như keo như sơn. Bọn nó do thánh chỉ ban hôn, đêm động phòng hoa chúc mới lần đầu gặp mặt, cho dù là trai tài gái sắc, cũng cần có quá trình quen thuộc, không thể chỉ ngủ một giấc, đã dính chặt không chia lìa."

Cửu vương phi suy nghĩ một chút thấy quả thật có lý, ném ánh mắt sùng bái cho Cửu vương, vuốt ve ngực ông nói: "Vương gia thật anh minh thần võ, tiểu nữ tử từ bội phục sát đất, hận không thể lấy thân báo đáp."

"Ha ha ha! Đúng." Cửu vương cười lớn, vui vẻ không thôi.

Cửu vương phi chợt nghĩ đến một chuyện, lo lắng nói: "Tính khí Quận vương phi này... A Lăng cũng không phải là ruột thịt gì của bà ấy, nếu không có một quan nửa chức, chỉ sợ ở nhà sẽ không có địa vị gì. Nếu không, chàng suy nghĩ thử một số biện pháp, an bài cho nó việc vặt gì đó đi."

Tâm trạng Cửu vương đang thoải mái còn nghe thê tử thổi gió bên gối, đương nhiên đáp ứng ngay: "Ừ, ngày mai ta đến Lại bộ nhìn một chút, xem có vị trí gì thích hợp sắp xếp cho nó không, cũng tránh cho nó cả ngày đi loanh quanh, không làm chính sự."

Hai phu thê Chu Lăng trở lại phủ Quận vương, đương nhiên phải đến phòng chính thỉnh an trưởng bồi trước. Hai con dâu đang nói chuyện với trưởng công chúa, thấy bọn họ đi vào. Trưởng công chúa khách khí hỏi Phiêu kỵ tướng quân có khỏe không, Tịnh Thục thủ lễ trả lời câu hỏi của trưởng bối.

Quận vương phi nói tiếp: "Lão Tam, người cũng đã lấy vợ rồi, chính là người lớn, sau này đừng cứ nghĩ đến việc chạy tới Lương châu nữa, hay ở nhà đi theo nhị ca người kết giao chút thế gia huân quý đi, nâng đỡ cánh cửa của phủ Quận vương chúng ta."

Chu Lăng khẽ giật môi, ngoài cười nhưng trong không cười liếc nhìn bà ta một cái, không lên tiếng. Bà ta hận y không nhanh chóng chạy đến Lương châu đi, chết ở chỗ nào xa một chút. Lần này lời răn dạy của từ mẫu, chẳng qua cũng chỉ nói cho người bên cạnh nghe thôi.

Nhị thái thái Cận thị nhìn không nổi, dùng khăn điểm Chu Lăng một cái nói: "Tam gia đây là về mặt gì? Vương phi rõ ràng vì muốn tốt cho ngươi, sao ngươi lại không biết cảm kích thế?"

Chu Lăng đang muốn đánh trả, đã bị Tịnh Thực chặn trước mặt, nàng quý gối hành lễ, nhẹ nhàng nói: "Mẫu thân hết lòng dạy bảo, phu quân đương nhiên sẽ khắc trong tâm khảm. Nhị thẩm bỏ qua cho, vốn vừa rồi trên đường có chút chuyện không vui nho nhỏ, mới làm phu quân thất thần. Nếu các trưởng bối không còn gì dạy bảo, chúng con xin về phòng trước."

Trưởng công chúa cũng không muốn nhìn bọn họ gây gổ, khoát tay để cho bọn họ lui xuống.

Nhưng Chu Lăng không theo Tịnh Thực trở về Lan Hinh uyển, ném xuống một câu "Ta có việc, tự nàng trở về đi" xem như cản dận nàng, trên đường chạy thẳng đến đại môn.

Buổi tối hôm đó, y vẫn chưa về nhà.

Tịnh Thực đợi đến hơn canh ba mới nằm xuống, nhưng lại không tài nào ngủ được. Sáng sớm ngày kế ánh mắt sưng vù thức dậy đi thỉnh an, vậy mà không ai hỏi tại sao Chu Lăng không đến.

Ngơ ngác trôi qua một ngày, buổi tối y lại không trở về.

Tịnh Thực nằm trên giường, đắp chăn thật dày vẫn cảm thấy lạnh, lòng lạnh, chân dày thể nào cũng không ấm nổi.

Y sẽ đi đâu đây? Nam nhân buổi tối không trở về nhà, nơi thường đi nhất chính là xóm làng chơi rồi, giờ phút này, y thật sẽ đến nơi xấu xa đó sao?

Tịnh Thực không tin, mặc dù về mặt Chu Lăng lạnh lùng, nhưng y không giống loại công tử sống phóng túng đó. Ngược lại là Nhị gia Chu Đẳng loè loẹt hết như con nhà giàu, nàng từng lần một khuyên lơn mình phải tin tưởng trượng phu. Nhưng chẳng qua chỉ mới quen biết nam nhân này ba ngày, nói chuyện với nhau không hơn mười câu.

Sáng sớm tỉnh lại, rốt cục Tịnh Thực không ngồi yên, nàng không dám oán trách nửa câu với trưởng bối Chu gia, cũng không dám nói hai đêm rồi mà Chu Lăng còn chưa về nhà. Nhưng mà, lại lo lắng cho an nguy của y, y có chuyện gì, có thể bị nguy hiểm hay không. Biện pháp duy nhất, chính là đi tìm Cửu vương phi nhờ giúp một tay.

Tịnh Thực không dám nói mình đến phủ Cửu vương, chỉ nói muốn trở về Cao gia lấy thêm vài thứ. Cũng may thời Tiều Đường dân phong phóng khoáng, cũng không hạn chế nữ tử ra cửa, trưởng công chúa cũng không hỏi nhiều, cho nàng đi. Nàng bảo Tổ Tiên an bài một chiếc xe ngựa vài bộ mộc mạc, không treo đèn lồng phủ Quận vương, hòa lẫn vào các xe ngựa trên đường cái, cũng không để người ta chú ý.

Tháng Chạp chính là lúc chọn mua đồ Tết, sáng sớm trên đường cái, mặc dù không phải quá chật chội, nhưng cũng không phải không có một bóng người. Vó ngựa giẫm trên con đường màu xanh, vang lên lộp cộp.

Đột nhiên, tiếng bước chân dồn dập từ phía sau truyền đến, kèm theo tiếng hô quát của nha dịch, hình như có một đám người nhanh chóng chạy như bay về phía bên này.

"Uy!" Lão Đình đánh xe ghì chặt ngựa, chạy xe đến góc tường rồi dừng lại, hoảng sợ quay đầu lại nhìn.

Mấy tiếng xé gió mềm mại kêu to từ trong xe ngựa truyền tới, hai nha hoàn ôm chặt cánh tay Tịnh Thực, dồn sức một chút mới ngồi vững. Tổ Tiên đến gần cửa sổ xe, vừa muốn mở ra xem bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, chợt nghe tiếng binh khí chạm nhau, nàng ấy bị dọa sợ đến mức há mồm run rẩy rồi đóng chặt cửa sổ, cái chốt cửa thật kỹ.

"Tây Bắc tứ quý, xem các ngươi còn chạy đi đâu?"

"Nghịch tặc, mau đầu hàng chịu tội!"

"Ha ha, chỉ bằng những thứ ngu xuẩn các ngươi, có thể bắt được Tây Bắc tứ quý chúng ta."

"Nào, qua gia gia chơi cùng các ngươi vài chiêu."

Bên ngoài tiếng đánh nhau càng thêm kịch liệt, trong xe ba nữ nhân run rẩy ôm nhau chung một chỗ, mong mỗi quan binh bắt phi tặc nhanh một chút. Nhưng trời không chiều lòng người, đột nhiên một tiếng vang thật lớn suýt nữa làm vỡ màng nhĩ của ba người, cửa sổ xe ầm ầm rơi xuống, chỉ thấy một thanh đao sắc bén chém lên xe.

Một nam nhân trên mặt đầy râu quai nón nhìn lướt qua xe, trong mắt tinh quang chợt lóe, một ý niệm ác độc nảy sinh, bắt cóc tiểu nương tử đẹp nhất đó, vừa có thể làm con tin, vừa có thể mang về hưởng dụng, dù sao cô nương đẹp như vậy cũng không gặp được mấy.

Ba nữ nhân cũng cảm nhận được ánh mắt lộ rõ ác ý kia, bị dọa sợ đến mức che miệng lại, mắt trừng lớn. Tịnh Thực phản ứng trước tiên, lấy khăn che mặt, giấu kín mặt mũi. Hai nha hoàn cũng theo đó bịt kín, nhưng che mặt rồi thì có ích lợi gì?

Mắt thấy đại đao bổ tới sườn xe, trong đầu Tịnh Thực quên hết thầy thi từ ca phú mà mẫu thân dạy, chỉ nhớ lại quyền pháp Cao gia mà tổ phụ đã dạy khi còn bé, trước đây từng khoa chân múa tay một hồi, nhưng không biết còn có thể dùng đến hay không. Kéo cánh tay hai nha hoàn khẽ dựa vào vách

buồng xe, đang lo lắng xem bước kế tiếp phải làm thế nào, chỉ thấy một nam nhân mặc áo bào màu mực, cổ ống tay áo viền hoa văn màu hồng cầm bảo kiếm trong tay chặn lưỡi đao lại, thuận thế đảo qua, bức lui rầu quai nón.

Y đeo mặt nạ màu vàng kim trên mặt, có thể thấy được không phải là người nha môn. Có lúc gặp phải vụ án khó giải quyết, giặc cướp võ công cao cường, nha môn sẽ mời một số võ lâm cao thủ đến giúp một tay. Những người này không tiện bại lộ thân phận, hoặc do không muốn gây ra nhiều chuyện, nên sẽ đeo mặt nạ.

Tĩnh Thực che trái tim đang nhảy bang bang, nhìn bóng lưng cao lớn của nam nhân đó, y chợt quay đầu lại liếc mắt nhìn nàng. Tuy cách lớp mặt nạ, nhưng Tĩnh Thực có thể thấy ánh mắt của y, bên trong còn chưa kịp che giấu vẻ ân cần và lo lắng.

Là chàng.

Y còn mặc y phục lại mặt hôm đó, tuy đã đeo mặt nạ, nhưng trái tim kịch liệt nhảy lên của nàng nói cho nàng biết, là chàng.

Tĩnh Thực rũ mắt ổn định tâm trạng, sờ tấm khăn trên mặt mình, may quá, cái khó ló cái khôn dùng khăn che mặt lại. Như vậy không tính là làm mất thể diện phu gia (nhà chồng) nhỉ?

Y chỉ liếc mắt nhìn rồi quay đầu lại, ngăn cản phi tặc giết tới, không cách xa xe ngựa, vững chãi bảo vệ nơi này.

Nhìn bóng dáng y nhanh chóng di chuyển, đáy lòng Tĩnh Thực an tĩnh kiên định, đây là một loại cảm giác đã lâu rồi, tựa như cảm giác năm ấy ngủ trong son động, chợt nhìn thấy thân nhân. Là may mắn sống sót sau tai nạn, cũng là cảm giác an toàn vì có người bảo vệ.

Gió lạnh tam cửu thiên làm gương mặt đau rát, cái lạnh như bước vào hầm băng, ảm lờ trên tay cũng lạnh như băng, nhưng trong lòng Tĩnh Thực lại dâng lên tầng tầng ấm áp. Nàng chẳng hề cảm thấy lạnh, cảm giác được người bảo vệ, tựa như mặt trời Giang Nam, ấm áp chiếu vào nàng.

Bỗng chốc đại đao của rầu quai nón suýt nữa bổ vào cánh tay y, Tĩnh Thực bật thốt lên một tiếng ‘cẩn thận’, hình như y không nghe thấy. Tim nàng đột nhiên như vọt lên cổ họng, khăn trương đuôi theo bóng dáng y, lo lắng cho y.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Dụ phu kế thứ nhất

Editor: Gà _ LQĐ

Phi tặc có thể vào nhà trộm cắp, khinh công hẳn không bình thường. Hai người trong đó thấy ở đầu hẻm lại xông ra một đám bộ khoái khác, hô lên, tung người ra nhà chính, xoay người muốn đi. Bộ khoái không có công phu tốt như vậy, rồi rít giương cung lấp tên, bắn ra từ nhiều phương hướng, tuy nhiên đã bị phi tặc dùng binh khí đánh rơi.

Mất thấy hai người bọn họ nhảy lên nóc nhà, chỉ cần tung người một cái là có thể chạy trốn qua một con phố khác. Nam nhân phía trước xe ngựa cũng lấy cung gần bò từ phía sau lưng xuống, rút ra bắn đến, hai mũi tên vừa ra, ngay giữa cổ hai người.

Thi thể hai phi tặc đồng loạt rớt xuống từ nóc nhà, mọi người giật mình nhìn qua, thậm chí quên mất hô hấp. Rầu quai nón vừa nhìn đồng bọn bị mất mạng, trong phút chốc một đôi mắt trừng gần như nhỏ máu, lớn tiếng kêu: "Người là ai? Dùng song tiễn khóa hầu? Trả mạng huynh đệ ta lại đây."

Mặc dù Tĩnh Thực sợ đến mức hai tay lạnh như băng, nhưng vẫn xuyên qua cửa sổ xe, nhìn chăm chăm tình hình bên ngoài. Hai nam nhân mặc quan phục cấp thấp hợp lực vây công một phi tặc cao gầy khác, được bộ khoái xung quanh hiệp trợ, cuối cùng đã chém bị thương đối phương, bắt sống.

Tây Bắc tứ quý chỉ còn lại một mình rầu quai nón, hẳn như nổi điên xông về phía đám người ở ven đường, bắt một cô nương gầy yếu vào tay, đại đao chói lọi gác trên cổ của nàng. Cô nương kia bị dọa sợ đến nỗi hai mắt vừa trợn lập tức hôn mê bất tỉnh, bị hất dùng song đao vỗ vào người nàng, dường như muốn cho nàng tỉnh lại, tuy nhiên lại đánh rớt hai cái răng cửa, máu tươi càng chảy xuống nhiều hơn.

"Nghịch tặc, có bản lĩnh đơn đã độc đấu với gia gia, bắt một nữ nhân không phải là điều tráng sĩ nên làm." Người đeo mặt nạ vừa cất lời, Tĩnh Thực càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng.

"Được, vậy người bảo bọn họ lui ra, hai người chúng ta tỷ thí." Rầu quai nón cũng không ngu, nhiều người vây công như vậy, hẳn không chiếm được tiện nghi, nếu có thể một chọi một, mới dễ dàng thoát thân.

Đám bộ khoái thối lui đến bốn phía, chừa lại một khu đất trống ở giữa, rầu quai nón ném cô nương trong tay đi, Tổng Chấn Cương bước lên trước, tiếp được người. Hắn bước nhanh về phía trước, nâng đại đao trong tay lên, nhưng chỉ là hư chiêu, xoay người nhảy vọt lên nóc muốn chạy trốn. Đường như người đeo mặt nạ đã sớm đoán được sự xảo trá của hắn, phi thân theo sát, tay nâng kiếm, đâm vào giữa lưng.

Tây Bắc tứ quý toàn bộ sa lưới, không một ai chạy trốn. Dân chúng xung quanh bị vây trong vòng không được ra giờ mới yên lòng, lộ rõ tán thưởng toát

ra tự đẩy lồng. Tổng Chấn Cương vừa giao cô nương cho người nhà của nàng xong, đi tới nhảy lên nóc chỗ người đeo mặt nạ vui vẻ vỗ vai y: "Lão đệ không hồ là Tây Bắc Phi Ưng, thân tiền Chu lang, hôm nay nếu không mời người, chúng ta lại thua thiệt vô ích một phen rồi."

La Thanh cũng cười ôm quyền nói: "Hôm nay đại hoạch toàn thắng, không thể không có công của hiền đệ, giờ ngo bày rượu mừng ở Túy Bát Tiên, hiền đệ nhất định phải uống thêm vài chén."

Người đeo mặt nạ khiêm tốn cười một tiếng: "Hai vị đại ca không cần khách khí, ta cũng đã hai đêm chưa về nhà, nên trở về để đổi y phục rồi."

Trên tay áo của y có một vết thương thật dài, do trong lúc đánh nhau bị người cắt qua, không nhìn ra có bị thương không.

Tổng Chấn Cương cười ha ha: "Lão đệ tân hôn yến, vậy mà đã theo chúng ta ngồi không hai buổi tối, đây là muốn đệ muội rồi chăng." Giành được thắng lợi, tâm trạng mọi người tốt, đám bộ khoái xung quanh cũng cười theo.

Gương mặt Tịnh Thực nóng lên, không dám nhìn ra bên ngoài nữa, thấp giọng thúc giục lão Đinh mau đánh xe.

Trong đầu Tịnh Thực toàn là bóng dáng của y, tự nhiên nghĩ đến y phục của y bị rách, lập tức hủy bỏ kế hoạch đi Cừu vương phủ, mua vài cây vải sa tanh ở Trù Đoạn trang, trở về phủ Quận vương.

Tịnh Thực mở tủ quần áo ra, muốn tìm một món y phục của y để ước lượng cắt may, giờ mới phát hiện y phục của y chỉ có mấy món, trừ trang phục tân hôn, cũng chỉ có mấy cái áo bào đã cũ, dường như mang đến từ Tây Bắc.

Đã biết làm thế tử thật không xứng chức, thật ra y cũng được xem là nam nhân tốt, có bản lĩnh lại không gây chuyện phong lưu. Vậy mà mình còn suy đoán y đã đến thanh lâu sở quán, hóa ra là cùng băng hữu bất phi tặc. Thiếu niên anh hùng chính là như vậy, ban đầu lúc phụ thân hộ vệ Liễu An châu có lẽ cũng vì vậy mới được đông đảo dân chúng kính nể, thiếu nữ khuynh mộ bao năm.

Tịnh Thực ôm xiêm áo ngậy ngốc xuất thần, Thái Mặc ở một bên nhìn rồi nhìn, rốt cục không nhịn được nhẹ giọng cười: "Phu nhân trông như tiểu cô nương xuân tâm sơ động vậy."

Không ma ma đang trên đường đi mua đặc sản, Tịnh Thực bảo Tổ Tiên giữ cửa, một phen kéo Thái Mặc qua, con người trong suốt sáng rỡ chớp động hỏi: "Thái Mặc, ta đột nhiên cảm thấy... Ông trời ban cho ta một phu quân rất tốt, chẳng qua là..."

Nàng muốn nói lại thôi, Thái Mặc tri kỷ vỗ tay nàng, nhẹ nhàng cười nói: "Chẳng qua là cô nương không biết nên thân cận với người thế nào đúng không?"

Tịnh Thực bị người ta đoán được ý định, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, rũ mắt thấp giọng nói: "Chàng quá lạnh, ta sợ."

Thái Mặc thấy tiểu thư nhà mình rốt cục đã có chút thông suốt, vội vàng khích lệ nói: "Cô nương ta không phải đã nói với người sao, tính tình Tam gia chúng ta như vậy, tuy hiện tại lạnh như băng, nhưng nếu người bước được vào lòng hắn, hắn tự nhiên sẽ dâng tấm lòng chân thành nhiệt tình cho người. Hắn không phải là loại người có tính tình thay đổi thất thường, treu hoa gheo nguyệt, nếu đã nhận định một người, nhất định toàn tâm toàn ý yêu thương. Hắn không chủ động, cô nương nên chủ động một chút, nếu chậm, hắn chung tình với nữ nhân khác, chẳng phải cô nương sẽ khổ cả đời."

Tịnh Thực bị dọa sợ đến mức nhịp tim đập chậm một nhịp, nghĩ đến có thể y sẽ chung tình với những nữ nhân khác, trong lòng không khỏi nhói đau. Kéo Thái Mặc khẩn cấp hỏi: "Vậy ta phải làm thế nào mới có thể bước vào lòng chàng đây?"

"Cô nương vừa thông tuệ vừa có học vấn, đương nhiên có thể nghĩ ra biện pháp tốt. Nói cho cùng hạ nhân chúng nô tỳ rất ít tiếp xúc với Tam gia, nhưng người là Tam phu nhân, hai người là phu thê, có gì không thể làm. Cổ nhân đã nói, vợ chồng son gầy gổ thì đầu giường ấm i cuối giường hòa, quan trọng nhất, là trên giường..."

Thái Mặc che miệng phì cười, gương mặt xinh đẹp của Tịnh Thực đỏ hồng, xoay người không nhìn nàng ấy, ngập ngừng nói: "Ta cũng không thể mặt dày, y phục cũng..." Cởi hết ra.

"Dĩ nhiên không thể, nếu như vậy, chỉ sợ Tam gia sẽ cảm thấy cô nương khinh phù [1], ngược lại không thích. Thật ra thì, nô tỳ cảm thấy phu nhân vốn dịu dàng động lòng người, chỉ cần ở trước mặt Tam gia đừng quá gò bó là được. Cô nương nên lộ rõ vẻ đẹp của mình trước mặt hắn, dẫn dụ hắn nhìn không được, chủ động lấy lòng, cầu hòa với cô nương. Lúc này, người nhất định phải cầm chặt, không thể đồng ý, để hắn hối hận mình đã từng buông lời tàn nhẫn với người." Thái Mặc vừa nghĩ đến chuyện Tam gia cao lãnh ôm cô nương cầu hoan chợt không nhịn được khẽ bật cười.

[1] khinh phù: lỗ mông; nói năng tùy tiện; bạ đâu nói đấy.

Tịnh Thực cắn môi dưới khoát tay, cho Thái Mặc đi ra ngoài, nàng cân yên tĩnh một chút, suy nghĩ thật kỹ.

Gió tam cửu thiên như một cây đao thổi mạnh qua song cửa, vang lên vù vù, Tịnh Thực ôm một cái áo bào của y, ngồi trước cửa sổ ngây ngốc thật lâu.

Cho đến khi Không ma ma từ bên ngoài đi vào, nàng mới thu lại tinh thần, để y phục xuống, nghênh đón ma ma vào cửa.

"Hôm nay khí trời lạnh như vậy, ma ma không bị đông quá lạnh chứ?" Tịnh Thực ân cần hỏi.

Không ma ma xoa tay sắp đông cứng, run rẩy nói: "Cũng sắp rồi, mùa đông phương Bắc thật sự quá lạnh, vẫn là Giang Nam chúng ta tốt hơn."

"Ta trong phủ chỉ có như vậy, mọi thứ chậm rãi dần trôi như thế. Không bằng ma ma nên trở về đi thôi, mấy ngày nay khí trời lạnh như thế, nói không chừng tuyết sắp rơi rồi, nếu bị tuyết phủ đường, chỉ sợ đêm 30 không thể trở về nhà." Tịnh Thục dịu dàng cười nói.

"Cái này..." Không ma ma sững sốt, tình hình trong phủ Quận vương phức tạp như vậy, theo lý thuyết mình nên ở thêm ít ngày nữa.

Thải Mặc và Tô Tiên đều sững sốt, thoáng qua rồi cúi đầu âm thầm vui mừng.

Tịnh Thục thấy bà do dự, khích lệ nói: "Ma ma đừng lo lắng cho ta, ta biết nên làm như thế nào, tuyệt đối sẽ không gây ra chuyện thất lễ, làm mất thể diện Cao gia. Cho dù ma ma có ở thêm mấy ngày, cũng vẫn như vậy thôi, sợ rằng trong thời gian ngắn sẽ không có gì thay đổi. Chỉ mong lão nhân gia người trở về, đừng nói với người nhà những chuyện này, cô gia cũng chỉ do nhất thời tùy hứng mà thôi, chờ qua năm, chúng ta sẽ đến Liễu An châu một chuyến, nẫu thân tận mắt thấy được chàng, cũng sẽ yên lòng."

Không ma ma gật đầu: "Cũng được, vậy lão thân dọn dẹp một chút, ngày mai sẽ lên đường. Hai đêm rồi cô gia không trở về, cô nương không thể dung túng hần, nhất định phải nói cho trưởng bối Chu gia biết. Nếu không, có lần này, ắt sẽ có lần thứ hai, các nam nhân nếu buổi tối không trở về nhà, có thể đến được nơi nào tốt chứ? Tịnh tinh cô nương mềm yếu, vẫn nên mượn sức trưởng bối để quản hần."

Tịnh Thục vội vàng gật đầu đồng ý, để Tô Tiên đi giúp Không ma ma thu dọn đồ đạc, buổi chiều đi trên đường lại mua thêm chút đặc sản mang về.

Chu Lăng uống xong rượu mừng buổi trưa thì trở về nhà, bên ngoài vẫn là khí trời lạnh cóng, trong nhà đốt Địa Long, ấm áp.

Lúc vào cửa thấy nàng ôm một món vải màu thiên thanh đang may xiêm y, nàng cúi thấp đầu, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, khoe môi mím lại mang theo chút vui vẻ, ánh mắt nhìn xiêm áo dịu dàng như nước.

Chu Lăng trông thấy thì hơi ngây người, đứng ở cửa không nhúc nhích. Chất vải màu này, nàng đang may xiêm y cho người nào?

Tịnh Thục vá xong cổ áo, chuyển động ngón trỏ nhỏ bé trắng nõn kết chỉ, khe hở môi đỏ mọng, dùng hàm răng trắng muốt cắn đứt sợi chỉ. Đang lúc ngược mắt thì thấy được y, lập tức đứng dậy cất chân tuyến đi, vui vẻ nhẹ nhàng bước lên trước, dịu dàng nói: "Phu quân trở về rồi, trời lạnh thế này, mặt trời lặn chàng mới về nhà, ta sợ chàng bị lạnh, chàng xem, ta muốn làm cho chàng một cái áo bông dài, chàng thích màu này không?"

Tiểu nương tử yêu kiều mỉm cười, cầm một món vải màu thiên thanh, như hiến vật quý nâng đến trước mặt y, hỏi y thích không, trong lòng Chu Lăng không nói rõ là có tư vị gì, chỉ cảm thấy khí trời không lạnh như vậy, trong nhà rất ấm áp. Cuối cùng y lại cảm nhận được cảm giác khi trở về nhà rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Dụ phu kế thứ hai

Editor: Gà _ LQĐ

Trên người Chu Lăng bản thủ, trên y phục còn bị cắt mấy vết thương, đương nhiên muốn tắm rửa trước.

Tịnh Thục khéo léo nói: "Ta đã bảo hạ nhân chuẩn bị nước nóng, nếu phu quân muốn tắm rửa, ta lập tức dọn đồ dọn họ."

Chu Lăng nhẹ nhàng gật đầu, xoay người vào phòng tắm.

Trong thùng tắm nhanh chóng được đổ đầy nước nóng, Chu Lăng mệt mỏi vô cùng, không có tâm trạng nói chuyện với nàng, vào phòng tắm đã cởi dây lưng thoát y phục. Hai bắp thịt cân xứng, chân dài bước vào thùng nước tắm, y chậm rãi ngồi xổm người xuống. Ngâm nước nóng khiến y có cảm giác thật thoải mái, chợt nhắm mắt lại hưởng thụ sự khoan khoái này, không nhìn thấy tiểu nương tử ôm tắm y bước vào.

Tịnh Thục khoác tắm y lên bình phong, quay đầu thấy trên cánh tay y có một vết thương đỏ tươi. "Chàng bị thương?" Nàng thấp giọng kêu lên, đứng bên cạnh thùng tắm, ngón tay ấm áp rơi vào cánh tay trần trụi của y.

Chu Lăng mở mắt ra thần nhiên đảo qua: "Không sao, chẳng qua chỉ bị thương ngoài da thôi."

Tịnh Thục nhào người xuống cạnh thùng nghiêm túc kiểm tra vết thương, vết thương không sâu, máu đã đông lại thành một lớp mỏng. Nhưng dù sao cũng là bị thương, tại sao có thể không thêm đề ý?

"Phu quân đừng động, ta dùng khăn ướt nhẹ nhàng lau cho chàng, một lát đi ra, rồi bôi kim sang được nhé." Từ ống tay áo Tịnh Thục rút một cái khăn ra, rồi vén tay áo lên cao, lộ ra cổ tay trắng nõn, một tay nhỏ vịn cánh tay y, một tay khác dùng ngón tay thon dài thấm ướt khăn rồi nhẹ nhàng lau xung quanh vết thương.

"Úm..." Tay nàng xoa nhẹ trên người, y không chịu nổi, phía dưới đột nhiên trướng đau.

"Làm chàng đau à?" Tịnh Thục bị dọa tay run lên, rời khỏi thân thể y, ánh mắt long lanh tựa nước trợn to, như nai con bị hoảng sợ nhìn y.

Đúng là đau, nhưng không phải chỗ mà nàng nghĩ đâu.

"Không sao, nàng ra ngoài đi, ta muốn tự tắm một lát." Y nhủ mi nhắm mắt, không hiểu gần đây bản thân thể nào, trước kia không phải chưa từng thấy mỹ nữ, chưa bao giờ không có tiền đồ như vậy.

Tịnh Thục thấy sắc mặt y không tốt, cũng không dám ở lâu, đứng dậy bước nhanh ra ngoài.

Chu Lăng mặc tâm y vào, lúc lạnh mặt đi vào phòng ngủ, Tịnh Thục đã tìm được kim sang được, nhưng bị y không chút lưu tình ném qua một bên: "Một vết thương nhỏ thôi, không đáng để bôi thuốc, lúc ta ở Tây Bắc, bị đá thương còn nặng hơn, không bôi thuốc cũng mau lành."

Tịnh Thục có chút tức giận, tức y không thương tiếc thân thể mình, nhưng vẫn nén lửa giận nhẹ nhàng khuyên: "Trước kia chàng ở Tây Bắc có người quan tâm hay không ta không cần biết, hiện giờ ta là nương tử của chàng, đương nhiên phải săn sóc chàng chu đáo. Chàng bị thương, còn không chịu bôi thuốc, không phải muốn khiến trong lòng ta khó chịu sao?"

Chu Lăng ngược mắt nhìn nàng, trong ánh mắt toát ra vẻ hoảng hốt và cảm động, tuy cứu phụ, cứu mẫu cũng thương yêu mình, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn không thể trông nom được những việc nhỏ nhặt như vậy. Nương tử của y, hơi tức tối rồi, đáng vẻ vừa giận, vừa đau lòng này, khiến đáy lòng y như có một dây cung nhẹ nhàng lay động.

Trên mặt y vẫn lạnh nhạt, nhưng đã nói lòng tâm y, đưa cánh tay trái ra, mặc cho bàn tay mềm mại của nàng 'tàn sát' cánh tay bên chác của y, để nàng thỏa nguyện rồi lại lặng lẽ ngừng đầu.

Tịnh Thục cảm khăn bôi vô cùng nhẹ nhàng, chỉ sợ nếu dùng sức sẽ lại làm y đau. Bôi đều kim sang được, lại dùng khăn mềm nhẹ nhàng xoa hai vòng, nàng mới hài lòng giúp y mặc quần áo tử tế, đẩy y lên giường nghỉ ngơi.

Sau giờ ngo ánh mặt trời chuyển ấm, gió Bắc lạnh thấu xương cũng biến mất tăm. Chu Lăng nhắm mắt lại, nhanh chóng tiến vào mộng đẹp. Trong mộng là sa mạc Tây Bắc bát ngát, y giương cung lấp tên bắn trúng một con phi ưng, lúc nhặt con mồi lên, thấy bên cạnh có một con tiểu bạch thỏ đang sợ ngầy người thì lập tức xách lên, mang về đưa cho... Đưa cho ai? Trước mắt chợt xuất hiện gương mặt xinh đẹp hơi e thẹn, là tiểu nương tử tân hôn của y, xinh đẹp động lòng người. Y thả con thỏ mình nhặt được vào trong tay nàng, rồi nàng dịu dàng cười với y.

Lúc Chu Lăng vừa tỉnh lại, chỉ thấy nàng tựa vào giường ngủ thiếp đi. Ánh chiều tà ấm áp vẩy vào thường phục tân nương màu đỏ của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhuốm hồng, như một đóa hoa đào.

Nếu ở Tây Bắc gặp gỡ một cô nương như vậy, chỉ sợ y đã không ngại thiên tân vạn khổ cũng muốn cưới được nàng, thương nàng sủng nàng. Nhưng mà... Nàng vốn là nữ tử được hứa gả cho nhị biểu ca Quách Khải, vì Quách Khải không muốn, tổ mẫu không xuống đài được, mới ban cho mình. Nàng đẹp như thế, tốt như vậy, tại sao phải trở thành món đồ bị vứt bỏ, tại sao lại làm đảo loạn trái tim y.

Chu Lăng đứng dậy mặc xong y phục, lạnh lùng lướt nhìn nàng, cầm lấy chân nhẹ nhàng đắp lên cho nàng, xoay người đến thư phòng.

Tịnh Thục chậm rãi mở mắt ra, nhìn bóng dáng cao lớn đi qua trước cửa sổ, khỏe môi nhướn lên, lặng lẽ cười. Quả nhiên, thật ra y là người chu đáo săn sóc, chẳng qua cứ thích trưng mặt lạnh thôi. Đường như lúc không có ai, y sẽ đối xử với nàng khá hơn một chút.

Nàng khẽ cắn môi, động viên bản thân, nhất định có thể bắt sống được trái tim y, nhất định có thể.

Com tối vẫn là sáu món ăn một món canh, sa oa ôi lộc gân, gà ti ngân nhĩ, hoa quế ngư điều, bát bảo thổ đinh, ngọc duẩn quyết thái, nhường quả ngẫu, canh là ma cô gà con tam tiên canh. (thứ lỗi cho sự bất lực của editor =.=)

Chu Lăng sừng sốt liếc mắt nhìn, đôi đầu bếp à? Không đúng, trước kia không phải là tài nghệ của đầu bếp không được, mà có ý gây khó khăn với y, cho dù đối, cũng vẫn là người của Quận vương phi, không thể nào đối tốt với mình. Chẳng lẽ không muốn cho y ăn bữa com no, âm thầm hạ độc tiễn mình lên đường? Không thể nào, Thời thị không ngu như vậy.

Tịnh Thục xuôi tay đứng hầu, cẩn thận quan sát vẻ mặt của y, nhẹ giọng nói: "Thiếp thân thích xuống bếp, lúc ở nhà mẹ đẻ cũng nấu com cho mẫu thân, phu quân ném thử xem có hợp khẩu vị không?"

"Nàng làm?" Chu Lăng không ngờ đại tiểu thư phủ tướng quân còn có thể tự tay nấu canh, đại tiểu thư Chu Xảo Phụng nhà mình đã sớm gả vào Quách phủ, trừ dạy dỗ hạ nhân ra, thật không biết nàng ta còn biết làm gì.

"Vâng, sa oa ôi lộc gân này ta đã dùng lửa nhỏ hầm một canh giờ, rất có lợi để trị lành vết thương, phu quân ăn nhiều một chút." Tay nhỏ trắng nõn của Tịnh Thục cầm muống từ sa lên, múc một miếng gân hươu mềm bỏ vào đĩa trước mặt y.

Ánh mắt Chu Lăng nóng lên, vội vàng cúi đầu dùng bữa. Khi còn bé nghịch ngợm, y luôn bị thương, mẫu thân sẽ hầm gân hươu cho y ăn, đã nhiều năm chưa từng ăn món ăn này rồi.

Tịnh Thục nhìn dáng vẻ cố che giấu của y, trong lòng mềm nhũn, chẳng qua y cũng chỉ là một hài tử không ai thương yêu, xem ra lão nhân trong phủ mà Thái Mặc hỏi để biết được món Tam gia yêu thích khi còn bé có vẻ đã hỏi đúng người rồi.

Bữa com này Chu Lăng ăn trong im lặng và ấm áp, thỉnh thoảng sẽ nhìn trộm tiểu nương tử của mình một chút, sự vui mừng trong lòng từ từ trào dâng.

Buổi tối nằm trên giường, y không ngủ được, buổi chiều đã ngủ đủ rồi. Tịnh Thực đã hai đêm không ngủ ngon, đương nhiên vô cùng buồn ngủ, nhưng lại không muốn bỏ qua cơ hội này. Mạnh dạn nói chuyện phiếm với y: "Phu quân, kể cho ta nghe một ít chuyện ở Tây Bắc của chàng được không?"

"Tây Bắc không có gì đáng nói, khắp nơi đều là bão cát, nữ tử Giang Nam như nàng vậy, nếu đi đến đó, hẳn là một ngày cũng không chịu nổi." Chu Lăng gối lên cánh tay phải, lười biếng nói.

Hôm nay, hai người đầu chạm đầu, ngủ cùng một chỗ. Tịnh Thực có lòng muốn dựa vào ngực y một chút, siết chặt nắm tay vài lần, nhưng vẫn không làm được. Chỉ đành phải nhẹ giọng nói khẽ: "Ta không phải được kiều sanh quán đường [1] lớn lên, nếu lần sau chàng muốn đi Tây Bắc, đương nhiên ta sẽ đi theo chàng."

[1] kiều sanh quán đường: nướng chiều từ bé

Chu Lăng sững sốt, buông cánh tay xuống, quay đầu nhìn nàng. Tiểu nương tử đưa ánh mắt mông lung nhìn sang, mắt hai người vừa chạm như bị xẹt điện lập tức tách ra.

"Phù Quân vương cầm y ngọc thực, nàng chỉ cần dễ dàng tỏ mầu và vương phi thật tốt, dĩ nhiên sẽ được sống vô cùng thoải mái. Cần gì đi theo ta vất vả chịu khổ." Chu Lăng mượn ánh nến mờ nhạt liếc xéo nét mặt nàng.

"Phu quân nói gì vậy, chúng ta đã thành thân, đương nhiên là do duyên phận đã tu luyện từ kiếp trước, nguyện ước nhất tâm nhân, bạch thủ bất tương ly [2]. Ta gả cho chàng, chứ không phải là phù Quân vương. Chàng đi đâu, đương nhiên ta phải đi nơi đó." Tịnh Thực quay đầu, nhẹ nhàng tựa vào vai y.

[2] nguyện ước nhất tâm nhân, bạch thủ bất tương ly: Chỉ mong có được trái tim một người, đến bạc đầu cũng không chia lìa.

Tóc dài mềm mại của cô nương cọ vào gò má y, hơi ngứa.

Chu Lăng nghiêng đầu, môi hiện lên một tia nụ cười như có như không, khẽ ừ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Dụ phu kế thứ ba

Editor: Gà _ LQĐ

Ngày hôm sau tỉnh lại, Không ma ma thấy sắc mặt đôi phu thê đã nhu hòa không ít, luôn nói nhất nhật phu thê bách nhật ân [1], đã trôi qua lâu đương nhiên là ân ái rồi. Bà buông lỏng trái tim, sau khi ăn sáng, lại dặn dò Tịnh Thực một đồng giáo điều đạo lý, Chu Lăng bên cạnh vô ý nghe được, sắc mặt càng ngày càng trầm.

[1] nhất nhật phu thê bách nhật ân: một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa

Đưa tiễn Không ma ma, Tịnh Thực và hai nha hoàn nhìn nhau cười, cũng thăm thò phào nhẹ nhõm.

Lúc này đôi phu thê mới đến phòng lớn thịnh an, trưởng công chúa không thích dậy sớm, mỗi ngày đều phải ngủ cho đủ, nên bọn họ cũng không vội vã vấn an.

Hôm nay hơi kỳ quái, thường ngày trưởng công chúa ra vẻ thần thái cao quý, hôm nay sáng sớm đã lạnh như băng, thái độ hung dữ, không biết ai đã chọc giận bà.

Hai phu thê theo lễ nói vài câu thịnh an hỏi thăm, rồi an vị ở chỗ của mình.

"Ai cho các ngươi ngồi xuống? Quý xuống cho bốn cung." Trưởng công chúa lớn tiếng quát lên.

Tịnh Thực bị dọa sợ run lên, từ trên ghế bật dậy. Trong mắt Chu Lăng thoáng qua ý lạnh, chậm rãi đứng dậy, chấp tay đứng trong sảnh, quạt cường ngẩng đầu lên.

Tịnh Thực từ từ quý xuống, âm thầm liếc mắt nhìn Chu Lăng, nhẹ nhàng kéo vạt áo y, ý bảo y quý xuống.

"Tôn nhi không biết đã phạm lỗi tày trời gì, phải quý xuống chịu thăm?" Chu Lăng đứng nghiêm, vẫn không nhúc nhích.

"Không biết? Hai tên nghiệt chủng các ngươi to gan lớn mật, bốn cung hỏi ngươi, mấy đêm trước ngươi có về nhà không? Đi đâu? Nương tử lão Tam, ngươi nói xem, mỗi đêm nó không trở về nhà, vì sao ngươi không bẩm báo với trưởng bối?" Trưởng công chúa có vẻ tức giận thật sự, đầu đầy châu ngọc run rẩy theo.

"Không làm việc trái với lương tâm, cần gì phải hỏi bẩm mọi chuyện." Mặt Chu Lăng không đổi sắc, vẫn tĩnh táo. Trương công chúa giận đến mức nâng cái tẩu phi thúy chân hạc trong tay lên muốn ném vào y, Quận vương phi vội vàng bước lên vịn cổ tay: "Lão tổ tông, ngài giận thẳng bệ làm gì, thuốc lá này là vật ngài yêu thích nhất, rót rồi chẳng phải đáng tiếc sao. Vợ chồng son bọn nó không hiểu chuyện, lão tổ tông dạy thêm chút là được rồi, nương tử lão Tam nhất định đã chịu oan ức, chuyện này vốn do lão Tam không đúng."

Tĩnh Thục yên tĩnh quỳ ở đó, giờ phút này có hai con đường đặt trước mắt. Một là nói theo lời của Quận vương phi, đẩy hết trách nhiệm lên người Chu Lăng, tố cáo nỗi oan khuất của mình. Như vậy có thể tránh được một trận trách mắng, tổ mẫu và bà bà cũng sẽ đối xử với mình khá hơn một chút, nhưng tình cảm phu thê mới vừa âm ỉ sẽ lại trở nên lạnh lẽo.

Một con đường khác chính là đứng về phía trượng phu của mình, không oán y, không ảm ức, kiên định ủng hộ trượng phu của mình. Như vậy quan hệ hai người nhất định sẽ càng tốt hơn, nhưng như vậy sẽ đắc tội với tổ mẫu và bà bà rồi.

Ngư dữ hùng chương bất khả kiêm đắc [2], trên đời luôn không có cách nào có thể vẹn toàn đôi bên. Thay vì như mẫu thân trở thành nhi tửc tri lễ được các trưởng bối tán dương, nàng càng hy vọng trở thành một nữ tử xinh đẹp được phu quân thương yêu.

[2] Ngư dữ hùng chương bất khả kiêm đắc: Cá và tay gấu, không thể chọn cả. Ý nói: không thể vẹn cả đôi đường (câu nói của Mạnh Tử)

"Tổ mẫu và mẫu thân hiểu lầm rồi, vì phu quân có chuyện phải làm nên hai đêm rồi mới không về nhà." Tĩnh Thục nhẹ nhàng nói.

Quận vương phi lạnh lùng nhìn thoáng qua, nhếch môi hỏi: "Có chuyện phải làm? Nó ở Tây Bắc ngay cả lễ mừng năm mới cũng không chịu về nhà, nói vì vội khổ luyện võ công. Hôm nay không có một quan nửa chức, nên bận rộn cả đêm không về nhà. Vậy mà nương tử lão Tam còn chẳng phân biệt được thị phi che chở cho nó, người có biết nó đi đến đâu không? Là đến thăm Cố Phấn đầu bảng Di Hồng Lâu đấy."

Rượu mời không uống thích uống rượu phạt, Quận vương phi sẽ không khách khí, ném ra một quả tạ nặng ký, vững vàng ngồi xuống, chờ xem phản ứng của Tĩnh Thục. Trên đời không có nữ nhân nào có thể dễ dàng dung thứ cho chuyện trượng phu lưu luyến thanh lâu, cả đêm không về ngủ.

Tĩnh Thục hơi ngần ra, hai mắt mờ mịt nhìn Chu Lăng. Thấy y vẫn giữ dáng vẻ vàng thật không sợ lửa, chợt hiểu ra, bình tĩnh nói: "Con tin tưởng phu quân sẽ không đi tầm hoa vấn liễu, cho dù đi Di Hồng Lâu nhất định cũng vì có những chuyện khác. Hôm đó sau khi lại mặt, phu quân nói với con rằng chẳng có chuyện phải làm, cho nên con đã an tâm chờ chàng trở lại. Vì thế không bẩm báo với tổ mẫu và mẫu thân, là vì con không rõ chàng đi làm gì, sợ mọi người lo lắng, nên vốn muốn đợi phu quân trở lại cẩn thận hỏi bẩm với trưởng bối."

"Hừ!" Trương công chúa cười lạnh: "Đừng nói người không rõ, chính nó cũng không nói được. Một đại nam nhân đi thanh lâu hai đêm không trở về nhà, còn có thể làm gì? Lão Tam, Chu gia chúng ta từ tổ phụ người, chính là gia tộc thi thư hiếu nghĩa, các nam nhân đều là một thân chính khí, không hề đến mấy nơi bán thịt. Người đi Tây Bắc vài năm, đã theo chân ai học thói xấu vậy?"

Chu Lăng không nghe nổi người khác chửi bới cừu cừu mình thương yêu, mày kiếm anh tuấn nhíu lại: "Ta học thói xấu? Được, vậy ta cũng muốn hỏi một chút, là ai đã thấy ta đi vào phòng Cố Phấn? Đến tột cùng ai mới là khách quen của Di Hồng Lâu? Nếu không ngại bây giờ chúng ta kêu nhị ca một thân chính khí cùng ta đến đó một chuyến đi, xem xem tú bà quen biết người nào."

Quận vương phi bị tức đến khó thở: "Người... Lời này của người là có ý gì? Nhị ca người thích kết giao nhiều bằng hữu không sai, nhưng không hề đến mấy chỗ phong nguyệt, người đừng có ngậm máu phun người."

Chu Lăng nghe răng cười: "Có phải ngậm máu phun người hay không, thử một lần sẽ biết ngay thôi."

Trương công chúa tức giận vẫy gọi nha hoàn châm thêm khói, ngậm hai hơi, mới phun ra vòng khói nói: "Thôi, lúc người không trở về, gia đình an bình. Trở về, chướng khí mù mịt. Nương tử lão Tam, đừng nói bốn cung không cho phụ thân người mặt mũi, dáng vẻ này của vợ chồng son các người, bây giờ bốn cung giữ các người không nổi. Trong nhà cung cấp đầy đủ cho các người, mà các người lại không hiểu chuyện như vậy, nếu thế, không bằng đến Tây Bắc đi. Đi theo cừu người cũng tốt, làm chuyện vật gì đó cũng được, bốn cung không muốn phủ Quận vương bị người liên lụy phá hủy danh tiếng ở Kinh thành."

Chu Lăng vừa muốn gật đầu nói 'Được', chỉ thấy phụ thân Chu Thiêm từ bên ngoài sai bước đi vào, vẻ mặt vui mừng. Đi ngang qua bên cạnh Chu Lăng còn kích động vỗ vai nhi tử, thấy Tĩnh Thục quỳ trên đất, hơi sững sờ: "Đang yên đang lành mà tại sao quỳ thế kia? Mau đứng lên đi."

Tĩnh Thục được xá lệnh vội vàng đứng dậy, lại phát hiện chân đã hơi tê rần, lúc đứng dậy thân thể choáng một cái, cánh tay được Chu Lăng đỡ lấy, ở bên tai nàng thấp giọng nói: "Ngốc quá, không biết tự mình đứng lên à." Bàn tay to của y mạnh mẽ có lực, chỉ nhẹ nhàng nâng lên, dẫn nàng đưa đến ghế, ấn bà vai nàng để nàng ngồi xuống.

Trương công chúa thấy Chu Thiêm che chở cho y, càng tức giận hơn, không phải vì đứa con dâu đã chết đó sao, khiến nhiều năm ông không bỏ được. "Con trai ngoan của người, hai đêm không về nhà, có người nhìn thấy nó đi vào phòng của đầu bảng Di Hồng Lâu không ra ngoài, người còn không mau dùng gia pháp dạy dỗ nó?"

Chu Thiêm không giật mình, hiển nhiên đã hiểu rõ tình huống, cười nhạt nói: "Mẫu thân bớt giận, nhi tử cũng đang nhắc đến việc đó. A Lăng giúp đỡ phủ Kinh Triệu phá một án lớn, trốn vào Di Hồng Lâu ngồi chờ cũng là vạn bất đắc dĩ. Tránh ở bên trong cũng không phải chỉ có một mình nó, mà là một đoàn bộ khoái. Hôm nay con đã đi tìm tiểu cừu cừu, tính tìm cho A Lăng vài việc vặt. Vừa lúc phủ Kinh Triệu có một chủ bộ cáo lão về quê, tuy chỉ là quan bát phẩm, nhưng cũng rất đáng tội luyện. A Lăng trẻ tuổi, nên từ tầng dưới đi lên, tiểu cừu cừu cũng nói, chỉ cần A Lăng làm tốt, sẽ nhanh chóng có chức vị ổn định."

Trưởng công chúa và Quận vương phi ghen hờn nhìn trần trời, dường như bị lời này đánh vào mặt, vẻ mặt lúc đỏ lúc trắng, há hốc mồm, không biết nói gì cho phải.

Chu Lăng lại không cảm kích: "Phụ thân không cần quan tâm ta, qua hết năm, ta sẽ trở về Tây Bắc."

Sắc mặt Chu Thiêm trầm xuống, không vui nói: "Trở về Tây Bắc cái gì, ở đây mới là nhà của con, con còn muốn cả đời đi theo cữu cữu con à? Hơn nữa, năm năm nhiệm kỳ của cữu cữu con đã hết, đã có lệnh điều động, năm sau sẽ hồi kinh thuật chức [3] rồi."

[3] thuật chức: báo cáo công việc.

"Cữu cữu sắp trở về rồi sao?" Chu Lăng vui mừng nói, vẻ mặt lộ ra biểu cảm trẻ con.

Mũi Chu Thiêm đau xót, trong lòng không có tư vị gì. Nhi tử ruột, là huyết mạch duy nhất mà Văn Tích lưu lại, ông rất muốn mỗi ngày được nhìn thấy y, thấy nhi tử được sống thoải mái vui vẻ, thấy y cưới vợ sinh con, nhưng lòng của y chỉ ở chỗ cữu cữu, trong lòng không hề có vị phụ thân là ông. Nghĩ đến đây, giọng nói có vài phần đau xót: "A Lăng, tuổi con không còn nhỏ nữa, đã lấy vợ, sau này có quan chức làm thì sẽ rất tốt, chẳng quản con không quan tâm đến mặt mũi cha, lúc đầu cũng muốn tranh giành với cữu cữu con, nhưng không uống công những năm này ông ấy đã hết lòng bồi dưỡng con."

"Được, ta không đi Tây Bắc, cũng nguyện ý từ tầng dưới đi lên, nhưng vị trí chủ bộ này, ta không thể nhận." Chu Lăng chém đinh chặt sắt nói.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Dụ phu kế thứ tư

Editor: Gà _ LQĐ

Diễn Quận vương giận tím mặt, vội hô lên: "Làm sao người lại không hiểu chuyện như thế? Chẳng lẽ còn ngại chức quan thấp sao?"

Chu Lăng bình tĩnh đáp: "Không, ngại vì chức quan quá cao. Ta muốn làm từ bộ khoái lên."

Chu Thiêm hơi tức giận, vung tay áo ngồi trên ghế: "Đừng hồ nháo nữa, đây là chức vụ do Cữu vương tự mình ra mặt an bài, nếu theo như ý của Lại Bộ Thượng Thư, ít nhất phải an bài Kim Ngô Vệ lục phẩm, Cữu vương muốn rèn luyện người, mới để người đến phủ Kinh Triệu làm chủ bộ. Nếu chức vụ thấp nữa, chẳng phải làm tổn mặt cữu gia và cha người sao? Mau trở về chuẩn bị đi, hôm sau phải đến Lại bộ làm công văn, đến phủ doãn Kinh Triệu trình diện."

Chu Thiêm giải quyết dứt khoát, không cho phản bác, con người sâu thẳm của Chu Lăng nhìn chằm chằm phụ thân một lát, cuối cùng không nói gì nữa, xoay người rời đi.

Gió lạnh thấu xương, Tịnh Thục nắm thật chặt áo khoác da chồn, lặng lẽ đi sau lưng y, suy đoán tâm trạng của phu quân. Trở lại Lan Hinh uyển, Chu Lăng đi thẳng đến thư phòng, Tịnh Thục đứng ở ngã rẽ do dự một chút, nhưng vẫn không có ý cùng vào, dẫn theo hai nha hoàn trở về phòng ngủ.

"Thái Mặc, người đi tìm gã sai vặt của Tam gia hỏi một chút, đến tốt cùng tại sao Tam gia mất hứng." Tịnh Thục không hiểu, thật ra thì tuổi chưa đến nhọc quán làm đến chủ bộ bát phẩm đã rất tốt, đây cũng chính là ở Kinh thành, Chu gia còn là hoàng thân quốc thích mới có thể như thế. Nếu ở dưới châu huyện nào đó, làm gì có khả năng này, huyện lệnh chẳng qua cũng chỉ quan cửu phẩm tể riu thôi.

Thái Mặc giong già đáp lời, đi đến cửa viện, lại nghĩ gì đó, đến phòng bếp nhỏ đặt một đĩa bánh vào hộp thức ăn, mới đi đến thư phòng.

Gã sai vặt Chử Bình là người làm Chử gia, đi theo Chu Lăng năm năm, là một chàng trai gầy nhỏ mười bảy mười tám tuổi, tính khí trông vô cùng tốt. Chu Lăng đang ngồi, không đọc sách, cũng không nói chuyện, chỉ nhìn chằm chằm Thừa Ảnh kiếm trên tường đến xuất thần. Bên ngoài Chử Bình nhìn thấy, không biết nói gì cho phải, thấy Thái Mặc vào viện, vội vàng đi ra ngoài đón.

"Thái Mặc tỷ tỷ, đây là điểm tâm cho Tam gia sao?" Chử Bình cười hi hi đưa tay đón lấy.

"Ồi chào, ới, ới." Thái Mặc một xoay người tránh thoát: "Đây không phải cho Tam gia, tay nghề của phu nhân nhà chúng ta rất tốt, đương nhiên nếu Tam gia muốn ăn thì phu nhân sẽ tự mình làm. Đây là do ta làm, thấy người hình như khá hứng thú với thức ăn Liễu châu, cố ý mang đến cho người nếm thử một chút, thế nào, còn không mời ta vào nhĩ phòng tránh gió sao?"

Chử Bình vừa nghe là cho mình ăn, mặt mày mừng rỡ hơn hờ, gật đầu liên tục: "Thái Mặc tỷ tỷ mời đi bên này, tỷ thật sự là một tỷ tỷ tốt biết thương người."

Hai tôi tớ không dám quấy rầy chủ tử, vào nhĩ phòng bên cạnh, Chử Bình không thể chờ đợi cầm một khối liễu điệp trạng cao (tên loại bánh) bỏ vào miệng. Hắn không chỉ hứng thú với món ăn ngon của Liễu châu, mà đã sớm tham không chịu nổi. Có một lần trở về đứng dịp nhìn thấy Tam phu nhân và hai nha hoàn mới vừa nấu một nồi com, mùi thơm hấp dẫn, tạo hình tinh xảo, màu sắc tươi sáng, đã hận bản thân không có cơ hội nếm thử một miếng.

"Ngon quá ngon quá, tỷ tỷ thật tốt!" Chử Bình vui vẻ, hai tai vô ý động đậy, nhìn Thái Mặc thật muốn nheo một cái.

"Sau này Tam gia chúng ta phải làm chủ bộ đại nhân, người đi theo chạy trước chạy sau tất nhiên sẽ khổ cực, phu nhân cố ý dẫn dò ta sau này làm thêm một ít thức ăn cho người mang theo, lỡ như không có thời gian ăn cơm, cũng có thể lấp bụng." Thái Mặc nói.

"Ừ." Chử Bình điên cuồng gật đầu: "Tâm lòng phu nhân thật tốt, thật sự là phúc tinh của Tam gia nhà chúng ta mà."

Thái Mặc thấy hẳn không thích bát quai, tuyệt không nói thứ mình muốn nghe, chỉ đành phải nói bóng nói gió: "Mới vừa rồi ở phòng trên thấy sắc mặt Tam gia không tốt lắm, chẳng lẽ thật sự vì ngại chức quan thấp sao?"

Chử Bình biết đây là nha hoàn phu nhân nể trọng nhất, cũng không xem Thái Mặc là người ngoài, quét mắt một vòng xung quanh thấp giọng nói: "Không phải đâu, Tam gia nhà chúng ta chăm chỉ học võ nghệ, chính vì muốn có chỗ đứng bằng bản lĩnh của mình, hoàn toàn không muốn để nhà an bài chức quan cho mình đâu."

"Thật sự như Tam gia đã nói, ngại chức quan cao?" Thái Mặc nói.

"Cũng không hẳn, Thái Mặc tỷ tỷ, tỷ không biết, Tam gia chúng ta trọng nghĩa khí nhất. Vị trí chủ bộ này, là bằng hữu tốt Tổng huyện úy của Tam gia vẫn đang chờ đợi, Tam gia giúp hẳn phá vụ án lớn này, cũng là vì giúp hẳn thăng một cấp quan. Nhưng Cửu vương lại an bài vị trí chủ bộ này cho người, tương đương với việc phá vỡ hi vọng của Tổng huyện úy, bắt Tam gia giành đồ của hảo huynh đệ, trong lòng người không đành."

Thái Mặc gật đầu, nhìn ra được Chu Lăng là một người trọng tình trọng nghĩa, nhưng không nghĩ đến lại yêu thương huynh đệ như thế. Vì vậy, lại tăng lên một tầng sùng kính đối với chủ tử, trong lòng âm thầm vui vẻ thay tiểu thư, ngay cả một hảo huynh đệ cũng không nhẫn tâm làm tổn thương người ta, tương lai nhất định sẽ không làm ra mấy chuyện nạt hiếp chơi gái linh tinh, khiến tiểu thư thương tâm.

Lấy được đáp án mình muốn, Thái Mặc vờ như không có việc gì cùng hẳn rồi rảnh rảnh hàn huyên mấy câu, mới trở về bẩm rõ với chủ tử.

Tĩnh Thục nghe xong vui mừng, hơi bĩu môi, khoát tay để Thái Mặc lui xuống, một mình tựa vào giường Phù Dung, cầm một quyển 《Sử Ký》lên, hữu ý vô ý lật vài tờ.

Chu Lăng lững thững trở về phòng thì bị một tiếng đàn tuyệt vời giữ chặt bước chân. Gió bắc gào thét, cửa sổ đóng chặt, đi đến cửa mới nghe được tiếng động nho nhỏ. Nhưng rồi giống như gió xuân nhẹ nhàng ấp áp thổi vào trái tim, thấm vào ruột gan.

Đi vào phòng, chỉ thấy giai nhân này phấn điều ngọc thể mặc một quần lụa mỏng dài màu đỏ tươi, áo khoác hồng gấm, viền lông trắng được may ở các góc, bên eo đeo một dải lụa màu hồng, ở giữa được khảm một viên Điện ngọc thượng hạng, ở dải lụa bên trái có đeo một ngọc bội Lưu Ly thượng đẳng, mái tóc đen như thỏ cầm dùng một cây trâm ngọc san hô màu tím búi kiểu nguyệt kê, dưới búi tóc cố định bằng một hàng dây Lưu Ly, lộ ra chiếc cổ cong duyên dáng.

Phấn mông, chỉ tăng thêm màu sắc. Trong trắng lộ hồng, tinh khiết như hoa. Những ngón tay trắng nõn như ngọc bích tựa như đang vuốt ve chiếc cầm, tiếng đàn lượn quanh căn phòng, như Thanh Loan đang nghịch sơn tuyền; trong trẻo không vẩn đục; như cảnh Dương Liễu tự do bay bay trong gió, nhẹ như vậy đẹp như thế, như trăm con bướm bay vờn trong bụi hoa... Chu Lăng say.

Đang nghe được sự tuyệt diệu như thế, tiếng đàn bỗng chốc ngưng bật. Người nghe không hiểu sẽ nghiến, tâm ngứa khó nhịn, hận không thể bảo nàng đàn tiếp.

Tĩnh Thục đứng dậy vòng qua cây cầm, chậm rãi đi đến trước mặt Chu Lăng: "Phu quân chê cười rồi."

"Không... Nào có chê cười, nàng đàn rất khá, đã lâu rồi ta chưa từng nghe tiếng đàn mỹ diệu như vậy." Mẫu thân Chu Lăng nổi danh là tài nữ, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, từ nhỏ nghe tiếng đàn của mẫu thân mà trưởng thành, mấy năm qua Chu Lăng cũng rất hoài niệm những ngày lúc nhỏ có tiếng đàn làm bạn.

"Ngón đàn này của nương tử học với ai, có vẻ không giống đàn pháp ở trong kinh." Chu Lăng cũng hiểu sơ một phần.

Tĩnh Thục dịu dàng cười nói: "Do biểu ca dạy ta, thật ra thì đây không phải là sáng tạo độc đáo của huynh ấy, mà là đồng môn bằng hữu tốt Du Văn bá khai sáng ra kỹ xảo ngũ chỉ liên châu này. Vốn Du đại ca là người cuồng luyện cầm, muốn tranh vị trí nhạc công đứng đầu của Liễu An châu, ai ngờ sau khi huynh ấy chỉ điểm biểu ca xong, lại bị biểu ca đoạt mất chỗ."

Tĩnh Thục nghiêng đầu chăm trà thờ ơ nói, tựa như đang nói về chuyện lý thú lúc nhỏ, nhưng Chu Lăng nghe vào lòng, hỏi tới: "Vậy có phải từ đó tình nghĩa giữa hẳn và biểu ca nàng không còn sót lại chút gì rồi chăng?"

Tĩnh Thục nâng một chén trà nóng lên đưa đến tay Chu Lăng, nói tiếp: "Sao thể được? Du đại ca là một người có lòng dạ bao dung."

Chu Lăng nhận lấy trà, nhưng không uống, lăm bầm: "Đây không phải là vấn đề lòng dạ bao dung, mà là... Thứ mình chờ đợi hồi lâu, bị người khác cướp đi, trong lòng sao có thể tiếp nhận được. Biểu ca nàng giao hảo với hẳn, sao lại có thể nhẫn tâm giành đồ vật mà hẳn yêu mến?"

Tĩnh Thục khẽ mỉm cười: "Vậy thì phải xem đồ vật mà huynh ấy yêu mến này sẽ là thứ cả đời huynh ấy theo đuổi, hay chỉ nhất thời mưu cầu. Nếu huynh ấy còn chờ đợi một điều lớn lao hơn, đương nhiên sẽ không quan tâm vật này được hay mất. Du đại ca muốn trở thành nhạc công giỏi nhất cả nước, đương nhiên muốn ra khỏi Liễu An châu, nếu biểu ca cố ý nhường cho huynh ấy, chờ huynh ấy và những nhạc công phủ châu khác tỷ thí thì vẫn sẽ thất

bại thế thôi. Cho nên, Du đại ca nói, thiên tư của huynh ấy không thông minh bằng biểu ca, còn không bằng đi theo biểu ca từng bước một, như vậy có lẽ có thể đến được độ cao mà một thân một mình không cách nào sánh bằng. Mà biểu ca, tuy đoạt được vị trí nhạc công đứng đầu của Liễu An châu, nhưng có thể mang theo hào huynh đệ của huynh ấy đi về đế đô, và nhiều người có tài đánh đàn khác, cũng có thể đề tài đánh đàn của các huynh đệ đều có chỗ bộc lộ, chẳng lẽ không được sao?"

Chu Lăng yên tĩnh ngồi trên ghế, xuất thần nhìn chăm chăm cây thất huyền cầm, suy nghĩ lời nàng.

Đúng thế! Tuy tạm thời đoạt mất vị trí của Tổng đại ca, nhưng mình sẽ không ngồi ở vị trí này cả đời, không phải Cửu vương đã nói sao, chỉ cần có thể tạo nên thành tích, sẽ cho mình thăng chức, như vậy, không phải Tổng đại ca có thể thăng chức theo sao? Nói không chừng có thể thăng nhanh hơn so với dự đoán của hắn. Hắn và La Thanh không có bối cảnh cứng cáp phía sau, còn bản thân có thể dính vào chút ánh sáng Hoàng gia, có thể cho các huynh đệ có một tiền đồ tốt hơn.

"Thật tốt quá!" Chu Lăng kích động, quên mất trà nóng trong tay, đứng bật dậy, cả chén trà rơi xuống. Không sai không lệch, nước trà dội vào hạ bộ của y, nhanh chóng nhuộm thành một màu mờ đục trên cẩm bào, tạo nên một hình dáng đặc thù.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Dụ phu kế thứ năm

Editor: Gà _ LQĐ

Cẩm bào tơ tằm, nhẹ nhàng mềm mại, tính giữ ấm rất tốt, tính thấm thấu càng tốt hơn.

Không đợi Chu Lăng đứng dậy, chén trà này đã làm bộ vị được về khuếch đại ra rõ ràng, khá nổi bật. Lúc đầu Tịnh Thục cũng không chú ý đến vấn đề bộ vị, chỉ lo lắng y bị nóng, đưa tay nhỏ trắng nõn ra muốn giúp y chặn nước nóng, đến trước người mới phát hiện chỗ đó không chạm vào được, không thể làm gì khác hơn đành ngưng ngừng thu tay về, nhìn xem y có bị thương không.

Chu Lăng cũng đang cúi đầu nhìn chén trà lăn xuống thảm sàn nhưng Ba Tư, trước mắt đột nhiên xuất hiện một đôi trắng nõn dường như đang muốn bắt được chén trà, hoặc như đang muốn che cho y. Mười ngón tay dài nhỏ, trắng như ngọc, móng tay óng ánh trắng sáng... Chu Lăng cảm thấy toàn thân không ổn rồi.

Lúc bàn tay ấy sắp rơi vào nơi đó, hết lần này tới lần khác thật nhanh rút ra. Nhưng mà, dường như tiểu A Lăng cảm nhận được cô nương nhiệt tình mời gọi, bỗng dừng đứng thẳng lên, nghênh đón đôi tay bé nhỏ kia.

Không đụng vào, có vẻ không hài lòng lắm, tiểu A Lăng lại không tự chủ được lắc lư.

Trà nóng đang nhanh chóng thấm xuống, nóng đến mức đỉnh nhọn ngẩng lên thì Chu Lăng cảm thấy có một tia lửa chạy khắp toàn thân, thoải mái muốn hô ra tiếng.

Tịnh Thục giật mình mất thăng bằng, dường như không thể tin được cảnh tượng trước mắt, nóng bừng lên sao?

Chu Lăng hơi giương mắt nhìn nàng, chỉ thấy cô nương đang nhìn nơi đó của mình chăm chăm, gương mặt tuần tú nhất thời đỏ hồng, ngay cả vành tai và cổ cũng đỏ bừng nổi.

Tịnh Thục có vẻ đã hiểu ra chút gì, nhưng chưa bao giờ thấy y mãnh liệt như thế nên ngưng ngừng và khản trương, thấy rồi càng thêm xấu hổ, tức tốc xoay người chạy đi, không dám nhìn nữa.

Chu Lăng nhìn thấy mép váy tung lên như một đóa hoa xinh đẹp, cùng với gương mặt tuyệt mỹ như hoa phù dung đã biến mất ngay trước mắt, trong lòng vắng vẻ. Chỉ đành phải đứng dậy đi thay một bộ y phục khác, rửa mặt, soi vào gương đồng, trên mặt còn sót lại vài nét hồng nhạt, lúc này mới như không có việc gì đi đến khách sảnh dùng tiệc.

Tịnh Thục đã chờ trong khách sảnh, thấy đôi giày màu đỏ của y đi vào, vội vàng đứng dậy chào đón, không dám ngẩng đầu nhìn y. Chỉ nhìn chăm chăm vào giày nhọn đang di chuyển, đến ghế bên cạnh rồi ngồi xuống, Tịnh Thục mới chậm rãi ngồi vào bên cạnh y.

Bữa cơm này ăn vô cùng yên tĩnh, tiếng nhai măng tây vang giòn trong miệng cũng có thể nghe được. Hai nha hoàn nhìn thần thái của chủ tử, cảm giác thật sự là chẳng hiểu gì cả. Cuối cùng, dường như Thái Mặc đã phát hiện không khí mập mờ, mím môi lên cười.

Ngày hôm nay trôi qua rất dài, khi Tịnh Thục thêu xong một túi hương màu tím nhạt thì trời còn chưa tối. Buổi tối lúc nằm trên giường, ánh trăng mờ lung, không thấy rõ mặt nhau, lúc này mới tự mình thở phào nhẹ nhõm. Trong đầu vẫn không quên được cảnh kia, làm người ta nhìn không được nhiệt huyết sôi trào.

"Phu quân..." Giọng nói của tiểu nương tử nhẹ nhàng mềm mại mang theo hương vị ngọt ngào của Liễu An châu, làm cho nam nhân nghe xong thấy hơi

ngửa ngáy.

"Hà?"

"Hôm sau chàng sẽ phải đến quan phủ nhậm chức, ta muốn..."

Tiểu nương tử muốn nói lại thôi, Chu Lăng nhất thời tự bỏ não, muốn gì? Muốn chủ động hiến thân, an ủi bản đại nhân? Ta còn chưa có ý định muốn nàng đâu, cho dù nàng nhào vào lòng ta, cũng phải đẩy nàng ra ngoài. (tiểu A Lăng: Lừa quỷ à?)

"Ngày mai ta muốn đến miếu thấp hương cầu nguyện, vào kinh cũng được một khoảng thời gian rồi, nhưng vẫn chưa có cơ hội bái Phật cầu bình an, Bồ Tát sẽ trách tội ta. Nhưng chùa ở Kinh thành ta chưa quen thuộc, không dám đi..." Tiểu nương tử nũng nịu nói xong, chờ y đứng ra, chủ động yêu cầu hộ tống kiều thế.

Chu Lăng vừa nghe thế, trong nháy mắt hơi mất mát. Tâm trạng không còn một chút tốt lành gì, y cũng lười nói chuyện, chỉ 'Ừm' một tiếng. (tiểu A Lăng: Lam sấu, nắm hương [1])

[1] Lam sấu, nắm hương: kiểu chơi chữ, ý là không thoải mái, muốn khóc quá.

Tĩnh Thực yên lặng nghiêng đầu nhìn y, lúc phu quân ở trên giường, có vẻ tích chữ như vàng đâu.

"Vậy chàng có thể theo ta không?" Nàng nhìn thật lâu, cũng chỉ thấy sống mũi cao thẳng, đôi môi thật mỏng. Chỉ đành phải nhắm mắt hỏi một câu, mong đợi nhìn y.

Trong đêm tối, ánh mắt tiểu nương tử như những vì sao trên bầu trời đêm, thấp thoáng trong hồng sa vô cùng đẹp mắt. Chu Lăng vừa muốn nhìn lâu một lát, lại sợ mình không nhìn được, nhanh chóng 'Ừm' một tiếng, rồi xoay người.

Đây là đồng ý nhĩ, thật ra thì y cũng biết xấu hổ, Tĩnh Thực lên cười, nhắm mắt lại yên lặng ngủ.

Xung quanh đền đồ tự miếu lớn nhất chính là chùa Tây, tọa lạc trên núi tây có phong cảnh xinh đẹp, hương khói cường thịnh, từ quan to hiền quý, cho đến bách tính bình dân, đều đến đây thấp hương bái Phật.

Chu Lăng cười ngửa, Tĩnh Thực ngồi xe, dọc theo đường đi ngay cả một câu cũng không nói. Thái Mặc ngồi bên cạnh Tĩnh Thực, nhìn nam nhân đáng người thẳng bên ngoài, thấp giọng nói với Tĩnh Thực: "Hôm nay Tam gia đã vui lòng che chở cô nương đến chùa Tây, có thể thấy được trong lòng đã có vị trí cho cô nương."

Tĩnh Thực cũng không vui mừng, khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm nói: "Nào có, tối hôm qua ta nói chuyện với y, y đều không muốn để ý đến ta."

Thái Mặc cười khúc khích: "Cô nương đừng trách người, có một số nam nhân rất ít nói. Nhà ta cũng thế, lúc lên giường hầu như không nói, ời chào! Hắn cũng không có thời gian mà nói chuyện, vội vàng làm chuyện mình cảm thấy hứng thú đấy chứ."

Tĩnh Thực không hiểu buổi tối còn có thể làm việc gì, nam nhân của Thái Mặc là thợ mộc, biết làm rất nhiều đồ chơi nhỏ tinh xảo, nhưng trên giường không có công cụ làm mộc, làm sao làm đây?

"Nam nhân của ngươi còn có thể làm ghế, từ trên giường sao? Còn làm chim gỗ cho ngươi sao?" Tĩnh Thực tò mò hỏi.

Thái Mặc ngăn người một chút, không nhìn được cười ha ha, cười đến ngã trước ngã sau, Chử Bình đánh xe và Chu Lăng cười ngửa cũng buồn bực nhìn lại. "Cô nương, cô nương quá đơn thuần rồi."

Tĩnh Thực có chút mất hứng, rũ mắt nói: "Ngươi không nói thì thôi, sao cứ cười như vậy?"

Thái Mặc cố nén cười, tháo tượng chim gỗ tinh xảo trên đai lưng ra, thấp giọng nói: "Tượng chim nhỏ này cũng chỉ để dụ dỗ nữ nhân vui vẻ một chút thôi, nam nhân nào có thích cái này. Bọn họ thích chim to cỡ, dùng chim to làm chuyện xấu khi dễ nữ nhân. Tam gia chúng ta đây còn chưa khai trai đâu, chờ sau này nếm được tư vị, người cũng đừng mong buổi tối có thể tán gẫu."

Tuy Tĩnh Thực nghe không xong rất không hiểu, nhưng cũng biết nàng lại đang nói mấy lời thô bỉ, nên không thèm để ý nàng nữa, chỉ yên tĩnh chờ đến Tây Sơn.

Lúc xuống xe, sắc trời càng âm u xám xịt.

Tĩnh Thực cột chặt áo choàng da chồn, đội mũ, rồi nhấc áo váy, đi theo Chu Lăng lên núi. Thái Mặc nhìn hai người trước sau cách nhau hai thước xa, chỉ cảm giác rằng mình thật đau. Nhìn đường dưới chân một chút, chợt nảy ra một ý, có biện pháp hay rồi. Chỉ chờ Chử Bình theo kịp, Thái Mặc đột nhiên 'Ai ư' một tiếng, ngã xuống bên cạnh, Chử Bình nhanh tay lẹ mắt, vội đỡ lấy nàng.

"Sao thế?" Tĩnh Thực quay đầu lại ân cần hỏi.

"Cô nương, thêm đá phương Bắc vừa dốc vừa trơn, không giống Liễu An châu chúng ta, em không để ý nên bị trượt chân, sợ rằng không thể lên núi được rồi." Thái Mặc nín lấy cánh tay Chử Bình, cau mày nói.

"Vậy có nặng lắm không, mau để Chữ Bình dẫn người đi tìm đại phu đi." Tịnh Thục thiện tâm, không nhìn nổi người bên cạnh phải chịu khổ, hướng chỉ là tôi tớ.

"Không cần, không nghiêm trọng như vậy đâu, thật may đường không xa, em trở về xe ngựa xoa bóp xối là xong rồi. Tam gia, nữ tử Giang Nam chúng em không có thói quen đi đường núi như vậy, nô tỳ cả gan cầu xin Tam gia công phu nhân đi thôi, nếu không chốc lát nữa đây, phu nhân cũng sẽ bị thương." Về mặt Thái Mặc rất thành khẩn.

Chu Lăng sừng sốt, nhìn Tịnh Thục một lúc, nàng cũng có chút không biết làm sao.

"Tam gia, van xin ngài, sắp qua năm rồi, nếu phu nhân bị thương, năm cũng không qua xong. Đây là một năm tân nương tử ở nhà chồng, ngài quan tâm phu nhân nhiều hơn một chút đi." Ánh mắt khẩn cầu của Thái Mặc khiến Chu Lăng có chút không chịu nổi, chỉ đành phải quay đầu nhìn Tịnh Thục nói: "Ta công nàng đi."

Tịnh Thục mím môi, do dự chốc lát, rồi gật đầu.

Y đi đến bên nàng, thân thể cao lớn ngồi xổm xuống, đợi nàng nằm sấp lên lưng mình. Tịnh Thục lặng lẽ động viên bản thân, tuy nói nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng y là trượng phu của mình, tuy nói cạo xát với thân thể y thì khá là ngượng ngùng, nhưng vẫn còn cách một lớp y phục rất dày mà.

Chu Lăng chờ trong chốc lát không thấy nàng leo lên lưng, chợt quay đầu nhìn, Tịnh Thục vừa lúc nằm lên, hai tay muốn ôm lấy cổ y, mặt dựa vào bả vai rộng rãi.

Đang lúc y quay mặt sang, đôi môi mềm mại ảm áp sượt qua mặt...

Con đường lên núi này, khi còn bé đã đi qua rất nhiều lần, nhưng Chu Lăng chưa bao giờ cảm thấy nó ngắn như vậy. Ngắn đến mức y còn chưa nhìn thấy phong cảnh bốn phía, đã đến chùa Tây. Là bởi vì trong đầu luôn nghĩ đến cảnh kia sao?

Tịnh Thục vui mặt sát vào lưng y, vẫn thẹn thùng không dám nói lời nào. Cho đến lúc xuống đến cổng chùa, vẫn cúi đầu. Dâng hương, cầu xin bùa bình an, hai người ra ngoài lại bắt đầu cõng nhau xuống núi.

Một túi hương hoa lan màu tím nhạt thêu tinh xảo chợt xuất hiện trước mắt Chu Lăng, bên tai là hơi thở và giọng nói như lan của nàng: "Thích không? Ta đặt bùa bình an ở bên trong, hi vọng sau này phu quân nhậm chức sẽ được bình an trôi chảy."

Cái túi hương trước mắt y này, hôm qua thấy nàng thêu rất nghiêm túc, nghĩ do nàng muốn dùng, không ngờ là tặng cho mình.

"Nàng vì cầu bùa bình an cho ta nên mới đến chùa Tây?" Chu Lăng hỏi.

"Vâng." Giọng nói trong vắt của cô nương làm người rung động.

Bầu trời chợt phủ xuống vài bông tuyết lẻ tẻ, Tịnh Thục đưa bàn tay trắng nõn ra tiếp được một mảnh, kinh ngạc kêu lên một tiếng, đưa đến như hiến vật quý trước mắt Chu Lăng: "Phu quân, tuyết rơi nè!"

Quả nhiên là nữ tử Giang Nam, thấy bông tuyết cũng vui mừng như vậy, Chu Lăng cười sang sảng nói: "Tuyết rơi rất kỳ lạ sao, lúc ta ở Tây Bắc, vừa vào Đông Nguyệt, bão tuyết đã phong kín cả núi."

"Nhưng ta rất ít khi nhìn thấy tuyết, chỗ của chúng ta hai ba năm mới có một trận tuyết, hơn nữa rất nhanh sẽ hết, khi còn bé muốn đắp người tuyết cũng không được." Tịnh Thục đưa tay ra đón thêm vài bông.

Chu Lăng ngẩng đầu nhìn sắc trời, giữ chặt đùi nàng, tăng nhanh cước bộ: "Chúng ta phải nhanh chóng về nhà, xem ra, tiếp đến sẽ là một trận tuyết lớn, ngày mai nàng có thể đắp người tuyết rồi."

"Ta đã lớn như vậy, đâu còn có ý muốn đắp người tuyết nữa, cũng chỉ có thể sau này nhìn hài tử đắp..." Tịnh Thục hưng phấn chợt lỡ lời, vội vàng ngừng đề tài, cõi dây áo choàng da chôn ra, giờ hai tay, giúp hai người họ cản tuyết.

Không khí lại yên tĩnh như lúc mới đến, hai người cùng suy nghĩ một chuyện: Không làm cái chuyện xấu hổ kia thì lấy đâu ra hài tử chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Dụ phu kế thứ sáu

Editor: Gà _ LQĐ

Sắp đến chân núi thì đột nhiên tuyết rơi lớn. Tịnh Thục không đành lòng, nhẹ giọng hỏi: "Có phải công ta rất mệt hay không? Nếu không, thả ta xuống, tự

ta đi thôi."

Chu Lăng không hề nghĩ ngợi đáp: "Không mệt."

Y không có ý định buông tay, mặc dù không nhiều lời, nhưng Tịnh Thục có thể cảm nhận được sự quan tâm của y. Nhất định là sợ đất tuyết đường trơn, làm nàng bị thương. Nghĩ tới đây, trong lòng Tịnh Thục ấm áp, ngã đầu dựa vào vai y.

Thái Mặc và Chử Bình ngẩng đầu nhìn hai chủ tử trở lại, thấy bọn họ thân thiết, Thái Mặc vui mừng nói: "Người nhìn kia, Tam gia và phu nhân càng ngày càng thân mật."

Chử Bình cũng vui mừng thay Tam gia, cười hi hi nói: "Phu nhân chúng ta dịu dàng xinh đẹp, sao Tam gia không thích chứ, các cô nương Liễu An châu đều xinh đẹp động lòng người như phu nhân và Thái Mặc tỷ tỷ sao?"

Thái Mặc cau hấn một cái, cười mắng: "Miệng của tiểu tử người bôi mặt rồi hả?"

"Hi hi! Ta đây nào có mặt đã lau sạch hết rồi nha, vì ăn điểm tâm của tỷ tỷ đó."

"Biết người có âm mưu mà, không phải muốn ăn điểm tâm sao? Cái này có gì khó, trở về sẽ làm cho người."

Chử Bình mừng rỡ chấp tay thi lễ: "Tỷ tỷ tốt, tỷ tỷ tốt."

Đến bên cạnh xe ngựa, Chu Lăng ngồi xổm người đặt Tịnh Thục xuống, Thái Mặc bước nhanh nghênh đón: "Tam gia, tuyết càng rơi càng lớn, ngài cười ngựa nhất định sẽ bị lạnh. Ngài và phu nhân ngồi xe ngựa đi, ta và Chử Bình ở bên ngoài đánh xe."

Con gió rét lạnh cuốn theo bông tuyết lớn thổi qua, khí trời như vậy thật sự không thích hợp cười ngựa, Chu Lăng gật đầu đồng ý với đề nghị của Thái Mặc.

Lúc Thái Mặc đỡ Tịnh Thục lên xe lạng lẽ làm mặt quỷ với nàng, đương nhiên Tịnh Thục hiểu nàng có tâm tư gì, muốn cười lại không dám cười, chỉ mỉm cười môi nhỏ nhắn cố nhịn.

Chu Lăng lên xe thì thấy tiểu nương tử mỉm môi anh đào nhỏ kiêu diễm mỉm cười, tâm trạng cũng rất vui vẻ. Tú sắc khả xan [1], còn có thể điều chỉnh tâm tình. Tịnh Thục rất biết điều, nhường ghế chủ tọa cho y, mình ngồi ở vị trí gần cửa sổ. Chẳng qua rất nhanh, Tịnh Thục bỗng phát hiện sắc mặt y trầm xuống, chẳng qua vì một câu nói của Chử Bình.

[1] tú sắc khả xan: ý chỉ người đẹp.

"Tam gia, đi đường lớn hay đường nhỏ?" Lúc sắp đến ngã ba, Chử Bình hỏi.

"Đi..." Chu Lăng trầm ngâm hồi lâu, tới khi đến cửa ngã ba Chử Bình không thể không ghim ngựa dừng lại yên lặng chờ căn dặn.

Tịnh Thục vẫn cảm thấy y không phải là người không quả quyết, sao còn phải rối rắm về việc đi đường nào?

"Đi đường nhỏ đi."

"Vâng." Chử Bình đáp, đánh xe vào đường nhỏ.

Lúc đến không gấp gáp, nên đi đường lớn. Đường nhỏ không bằng phẳng như đường lớn, hơi lắc lư, nhưng cũng không phải quá gập ghềnh. Trên đường không có người, nên đi nhanh hơn chút.

"Đường nhỏ gần hơn phải không?" Tịnh Thục nhẹ giọng hỏi y.

"Ừ." Y vẫn buông mắt, trầm mặt, chỉ hừ mũi một tiếng.

Tịnh Thục thật không hiểu vì sao tâm trạng y không tốt, nhìn sắc mặt y càng ngày càng âm trầm, trống ngực trong lòng lại thùng thùng vang lên.

Không dám nói chuyện với y, cô nương ngoác ngoi, sau khi xe ngựa đi một đoạn đường, mặt đất càng ngày càng gồ ghề. Tịnh Thục đưa bàn tay trắng nhỏ ra hé mở cửa sổ xe, nhìn xem bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Hóa ra đoạn này là đường núi, ven đường có một số ổ gà, mà đường vùng này cũng cao hơn so những chỗ khác rất nhiều. Mùa đông, trên núi trơ trọi, không có gì hay để xem. Tịnh Thục đóng kỹ cửa sổ, khi quay đầu lại thì kinh hãi phát hiện ánh mắt Chu Lăng trốn tránh, dường như còn có gì đó trong suốt nơi đáy mắt.

Chu Lăng không dám nhìn, nhưng ở chỗ đó trùng hợp nàng mở cửa sổ ra xem, y nhìn không được liếc mắt, chỉ một cái nhìn, khiến y lệ nóng doanh trong.

Tịnh Thục không biết tại sao tâm trạng y lại bi thương, cũng không biết phải an ủi y như thế nào, im lặng một hồi, xe ngựa lại đến chỗ bằng phẳng, nhưng vẫn không nghe được tiếng người qua đường. Chợt thấp giọng nói: "Thật may hôm nay có phu quân làm bạn, nếu không ta không dám về nhà. Tiết trời ác liệt như vậy, nếu đi đường lớn còn không biết phải mất bao lâu mới có thể về đến nhà nữa."

Vốn chỉ là một câu nói nhảm thôi, lại làm chân mây Chu Lăng đột nhiên xoắn lại, nâng ánh mắt như đuốc lên nhìn nàng chăm chăm.

Tĩnh Thục không biết bản thân phạm sai lầm gì, bị dọa sợ đến mức che ngực, sợ hãi nhìn y.

Chu Lăng đột nhiên tiến lên nắm chặt hai vai nàng, không chớp mắt nhìn nàng chăm chăm: "Nàng nói gì? Lặp lại lần nữa."

Tĩnh Thục bị dọa sợ đến thở gấp, một chữ cũng không dám nói ra.

"Sau này, nếu ta không đi cùng nàng, nàng tuyệt sẽ không đi đường này phải không?" Chu Lăng sột ruột vội hỏi.

Tĩnh Thục không hiểu có đi đường này hay không thì có gì quan trọng sao, bị y lay ác liệt như vậy, chỉ đành phải hoảng sợ gật đầu.

Chu Lăng suy sụp buông nàng ra, nhìn chăm chăm mũi giày của mình trong chốc lát, đột nhiên hô to ra bên ngoài: "Chữ Bình, quay đầu lại."

"Hu." Đột nhiên xuất hiện tiếng quát khiến Chữ Bình bị hoảng run lên, vội vàng ghim chặt cương ngựa. "Gia, ngài nói quay lại?"

"Quay lại, về lại chỗ đó." Chu Lăng nói như đinh chém sắt.

Xe ngựa rất nhanh quay đầu, lại trở về đoạn đường khá vắng vẻ kia. Chu Lăng bảo ngừng xe ngựa, chui đầu ra ngoài.

Tĩnh Thục mở cửa sổ, thấy y tung người lên gò núi trong trời đầy gió tuyết. Không hổ là Tây Bắc Phi Ưng, khinh công của y rất tốt, dáng người nhẹ nhàng, như một con hùng ưng giương cánh bay xa, trong chớp mắt đã đến chỗ cao nhất.

"Chữ Bình, Tam gia sao thế?" Tĩnh Thục nhẹ giọng hỏi.

Chữ Bình vội vàng đáp: "Phụ nhân có điều không biết, nơi này chính là nơi mẫu thân ruột thịt của Tam gia qua đời. Năm năm trước, Chữ phụ nhân đi chùa Tây tháp hương, lúc trở về đột nhiên gặp phải mưa sa, núi đất sạt lở, khiến phụ nhân, Đại công tử, còn có phu xe đều bị chôn dưới lớp bùn."

Hóa ra nương của y gặp chuyện không may ở đây, khó trách mới vừa rồi y kích động như vậy.

Tĩnh Thục lo lắng nhìn sang, thấy y đứng ở đó một lát mờ mịt nhìn xung quanh, một chốc cúi đầu nghiêm túc quan sát gì đó. Bầu trời u ám, tuyết lớn rơi trên đầu, trên người y, nhưng y không hề có cảm giác gì.

Đột nhiên Tĩnh Thục rơi lệ, nhìn thấy bóng dáng cô đơn đó trong trời đất mênh mông, trái tim nhói đau.

Có lẽ y phát hiện có điều khác thường? Chẳng lẽ đó không phải là một sự việc ngoài ý muốn?

Hồi lâu, cho đến khi trên đầu y đã rơi đầy bông tuyết, mới nặng nề bước lên xe ngựa.

"Lạnh không, lò sưởi cầm tay sẽ làm chàng ấm áp." Tĩnh Thục đưa ấm lò màu tím của mình cho y ôm lấy.

Tĩnh tình mẫu thân và Tĩnh Thục tương tự nhau, dịu dàng nhã nhặn trầm tĩnh, thích đọc sách, nhát gan, hôm đó cuồng phong đột ngột, sấm sét vang dội, phụ thân không ở bên cạnh, ca ca lại bệnh. Theo như tính tình mẫu thân, cho dù gấp gáp, cũng sẽ không đi đường này. Đáng tiếc phu xe đã chết, không thể biết được tình huống lúc đó.

Vừa nghĩ tới có thể cái chết của mẫu thân không phải là ngoài ý muốn, mà do có người cố ý an bài, lòng mẫn toàn thân Chu Lăng cũng dựng lên, đáy lòng run rẩy.

Y không nhận lấy ấm sưởi, cũng không còn nhìn nàng, chỉ im lặng đưa hai cánh tay ra, ôm nàng vào lòng.

Đột nhiên xuất hiện cái ôm khiến Tĩnh Thục không biết phải làm sao, nếu bình thường, khẳng định mặt sẽ đỏ hồng lên. Nhưng hôm nay nàng không xấu hổ, bởi vì trong lòng đầy ắp sự đau lòng dành cho y.

Một tay Tĩnh Thục cất ấm sưởi vào trong áo rồi dựa sát vào người y, muốn sưởi ấm cho y. Một tay khác vòng ngang lưng y, xiêm áo thật lạnh, trên đai lưng còn có vài lớp tuyết đọng, nhưng cô nương vốn luôn sợ lạnh lại không hề né tránh, mà càng ôm y chặt hơn.

Bánh xe nghiền trên đất tuyết, kêu lên vang dội. Trong xe ngựa lại rất yên ắng, chỉ có hai người nhắm mắt thật chặt ôm nhau.

Hồi lâu, giọng nói ấm áp của Tĩnh Thục từ lồng ngực y vang lên: "Từ nay về sau, chúng ta sống nương tựa lẫn nhau nhé."

Chu Lăng không mở mắt ra, cũng không nói gì, chỉ dùng hai cánh tay, ôm nàng chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Dụ phu kế thứ bảy

Editor: Gà _ LQĐ

Lúc trở về phủ Quận vương, tuyết rơi nhỏ dần, Tịnh Thục được Thái Mặc đỡ xuống xe dưới chân vừa trượt, thân thể lao đảo một chút. Chu Lăng đưa tay ra vịn chặt cánh tay nàng, nhẹ nhàng nói ‘Cẩn thận’.

"Đa tạ phu quân." Mặt Tịnh Thục ửng đỏ.

Thấy vợ chồng son bộn họ khách sáo như thế, Thái Mặc dùng sức mím môi, sợ bản thân bật cười. Ban đầu lúc mình và trượng phu tân hôn thì cũng từng cùng nhau vội vàng đi họp chợ, lúc trở lại sắc trời đã tối, vào tiểu viện, trượng phu nhanh chóng ôm nàng từ xe ngựa lên giường, buộc nàng mặc chiếc váy hoa mới mua, nhưng hạ thân lại hoàn toàn trống trơn...

Qua cửa thủy hoa, chính là ngã ba đi đến các viện, trời lạnh thế này, không cần lên phòng chính thính an, đôi phu thê không hẹn mà cùng về Lan Hinh uyển, lại bị Nhị thái thái gọi lại.

"A Lăng, Tịnh Thục, các người mới trở về từ chùa Tây à?" Nhị thái thái Cận thị cười híp mắt đi từ phòng chính tới, trong tay ôm một ấm lò khéo léo, nha hoàn sau lưng ôm một áo khoác da cừu màu trắng.

Lúc mới gặp Nhị thái thái, là vào ngày lấy cữu cô, Tịnh Thục có ấn tượng khá tốt với bà ta, cảm thấy bà là người mặt mày hiền hậu. Nhưng mà, sau đó bà ta lại giúp đỡ Quận vương phi ức hiếp A Lăng, Tịnh Thục lập tức không thể nào thích bà ta nổi.

"Nhị thẩm." Tịnh Thục lễ phép đáp một tiếng.

Da Cận thị trắng nõn, vóc người hơi mập, cười lên khá hiền lành: "Tịnh Thục à, lão tổ tông mới vừa ban cho ta hai hộp củ gừng thượng đẳng, mùa đông ngâm nước uống vào sẽ làm ấm, con cầm một hộp đi đi. Để đó không thể so với Giang Nam, mùa đông đầu tiên con ở Bắc Phương, nhất định rất khó chịu." Nói xong hơi khoát tay, nha hoàn sau lưng nhanh chóng đưa một cái hộp nhỏ tinh xảo đến trước mặt Thái Mặc.

Mặc dù củ gừng không phải là đồ gì quý giá, nhưng thật sự là một mảnh hảo tâm, Tịnh Thục không ngờ bà ta sẽ cố ý lấy lòng, ngẩn ra cười nói: "Đa tạ ý tốt của Nhị thẩm, chẳng qua là, vừa nãy lão tổ tông ban cho Nhị thẩm, sao Tịnh Thục dám nhận lấy. Nhị thẩm nên bảo dưỡng thân thể thật tốt, chúng ta làm văn bối sẽ càng vui mừng hơn."

Cận thị cười ha hả nói: "Thật là một đứa bé ngoan hiểu chuyện, A Lăng cưới con thật là phúc phận cả đời, mau cầm đi, đừng khách sáo với Nhị thẩm, nếu cố ý không nhận, đó chính là xem thường Nhị thẩm rồi."

Nói đến nước này, nếu vẫn từ chối có vẻ như không thích hợp, Tịnh Thục ngẩng đầu nhìn Chu Lăng, người sau đã thần nhiên nói: "Tâm lòng của Nhị thẩm, nàng cứ giữ lại đi."

Tịnh Thục hành lễ với Cận thị: "Vây đa tạ Nhị thẩm, trời tuyết đường trượt, ngài cẩn thận dưới chân."

Hai bên nói lời từ biệt, ai về nhà nấy. Phủ Quận vương rất lớn, viện cũng vô cùng nhiều, khoảng cách giữa các viện không hề gần nhau.

Trở lại Lan Hinh uyển, Tổ Tiên lấy y phục được hâm nóng bên cạnh ấm lò hồng ra cho hai người thay, dùng bữa trưa, rồi ngồi trước thư án uống trà.

Tịnh Thục hỏi: "Tại sao Nhị thẩm phải đột nhiên tặng đồ thế?"

"Cha nương bà ta vốn là quan Tứ phẩm, mấy năm trước sau khi qua đời, hai huynh đệ không có tiền đồ, gia sản tàn lụi còn luôn chen nhau xem thường bà ta. Chỉ phí của phủ Quận vương đều lấy từ bổng lộc của tổ mẫu và phụ thân, bổng lộc của nhị thúc không bị nhập quan chính thức, theo lý thuyết cũng có chút tiền xài. Nhưng nhị thúc thích nhất uống rượu nạp thiếp, tụ họp với bằng hữu tiêu xài không ít ngân lượng, trong nhà mỹ thiếp một phòng rồi thêm một phòng, chỉ dựa vào tiền tiêu trong phủ cấp cho hàng tháng đương nhiên không đủ." Chu Lăng thần nhiên nói.

Tịnh Thục ngưng thần suy nghĩ một chút, nói: "Ý chàng là, Nhị thẩm vừa không có nương gia để dựa vào, ở phu gia cũng không dư dả, địa vị không cao. Cho nên..."

"Cho nên, bà ta chỉ phải lấy lòng tổ mẫu và Quận vương phi mới có thể sống tốt. Khi bọn họ nhắm vào ta, bà ta cũng sẽ lên tiếng phụ họa, nhưng thật ra, bà ta không muốn đắc tội bất cứ ai, lần này dùng một hộp gừng là muốn kéo gần quan hệ với nàng hơn. Dù sao phía sau nàng còn có Cao gia, quan trọng hơn là... Còn có Cửu vương phi. Sang năm, Chu Thắng và Ngọc Phụng sẽ mười lăm tuổi, bà ta muốn tìm một phu gia tốt cho nữ nhi, mấy năm tiếp theo sẽ an bài cho nhi tử. Bà ta chỉ mong muốn tìm thêm cho mình một con đường lui nữa thôi."

Trượng phu luôn nguội lạnh còn giống như không nhiễm khói lửa nhân gian, lại nhìn thấu thái nhân tình như vậy, Tịnh Thục thật sự phải thay đổi cách nhìn về y. Vì vậy nàng nhanh chóng biểu đạt sự sùng bái của mình: "Xem ra quan hệ trong đại gia tộc thật sự phức tạp, may mắn phu quân tuệ nhãn như đẩu, nếu không, ta thật sự nhìn không thấu những thứ này, không biết làm thế nào cho phải đây?"

Được khen, trong lúc lơ đãng Chu Lăng khẽ cười, tâm tình đặc ý. "Nàng đó, ngốc quá, trong vương phủ này người định đoạt là trưởng công chúa, Vương gia vương phi, mà nàng cứ ngây ngốc đứng bên cạnh ta, tất nhiên sẽ phải chịu nhiều con giận không đầu, không bằng sớm bỏ gian tà theo chính nghĩa, giống như Nhị thẩm vậy mới có thể trải qua cuộc sống thật tốt."

Tĩnh Thực biết y chỉ nói dối, mỉm cười nói: "Ta ngọc mà, bất kể tà gì đó, chính ra sao, chàng là trượng phu của ta, là người cả đời ta dựa vào. Gã cho gà thì theo gà gà cho chó thì theo chó mà."

Tiểu cô nương tự mình nói thẳng ra như vậy, trên mặt mình cũng cảm thấy nóng hổi hổi, không dám nhìn y, chỉ cúi đầu, cảm chén trà, mím đôi môi nhỏ nhắn cười trộm.

Chu Lăng nghiêng đầu nhìn nàng, đôi mắt như nước, gương mặt ửng hồng, đôi môi khẽ nhếch... Thật muốn hôn một cái.

Y đứng dậy xoa đầu nàng, khẽ nói: "Aiz! Không còn cách nào, nàng đã không học được cách ôm bắp đùi, sau này vi phu sẽ nuôi nàng vậy. Ngày mai có quan bổng, nấy món đồ phủ Quận Vương gai mắt, không cần giao lên trên, vậy thì sẽ cảm về cho nàng, ai bảo nàng là nương tử của ta chứ." Y cúi thân thể cao lớn xuống, sát tới bên tai nàng thấp giọng nói: "Sớm muộn nàng sẽ biết, nam nhân của nàng không phải gã cũng chẳng phải chó."

Y đứng dậy đi đến cửa, dứt lời, để nàng nghỉ trưa, y muốn đến thư phòng.

Nhìn bóng lưng cao ngất biến mất trước mắt, Tĩnh Thực dùng đôi tay nhỏ bé bưng kín gương mặt nóng rát của mình, y chỉ sờ đầu nàng, tại sao lại có cảm giác được sủng ái vậy chứ?

Lúc Tổ Tiên tiến vào, đã thấy Tĩnh Thực đang thất thần cười nhìn ra cửa sổ, không khỏi che miệng cười nói: "Hôm nay tình cảm phu nhân và Tam gia tiến triển tốt lắm, khó trách Thái Mặc nói, không lâu nữa sẽ viên phòng rồi."

Tĩnh Thực then thùng gắt nàng: "Hừ quá, học theo Thái Mặc rồi."

Nhớ tới đêm đó xem qua cuốn sách kia, trước mắt lại chợt xuất hiện ngày hôm qua trên người y nhô lên một mảng lớn, Tĩnh Thực hơi sợ. Tổ Tiên trải giường xong, Tĩnh Thực chui vào trong chăn nhưng không ngủ được, trong đầu đều suy nghĩ đến việc lúc y tắm rửa có giọt nước đọng trên lồng ngực bẽn lẽn, ở trong chăn thỉnh thoảng đụng chạm thì sẽ gặp phải bắp chân trắng kiết, còn có đường nét lúc bị nước trà thấm ướt tạo nên thật dọa người.

Xấu hổ quá! Thật may là suy nghĩ của con người sẽ không bị người khác phát hiện, nếu không nàng thật sự không có mặt mũi gặp ai.

Hết lần này tới lần khác muốn cái gì sẽ có cái đó, buổi tối vào chăn, Chu Lăng rất không thành thật, cứ nhích tới nhích lui.

"Phu quân..."

"Hả?" Y lật người, khoác cánh tay lên eo nàng. Tĩnh Thực chợt phát hiện bàn tay của y thật lớn, hơn nữa vô cùng nóng, tựa như dấu in nóng đỏ dính vào ngang hông, sắp nướng chín nàng.

"Chàng không ngủ được sao?" Giọng nói êm ái mềm mại của cô nương trong đêm tối tràn đầy hấp dẫn.

"Tĩnh Thực..." Lần đầu tiên y gọi tên nàng, nghe vào tai, nàng có cảm giác không thật.

"Vâng." Nàng nhẹ nhàng đáp, chờ nghe hết câu nói của y.

"Chúng ta..." Tay Chu Lăng khoác bên eo nàng hơi giật, vuốt ve lớp vải y phục mềm nhẵn, ảo tưởng bàn tay đang chạm vào làn da nàng, ở trong lòng đánh trống hai lần, nhưng vẫn không nói ra hai từ viên phòng này.

Gió Bắc gào thét, cuốn theo bông tuyết đập vào song cửa sổ, vang lên tiếng lộp độp. Y chợt linh cơ khẽ động, ân cần hỏi: "Mùa đông phương Bắc trời tuyết lạnh hơn so với mùa đông ở Giang Nam nhiều?"

"Vâng." Tĩnh Thực bị y chạm vào người nóng rang, khi nói cũng kèm theo run rẩy.

"Nàng lạnh không?" Chu Lăng hào hứng hỏi.

"Vẫn ổn, trong nhà đốt Địa Long, lại đang đắp chăn bông dày như vậy." Quan trọng là toàn thân chàng nóng như cái lò lửa, còn truyền cái nóng đó cho ta.

Tiểu nữ nhân này, sao không hiểu phong tình vậy?

Chu Lăng yên lặng trong chốc lát, đột nhiên đưa tay sờ gò má nàng: "Trên mặt lạnh như vậy, hôm nay gió rét, ngàn vạn lần đừng để bị cảm. Buổi tối nhất định phải ngủ ấm mới đúng, ta ôm nàng ngủ nha."

Nói xong, không cho giải thích, đã ôm thân thể nhỏ xinh của nàng vào lòng.

Trên người y rất nóng, bị y ôm vào lòng thật thoải mái... Chẳng qua, rất ngược. Tĩnh Thực căng thẳng hai mắt nhắm nghiền, nhưng giác quan lại càng thêm bén nhạy, y thở ra hơi nóng phả vào tai nàng, đốt nóng một mảnh.

Một bàn tay của y ở phía sau chậm rãi di chuyển, đi qua nơi nào, da thịt nơi đó lập tức cứng lên. Chân y vừa nặng nề vừa bẽn lẽn, dính vào chân nàng, tuy cách lớp y phục, nhưng tơ lụa thượng đẳng có chất vải quá nhẹ mỏng, khi ma sát còn nhột hơn so với da thịt.

Những thứ này Tĩnh Thực vẫn có thể tiếp nhận, khiến nàng kinh hoàng muốn trốn là có một nơi trên người y càng lúc càng lớn, càng lúc càng cứng, càng

lúc càng nóng, khiến nàng muốn bỏ qua, nhưng tránh không thoát.

"Tĩnh Thực..." Vì quá nóng, giọng y hơi khàn, trong đêm tối có hương vị hấp dẫn.

Tĩnh Thực bị dọa sợ đến ngay cả thở cũng không dám, nhắm mắt lại giả vờ ngủ, mặc y gọi thế nào cũng không lên tiếng.

Chu Lăng ôm cơ thể ấm áp mềm mại hơi run rẩy trong lòng, vừa rất ấm ức vừa muốn cười, chỉ hận đêm đông phòng hoa chúc đỏ mình quá kiêu ngạo, hiện tại không xuống đài được rồi. Từ từ chờ đi, y có thể cảm giác được tiểu tức phụ luôn cố ý lấy lòng y, muốn nhanh chóng thân cận với y, ngay cả hai nha hoàn của nàng cũng thật sự hi vọng nhìn thấy bọn họ nhanh ở cùng một chỗ.

Chỉ cần mình có thể kìm nén, một ngày nào đó, nàng sẽ không thể nhịn nổi.

Nghĩ đến đây, bên môi Chu Lăng hiện lên một nụ cười xấu xa, tưởng tượng đến dáng vẻ tiểu nương tử ôm ấp yêu thương, vui vẻ nhắm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Dụ phu kế thứ tám

Editor: Gà _ LQĐ

Đang giờ miao, trời bên ngoài vẫn đen như mực, tuyết trắng rơi đầy đất phản chiếu vào cửa sổ, Tô Tiên đốt đèn lồng từ nhĩ phòng tới đây, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, thấp sáng cây nến trong nhà, nhẹ giọng kêu hai vị chủ tử rời giường.

Chủ tử xấu hổ, không thích gần người hầu hạ, Tô Tiên và Thái Mặc đều ngủ ở gian phòng phía tây, cách không xa, bên này kéo dây thừng, tiếng chuông bên kia sẽ kêu leng keng, để chủ tử dễ dàng gọi nước vào buổi tối. Nhưng tiểu phu thê tân hôn chưa từng gọi nước, điều này có nghĩa thế nào, trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ. Bọn hạ nhân vô cùng lăm mồm, thích âm thầm xuyên tạc, cái gì cũng nói.

Tô Tiên đau lòng cho tiểu thư, chỉ mong đợi nàng và Tam gia nhanh viên phòng một chút, tốt nhất sang năm là có thể sinh được một tiểu tử mập mạp, dù thực tế, nhưng mà...

Ôi chào? Hai mắt nàng chợt tỏa sáng, xuyên qua tấm màn đỏ tươi thấy hai người ngủ bên trong, đầu chạm đầu, mặt dán mặt, tiểu thư còn tựa vào cánh tay Tam gia!

Thấy hai người chậm rãi mở đôi mắt nhap nhem, mặt Tô Tiên nóng lên, xoay người mở tủ treo quần áo, giả vờ tìm y phục.

Tĩnh Thực tỉnh lại từ trong giấc mộng, cảm giác ấm áp, ngược mắt lên, đối diện với một tròng mắt màu mực, sâu không thấy đáy.

Nàng cả kinh lập tức ngồi dậy, mới phát hiện mình dựa vào lòng y ngủ, gối lên cánh tay y, trên mặt còn mang theo hơi ấm của y... Không còn mặt mũi gặp ai. Nàng quay đầu nhìn ra bên ngoài màn một chút, may quá, Tô Tiên đang cầm y phục, vẫn chưa nhìn thấy.

Chu Lăng cử động cánh tay bèn chắc, không lo lắng nhìn nàng, tiểu nương tử đã phát hiện cả đêm ‘thân mật’, giờ phút này sắc mặt ửng hồng, thẹn thùng mím môi nhỏ nhắn, khỏi phải nói có bao nhiêu quyến rũ.

Ngày thứ nhất đến nha môn trình diện, đương nhiên cần phải đi sớm một chút. Chu Lăng không rảnh chọe nàng, đứng dậy mặc y phục từ tế, tự mình búi tóc, rửa mặt xong, dùng chút điểm tâm, rồi đứng dậy muốn đi.

"Bên ngoài gió lớn, phu quân khoác thêm áo đi." Tĩnh Thực tự tay ôm áo khoác lông cừu choàng lên cho y, vóc dáng y quá cao, nàng phải ngược đầu, nâng tay mới có thể cột lại.

Chu Lăng nhìn tiểu nương tử bận rộn ở trước mặt, sáng sớm ăn mặc thật chỉnh tề, nàng không cần đi nha môn, tội gì phải dậy sớm như thế, bé ngọc này. Gương mặt xinh đẹp hồng nhuận đã rửa qua bằng nước ấm, không trang điểm nhưng vô cùng xinh đẹp trong sáng, mắt to đen láy tập trung nhìn vào cổ y, hiển nhiên đang muốn cột sao cho đẹp nhất.

"Tốt rồi." Tiểu nương tử nhón chân lên gấp nơ con bướm, lại dùng bàn tay nóng hôi hổi, trắng mềm nhẹ nhàng buộc một chút, tạo ra hình dáng mình hài lòng, mới mỉm cười thả y đi.

Nhưng ngón tay nàng trong lúc vô tình chạm vào hầu kết của y, hơi ngứa.

Chu Lăng bắt được ‘hành hung’ của bàn tay nhỏ kia, đặt bên môi hôn một cái, nhìn chăm chăm nàng nói: "Ngủ thêm một lát đi, nàng dậy sớm vậy làm gì?"

Tĩnh Thực không ngờ y sẽ hôn tay nàng ngay trước mặt nha hoàn trước, nếu để Không ma ma nhìn thấy, tất nhiên lại khiển trách, thật may bà ấy đã trở

về Liễu An châu rồi.

Tĩnh Thực giấu tay ra sau lưng, cúi đầu không dám nhìn y, trên mặt bốc lên hai rặng mây hồng, thẹn thùng xấu hổ.

Sớm muộn gì cũng ăn sạch nằng đến xương cũng không còn dư lại, cổ họng Chu Lăng chuyển động, càng nhìn càng thích. "Đi nhé." Cứ nhìn như vậy, vẫn không phải là biện pháp, y tiêu sái vung tay, đẩy cửa đi ra ngoài.

Trên đất tuyết đi giày đế dày, bước đi vang lên tiếng bình bịch, Tĩnh Thực nhìn bóng lưng đi xa của y, trong lòng lại sinh ra vài phần cảm giác vắng vẻ. Nam nhân cũng thật khổ cực, đi sớm về tối bốn ba vì gia đình.

"Phu nhân đừng nhìn nữa, Tam gia chuyển qua tường xây làm bình phong ở cổng rồi, bóng người cũng không thấy." Thái Mặc cố nghẹn cười.

"Ta... Đầu có nhìn chàng." Tĩnh Thực chột dạ nhỏ giọng giải thích, xoay người trở về ngồi ở mép giường.

"Được rồi, phu nhân không có nhìn người, chỉ đang ngắm cảnh tuyết, tuyết rơi dày như vậy, cuối cùng chúng ta có thể đắp người tuyết rồi." Thái Mặc nhìn đất tuyết phía ngoài, hai mắt sáng lên.

Nhưng Tĩnh Thực không có ý định nghịch tuyết, lo lắng bằng hữu của y đến tột cùng có thể tiếp nhận y làm cấp trên hay không. Trong lòng lo âu, cả ngày đều không nở một nụ cười. Sau giờ Ngọ ánh mặt trời nhẹ ấm, hai nha hoàn phủ áo khoác da chôn thật dày cho nằng, kéo nằng đến hoa viên nhỏ của Lan Hinh uyển để nghịch tuyết.

"Nơi này do chúng em cố ý lưu lại không cho các bà tử quét dọn, phu nhân mau tới đây." Thái Mặc đóng cửa gỗ, xách váy, vui sướng chạy tới.

"Các người thật sự muốn đắp người tuyết lắm à?" Tĩnh Thực buồn cười.

Tổ Tiên luôn luôn trầm ổn hôm nay cũng rất hưng phấn: "Phu nhân, người không muốn động tay cũng được, chỉ cần phơi nắng, xem chúng em đắp đi."

Nữ tử từ nhỏ đến lớn sống ở sông nước Giang Nam, nhìn thấy trời hồng đất tuyết của phương Bắc, đương nhiên sẽ có một hứng thú xa lạ dụ dỗ các nằng.

Hai nha hoàn dùng cây chổi sạch sẽ tạo ra một đồng tuyết, lại mang bao tay da trâu nặn ra một tuyết cầu, nhét hai cục đá vào làm mắt, một cây củ cải làm miệng, lại bẻ một cành cây bách vẩy trên cổ.

Chu Lăng nhìn qua khe cửa khép hờ thấy hai nha hoàn bên trong đang bận rộn vui vẻ, còn có một tiểu nương tử khoác kín áo da bạch hổ, đang yên lặng xem náo nhiệt. Không phải nằng cũng thích đắp người tuyết sao, sao không theo chân chơi cùng bọn họ, mà có vẻ u sầu.

"Phu nhân, người xem, trên cây táo có một trái đã đỏ thắm nhưng không rơi xuống, người cầm tuyết cầu này ném nó xuống đi." Thái Mặc dùng sức nắm chặt một quả tuyết cầu, đưa tới trước mặt nằng.

Tĩnh Thực do dự có nên nhận hay không, Tổ Tiên ở một bên nói: "Tam gia nhà chúng ta được xưng thần tiền Chu lang, nếu phu nhân có thể ném trúng, có phải cũng có thể được xưng là trại tuyết phu nhân rồi không?"

Tĩnh Thực cười khúc khích, nhận lấy tuyết cầu ném vào quả táo đỏ thắm đang lè loi treo trong gió. Lực tay của nằng yếu, tuyết cầu không bay cao đến đó, mà thẳng tắp bay về phía cửa, vừa lúc trúng người nam nhân đang vào cửa.

Chu Lăng không tránh, mặc cho tuyết cầu vỡ vụn ở ngực, rơi xuống đất. Mắt lạnh nhìn ba nữ nhân đang sợ choáng váng, đe dọa: "Đứng đó, không được nhúc nhích, đưa tay ra."

Lúc Tĩnh Thực nhìn y, trong mắt tỏa ra vẻ tháo vát, theo bản năng chạy hai bước về phía y, lại bị y quát, hơi tủi thân, nhưng cũng nghe lời đưa hai tay ra.

Đây là muốn khê tay sao? Khi còn bé ham chơi không đi học thì mẫu thân sử dụng roi đánh tay, đau lắm đau lắm, nhớ tới đã sợ hãi rồi.

Hai nha hoàn đột nhiên nhìn thấy chủ tử, đương nhiên sợ. Dù sao không phải mình có thể tùy ý chơi đùa người, đi theo bên người Tĩnh Thực nhiều năm như vậy, tình như tỷ muội, dĩ nhiên có thể ngún ngảy trước mặt nằng, nhưng Tam gia...

Chu Lăng nghẹn cười nhìn dáng vẻ ngu ngơ của ba chủ tử, khom lưng cầm lên một vốc tuyết bóp chặt, giơ tay ném ra ngoài.

Hai nha hoàn tức giận nhìn y chằm chằm, hận khí độ của cô gia quá nhỏ, quả là có thù tất báo.

Tuyết cầu này xuyên qua cây táo, vẽ ra một đường vòng cung duyên dáng, lẳng lặng rơi vào trong lòng bàn tay Tĩnh Thực, lẳng lẽ vỡ thành bông tuyết rơi xuống đất, chỉ để lại một quả táo lớn màu đỏ trong lòng bàn tay.

Khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng của Tĩnh Thực chợt nở thành một đóa hoa, nâng đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía trượng phu của mình. Y ném tới một ánh mắt đắc ý, nghênh đầu nói: "Như thế nào, trại tuyết phu nhân, tài nghệ có thể so với Chu lang không?"

Tĩnh Thực ngượng ngùng cúi đầu, trại tuyết phu nhân gì chứ, chỉ là nói chơi thôi. "Tiện tay ném, táo đỏ rơi, quả nhiên Chu lang là Thần Tiên Thủ."

"Ha ha ha..." Y khoan khoái cười to, so với vẻ lạnh lùng trong đêm động phòng trước đó như hai người khác nhau.

"Hôm nay phu quân suông sẻ chứ? Sao trở về sớm như vậy?" Tịnh Thục siết chặt tảo đỏ bước lên đón.

Cước bộ Chu Lăng dừng một chút, giờ mới hiểu được, mới vừa rồi tinh thần nàng hoảng hốt, tâm sự nặng nề, hóa ra đang lo lắng cho y.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Dụ phu kế thứ chín

Chuyển ngữ: Gà _ LQĐ

Ngày tuyết đầy trời, sáng sớm trong nhà môn phủ Kinh Triệu đã khí thế ngất trời.

Tổng Chấn Cương dẫn theo bộ khoái nha dịch quét sạch sẽ từ tiền viện đến hậu viện, chỉ sợ quan viên Lại bộ đến để bỏ nhiệm bị trượt chân thôi.

"Đại ca, chuyện quét tuyết này cần gì phải tự huynh động thủ, làm dơ cả quan phục rồi." Một bộ khoái nói.

"Không sao, thân quan phục này đại ca chúng ta lập tức cởi ra, y phục mới chính thức sẽ lập tức tới ngay. Ha ha ha..." Một bộ khoái tuổi còn trẻ nói chen vào.

Tổng Chấn Cương cười hi hi, khiêm tốn nói: "Đừng nói càn, đại ca làm gì có bản lĩnh đó."

"Ồi chào, đại ca huynh ngàn vạn lần đừng khiêm nhường, nếu chính huynh làm chức chức chủ bộ này, mọi người sẽ tâm phục khẩu phục. Nếu đổi thành người khác, chúng ta sẽ làm ngược lại với hân, sớm muộn cũng chen ép được hân thôi." Một tâm phúc Tổng thị hạ thấp giọng nói.

"Đúng đúng, chúng ta tuyệt không thể chứa chấp một chủ bộ đại nhân từ trên trời rớt xuống, chỗ ngồi này chỉ có thể là của Tổng đại nhân chúng ta." Những người bên cạnh đều lên tiếng phụ họa.

"Buổi trưa đại ca mặc quan phục mới để mời khách đi."

La Thanh đứng bên gốc cây táo dưới trời tuyết, không đáp lời. Thật ra thì người mong đợi Tổng Chấn Cương thăng quan nhất chính là hân, huynh ấy thăng chức, mình mới có hi vọng làm Bát phẩm huyện úy. Nhưng La Thanh đã dùng quyền lợi có hạn của mình hỏi thăm ra, chủ bộ tân nhậm không phải là Tổng Chấn Cương, mà mình cũng không có hi vọng thăng quan rồi. Nhưng dù sao quan hệ có hạn, không biết ai sẽ đảm nhiệm chức chủ bộ đại nhân.

Mọi người buông cây chổi và xẻng trong tay ra, đang tụ chung một chỗ ồn ã nói chuyện. Chỉ thấy Lại Bộ Thị Lang phụng bồi một thanh niên mặc quan phục chủ bộ, thân hình cao ngất đi vào từ cửa nha môn.

Trong nháy mắt cả đoàn hóa đá, trừ La Thanh.

Là y, y là chủ bộ đại nhân tân nhậm. Người theo chân bọn họ cùng nhau ngồi xổm hai đêm, Tây Bắc Phi Ứng, thần tiên Chu lang, ra về vì bằng hữu giúp bạn không tiếc cả mạng sống, đã đoạt vị trí của Tổng đại ca.

Tổng Chấn Cương khó thể tin nhìn chằm chằm mấy người đang lững thững đi tới, nói chính xác là nhìn chằm chằm quan phục trên người Chu Lăng. Ánh mắt, khó thể tin. Mấy ngày nay nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh, hỏi thăm nhiều mặt cũng không nghe nói có người muốn ngồi lên vị trí chủ bộ, vậy không phải mình sẽ thuận lý thành chương lên chức sao, làm sao có thể bị huynh đệ tốt đoạt mất vị trí?

Sắc mặt Chu Lăng lạnh lùng, gật đầu với các huynh đệ đã từng đồng cam cộng khổ, rồi theo Lại Bộ Thị Lang vào phòng khách, đi gặp phủ doãn Kinh Triệu.

Xẻng trong tay Tổng Chấn Cương 'leng keng' một tiếng rơi xuống đất, đôi mắt thất thần tìm kiếm bóng lưng đã biến mất của bọn hân, trong lòng rất rất lạnh. Bản thân liều chết liều sống làm hai năm, vậy mà không bằng một mao đầu tiêu hóa mới lập công một lần. Không, cho dù người ta không lập công cũng có thể có được vị trí này, dù sao y là con trai trưởng của Quận vương gia, tôn tử của trưởng công chúa, cữu gia là người nhà của đương kim Thánh thượng.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ghét ác như cừu nhỏ giọng nói vài câu, đa số mọi người đều biết xuất thân của Chu Lăng, không nói thêm gì lập tức giải tán. Bọn họ đều hiểu quy tắc của xã hội này, chỉ trời mắng đất có ích lợi gì, không được gì còn có thể dẫn lửa thiêu thân. Trước đó có người hùng hồn nói thay phiên nhau chen ép, chẳng qua cũng chỉ nhằm vào người không có bối cảnh thôi, đối với Chu Lăng, bọn họ không dám.

Chu Lăng chỉ nhìn lướt qua, cũng có thể hiểu trong lòng mọi người suy nghĩ điều gì. Buổi trưa bày tiệc rượu ở Túy Bát Tiên, mời các huynh đệ ăn cơm. Thật ra Tổng Chấn Cương không muốn ăn, nhưng hân ngại mất mặt, ban đầu lúc mời người ta giúp một tay, người ta nể mặt mình, hôm nay sao có thể đi đầu đã kích huynh đệ. Vốn kẻ vai chiến đấu, sao lại biến thành dẫn sói vào nhà rồi?

Chu Lăng liền tiếp mời rượu, giọng nói khiêm tốn, mọi người từ từ đón nhận sự thật này, càng uống càng vui vẻ. Rượu vào chưa đã, Tổng Chấn Cương nhanh nhẹn mở miệng vỗ ngực nói: "Hiện đệ yên tâm, có đại ca ở đây, phủ Kinh Triệu này sẽ được bảo vệ xuôi gió xuôi nước. Có thể thắng quan hay không đều là thiên ý, lão tử đã nghĩ thông suốt, cho dù đệ không đến, có lẽ sẽ có người khác, cũng chưa chắc là có thể đến lượt ta. Con đường thực tế của ta vẫn là Huyền úy thì tốt rồi."

Chu Lăng thấy hấn ngộ ra không tệ, nên mượn rượu mời hạ thấp giọng, cố làm ra vẻ thần bí nói: "Đại ca đừng xem huynh đệ là người ngoài, huynh đệ đương nhiên cũng muốn nói với huynh lời trong lòng. Cha ta nói, hoàng cửu gia và tiểu cửu gia nói, chỉ cần ta làm tốt, sau này vẫn còn rất nhiều chỗ quan trọng cho ta đi làm. Còn bảo ta lưu ý nhân tài trẻ tuổi, nhân lúc triều đình đang cần dùng người. Ai da, ta uống say uống say rồi, mọi người xem như không nghe thấy nha... Ha ha."

La Thanh đặt ly rượu xuống, trong mắt tinh quang chợt lóe, đúng vậy! Sao lại không nghĩ ra, y là hoàng thân quốc thích, thân phận cao quý, sao sẽ cứ ngồi ở một chỗ Bất phẩm chứ? Nếu y một đường tăng vọt, huynh đệ đi theo phía sau y dĩ nhiên sẽ thăng mau, được quý nhân dẫn đường đấy.

"Chủ bộ đại nhân, La Thanh mời ngài một chén, chúc đại nhân thanh vân trực thượng [1], đừng quên cất nhắc bọn thuộc hạ đấy nhé." La Thanh đứng dậy cười nói.

[1] thanh vân trực thượng: Dùng để ví về người thăng quan tiến chức rất nhanh chóng.

"La đại ca, huynh nói như vậy, tiểu đệ không thích nghe đâu. Chủ bộ đại nhân gì chứ, chúng ta ở cùng một chỗ thì chính là anh em huynh đệ, sau này nếu tiểu đệ có một miếng cơm ăn, sẽ không quên các vị ca ca, chúng ta cùng nhau làm một chén." Chu Lăng đứng dậy, hào khí khắp người, uống một hơi cạn sạch.

Người trong nha môn, ai không khéo léo, một chút đã hiểu thấu, La Thanh nói một câu thanh vân trực thượng, đừng quên cất nhắc, mọi người đều hiểu rồi. Chu Lăng có quan hệ, có bối cảnh, có bản lĩnh, là người khiêm tốn, trọng tình nghĩa, đi theo cấp trên như vậy, là dễ dàng xuất đầu nhất. Vốn có người cảm thấy không có tiền đồ, giờ phút này cũng cảm giác được tương lai sáng ngời đang vẫy tay với mình. Từng người nhất thời thỏa thuê mãn nguyện, cõi lòng đầy hi vọng, rồi rít đứng dậy mời rượu, uống đến không thoải mái.

Chu Lăng thấy mục đích đã đạt được, ly rượu tụt lòng người!

Tâm trạng tốt, ngàn chén không say, lúc về nhà thấy tiểu nương tử hỏi chuyện này, lập tức kích động sinh động như thật kể chuyện bản thân mình thu phục lòng người trong vòng một ngày ra sao cho nàng nghe.

Tiểu nương tử dùng một đôi tay nhỏ bé trắng nõn bưng mặt, một đôi mắt hoa đào xinh đẹp sùng bái nhìn y, khẽ nhếch đôi môi đỏ thắm, nghe vô cùng nghiêm túc.

Vốn cảm thấy nàng chỉ là nữ nhân, nói nàng cũng không hiểu. Hôm nay thấy nàng nghiêm túc lắng nghe như vậy, Chu Lăng dùng ngón tay trò nhéo chóp mũi nàng một cái: "Tiểu nha đầu, có thể nghe hiểu à?"

Tĩnh Thực mỉm cười: "Chuyện trong quan trường, ta không hiểu lắm. Nhưng ta biết phu quân lợi hại nhất, ta thích nghe chàng kể chuyện của chàng."

Anh chàng Chu Lăng này không thể không tự hào, lập tức xuống nước: "Được, chờ sau này có thời gian, ta sẽ kể với nàng chuyện lúc ta ở Tây Bắc."

Tĩnh Thực nhìn y vui vẻ ra mặt, trong lòng cũng rất vui mừng, thật ra y chính là một chú lừa dễ bảo. Chỉ cần nhẹ nhàng vuốt lông, y sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Tâm trạng Chu Lăng tốt, tắm rửa sạch sẽ, thay y phục, tẩy mùi rượu, sau đó tinh thần phấn chấn trở về nha môn. Buổi tối đến canh hai, y vẫn chưa về. Tĩnh Thực không có ý định đợi, bởi vì y có việc, buổi tối phải tuần tra ban đêm cũng là bình thường.

Nhưng mà, tối hôm nay lạnh khác thường, không biết có phải hạ nhân lừa dối Địa Long hay không, Tĩnh Thực nằm trên giường lớn lạnh lẽo như thế nên không ngủ được. Chợt nhớ tới tối hôm qua, y ở bên cạnh, ấm áp, thoải mái hơn.

Khi Chu Lăng về nhà, tiểu nương tử đã ngủ, chẳng qua vẫn hơi nhú mào, vẻ mặt không thoải mái. Y ngấm trong thùng tắm, xua đi khí lạnh trên người, lặng lẽ chui vào chăn nhưng không ngờ thân thể mềm mại xinh đẹp đang ngủ này chủ động nhích lại gần.

Nàng um ôm lấy cổ y, gương mặt mềm mại cọ sát dưới cằm y, bộ ngực nở nang dính vào ngực y.

Đối với cái ôm áp vào đêm hôm khuya khoát này, Chu Lăng ứng phó không nổi, muốn làm gì đó, chỉ thấy nàng dựa vào người y, hô hấp đều đều ngủ thiếp đi.

Lúc nàng ngủ thật tốt, sẽ chủ động chui vào ngực y. Chu Lăng cảm thấy: Nếu nàng mạnh mẽ muốn cùng y thân thiết, y cũng có thể bắt đất dĩ cân nhắc tiếp nhận.

Chu Lăng chọn tư thế thoải mái, cho nàng gối trên cánh tay của mình, vòng tay ôm nàng vào lòng, lại mượn ánh trăng sáng tỏ, ngắm khuôn mặt xinh đẹp mi mịch như họa, quý thần xui khiến hôn một cái vào vàng trán tròn mướt của nàng, cười hi hi, ôm nàng cùng ngủ.

Chờ qua mấy ngày mới nhậm chức quan bận rộn này, tiểu nương tử chủ động ôm ấp, dứt khoát viên phòng luôn đi, sắp hơn năm rồi, cũng phải cho tiểu A Lăng được có một năm tốt đẹp không phải sao?

Quan trường đặc ý, tình trường cũng sắp hoan hỉ, cuộc sống viên mãn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Dụ phu kế thứ mười

Editor: Gà _ LQĐ

Vài ngày liền, Chu Lăng đều trở về sau khi nàng đã ngủ, buổi sáng khi tỉnh lại, nàng ở trong ngực y, ấm áp, Tịnh Thục rất thỏa mãn, Thái Mặc lại nhanh chóng giật chân.

"Phu nhân, sao ngài không thể thân mật hơn đối với Tam gia vậy? Mới vừa rồi trước khi Tam gia ra cửa, rõ ràng muốn nắm tay người, sao người lại tránh ra?" Thái Mặc buồn bực bĩu môi.

"Ta... Chàng nào có..." Có thể không tránh sao, từ lần trước hôn tay nàng trước mặt nha hoàn, chừng mấy ngày Tịnh Thục cũng cảm thấy trên tay cực kỳ nóng. Đang yên đang lành, nắm tay làm gì?

"Hai phu thê nên hôn nhẹ hâm nóng, cứ đáng vẻ khách sáo xa cách như vậy, lúc nào mới thành hình chứ." Thái Mặc nâng trán.

"Cứ như vậy vô cùng tốt mà, năm tháng tình hảo nên là thế này." Tịnh Thục cảm một chén trà nóng, ngồi trước cửa sổ nhìn đàn cá đang chơi đùa. Mặc dù bà bà không thích mình, cũng không có cố ý tìm gây phiền toái. Trương phu đi sớm về trễ, mỗi đêm trở lại đều ôm nàng vào lòng ngủ, cuộc sống như thế rất thoải mái tường hòa. Dù sao nàng cũng không muốn làm chuyện xấu hổ này, rất thẹn thùng đấy. Trừ tạm thời không thể mang thai, đối với trạng thái hiện tại Tịnh Thục đã rất hài lòng.

Hai nha hoàn liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu dĩ lắc đầu, từ nhỏ tính tình cô nương cứ như vậy, không tranh sự đòi, tri túc thường nhạc [1]. Mặt lạnh của Tam gia không lay động, nàng đã thỏa mãn, đại kế dụ phu này cũng dừng lại.

[1] tri túc thường nhạc: thỏa mãn; vừa lòng; tự cho là đủ (với những cái đã đạt được như cuộc sống, nguyện vọng)

Đêm đó, Chu Lăng chưa trở về, sáng sớm khi...tỉnh lại, Tịnh Thục cảm thấy có chút lạnh, rụt vào trong chăn, không gặp phải vật cản, đột nhiên trong lòng cả kinh, sâu ngủ cũng chạy mất.

"Thái Mặc, Tổ Tiên... Tam gia đâu?" Tịnh Thục mờ mịt ngồi dậy.

Thái Mặc ngáp từ trên giường phòng ngoài tới đây, nhẹ giọng nói: "Tối hôm qua Tam gia không trở về, có lẽ công sự bận rộn."

"Vậy, chẳng không cho Chử Bình trở về truyền lời sao?" Tịnh Thục có chút mất mát.

"Không có." Thái Mặc ngồi ở mép giường, thờ dãi: "Cô nương, Tam gia hôm nay đã không còn mâu thuẫn với cửa hôn sự này, nhưng nếu nói thích từ đáy lòng, một ngày không gặp như cách ba thu, vậy tuyệt đối không thể. Cô nương vẫn nên thân cận với người nhiều hơn một chút mới phải."

Tịnh Thục vô lực cúi đầu, khoát tay cho nàng đi ra ngoài, mình trượt vào trong chăn che đầu lại.

Buổi tối y không trở lại, một ngày một đêm không thấy, cho nên nàng hơi nhớ y. Vậy y thì sao? Không cho Chử Bình trở lại báo tin, trong lòng thật sự không hề nhớ nàng sao.

Là vì sáng sớm hôm qua không cho y nắm tay nên tức giận sao?

Tịnh Thục không vui, cả ngày cũng buồn buồn, trù lên phòng trên thỉnh an, thì tự giam mình trong phòng ngủ đọc sách. Trường công chúa và Quận vương phi nhìn nàng buồn bực không vui, cũng không nói gì, chợt nghĩ đến đêm động phòng hoa chúc không có viên phòng, hôm nay Chu Lăng có việc, không phải đã bỏ nàng qua một bên rồi sao.

Liên tiếp ba ngày, Chu Lăng cũng chưa về nhà, Tịnh Thục ngồi không yên.

Lần trước hai đêm y không về nhà, nàng hoài nghi y đi xóm làng chơi. Lần này, biết y nhất định là vì công sự, cũng không hoài nghi gì cả. Nhưng nàng rất khó chịu, trong lòng y thật không có nàng, một chút cũng không có.

Người đòi đều nói, phu thê Cừ vương ân ái nhất, nghe nói Cừ vương sủng ái thê tử vô độ. Tịnh Thục chợt nảy ra một ý, quyết định đến phủ Cừ vương ở hai ngày, xem thử phu thê người khác trôi qua thế nào.

Gần tới lễ mừng năm mới, Cừ vương phi đang sắp xếp đưa quà tặng cho các phủ vào ngày lễ. Thấy Tịnh Thục tới, đương nhiên vui vẻ, kéo nàng ngồi vào ghế quý phi, hỏi nàng sống ở phủ Quận vương có tốt không.

Tĩnh Thục cố gắng bỏ qua chuyện không vui, cong môi mỉm cười nói: "Tất cả mọi người đối với con rất tốt."

Cửu vương phi gật đầu: "Con dịu dàng hiểu chuyện, ta cũng yên tâm. Nghe Cửu vương nói, vì xảy ra một đại án tử, mấy ngày nay A Lăng bận rộn mọi bề, nếu có chút sơ sót với con, còn đừng trách nó."

"Phu quân vì công sự, con làm sao dám trách chàng." Tĩnh Thục thấp giọng nói.

Cửu vương phi thấy nàng nói chuyện với mình bắt đầu khách sáo, bắt đầu dĩ vãng tay nàng, nói: "Tĩnh Thục, lúc không có người cứ gọi cô mẫu, tựa như lúc chúng ta ở Liễu An châu vậy. Nhược Tuyết lấy chồng ở Đột Quyết xa xôi, bên cạnh ta cũng không có nữ nhi, sau này ở đây chính là nhà mẹ của con. Bất luận ở nhà chồng có vui vẻ, hay buồn phiền, đều có thể nói với cô mẫu."

Tĩnh Thục ngẩng đầu, giặt môi, vẫn không có ý nói thẳng.

Cửu vương phi nhẹ nhàng cười, thấy nàng không muốn nói, nên tiếp tục bận rộn chuyện của mình, chỉ dặn dò phòng bếp hôm nay làm thêm vài món ăn Liễu châu.

Lúc Cửu vương về nhà nhìn thấy cả điện lộn xộn thì mặt lập tức xụ xuống: "Không phải đã nói rồi sao, những chuyện thế này để bọn hạ nhân làm là được, nàng lại phí tâm phí công, bệnh mới khỏi vài ngày thôi mà?"

Tĩnh Thục bị dọa sợ vội vàng đứng lên hành lễ, lại thấy Cửu vương phi ngồi không động, chỉ cười nhìn Cửu vương: "Chàng không để ta làm chút chuyện, ta sẽ nhớ nhĩ tử, nhớ nữ nhi, làm sao bây giờ?"

Cửu vương chỉ có một nam một nữ, nữ nhi Lý Nhược Tuyết đã hòa thân lấy chồng ở Đột Quyết xa xôi, nhĩ tử đi sứ Nam Chiếu vẫn chưa về.

Cửu vương ngồi bên cạnh bà, thuận tay nhéo vai bà, không vui nói: "Nhớ nhĩ tử, nhớ nữ nhi, vậy là không nhớ ta à?"

"Nhớ chứ, không phải vừa mới nhớ chàng, chàng đã trở về rồi sao." Cửu vương phi cười nói.

"Chính vì ta sợ nàng nhớ Bồn vương đến đứt ruột đứt gan, nên không phải đã vội vàng trở về sao." Cửu vương đắc ý.

"Chàng đó," Cửu vương phi đẩy ông: "Ngay trước mặt hài tử, cũng không sợ à."

Tĩnh Thục ở một bên nhìn thấy thì tai nóng tím run, ở trong phủ quận vương, Vương phi thấy Vương gia từ bên ngoài đi vào đều phải đứng dậy hành lễ. Cho dù ở nhà mình, nẫu thân không cần hành lễ với phụ thân, nhưng bọn họ cũng chưa bao giờ từng cười đùa như vậy.

Cửu Vương quét mắt nhìn tiểu cô nương ngơ ngác đứng đó, khoát tay: "Ngồi đi, không cần câu nệ."

Tĩnh Thục căng thẳng ngồi trên ghế, ánh mắt nhìn chằm chằm mũi giày mình.

"Gần đây A Lăng cũng bề bộn nhiều việc, có vài ngày không về nhà nhĩ, có phải nguoi sốt ruột hay không, đến nói để cho A Lăng về nhà à." Cửu vương có ý trêu chọc nàng.

"Không không." Tĩnh Thục vội vàng khoát tay: "Phu quân ra sức vì nước, là chuyện chính đáng, con vạ không dám quấy rầy chuyện ban sai của chàng."

Cửu vương phi giao sổ sách cho ma ma quản sự, kéo Cửu vương đi Tri Vị lâu dùng cơm trưa, cười mắng: "Thật là càng già càng không đứng đắn, trêu chọc tiểu cô nương già làm gì, già mà không kính."

"Ha ha..." Cửu vương cười to, mặc cho thê tử dắt tay áo đi về phía trước.

Tĩnh Thục đi theo phía sau, nhìn tình trạng phu thê bọn họ, cảm giác rất thoải mái, đó là một loại thân mật phát ra từ đáy lòng, ngay cả người ngoài như nàng cũng có thể cảm giác được, nếu một ngày không gặp, hẳn như cách ba thu.

Cửu vương hơn 40 tuổi, tính tình bá đạo, không gian tự uy, văn võ bá quan không ai không sợ ông. Chỉ có Cửu vương phi không sợ, lúc ăn cơm thấy Tĩnh Thục gò bó, lấy ông ra đùa giỡn. Cửu vương cũng không giận, chỉ gấp món ăn thê tử thích ăn bỏ vào trong chén bà, còn cẩn thận giúp bà lột tôm, dứt cho bà ăn.

Ba người cùng nhau ăn cơm, Tĩnh Thục đột nhiên nhớ tới một chuyện, một chuyện rất quan trọng: Cửu vương không có tiểu thiếp.

Tuy nói chuyện này mọi người đều biết, nhưng trước kia nàng chưa từng nghĩ, không cho trượng phu cưới thiếp, thì đó không phải là thê tử hiền đức sao. Đùa giỡn với trượng phu trước mặt tôi tớ, cũng không phù hợp lễ nghi. Hơn nữa, lại là y bóc tôm, nàng ăn? Tại sao có thể để trượng phu hầu hạ mình chứ?

Tuy nói tất cả nữ nhân đều hi vọng được trượng phu sủng ái như vậy, nhưng mà, như vậy không phải không phù hợp lễ nghĩa sao.

Tuổi Cửu vương phi trạc 40, bảo dưỡng tốt, trên mặt không hề có chút nếp nhăn nào, cười lên mắt hạnh hơi nheo, môi đỏ mọng khẽ nhấp, hai má lúm đồng tiền thật sâu, đáng vẻ thướt tha.

Tĩnh Thực cảm giác mình ở trước mặt bà như một gốc cỏ còn chưa trưởng thành, khô vàng non nớt, mất đi thần thái của nữ nhân.

"Tĩnh Thực, trong phủ quận vương sợ là không có đầu bếp làm món ăn Liễu châu, hôm nay con vừa tới thì ở hai ngày đi, ăn nhiều món ăn quê hương." Cửu vương phi cười quan tâm nài.

"Không, không cần, đa tạ cô mẫu, con còn phải trở về, nói không chừng tối nay phu quân sẽ về, con vẫn nên hầu hạ chàng rửa mặt thay y phục." Tĩnh Thực bỏ đi kế hoạch ban đầu, nàng cần yên lặng một chút, suy nghĩ thật kỹ.

Lúc Cửu vương phi quay đầu, vừa vặn thấy khoe môi Cửu vương hơi dính một chút lòng đỏ trứng, giơ tay lên dùng khăn giúp ông lau sạch: "Xem chàng này, ăn lên mặt luôn rồi."

Ngón út bà dịu dàng vuốt qua nếp ông, Cửu vương không hề nghĩ ngợi đã ngậm vào miệng, dùng đầu lưỡi trêu chọc.

"Chàng làm gì thế, có vấn đề ở đây đó?" Cửu vương phi thấp giọng trách mắng, ánh mắt tức giận, trong nháy mắt gương mặt hồng lên khiến mi mắt Cửu vương thâm trầm rồi.

"Yên Nhi, hôm nay sao nàng lại xấu hổ thế." Bình thường trong nhà chỉ có hai phu thê, huyền não này có gì quá đáng, chưa từng thấy nàng tức giận vậy.

"Chàng xong chưa thế." Cửu vương phi lạnh mặt, giận thật.

"Vì chút chuyện nhỏ này mà trở mặt với ta?" Cửu vương cũng giận.

Tĩnh Thực bị dọa không biết làm sao, may thay Cửu vương phi kịp thời an bài người dẫn nàng đến phòng khách nghỉ trưa. Sợ hãi đứng dậy, theo ma ma đi ra ngoài, khi đi đến cửa, không yên tâm quay lại liếc nhìn, chỉ thấy thân thể cao lớn của Cửu vương đã đứng lên, cúi người rất có cảm giác bị áp bách tiến tới gần Cửu vương phi.

Ra khỏi Tri Vị lâu, là một vườn hoa lai lớn, mùa đông không có hương thơm, chỉ có gió Bắc gào thét.

Tĩnh Thực cúi đầu đi về phía trước, Thái Mặc túm váy nàng từ phía sau, quay đầu lại nhìn, cả kinh quên mất cả việc đi bộ.

Cửu vương ôm Cửu vương phi đi ra, dáng vẻ ngênh ngang, vẻ mặt đã định liệu trước. Hiển nhiên Cửu vương phi vẫn còn đang bị ông chọc tức, mặt lạnh bĩu môi. Cửu vương cúi đầu liếc nhìn bà một cái, chợt nở nụ cười.

Tĩnh Thực bị Thái Mặc đẩy một cái, đi tiếp về phía trước, nghỉ trưa dù có bao nhiêu nghi ngờ, cũng không dám nói huyền thiên ở phủ Cửu vương. Thật vất vả chờ đến mặt trời ngã về tây, nghe nói Cửu vương đi ra ngoài, mới dám đến tắm điện, tới từ biệt Cửu vương phi.

Ma ma quân sự đi vào hỏi ý kiến Cửu vương phi về chuyện tặng phẩm trong ngày lễ, nhưng bà lại khoát tay: "Thôi, ta không còn khí lực xen vào, các người tự nhìn lấy đi."

Tĩnh Thực vào cửa, thấy bà đã đổi một bộ váy gấm dài tơ tằm uốn lượn dính hoa mai màu khói, ánh mắt như nước mùa xuân sắc mặt nõn nà, so với buổi sáng như hai người khác nhau.

Thái Mặc là người từng trải, vừa nhìn đã biết Cửu vương trừng phạt Cửu vương phi dám mạnh miệng với ông ấy như thế nào, hướng chỉ từ bên sườn mặt, vừa lúc thấy sau tai bà có một ấn ký màu đỏ, rõ ràng dù y phục mùa đông có cao cổ đến đâu cũng không giấu được vết hôn.

"Cô mẫu, con cần phải trở về." Tĩnh Thực quy củ hành lễ.

Cửu vương phi chống tay lên cái ghế hồng mộc đứng dậy, nha hoàn bên cạnh vội vàng đỡ lấy. Mấy ngày trước bị bệnh, Cửu vương chưa từng đụng vào bà, hôm nay chọc giận ông, lập tức hung hăng giăng co một trận. Bị ông làm cho xương toàn thân mềm nhũn, sắp không đứng lên nổi. Ban ngày, hoàn toàn không có mặt mũi gặp ai. Tức ông, cháu ông, lại không thể nghĩ đến ông, vừa nghĩ mặt lập tức đỏ hơn.

"Tĩnh Thực, các con là vợ chồng son tân hôn yển, nên hôn nhẹ hăm nóng một chút, đừng tin ngu thuyết tương kính như tân gì đó, nếu con thật sự xem nó như khách, thì còn có cảm giác là trượng phu sao? Mấy ngày nay A Lăng không về nhà, có phải không hề phải người nói cho con biết một tiếng hay không?" Cửu vương phi một câu trúng đích.

Tĩnh Thực lúng túng, 'Vâng' một tiếng.

"Sau này đừng tha thứ cho nó những việc thế này, nam nhân chỉ biết được vui đùa tiên, có lúc con nên dùng một chút thủ đoạn, hãy thể hiện rõ ra với nó, sau này nó sẽ biết nên chú ý cái gì. Một lần nhân nhượng, nó sẽ lập tức không quan tâm con nữa." Cửu vương phi không xem nàng là người ngoài, tiễn nàng đến cửa tắm điện, dịu dàng nói: "Mới vừa rồi ta đã nói với Cửu vương, không nên để cho A Lăng vừa tân hôn đã dưỡng thành thói quen không trở về nhà, nếu gặp nó sẽ bảo nó mau trở về. Con cũng vậy, tốn thêm chút ý định trên người nó, chờ nó sủng ái con thành thói quen, bảo nó đổi cũng không đổi được."

Trên đường trở về, Tĩnh Thực luôn vắt hết óc suy nghĩ, làm sao mới có thể khiến y sủng ái nàng đây? Còn phải dưỡng thành thói quen sủng ái nàng.

Thật ra thì, nàng còn muốn biết, đến tận cùng Cửu vương và Cửu vương phi đã hòa giải với nhau như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Dụ phu kế thứ mười một

Editor: Gà _ LQĐ

Trở lại phòng ngủ, Tịnh Thực nhíu mày liễu, chu môi anh đào, nằm trên bàn không nói một lời.

Tổ Tiên nghi ngờ nhìn Thái Mặc, tiểu thư sao thế, đi một chuyến đến phủ Cửu vương xong thì tính tình thay đổi rồi hả?

Thái Mặc bắt đầu kể lể: "Tiểu thư, dáng vẻ này của người sẽ khiến người ta đau lòng, nếu ở trước mặt Tam gia lộ ra đôi chút thôi, nhất định có thể khiến hân say đắm hồn vía lên mây. Nhưng mà, mỗi lần nhìn thấy Tam gia, người lại lập tức rập khuôn không sót gì giống trong «Nữ giới» vậy thì nam nhân nào sẽ động lòng chứ?"

Tổ Tiên mất hứng bĩu môi: "Tiểu thư nhà ta làm gì như người nói vậy."

Thái Mặc nhanh chóng giậm chân: "Ta cũng gấp cho tiểu thư, chỉ cần tiểu thư không sợ hãi căng thẳng nữa, thân thiết với Tam gia một chút, đương nhiên có thể trở nên ân ái thân thuộc như phu thê Cửu vương vậy."

Tổ Tiên còn muốn lên tiếng, chỉ thấy Tịnh Thực vô lực khoát tay để nàng đi ra ngoài, đưa tay kéo Thái Mặc qua ngồi bên cạnh. "Thái Mặc, hôm nay ta cũng đánh bạc một lần vậy, người nói cho ta nghe thử, đạo chung sống giữa phu thê đến tột cùng là thế nào? Bao dung, chịu đựng, kính trọng, quan tâm ta đều làm được, nhưng tại sao chàng..."

"Tiểu thư à, nam nhân và nữ nhân thật sự không giống nhau, trong trái tim nữ nhân cảm giác là quan trọng nhất. Cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện yêu đương, muốn khi thật sự động lòng rồi mới vui lòng trao thân của mình cho hắn. Nhưng nam nhân không giống vậy, bọn họ chỉ muốn ngủ với nữ nhân, mới cảm giác được nữ nhân này là của mình, là trách nhiệm của mình, thân thể hân thư thái, mới có thể không kìm hãm được mà cùng chịu người. Dĩ nhiên, ta không phải nói ngủ xong thì nhất định có thể ý hợp tâm đầu. Nhưng mà, giữa phu thê không có chuyện phòng the thì chắc chắn sẽ không thân cận, người nhìn phu thê Cửu vương đi, đâu sợ tức giận tranh cãi, ở cùng một chỗ ngủ một lần đã lập tức khôi phục sự ngọt ngào rồi." Thái Mặc thấp giọng nói.

"A? Người nói, buổi trưa Cửu vương ôm cô mẫu đi, nhưng thật ra là đến tắm điện, ... Tại sao có thể như vậy chứ? Phu tử nói không thể ban ngày tuyên dâm nữa." Tịnh Thực cả kinh tròn mắt hốt hoảng.

"Ai da, chuyện phu thê người ta, phu tử quản thế nào được? Hay nói, phu tử cũng là người, nếu ông ta không làm loại chuyện đó, ông ta có thể có hậu thế sao?" Thái Mặc cũng không tin phu tử gì cả.

"Trước khi đi, mẫu thân dặn đi dặn lại, bắt ta phải tuân thủ lễ giáo nghiêm ngặt, ngàn vạn lần không thể làm ra nửa chuyện trái với lễ thường, khiến người ta chê cười." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịnh Thực rầu rĩ.

Thái Mặc nặng nề thở dài: "Người đừng nói Mạnh phu nhân nhà chúng ta, nếu theo tiêu chuẩn của lão nhân gia bà, vậy Cửu vương phi không được à. Người nhìn Tam gia này là người xem trọng lễ giáo sao?"

Tịnh Thực nghiêm túc suy nghĩ một chút, có vẻ như ý không đề ý lễ phép quy củ: "Nhưng mà, các trường bối đề ý đấy."

"Vậy người giữ quy củ trước mặt các trưởng bối, không tuân quy củ trước mặt Tam gia không được sao." Thái Mặc thông minh nói.

Tịnh Thực mím môi nghĩ một lát, hình như có chuyện như vậy, chẳng qua bảo mình dụ dỗ tìm chàng cũng được, nhưng nếu cố ý dùng thân thể quyến rũ chàng, dù đã viên phòng, nếu vẫn không thể nắm được chàng?

Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng tiểu nương tử nghĩ ra một biện pháp tốt: Ủ, vậy thì cho chàng muốn nghênh còn cự, không để chàng nhìn ra tâm tư mình.

Tiểu nương tử quyết định chủ ý xong, bắt đầu cẩn thận suy nghĩ biện pháp. Từ trong y phục hồi môn, tìm ra một bộ y phục mỏng hờ hỏ, lại chọn một món áo lót màu đỏ thắm nhỏ. Đặt bên cạnh tủ treo y phục, chờ buổi tối y trở về.

Lúc cơm tối, quả nhiên Chu Lăng về nhà, Tịnh Thực vui mừng, vội vàng nghênh đón.

"Phu quân, chàng trở về rồi." Hai tay nàng buông xuống, mặt mày dịu dàng, thấy y tự tay cởi áo khoác da cừu ra, lập tức đưa tay nhận lấy, chuyển cho Tổ Tiên.

Y mặc bộ áo quan dài cấp thấp cổ tròn màu xanh, mang theo khí trời từ cửu thiên, khiến Tịnh Thực không tự chủ lui về phía sau một chút. Nhưng mà, lập tức trong đầu nàng hiện ra một hình ảnh, nếu lúc còn trẻ Cửu vương phi to gan, Cửu vương mấy ngày không về, sao nàng sẽ né tránh chứ, không chừng sẽ ôm lấy cổ Cửu vương thân mật nói: Mấy ngày rồi chàng không trở về nhà, ta nhớ chàng muốn chết.

Nghĩ tới đây, trên mặt Tịnh Thực hiện lên một tia đỏ ửng như có như không, lời buồn nôn như vậy, nàng vĩnh viễn sẽ không nói ra đâu.

Chu Lăng cũng không chú ý tới những chi tiết này, xoa xoa tay đi tới ấm lò đồng bên cạnh, hơ bàn tay đã đông lạnh đến trắng bệch.

"Trời lạnh thế này, mỗi ngày phu quân đều cười ngửa cằm cương, tay cũng đông lạnh thành như vậy, không bằng ngày mai ta làm một đôi bao tay cho chàng đeo nhé." Tịnh Thục theo tới bên ấm lò, nhẹ nhàng nói.

Chu Lăng quay đầu lướt nhìn nàng, không nhìn thấy loại tâm tình 'nhưng nhớ' nào, nàng chỉ dõi theo tay y, có chút đau lòng mà thôi. "Không cần, một đại nam nhân đeo bao tay cười ngửa, không bị người ta chê cười à."

"À." Tịnh Thục đáp một tiếng rồi không biết nói gì cho phải, mặc dù trước đó đã nghĩ đến, chớ y về nhà sẽ biểu hiện thân mật một chút, nhưng mà... Đến lúc y thật sự ở trước mặt, nàng lại khôi phục vẻ khắt khe, một chút cũng không thân mật nổi.

Lúc ở nhà, nương vẫn giữ dáng vẻ như vậy trước mặt cha, phụ thân luôn có vẻ mặt nhạt nhẽo, không thân không sợ, tôn trọng khách khí với mẫu thân, ít thân thiết. Có lẽ vì nghĩ có cũng được mà không có cũng không sao, nên hằng năm phụ thân mới trấn thủ biên quan, thật ra thì Mạc Bắc này cũng không cần ông canh giữ mười mấy năm, nếu thỉnh cầu hoàng thượng cho hồi hương nhậm chức, chắc hẳn có thể được.

Tịnh Thục không muốn trở thành một tồn tại có cũng được mà không có cũng không sao trong lòng trượng phu, nàng cũng muốn có được sự sủng ái như Cửu vương phi, được trượng phu nâng niu che chở trong lòng bàn tay, dịu dàng bóc tôm út cho nàng ăn, mỗi lúc trời tối sẽ về nhà trông nàng ngủ, như vậy sẽ không lạnh, sẽ không ôm con của mình mà gọi 'Noãn Noãn'.

Nếu muốn lấy được kết quả như thế, nhất định phải có quá trình mà Thái Mặc nói, vậy thì thử một lần đi.

Tịnh Thục nắm thành quyền dưới ống tay áo, động viên bản thân, cố gắng buông lỏng trái tim, hỏi: "Phu quân muốn tắm rửa trước, hay dùng bữa tối trước."

Chu Lăng nâng cánh tay người y phục của mình, có vẻ không có mùi gì khác, nên nói: "Theo lý thuyết thì nên tắm rửa trước, mấy ngày không tắm, bản thân cũng cảm thấy bẩn, nhưng mà thật sự quá đói bụng, ăn cơm trước vậy."

"Được." Tịnh Thục xoay người sắp xếp dọn nha hoàn dọn cơm, rất nhanh, sáu món ăn và một món canh nóng hôi hổi được bưng lên bàn, trừ gạo nếp ngó sen là Tịnh Thục muốn ăn, những thứ khác đều là món thịt Chu Lăng thích ăn.

"Phu quân ném thử món dê muối ớt này xem sao?" Tịnh Thục chọn một miếng dê tươi nhất gấp vào chén cho y.

Ngoài giòn trong mềm, vào miệng hơi cay, mùi vị đậm đà, đặc biệt khi được ướp muối một ngày. Chu Lăng ăn vui vẻ, khen ngợi: "Không tệ, ăn rất ngon, nàng làm sao?"

Đáy mắt Tịnh Thục toả sáng say mê, cười hưng phấn nói: "Đúng vậy, mấy ngày nay phu quân làm việc khổ cực, mỗi ngày ta đều ở nhà tự mình làm mấy món chàng thích ăn, chờ chàng về."

Chu Lăng cười sang sảng, chợt ý thức được một vấn đề, quét mắt một vòng hai đại nha hoàn đứng hầu một bên, nói: "Vậy ta không trở về, chẳng phải các nàng ấy được lợi rồi sao?"

Thái Mặc to gan lập tức đáp: "Phu nhân tự mình nấu ăn, làm sao chúng nô tỳ dám ăn, đều hâm nóng lần này qua lần khác, phu nhân ba phen mấy bận tới cửa trông ngóng, suýt nữa đã nhiễm phong hàn. Mỗi đêm đều đợi đến nửa đêm, Tam gia vẫn chưa trở về, phu nhân mới chịu ăn vài miếng."

Đôi đũa trong tay Chu Lăng dừng một chút, nhìn về phía tiểu nương tử đang rũ mi mắt, nàng đang nhấc một miếng ngó sen lên bỏ vào đôi môi đỏ, hàm răng nhẹ nhàng khẽ nhai, vương vẫn không dứt. Một ngọn nhỏ màu trắng treo trên môi, lộ vẻ mê hoặc.

Thật muốn liếm một cái, giúp nàng liếm sạch cái ngọn nhỏ đó. Chẳng qua cũng chỉ có thể suy nghĩ một chút thôi, y thật sự không làm được, nếu y làm như vậy, tiểu nương tử câu nệ còn không bị dọa sợ đến tức à.

"Sau này nàng không cần chờ ta, lúc cơm tối không trở lại, thì đã ăn bên ngoài, nàng chỉ cần chú ý ăn cơm thôi." Chu Lăng thản nhiên nói.

"Vâng." Nàng thấp giọng đáp, thấy không tìm ra thêm chủ đề gì để nói nữa. Ăn không nói ngủ không nói, cơm nước xong rồi hững hờ.

Mấy ngày nay, quả thật Chu Lăng mệt chết đi, ném thân thể mệt mỏi vào thùng nước tắm, thoải mái không ít.

Từ lần trước được nàng hầu hạ tắm rồi nổi lên phản ứng nên Chu Lăng không để nàng hầu hạ nữa, tiểu nương tử cũng vui vẻ né tránh được sự khó xử, lấy y phục cho y treo trên bình phong rồi ra ngoài.

Nhưng hôm nay nàng cất xong y phục lại không đi, dịu dàng đi đến bên cạnh trượng phu đang nhắm mắt tắm, vén tay áo lên, nhẹ nhàng nói: "Mấy ngày nay phu quân nhất định vô cùng mệt nhọc, ta... ta giúp chàng bóp vai nhé."

"Ừ." Chu Lăng không mở mắt, cảm giác được một đôi tay nhỏ bé ấm áp đặt trên hai bờ vai, chậm rãi xoa. Sức nàng không lớn, không giải trừ được bao nhiêu, mà còn vô rồi tim y. Trên vai một xúc cảm ngứa ngáy truyền khắp toàn thân, thật muốn hung hăng gãi mấy cái. Y cố gắng khắc chế phía dưới, không thể để tiểu A Lăng biến hóa được, nước trong như vậy, nếu bị nàng nhìn thấy, còn không cười nói mình không có tiền đồ sao.

Tịnh Thục nào dám nhìn vào nước, đừng nói trong nước, ngay cả bờ vai rộng rãi của y cũng không dám nhìn. Chỉ nhìn chăm chăm mái tóc đen đến xuất

thần, không dám liếc nhìn chỗ khác.

"Được... được rồi... , nàng vào đi, nước không nóng, ta gội đầu xong rồi vào." Bây giờ Chu Lăng không chịu nổi, bất luận đòn khí đan điền như thế nào cũng không ép nổi khí thể ừn ừn này.

Trời tứ cửu thiên nước vốn mau lạnh, Tịnh Thực cũng không suy nghĩ nhiều, ngoan ngoãn trở về phòng ngủ. Sao nàng sao có thể đoán được, một đôi tay nhỏ bé của mình đã có thể trêu chọc y không cách nào tự điều khiển được.

Chu Lăng rất nhanh từ trong nước ra ngoài, mặc xong trung y rồi đến ám lò phòng ngủ hơi khô tóc, Tịnh Thực đi tới muốn giúp y, lại bị người ta vô tình từ chối khéo. "Ta tự mình làm được rồi, đừng làm nóng đến nàng."

Tiểu A Lăng mới vừa đề xuống lại ngừng đầu, y cũng không muốn chịu khổ thêm lần nữa.

Tịnh Thực không có việc gì làm, nên sai người đổi nước nóng cho vào thùng tắm, nàng cũng đi tắm. Trên người không bẩn, nàng rất nhanh đã tắm xong ra ngoài, bởi vì biết Chu Lăng mệt mỏi, hơi khô tóc sẽ ngủ. Nếu y nhắm mắt lại, trung y mỏng manh của mình, còn mặc cho ai nhìn.

Lần đầu tiên làm chuyện như vậy, khó tránh khỏi căng thẳng, trên tay run run rẩy rẩy, trống ngực cũng muốn sụp đổ, có ý muốn nha hoàn tới giúp một tay, nhưng vì bản thân thẹn thùng, đã cho các nàng ra ngoài hết rồi.

Tịnh Thực cắn răng ôm ngực, thôi đi, bất chấp vậy, đã chọn bộ trung y mở rộng cổ thể này, cần gì phải lừa dối trái tim mình nữa.

Lúc vào phòng ngủ, tóc Chu Lăng đã khô phân nửa, y đang muốn nhắc chân đi về phía mép giường, khéo mắt liếc thấy nàng đi vào, bước chân dừng lại.

Tiểu nương tử mới từ trong nước ra ngoài, khuôn mặt mỹ lệ như hoa sen mới nở, tóc như thác nước dài tới eo, chập chồn theo bước chân. Hôm nay nàng mặc trung y khác với mọi lần, chắc hẳn mỏng hơn rất nhiều, có lẽ vì quá rộng, phần cổ còn lộ ra làn da trắng nõn như ngọc. Vậy mà bên trong còn là áo lót đỏ thắm, thậm chí có thể nhìn ra hình vẽ uyển ương nghịch nước. Thêu công Liễu An châu đệ nhất thiên hạ, tranh uyển ương trông rất sống động, theo ngực rung động này lên, như sắp bật ra ngoài.

Sắp bật ra ngoài còn có trái tim Chu Lăng, nảy lên kịch liệt lạ thường, hô hấp cũng dồn dập vài phần.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịnh Thực đỏ lên, hoàn toàn không dám nhìn y. Đi thẳng tới trước ám lò, nắm tóc nhẹ nhàng lay động. Trong ám lò đồng là ngân than thượng đẳng không khói, nắp được chạm rồng tủa ra ánh sáng màu hồng ấm áp, chiếu vào mặt nàng, càng lộ vẻ thẹn thùng động lòng người.

Mái tóc dài của nàng cũng được vén qua một bên, nghiêng người. Trung y mềm mại thuận thể trượt xuống, lộ ra nửa bên vai mượt mà trắng nõn, phía trên có một dây áo yếm lông leo màu đỏ được treo lên, làm người ta ngứa tay hận không thể một phát kéo xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Dụ phu kế thứ mười hai

Editor: Gà _ LQĐ

Đề tỏ lòng mình cũng không phải có ý dụ dỗ, Tịnh Thực cố gắng khống chế vẻ mặt, cố gắng ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng lại chột dạ không dám nhìn y.

Nàng nhẹ nhàng vuốt tóc dài, hơi khô bên ám lò. Chột cảm thấy bên eo nóng lên, theo bản năng rũ rứt, chỉ thấy một đôi bàn tay của y từ phía sau lưng vòng đến trước người, siết chặt nàng vào lồng ngực nóng bỏng của y.

"Có lạnh không? Mặc ít thế, coi chừng bị cảm." Giọng y hơi khàn, cúi đầu phả ra khí nóng bên tai nàng, hơi ngứa.

Tay mềm mại, tóc dài buông rơi, bờ vai phải trắng nõn đâm thẳng mắt y.

"Không... Không lạnh." Bị y ôm như vậy, nhịp tim Tịnh Thực đập như trống, lời nói không mạch lạc, liên tiếp hít vài hơi, khôn ngoan và bình tĩnh nói: "Đây không phải vì trông ám lò thế này sao, mấy ngày nay ngày ngày cứ ngồi gần ám lò, nên hơi nóng, mới mặc trung y mỏng một chút."

Nói xong, tự mình lại thấy hối hận, sao cứ cảm thấy có mùi vị giấu đầu lòi đuôi.

Giờ phút này Chu Lăng không để ý nàng đang nói gì, ánh mắt nhìn chăm chăm làn da như dương chi bạch ngọc, chậm rãi cúi người hôn lên bờ vai trần, mọi tay lặng yên không tiếng động bò lên đầu vai, dọc theo một dây áo yếm đỏ bị tuột xuống, hướng đến chỗ vênh cao như ẩn như hiện kia.

Thân thể mảnh khảnh của Tịnh Thực không nhịn được khẽ run, trên vai bị hôn ẩm ướt, bàn tay sắp đến trước ngực, điểm chết người là móng đặt trên vật cứng nóng như lửa nọ. Vốn muốn thực hiện kiểu ghênh còn cự, nhưng giờ phút này, toàn thân bị dục niệm mãnh liệt của y bao vây, nàng phát hiện hình

như tình huống đã vượt khỏi sự kiểm soát của nàng rồi.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Nếu cứ bị y muốn thân thể như vậy, sau này, y nhất định sẽ nói mình không tuân thủ nữ tắc, cố ý mặc ít y phục để quyến rũ y.

Đang suy nghĩ lung tung, y đã hôn lên xương quai xanh hấp dẫn, bàn tay bỗng dưng dò xuống phía dưới vào trong áo yếm, bắt được chỗ thẹn làm nàng đỏ mặt tai nóng. Rồi sau đó ngực, cũng bị y mạnh mẽ chạm vào một chút.

"A..." Cô nương duyên dáng kêu lên một tiếng, kinh hoàng muốn trốn, nhưng thân thể lại không có tiền đồ địa xui lơ trong lòng y.

Chu Lăng không thể dời môi, cũng không nỡ buông tay, thân thể nàng đột nhiên trở nên mềm yếu không có sức, trước mặt chính là âm lò nóng bỏng. Sợ nóng đến nàng, chỉ đành phải tạm thời buông ra, ôm ngang người lên, bước nhanh về phía giường.

Chấn động thật thật dày, Chu Lăng vội vàng ném nàng lên giường, lập tức nhào tới.

Vừa muốn hôn đôi môi nhỏ nhắn đỏ hồng quyến rũ, đột nhiên phát hiện trên mặt nàng xuất hiện vài giọt máu, rất nhanh, vết máu này càng ngày càng nhiều, gương mặt, chóp mũi, trên môi của nàng...

"Tĩnh Thực, nàng làm sao vậy?" Lửa nóng dục niệm của Chu Lăng nhanh chóng biến mất, khẩn trương và lo lắng nhìn chằm chằm nàng.

"Ta... Ta không sao, là chàng... Chảy máu mũi." Tĩnh Thực cũng nhận ra có chỗ không đúng, ngừng đầu nhìn lên phát hiện vấn đề.

Chu Lăng giờ tay lên quệt qua mũi, quả nhiên tay nhuộm đầy máu đỏ. Y vội vàng che mũi, chạy vào phòng tắm. Tĩnh Thực cũng nhanh chóng dậy đi rửa mặt, tìm hai miếng bông vải giúp chặn mũi cho y, rồi tìm y phục mới thay cho trung y bị dính máu, mặc vào. Bận rộn xong rồi, vừa lạnh vừa mệt, chui vào chăn, không ai nói gì.

Thật mất mặt! Chu Lăng thầm mắng mình không có tiền đồ, mặt thể diện trước mặt tiểu nương tử.

"Cái đó... khụ, mấy ngày gần đây xuất hiện một đại án, lại có phi tặc dám liều lĩnh trộm tháp Lưu Ly trong cung Vĩnh Thọ của Thái hậu, nên ngày đêm càng không ngừng bồn ba, nóng trong người, nóng trong người thôi..." Chu Lăng giấu đầu hở đuôi giải thích, Tĩnh Thực mím môi lặng lẽ cười khẽ, có vẻ giống như lời giải thích giấu đầu hở đuôi của mình vừa nãy rồi.

Chu Lăng ngửa mặt nằm, mũi được đút hai miếng bông, trong lòng cảm giận bất bình. Nhưng bất kể y có ý kiến gì, tối nay cũng không có cách nào thực hiện được. Lần sau... Aiz! Lần sau không biết nên bắt đầu như thế nào, một lần vô tình có thể lừa gạt cho qua. Nếu lần sau xảy ra chuyện như vậy nữa, oai phong cả đời của y có thể sẽ mất sạch.

Trong lòng Tĩnh Thực vui vẻ, đang lo sầu vì chiều muốn ngênh còn chối này không biết dùng như thế nào, vậy mà y lại xuất hiện vấn đề, thật sự trời cũng giúp ta. Nhưng mà, nghĩ lại, có chút mất mát, lần này không thể viên phòng, sợ rằng mấy ngày gần đây đều rất không được tự nhiên rồi. Đặc biệt là vai phải và ngực phải, nóng rát, hình như bị vết hôn và dấu tay của y in hằn lên.

Tuy nặng nề, nhưng không đau, đều bị y nắm trọn trong lòng bàn tay. Thậm chí trong thời gian ngắn như vậy, y còn xoa nhẹ vài cái. Tĩnh Thực là một cô nương có da mặt mỏng, bình thường tắm rửa cũng không chịu để nha hoàn nhìn thấy cơ thể của mình. Hôm nay lại đột nhiên bị y sờ soạng chỗ đó, quả thật... Nghĩ tới đây, hô hấp lại không thông rồi.

Giờ phút này tâm trạng Chu Lăng cũng không ổn, trong lòng bàn tay hơi ngứa, vừa mới nếm được chút ngon ngọt, còn chưa cẩn thận bình phẩm đâu. Đều do âm lò chết tiệt kia, nếu không phải sợ nàng nóng, thế nào cũng phải xoa thêm một lát. Thật thoải mái, hi hi! Mặc dù không quá lớn, nhưng co dãn vô cùng tốt, trắng mịn đầy tay, cảm giác nắm lòng bàn tay, như sắp hòa tan y.

Hai phu thê không nói chuyện nữa, trong đêm tối nhắm hai mắt xuất thần.

Tĩnh Thực không biết mình ngủ lúc nào, buổi sáng khi tỉnh lại, y đã không ở bên người. Tĩnh phòng truyền đến tiếng nước chảy ào ào, là y đang đi ngoài sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tĩnh Thực lại ửng hồng.

Lúc y rửa mặt trở về phòng ngủ, bông vải trên mũi đã bị ném đi, Tĩnh Thực nhớ tới sự lúng túng buồn cười tối hôm qua lại không dám cười, vẻ ghen cười để Chu Lăng nhìn thấy, ánh mắt nặng nề.

"Hôm nay có thể vẫn còn bận rộn, lúc cơm tối nếu ta còn chưa trở lại, thì sẽ không trở về, nàng ăn cơm nghỉ ngơi sớm chút đi." Chu Lăng khoác áo cừu thật to muốn đi ra.

Tĩnh Thực có chút mất mát, nhẹ nhàng 'Ừm' một tiếng hỏi: "Không ăn điểm tâm rồi đi sao?"

"Không được, ở nhà môn có một gian hàng không tệ, các huynh đệ đều ăn ở đó, ta cũng đã nếm rồi, tạm được." Y nhắc chân đi nhanh, mau chóng tránh khỏi sự xấu hổ này.

"Ngày mai là tết ông Táo rồi, nghe nói cô mẩu và đại tiểu thư sẽ về, tổ mẩu nói muốn ở cùng nhau ăn một bữa cơm đoàn viên, chàng có trở về được

không?" Tịnh Thục đuổi theo hỏi.

Cô mẫu là nữ nhi duy nhất của trưởng công chúa, gả cho Binh bộ thượng thư Quách Dực, đại tiểu thư Chu gia Chu Xảo Phụng gả cho trưởng tử của Quách Dực là Quách Chính, trở thành mẹ chồng nàng dâu.

Chu Lăng dừng bước, gật đầu, nhìn ra cửa đệ dàng nói với Tịnh Thục: "Vào đi thôi, bên ngoài lạnh lẽo."

"Vâng, phu quân chú ý an toàn, sớm trở về nhà." Tịnh Thục mềm giọng nói.

Chu Lăng cười, khoát khoát tay với nàng, bảo nàng đi vào.

Phủ đệ các vương phủ và quan to hiển quý đều ở phía đông Hoàng thành, Chu Lăng cười ngựa đón gió tây bắc gào thét, rất nhanh đã đến trước nha môn phủ Kinh Triệu. Bên cạnh ngõ nhỏ có mấy gian hàng buôn bán sớm, Chu Lăng và Chử Bình khom lưng vào cửa, thấy không có khách, Chu Lăng lại hỏi: "Ồ chỗ này của người có món gì ngon, ví như canh đậu xanh gì đó."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Tổng Chấn Cương và bốn năm bộ khoái cùng nhau đi vào, nghe được lời của Chu Lăng.

"Huynh đệ, tối hôm qua không phải người về nhà sao, một đêm mà vẫn không đủ à? Ha ha..." Tổng Chấn Cương nói chuyện luôn không giữ gìn gì.

Giương mặt anh tuấn của Chu Lăng đỏ lên, ho khan, há miệng không biết nói gì cho phải.

Một bộ khoái lớn gan thấp giọng nói: "Hắn là chủ bộ phu nhân của chúng ta mảnh mai như hoa, không thỏa mãn được nhu cầu long tinh hồ mẫn của đại nhân. Đại nhân, từ lần trước Cố Phán cô nương đầu bảng Di Hồng Lâu thấy được tư thế oai hùng của đại nhân một lần, đến nay nhớ mãi không quên, không bằng đại nhân đi vào đó giải nhiệt, tú bà nhất định cầu còn không được, ngay cả tiền cũng không dám thu."

Nếu không có bộ khoái phủ Kinh Triệu bảo vệ, Di Hồng Lâu không thể làm ăn được. Các cô nương thanh lâu thường hay gặp chuyện, đối với các nàng mà nói, không cần bạc, chỉ cần hầu ngủ một giấc là có thể có được một tấm bùa hộ thân, chuyện như vậy rất có lời. Huống chi đa số quan sai đều có thân thể cường tráng, bản lĩnh phi phàm, nếu có người tướng mạo anh tuấn, vóc người cao ngất như Chu Lăng, quả thật là phúc phần của các nàng.

Chu Lăng trầm mặt: "Nếu người không đi, làm sao biết tình hình nơi đó. Ngàn người sờ vạt người ngủ, gia ngại bản."

Quan sai đương nhiên không dám trắng trợn đi ngủ với nữ nhân Di Hồng Lâu, có thì lúc buổi tối trực đêm mới dám lén lút ngủ một giấc rồi đi. Quy tắc ngầm này mọi người đều hiểu rõ, nhưng bị người ta nói ra sẽ không tốt. Thấy Chu Lăng trầm mặt, bộ khoái muốn nịnh hót đó mới biết mình vô nhảm đùa ngựa rồi, bị dọa đến không dám nói lời nào nữa, chạy tới góc tường ngồi ăn.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Dụ phu kế thứ mười ba

Editor: Gà _ LQĐ

Sắp qua năm, Tịnh Thục thu dọn lại đồ cưới của mình, tìm chút chuyện nhỏ để làm, chuẩn bị lễ vật đưa cho em chồng vào ngày lễ. Ánh mắt nhìn thấy hộp mà Cửu vương phi đã tặng trước khi xuất giá, đột nhiên nhớ tới hôm đó nhị thái thái tặng mình một hộp gừng đường.

Đến mà không chào cũng phi lễ, nếu nàng xem trọng Cửu vương phi, thì mang phần thưởng của Cửu vương phi cho bà ấy vậy, nhất định có thể khiến bà ấy vui mừng.

Chi thứ hai ở Mai Hương uyển góc tây bắc của phủ Quận vương, lúc Tịnh Thục dẫn theo hai đại nha hoàn mang hộp lễ đi tới phòng khách, nhị thái thái Cận thị đang cùng hai cô nương nút dây [1].

[1] Nguyên gốc ‘络子’ (lạc tử): Nút dây Trung Quốc hay Thắt dây Trung Quốc là một loại hình nghệ thuật thủ công truyền thống của Trung Quốc. Nó xuất hiện từ thời Đường và thời Tống, sau này được phổ biến rộng rãi ở thời nhà Minh. Trong những nền văn hóa khác, nó được gọi là nghệ thuật nút dây trang trí.

"Ui! Nương tử lão Tam tới, mau vào ngồi." Cận thị nhiệt tình gọi Tịnh Thục vào cửa.

"Tam tẩu." Hai cô nương đồng loạt đứng lên hành lễ.

"Nhị thẩm, hai vị muội muội." Tịnh Thục uốn gối vạn phúc [1], lễ nghi chu toàn.

[2] vạn phúc: lời chào của phụ nữ thời xưa.

"Đều là người một nhà, đừng khách khí." Cận thị cười tủm tỉm bảo các nàng ngồi xuống.

Danh tiếng Cận thị không tệ, có tri thức hiểu lễ nghĩa, Nhị lão gia càng không ngừng đón tiếp vào nhà, hầu như là hai ba năm một người, Cận thị cũng đều dung nạp hết. Thậm chí còn tặng cho ông ta đại nha hoàn hồi môn Thu Họa của mình, nữ nhi của Thu Họa, cũng chính là Tam tiểu thư Chu Nhã Phụng từ khi ra đời đã được nuôi dưới gối bà ta, ăn mặc và chi tiêu đều ngang bằng với nhị tiểu thư con vợ cả Chu Ngọc Phụng.

Tĩnh Thục cầm nút dây trên giường lên nhìn thử, khen ngợi: "Hai vị muội muội thật khéo tay, có thể thắt dây tinh xảo như vậy."

Cận thị cười nói: "Đám con nít làm chơi thôi, không xem vào đâu cả. Thêu thùa của Liễu An châu đệ nhất thiên hạ, sau này còn phải bảo các nàng theo người học hỏi."

Tĩnh Thục ra hiệu ý bảo Tổ Tiên mang hộp đến, mở nắp ra, lấy hai đôi cung hoa, tặng cho hai cô nương. Cận thị thấy không phải là vật gì quý trọng, trên mặt thoáng qua vẻ không thích.

"Nhị thẩm, đây là cung hoa ít ngày trước Cửu vương phi đã ban thưởng, nói là kiểu mới nhất trong cung, màu sắc này rất thích hợp với tuổi của hai vị muội muội, nên tặng cho các nàng đeo." Tĩnh Thục cười nói, ánh mắt nhu hòa nhìn về mặt Cận thị.

Vừa nghe do Cửu vương phi đưa, Cận thị vui vẻ ra mặt: "Ta nói mà, hoa này xinh đẹp như thế, hẳn là phần thưởng của Cửu vương phi, các con mau lấy đi, sang năm xuân về hoa nở, đi ra ngoài đạp thanh nên đeo lên, vừa lúc hợp với cảnh xuân."

Trong lòng Tĩnh Thục khê động, thấy đã sắp đến lễ mừng năm mới, không cho các nàng đeo hoa tai mới trong lễ mừng, mà lại chờ mùa xuân ra cửa mới đeo, rõ ràng muốn cho nhà người khác thấy. Văn võ cả triều nghe theo Cửu vương như Thiên Lô sai đâu đánh đó, hình như trường công chúa cũng không chào đón hoàng thượng, Cận thị làm vậy, chắc chắn muốn giúp các nàng tìm một cô gia tốt rồi.

"Đa tạ Tam tẩu." Hai cô nương vui mừng nhận lấy.

Người Chu gia đa phần đều di truyền phượng mâu của trường công chúa, nhị tiểu thư Chu Ngọc Phụng sinh ra giống phụ thân, một đôi mắt phượng dài quyền rũ, ánh mắt chuyển động mang theo vẻ sắc bén của đích nữ.

Tam tiểu thư Chu Nhã Phụng là thứ xuất, một đôi mắt hạnh to tròn, ánh mắt như nước, trong dịu dàng mang theo vẻ nhát gan.

"Nhị thái thái, ta vừa làm tiểu hồ ly tinh kia..." Màn cửa bị vén lên, một phụ nhân gầy yếu đi vào, mang theo vẻ mặt hưng phấn, mới nói nửa câu, thấy trong nhà có người ngoài, vội vàng dừng câu chuyện lại.

Cận thị không vui liếc bà ta một cái, Chu Nhã Phụng sợ hãi đứng lên: "Di nương, đây là Tam tẩu vừa vào cửa."

Chu Lăng vừa thành thân không lâu, nói Tam tẩu, Thu Họa đương nhiên sẽ hiểu, vội vàng tiến lên hành lễ: "Tiện thiếp bái kiến tam nương từ."

"Thu di nương xin mau đứng lên." Tuy tiểu thiếp khó vào nơi thanh nhã, nhưng nói thế nào, bà ta vẫn là thiếp thất của nhị thúc, xét cho cùng vẫn là người bề trên.

Chu Nhã Phụng cầm cung hoa đưa cho Thu Họa xem: "Di nương, đây là cung hoa do Cửu vương phi ban thưởng, Tam tẩu cho tỷ tỷ và con mỗi người một đôi."

Thu Họa vui mừng nhận lấy cẩn thận ngắm nhìn, không dám cầm lâu, vội vàng đặt lên bàn, thiên ân vạn tạ với Tĩnh Thục.

Cận thị không vui nói: "Thu Họa, có phải người lại gây ra họa gì rồi không? Tam cô nương đã lớn, sang năm sẽ phải chuẩn bị gả cho người, người vẫn cứ náo loạn như vậy, không sợ ảnh hưởng đến danh tiếng của cô nương sao? Ta còn phí tâm phí sức tán dương Nhã Phụng với người ngoài đây, sau này người an ổn chút đi, đừng náo loạn với đám di nương kia nữa, suy nghĩ vì tiền đồ của cô nương một chút. Sau này nếu không tìm được người trong sạch, thì đó là do bị người liên lụy."

Thu Họa cúi đầu thật thấp, che lại nước mắt, liên tiếp đồng ý, khom người lui ra ngoài.

Chu Nhã Phụng cắn chặt môi dưới, nhìn thân mẫu của mình rồi đi, nghiêng mặt sang bên cạnh.

Không khí hơi lúng túng, rồi rảnh nói vài câu, Tĩnh Thục dẫn theo nha hoàn trở về Lan Hinh uyển.

"Ta thấy Thu di nương không giống loại người xảo quyệt hà khắc, sao người trong phủ đều nói bà ta thường xuyên chửi rủa đánh đập tiểu thiếp được sủng ái chứ?" Tĩnh Thục uống trà bên cạnh âm thầm nói.

Sắc mặt Tổ Tiên không tốt lắm, cúi đầu đứng một bên.

Thái Mặc bắt đầu dĩ thử dài nói: "Từ nhỏ phụ nhân không để ý đến chuyện bên ngoài, chỉ một lòng đọc sách thánh hiền. Nào biết những thủ đoạn ngầm ngầm xấu xa trong đại trạch chủ, ta từng nghe người ta nói, phàm là đại trạch hào môn như phủ Quận Vương, mỗi người đều có cách sinh tồn của riêng mình. Nhị thái thái có thể tạo nên danh tiếng bác ái cho mình, dĩ nhiên phải có người giúp bà ấy chịu tiếng xấu."

Thân thể Tổ Tiên run lên, dùng một tiếng quỳ xuống đất: "Cô nương... Cô nương, từ nhỏ chúng ta cùng nhau lớn lên, nô tỳ luôn trung thành với cô nương, cầu xin cô nương, cầu xin cô nương đừng bắt Tổ Tiên đi hầu hạ nam nhân, nô tỳ chỉ muốn hầu hạ cô nương cả đời."

Tĩnh Thực sợ hết hồn, nhìn nước mắt Tổ Tiên ào ạt rơi xuống, vội vàng kéo nàng đứng lên: "Nha đầu ngốc, em làm sao, ai bắt em hầu hạ nam nhân?"

Thái Mặc thấy nàng còn chưa hiểu, bổ sung: "Cô nương, nửa tháng nay, chúng ta đã hỏi thăm rõ ràng chuyện tình trong phủ. Thu Họa vốn là nha hoàn hồi môn của nhị thái thái, sau đó Nhị lão gia nạp thêm tiểu thiếp, vô cùng phách lối. Nhị thái thái không tiện tranh đấu với nàng ta, nên đã đưa Thu di nương lên giường Nhị lão gia, sau đó bắt đầu gây chuyện với tiểu thiếp mới vào phủ. Thật ra thì, bà ta chính là một con chó trong tay nhị thái thái, bảo bà ta cắn người nào thì phải cắn người đó, chẳng lẽ bà ta không muốn nữ nhi ruột thịt của mình được gả vào nhà tốt sao? Nhưng Nhị lão gia mặc kệ mọi chuyện, nên chỉ có thể dựa vào nhị thái thái thôi, dù bà ấy có oan khuất bao nhiêu thì có thể làm gì được đây."

Tối hôm đó, Chu Lăng không về nhà, một mình Tĩnh Thực lạnh lẽo nằm trên giường long phượng hi rộng lớn. Một nhị thái thái điệu dáng đôn hậu lại có tâm cơ như thế, xem ra trong phủ Quận vương này, không ít người có bụng dạ khó lường, không thể không bị hòa tan vào.

May thay, trưởng phu của mình không phong lưu hoa tâm giống Nhị lão gia vậy, nếu y cũng nạp tiểu thiếp vào cửa mỗi ngày như thế, Tĩnh Thực thật sự không biết nên làm thế nào mới tốt.

Khó trách Tổ Tiên sợ, nàng cũng sợ.

Giờ phút này nàng mới hiểu được, hạnh phúc như Cửu vương phi hiếm có thế nào, khó trách đế đô đều ao ước ghen tỵ.

23 tháng chạp, là ngày cúng ông Táo. Sáng sớm, phủ Quận Vương đã bận rộn hẳn, quét dọn nhà cửa, treo đèn lồng, trong ngoài đều được trang trí hoan hỉ, chuẩn bị lễ mừng năm mới. Trong triều từ 15 tháng chạp đến 15 tháng giêng là kỳ nghỉ đông, nhưng Chu Lăng làm công việc duy trì an ninh thành, không những không thể nghỉ phép, ngược lại càng bận rộn hơn.

Người xưa nói, nam không bái lạy, nữ không cúng ông Táo. Cúng ông Táo là chuyện của các nam nhân, sáng sớm Diên Quận vương Chu Thiêm đã dẫn theo cánh nam nhân tế bái ông Táo. Chu Lăng không cúng ông Táo, lúc trưa mới chạy về.

Sau giờ Ngọ trời ấm, mọi người tập trung vào noãn các của trường công chúa, ăn kẹo mạch nha, cắt hoa giấy. Noãn các rộng lớn, bức tranh lễ mừng năm mới này rất náo nhiệt, các nữ nhân tập hợp ở noãn sạp rộng lớn vây quanh trường công chúa, các nam nhân ngồi trong sảnh uống trà nói chuyện phiếm, thảnh thơi nhìn sang bên này một chút.

"Tổ mẫu, tổ mẫu xem hồ lô con cắt nè." Tứ tiểu thư Chu Kim Phụng năm tuổi giờ một cây kéo bạc tinh xảo lên, dang hồ lô xiêu xiêu vẹo vẹo mà mình đã cắt như hiện vật quý.

"Ừ, tay tiểu Kim Phụng thật khéo, tổ mẫu sẽ xem ai trong mấy đứa cắt đẹp nhất, thì sẽ chia cho người đó một viên kẹo mạch nha lớn nhất." Hôm nay tâm trạng trường công chúa không tệ.

Quận Vương phi Thôi thị không thích làm những, chỉ ngồi một bên uống trà nhìn. Nhị thái thái Cận thị cắt ngũ bức bồng thọ (5 con dơi cắp theo chữ thọ), nhị tiểu thư Chu Ngọc Phụng cắt Mã phong Hầu (ngựa ban tước cho khi), Tam tiểu thư Chu Nhã Phụng cắt Hi thước đăng mai (chim Hi thước đậu cành mai), Thâm thị vợ lão Nhị Chu Đăng cắt Khổng tước múa Mầu đan, Tĩnh Thực cắt Liên niên hữu ngư (hoa sen có cá lội).

Ngụ ý đều rất tốt, nhưng bởi vì thủ pháp của mọi người không giống nhau, cắt ra đương nhiên có đẹp mắt, cũng có khó nhìn.

Một hàng hoa giấy bày trước mặt trường công chúa, không đợi bà nhìn kỹ, đã nghe nha hoàn bẩm báo: "Cậu và cô còn có đại tiểu thư tới."

Quách Dục vào cửa ngồi một chỗ tán gẫu với đám người Chu Thiêm, Quách phu nhân dẫn con dâu Chu Xảo Phụng đi đến trước giường, trường công chúa lập tức vẫy tay cười nói: "Đến rồi à, con mới vừa vào cửa, không biết ai cắt cái nào, con đến đây chọn cái trông đẹp nhất, còn ta phụ trách khen thưởng, tránh các nàng nói ta thiên vị."

Quách phu nhân thấy tâm trạng mẫu thân tốt, ngồi lên giường cười nói: "Mẫu thân thật thông minh, để con làm kẻ ác thế đây."

Mọi người cười to, không khí vui mừng.

Quách phu nhân nghiêm túc nhìn một hàng hoa giấy, ngũ phúc tuy tốt, nhưng con dơi có vẻ rập khuôn. Mã phong Hầu thì ngựa hơi xiêu xiêu vẹo vẹo, con khi cũng không linh động. Hi thước đăng mai bên trong hoa mai đã bị cắt phạm vài đoá, lông Khổng tước không đủ đầy, trông gầy teo. Chỉ có hoa sen nhẹ nhàng sung túc, cá cũng rất sống động.

Quách phu nhân tinh tế ngắm nhìn, bốc một cái hồ lô xiêu xiêu vẹo vẹo lên nói: "Phải nói đẹp nhất, vẫn là chiếc hồ lô xinh xắn này, có phải không, tiểu Kim Phụng?"

Chu Kim Phụng năm tuổi cười toe toét: "Ha ha, cô chọn thật ạ."

Trường công chúa cười cầm lên một viên kẹo mạch nha lớn nhất đưa cho Chu Kim Phụng: "Đây, vừa rồi cô ngời nói ngời cắt đẹp nhất, nên viên kẹo mạch nha to lớn này sẽ cho ngời, cẩn thận đừng để dính vào ngời đấy."

Mọi người cười to một trận, Tĩnh Thực cũng hé môi nở nụ cười. Nàng thích không khí như vậy, lúc này mới giống một gia đình, ấm áp, vui vẻ.

"Cái này do ai cắt?" Quách phu nhân nâng Liên niên lên yêu thích không buông tay, trông thủ công tinh xảo thế này, có thể nhìn ra người cắt hoa giấy này không chỉ khéo tay, hơn nữa tâm tư còn rất trầm tĩnh tinh tế.

"Đây là vợ lão Tam cắt." Cận thị cười nói.

"À?" Quách phu nhân ngược mắt nhìn, đúng lúc thấy Tịnh Thục nhẹ nhàng đưa mắt nhìn sang.

"Thình an cô ạ." Tịnh Thục uốn gối hành lễ.

"Người chính là Tịnh Thục à." Quách phu nhân đứng dậy kéo bàn tay nhỏ bé êm ái của nàng, đứa bé này vừa nhìn đã biết tính tình đoan trang quy củ, dịu dàng hiền淑.

Đối với con dâu gặp thoáng qua này, Quách phu nhân yêu thích không thôi. Trưởng tử Quách Chính không thích Chu Xảo Phụng, để lại một phong lưu thư rồi đến chiến trường Cao Ly, đến nay bà cũng không dám lấy thư ra đưa cho trưởng phu xem. Có thể gạt được ngày nào thì hay ngày đó vậy, có lẽ nhi tử trở về sẽ hồi tâm chuyển ý chăng. Con thứ Quách Khải thương yêu tiểu thiếp của nó như bảo vật, hôm nay dẫn theo nàng ta đến Đẳng châu nhậm chức, không trở về mừng năm mới rồi. Trong nhà ngược lại biến thành con vợ kế Quách Toàn nắm giữ, chuyện trong phủ cũng do ba nàng dâu giúp đỡ xử lý. Trong lòng mình chất chứa bao nhiêu lửa nóng, cũng không có chỗ bùng ra.

Cô nương xinh đẹp động lòng người như vậy, ban đầu nếu gả cho Quách Khải, nó nhất định sẽ thích. Có nàng giúp đỡ mình quản chuyện nhà, khuyên can nhi tử, cuộc sống đương nhiên sẽ tốt hơn nhiều.

Tịnh Thục bị cô kéo tay quan sát, ngượng ngùng đỏ mặt, chợt cảm giác bên eo có một tia lạnh bắn tới. Trộm nhìn qua, là ánh mắt thăm thẳm đang nhìn lại của Chu Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Dụ phu kế thứ mười bốn

Editor: Gà _ LQĐ

Tịnh Thục chợt nhớ tới vốn mình sẽ gả cho Quách Khải, hình như là thứ tử của cô mẫu, khó trách ánh mắt bà ấy quan sát mình không giống với người bên cạnh.

"Mẫu thân, A Lăng thật sự có phúc khí đấy, đáng tiếc..." Đáng tiếc Quách Khải không có phúc, cô nương tốt như vậy không có duyên phận với Quách gia.

"Đáng tiếc gì? Ý cô mẫu là một đoá hoa tươi bị ta dẫm đạp sao?" Chu Lăng lạnh mặt, khoanh tay bước tới.

Trưởng công chúa giận tím mặt: "Thằng bé này, sao dám nói chuyện với cô mẫu như thế? Mau nhận lỗi đi."

Nhóm Chu Thiêm, Quách Dục nhìn lại, không rõ có chuyện gì.

Quách phu nhân biết Chu Lăng đã từng vì chuyện ban hôn mà đại náo một trận trong nhà, cũng vì nương tử này vốn không phải được định gả cho y, là vì Quách Khải sống chết không muốn nên mới tới lượt y. Loại chuyện ăn một ăn nhặt này, đương nhiên không người nam nhân nào thích nghe.

"A Lăng, cô mẫu không hề nói người không tốt, chẳng qua là..." Quách phu nhân không muốn nói thẳng vì Quách Khải này quá tồi tệ, chỉ đành phải qua loa tắc trách: "Chẳng qua chỉ đùa với các người một chút thôi."

"Vậy sao." Chu Lăng ngoài cười nhưng trong không cười kéo khóe môi: "Ta cũng nói đùa với cô mẫu thôi."

Tịnh Thục thấy không khí hơi lúng túng, con giận còn sót lại của trưởng công chúa chưa tiêu, nên cười nói: "Cô mẫu đừng giận chàng, cháu bồi tội với cô thay phu quân vậy. Cô nếm thử kẹo mạch nha này đi, là đầu bếp trong phủ có ý dùng đường mạch nha nấu lên, ngọt lắm ạ."

Tịnh Thục đỡ Quách phu nhân ngồi xuống, bưng một đĩa kẹo mạch nha tinh xảo cho bà ăn.

23 tháng chạp vốn là ngày ăn kẹo mạch nha, Quách phu nhân dùng châm nhỏ xiên một viên kẹo đường tròn bỏ vào miệng, xem như không so đo với Chu Lăng nữa.

Tịnh Thục khéo léo xoay người, bưng cái đĩa đến trước mặt Chu Lăng: "Phu quân cũng ăn một viên đi."

"Đính răng, không ăn." Chu Lăng lạnh mặt xoay người trở về chỗ ngồi.

Quách phu nhân càng nhìn Tịnh Thục càng thích, thật là một đứa bé ngoan khéo léo hiểu chuyện. Kéo tay nàng, để nàng ngồi bên cạnh mình, tán gẫu việc nhà.

"A Lăng, nghe nói vụ án trộm cắp Lưu Ly gần đây đã kết thúc, đạo này hiệu suất của phủ Kinh Triệu vẫn còn rất cao nhỉ." Quách Dục gật đầu khen ngợi.

Nhắc tới công việc, tinh thần Chu Lăng tỉnh táo hẳn: "Dượng, không gạt ngài, đám phi tặc này quý quái vô cùng, nhiều đại nội cao thủ đuổi theo bắt như vậy cũng không tìm được. Hóa ra do ý vào mình tài cao gan lớn, ngũ ngon lành trong khách điểm. Ta đoán kẻ dám vào cung trộm đồ nhất định không tầm thường, lúc này mới lặng lẽ lần lượt tuần tra khách điểm, tuy tóm gọn, nhưng một tông phạm đã chạy thoát, trước mắt đang toàn lực truy bắt."

Quách Dục gật đầu, cười nói với Chu Thiêm: "A Lăng không tệ, hồi kinh không lâu đã bắt được hai nhóm cường đạo, rất tốt. Chẳng qua việc trong phủ Kinh Triệu quá vụn vặt, bận rộn ngày đêm, sợ hờ một chút sẽ phải gánh trách nhiệm rất lớn, không thích hợp cho người còn trẻ như nó vậy. Không bằng qua vài ngày nữa đến lân cận kinh đô làm Hiệu úy, luyện một chút bài binh bố trận trong quân đội."

Chu Thiêm tán thưởng liếc mắt nhìn nhi tử, cười nói: "Cửu vương cũng có ý này, cho nó rèn luyện ở phủ Kinh Triệu trước, sau đó sẽ an bài việc khác. Có dượng làm Bình bộ thượng thư như huynh đây, vào doanh trại kinh kỳ còn không phải dễ như trở bàn tay."

Chu Đăng ở một bên nghe được, trách móc nói: "Dượng, ta lớn hơn A Lăng một tuổi, cũng nên an bài cho ta một chức quan rồi. Không bằng để ta đi ngoài ô kinh đô làm Hiệu úy đi."

Quách Dục nhìn Chu Đăng mập mạp trắng tròn cười một tiếng, không nói gì.

Chu Thiêm lập tức khiển trách nhi tử: "Người cho rằng ngoài ô kinh đô là nơi người có thể đi sao? Còn dám ăn nói ba hoa."

Chu Đăng bị mắng, dọa sợ cúi đầu không dám nói lời nào, bên này Quận vương phi lại không vui, đến gần mấy bước nói: "Vương gia rất thiên vị, sao A Lăng được làm Hiệu úy, Đăng nhi lại không được, không phải bọn chúng đều là con của ông sao?"

Chu Thiêm tức giận mặt cũng xanh mét, trách mắng: "Phụ nhân như bà thì biết cái gì? Những binh lính kia có thể phục tùng một Hiệu úy ngu ngốc sao? Võ công A Lăng rất tốt, tài bắn cung vượt trội, có danh hiệu Tây Bắc Phi Ưng, tự nhiên kẻ dưới sẽ phục tùng. Nhưng Đăng nhi thì sao, từ nhỏ bị bà nuông chiều đến lớn, ta bảo nó dậy sớm luyện võ các người cũng ngăn không cho, hôm nay tay trái gà không chặt, sao có thể đến trại lính? Để nó làm ta mất mặt xấu hổ à?"

Lời này trường công chúa cũng không thích nghe, ở một bên nói: "Không đến trại lính thì sao? Làm quan văn cũng tốt mà. Cháu ruột của bốn cung, trong triều ai dám khi dễ?"

Chu Xảo Phụng lên tiếng phụ họa: "Tổ mẫu nói rất đúng, quan văn tốt hơn, có thể ngày ngày ở nhà."

Trường công chúa nhìn cháu gái một chút, nói với phu thê Quách Dục: "Quách Chính hàng năm chinh chiến bên ngoài, đến bây giờ bụng Xảo Phụng còn chưa có động tĩnh, ngược lại để cho tiểu thiếp của Quách Khải sinh ra trưởng tôn trước. Các người cũng nên giúp Xảo Phụng tính toán một chút, đừng để Quách Chính chém giết trên chiến trường nữa, hồi kinh đảm nhiệm một chức vị không được sao?"

Trong lòng Quách phu nhân âm thầm kêu khổ, cho dù nhi tử trở về thì thế nào, lúc nó ở nhà cũng không cùng phòng với Xảo Phụng, làm mẫu thân cũng không thể buộc nó ngủ chung với nàng được.

Không hài lòng, nói nhiều cũng chẳng có ý nghĩa gì. Vốn không khí đang hoan khoái náo nhiệt chợt lạnh xuống, nói một số câu không mặn không nhạt, người Quách gia để lại lễ vật, cơm cũng không ăn lập tức đi ngay.

Buổi tối nằm trên giường, Chu Lăng còn đang hồi tưởng lại ánh mắt của cô mẫu nhìn Tịnh Thục, rõ ràng là thích không thôi, chỉ hận không trở thành con dâu của bà.

"Nương tử, thật ra thì ta không thích làm quan văn, nam nhân tốt phải biết đền ơn nước nhà, huyết chiến sa trường. Nếu ta thường xuyên đi ra ngoài chinh chiến, có phải nàng cũng giống như Xảo Phụng, oán khí sâu nặng." Chu Lăng gối lên cánh tay của mình, nói chuyện phiếm với nàng.

"Làm sao mà oán chứ? Ta sẽ chỉ biết lo lắng cho an nguy của chàng." Tiểu nương tử nhẹ nhàng nói.

"Đại biểu ca Quách Chính là một nam nhân tốt, có thể chinh chiến, là người chính trực, nhưng huynh ấy không thích Xảo Phụng, cho nên dù có bà bà che chở, cuộc sống của Xảo Phụng ở Quách gia cũng trôi qua không thoải mái." Chu Lăng nói.

Y đang cố ý nhắc nhở mình sao? Không có sủng ái của trưởng phu thê từ sẽ không hạnh phúc.

Tịnh Thục đang suy nghĩ mình có nên dựa vào lòng y một chút, tương đương với ý lại vào y. Không đợi nàng có hành động, đã nghe Chu Lăng nói: "Nhị biểu ca Quách Khải là một... Ài! Nàng đã từng nghe về cái tên Quách Khải này chưa?"

Tịnh Thục bỗng bừng tỉnh hiểu ra, thật ra những gì y nói trước đó không quan trọng, quan trọng là ở chỗ nàng. Đây là đang thử dò xét xem nàng có biết chuyện vốn nàng phải gả cho Quách Khải hay không, nếu nàng nói thẳng ra, nói nhà mình rất hài lòng với Quách Khải, đồng ý hôn sự đó, vậy không phải sẽ tức chết y à? Cố gắng trước đây chỉ sợ cũng uổng phí hết.

"Hôm nay lúc hàn huyên hình như có nghe cô mẫu nói đến, dường như họ có con trai đúng không?" Tịnh Thục cố gắng bình tĩnh nói.

"Ừ, hai biểu ca cũng xem như tuổi trẻ tài cao, chỉ lớn hơn ta một tuổi, bằng tuổi với nhị ca. Nàng xem nhị ca ăn đến mập cả người, cả ngày chỉ đi dạo. Hai

biểu ca cũng đã là thứ sử tông tam phẩm Đẳng châu, ngay cả thiếp thất của hân cũng được ngự tứ Phụng quan hà bí [1], phù chính [2] rồi. Nếu giả cho một người như vậy, có phải rất nở mày nở mặt không?" Chu Lăng đột nhiên xoay người lại, lấy cùi chỏ chống trên gối đầu, nâng má, mượn ánh đèn lồng màu đỏ bên ngoài, chuyên chú nhìn nàng.

[1] Phụng quan hà bí: mũ phụng và khăn choàng của phụ nữ thời xưa.

[2] phù chính: trở thành chính thất.

Bị y nhìn chằm chằm như vậy, Tịnh Thục hơi khần trương, buông mắt nói: "Ta tin tưởng bản lĩnh của phu quân không hề kém hơn hân, sau này ngày còn dài mà, nhất thời hiển hách không có nghĩa sẽ thắng lợi cuối cùng. Chức vụ cao thấp cũng không thể hoàn toàn thể hiện năng lực của một nam nhân, ta tin tưởng, phu quân nhà ta là tốt nhất."

Chu Lăng chợt cười ha ha: "Lời này ta thích nghe, tiểu nương tử thật sự càng ngày càng biết dỗ vi phu vui vẻ. Quách Khải trừ một thân ngu khí ra, thật đúng chỗ có bản lĩnh gì khác, có thể mò được một vị trí tốt, là vì đúng dịp hôm đó có người mưu phản, hân giữ được cửa cung mà thôi. Nếu bị ta bắt gặp, ta đương nhiên cũng có thể bảo vệ cửa cung, lập một công lớn."

"Người có sức mạnh lớn có phải đều lưng hùm vai gấu, mặt râu quai nón không?" Tịnh Thục tò mò hỏi.

Chu Lăng cười ha ha, cười đến bụng co thắt.

Tịnh Thục ngượng ngùng bĩu môi, thấp giọng nói: "Không phải thì không phải, chàng cứ cười như vậy làm gì?"

Cuối cùng y ngừng cười, một đôi mắt hoa đào cong lên nhìn nàng nói: "Ừ, không khác mấy đâu, quả thật nhị biểu ca rất khó nhìn, khó nhìn hơn đại biểu ca nhiều. Nếu so với ta hả, đó chính là một người trên trời một kẻ dưới đất, quả thật không có cách nào nhìn nổi."

Tịnh Thục cười rút tay ấm từ trong chăn ra bung lấy mặt của y, ngẩng đầu hôn khê lên gương mặt y: "Phu quân giỏi nhất trên đời này."

Ánh mắt Chu Lăng bất chợt sâu thêm, nhìn gương mặt đỏ bừng của nàng, trái tim bập bênh. Cúi đầu dùng môi mỏng của mình hôn lên gương mặt ấm áp một cái, thơm tho mềm mại, không rời bỏ được.

Nàng then thùng nhắm nghiền hai mắt, để mặc y nồng nhiệt hôn vào mặt, trán, mũi, cuối cùng dán vào đôi môi.

Một khắc bốn cánh môi chạm vào nhau, nàng cảm thấy trong đầu như có một đám sương mù nổ tung, chẳng nhìn thấy gì, quên hết mọi thứ. Chỉ có thể cảm nhận rõ ràng môi y đang cọ vào nàng, mềm mại nóng rực. Y ngậm môi nàng vào miệng, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua, miêu tả bờ môi.

Nhột! Từ môi nhập vào lòng.

Dường như y không quá hài lòng với nụ hôn nhẹ nhàng như vậy, bất chợt dùng đầu lưỡi đẩy hàm răng ra, mạnh mẽ đưa đầu lưỡi của mình vào cái miệng anh đào nhỏ nhắn tràn đầy hương vị ngọt ngào của nàng rồi khuấy loạn.

Nước bọt hòa vào nhau, ngọt ngào dây dưa.

Chiếc lưỡi mềm nhẵn của Tịnh Thục tránh trái tránh phải, nhưng vẫn không trốn thoát khỏi sự xâm lược và đuổi bắt của y. Y liều mạng cướp đoạt hương vị ngọt ngào trong miệng nàng, một lát mút chặt đầu lưỡi, chốc lát khê cắn môi đỏ mọng. Đầu lưỡi khuấy đảo trong miệng nàng, đảo loạn ra một hồ nước xuân.

Lòng bàn tay ngứa ngáy khó nhịn, lặng lẽ dò vào trung y, dọc theo vòng eo tròn bóng đi về phía trước. Tịnh Thục vừa muốn tránh né đầu lưỡi công kích, lại muốn giữ chặt bàn tay không an phận kia, từ trên xuống dưới bận rộn không xuể. Giãy dụa thân thể ngược lại càng làm hô hấp của y tăng thêm, bấp bùi cường tráng của y đặt trên chân nàng.

Chu Lăng chỉ cảm thấy một ngọn lửa từ bụng vọt thẳng lên đầu, thân thể y nóng đến sắp nổ tung. Tương tự như cảm giác tối hôm qua, sẽ không lại chảy máu mũi nữa chứ.

Y không dám tiếp tục nữa, dừng tất cả các động tác lại, ôm cả chân và người thật chặt vào lòng, miệng há to thở hổn hển.

Nàng là của ta, là tiểu nương tử của ta, là thê tử mà Chu Lăng ta cưới hỏi đàng hoàng, đã bái thiên địa, ai cũng đừng hòng cướp nàng đi, cô mẫu có hối hận cũng không được.

Là của ta.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22. Bù phu kế thu mười lăm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Gà - LQĐ

Cuối năm giải quyết đạo tặc, Chu Lăng bề bộn nhiều việc. Đào mắt đã là đêm 30, phủ Quận vương có truyền thống đón đêm giao thừa. Người một nhà ngồi vây quanh ở trên sạp trong Noãn các, trò chuyện, ăn chút đồ ăn vặt.

Chu Lăng ngồi xếp bằng phía sau thê tử, dựa vào vách tường, không nói một lời. Thịnh thoảng Tịnh Thục quay đầu lại nhìn y, bóc hạt dẻ đậu phộng gì đó đặt vào trong lòng bàn tay y.

"Đồ chữ cho các người đoán, người nào đoán trúng có thưởng." Trương công chúa cười nói.

Mọi người ồn ào muốn thử, đã nghe trương công chúa nói: "Tổ tông lưu hạ nhất tọa kiêu, nhất biên đa lai nhất biên thiếu, thiếu đích yếu bi đa đích đa, đa đích phản bi thiếu đích thiếu [1]."

[1] Tổ tiên để lại một bàn tọa, có ít có nhiều, ít nhiều hơn nhiều, nhiều ít hơn ít.

Tiểu Kim Phụng bĩu đôi môi nhỏ nhắn nói: "Lão tổ tông, ngài muốn để lại một cái bàn tọa thì cứ để lại đi, làm gì mà cứ ít nhiều, cháu nghe không rõ."

Mọi người cười ha ha, ánh mắt Tịnh Thục khẽ động, đã hiểu là gì. Ánh mắt của tam tiểu thư Chu Nhã Phụng đột nhiên sáng lên, có vẻ đã biết đáp án, nhưng liếc thấy đích tiểu thư Chu Ngọc Phụng còn đang đầu đầu suy nghĩ, nên chỉ rừ mắt im lặng.

Tịnh Thục quay đầu lại nhìn Chu Lăng, ngay cả đoán y cũng lười, chỉ ngẩng đầu nhìn nóc phòng.

Diễn Quận vương Chu Thiêm nói: "Đây rõ ràng chính là bàn tính, sao hài tử các người lại không nghĩ ra thế?"

Quận vương phi vội vàng lấy lòng tán dương: "Kiến thức Vương gia rộng rãi, đầu óc mau lẹ, đương nhiên mạnh hơn chúng ta gấp trăm lần." Kể từ tiệc cuối năm ngày đó tan rã trong không vui, đã mấy ngày Chu Thiêm lười quan tâm đến bà ta, buổi tối cũng qua đêm ở thư phòng.

Chu Thiêm không đáp lời, nói: "Vừa rồi Bôn vương đoán được, vậy đề ta đặt câu đó đi. Đông phương nhất chi hoa, thân đằng đào tây gia. Hoa khai nhân tố sự, hoa lạc nhân quy gia [2]. Đây cũng là thứ mỗi ngày đều có thể thấy."

[2] Phương đông có một đóa hoa, nhà ở phía tây. Nở hoa người làm việc, hoa khép người về nhà.

Tịnh Thục và Chu Nhã Phụng đồng thời ngẩng đầu liếc mắt nhìn nhau, cười một tiếng, ai cũng không nói. Đầu óc Thẩm thị và đám người Ngọc Phụng chậm hơn chút vẫn còn đang đoán, tiểu Kim Phụng vịn cánh tay phụ thân bỏ qua: "Phụ thân, phụ thân cha nói nhỏ cho con biết, con sẽ không nói với bọn họ đâu."

Mọi người cười to, Chu Thiêm ôm nữ nhi đặt trên đùi, nói nhỏ một câu bên tai nàng. Tiểu Kim Phụng lập tức nâng khuôn mặt lên nhỏ nhắn kiêu ngạo nói: "Muội biết, là mặt trời."

Quận vương phi nhân cơ hội bước tới bên cạnh trượng phu ngồi xuống, điểm vào mũi nhỏ của nữ nhi: "Con thật tinh ranh."

Chu Thiêm cúi đầu nhìn nữ nhi cười, Quận vương phi quét mắt nhìn thẳng con ngốc nghếch Chu Đằng của mình, năm sau phải an bài công việc cho hắn, còn phải dựa vào Chu Thiêm chạy vạy khắp nơi, bà ta cố ý muốn quan hệ giữa hai cha con được hòa hoãn, nên nói với nhi tử: "Muội muội con còn quá nhỏ, không biết ra câu đó, con giúp con bé đặt một câu đi."

Chu Đằng cười hi hi: "Được, mấy ngày trước đây có uống rượu với các huynh đệ, vừa lúc nghe nói được một câu. Các người nghe cho kỹ nha, hai nương tử có vóc người nhỏ nhắn, năm thất lung thì chân lập tức mở. Nếu muốn ném thử một chút vị ngon thì phải là lưỡi ra."

Đại cô nương tiểu tức phụ đều ngồi ở đây, hần chột nói mấy câu như vậy, trên mặt các cô nương trẻ tuổi đều đỏ, rồi rít quay đầu tránh né.

"Phụt!" Chu Lăng vốn không nghiêm túc nghe đột nhiên cười phun, nhị lão gia Chu Hải cười châm biếm nhìn nhị diệt tử, biết hắn sắp gặp phải tai ương rồi.

Quả nhiên, Chu Thiêm đập tới một cước, đập Chu Đằng từ trên sạp xuống đất: "Đồ vô liêm sỉ nhà ngươi, không nói được một câu nghiêm chỉnh nào."

Chu Đằng đứng dậy, xoa cái mông, oan ức nói: "Con làm gì mà không nghiêm chỉnh, không phải là đôi đũa sao?"

Trương công chúa không vui nhìn Chu Thiêm: "Hài tử nói cái không nên nói, con không thể giải thích rõ ràng cho nó nghe được à? Vừa thấy mặt đã đánh đánh giết giết, nó bị con hù dọa mà ngu đi đấy."

Quận vương phi Thôi thị cũng nhếch miệng: "Đúng thế, Đằng Nhi sẽ là nơi trút giận của ông, sao không thấy ông đánh người khác vậy." Nói qua ánh mắt vô tình hay cố ý quét qua Chu Lăng.

Chu Lăng mặc kệ, thẳng người lên nói: "Nhìn ta làm gì? Ta không được ai đánh thì có liên quan gì đến nhị ca sao?"

Khi còn bé Chu Lăng nghịch ngợm vô cùng, Chu Thiêm cũng đánh y không ít, nhưng chưa bao giờ dám dùng sức, có lúc bị Văn Tích bắt gặp sẽ đau lòng, không để ý đến Chu Thiêm, ông chỉ đành phải ăn nói khép nép đi dụ dỗ nương tử.

Chu Thiêm lúc đầu nói: "Thôi, nếu người một nhà tụ tập lại mà không vui như thế này, vậy không bằng dừng đón giao thừa nữa."

Quận vương phi oan ức mím môi, chớp chớp mắt, không thể nặn ra lệ, nói: "Mấy năm trước đón giao thừa đều rất tốt mà, ai biết năm nay có chuyện gì với ông chứ?"

Nguy ý là vì Chu Lăng trở về, Chu Lăng nhúm mũi, tròn mắt nhìn bà ta một cái.

"Mấy năm trước cũng chỉ có các người vui đùa, ta không tham dự, xem ra ta không thích hợp cười đùa với bọn nhỏ rồi." Chu Thiêm đứng dậy rời khỏi ồn ào, ngồi vào ghế uống trà.

Mấy năm trước, người yêu và đại nhi tử qua đời, tiểu nhi tử đi Tây Bắc, mỗi khi vào lễ mừng năm mới, Chu Thiêm nhớ bọn họ đến nửa đêm lên rơi nước mắt. Lúc đón giao thừa, bọn họ tụ tập vui đùa, một mình Chu Thiêm ngồi trên ghế yên lặng uống rượu.

Trưởng công chúa thấy không khí lâm vào cục diện bế tắc, ra lệnh cho nha hoàn bưng chi nhiều màu lên: "Các người cũng nút dây [3] cho mọi người xem một chút, làm đẹp, sẽ có thưởng."

[3] nút dây: cách thắt nút của Trung Quốc, mình kèm hình bên dưới nhé.

Lần này tinh thần các nữ nhân đều tinh táo, Tịnh Thực chọn một guồng chỉ màu đỏ thắm, nhìn lướt qua ngọc bội màu trắng trên người Chu Lăng, nút dây trên ngọc bội kia đã cũ kỹ, nên đã thắt một cái thiên địa đồng tâm kết, nhưng có hình dáng khác biệt với bình thường, ở giữa trung tâm kết hai trái tim nhỏ, Tịnh Thực lấy mấy viên ngọc châu nhỏ màu trắng từ một khay khắc trang trí thêm, tơ lụa trên nút dây cũng treo thêm mấy viên ngọc châu màu trắng rũ xuống, làm có hơi phiền, thời gian cũng lâu. Nút dây này còn có một tên khác rất dễ nghe: Linh tề đồng tâm kết [4].

[4] Mình kèm hình phía dưới nhé.

"Tổ mẫu, cháu đã làm xong." Nhị tiểu thư Chu Ngọc Phượng làm xong đầu tiên, nâng đến trước mặt trưởng công chúa như hiến vật quý.

"Tổ mẫu xem thử, ừ, không tệ, Ngọc Phượng thật khéo tay." Trưởng công chúa khen.

Chu Ngọc Phượng nhìn lướt qua nút dây của người khác, có chút không vui nổi, nhất là cái của Tam tẩu làm, quá đẹp, vượt xa tác phẩm của mình.

Sau khi làm xong cũng bày cùng nhau, đương nhiên là Tịnh Thực đứng thứ nhất. Quận vương phi không vui liếc con dâu Thẩm thị một cái, trước kia chỉ cảm thấy tim con dâu ngọc thì tốt, tránh cho nàng đè ép nhi tử, mình cũng không cần phải quản lý. Hôm nay nhìn thế nào cũng không vừa mắt, nói chung đã bị nương tử lão Tam đánh ngã, không còn mặt mũi gì.

Vượt qua người khác, Tịnh Thực cũng không vui mừng, cầm nút dây chuyển cho Chu Lăng, dịu dàng nói: "Nút dây trên ngọc bội của phu quân đã cũ, đổi cái này được không?"

Chu Lăng cúi đầu quét mắt nhìn ngọc bội, đây là cái mẫu thân cho y khi còn sống, hai năm trước nút dây sắp đứt nên y đã nặn ni biểu muội Chử Quân Dao giúp làm một cái. Biểu muội thích nhất múa đao múa kiếm, không thích những trò của tiểu nữ nhi thế này, nên đã làm cho y cái đơn giản nhất. Chu Lăng cũng không thêm để ý, có thể buộc được ngọc bội của mẫu thân là được.

Hôm nay so sánh với cái trên tay tiểu nương tử, quả thật chính là một cái trên trời một cái dưới đất. Nên gạt đầu, đồng ý rồi.

Tịnh Thực vui vẻ cười, còn vui hơn khi thành phẩm của mình được đứng nhất. Tự tay cài ngọc bội bên hông y xuống, cẩn thận dùng nút dây buộc vào, có định ổn thỏa, mới cột lại vào đai lưng của y.

"Đẹp không?" Tiểu nương tử nghe giọng hỏi.

"Ừ." Chu Lăng giơ tay lên xoa đầu nàng.

Động tác nhỏ thân mật giữa phu thê cũng không có gì, nhưng khi lọt vào mắt trưởng công chúa và Quận vương phi thì cảm thấy rất chói mắt, trước kia khi Chử Văn Tích còn sống, ở cùng một chỗ đón giao thừa, bà tức hai người họ luôn chen ép bà ấy, Chu Thiêm ngượng ngừng sờ tay bà, rồi sờ đầu bà, như an ủi.

Tiểu Kim Phượng phát hiện ra ngọc bội, cao giọng kêu la: "Ngọc bội của Tam ca thật đẹp, muội muốn chơi, muội muốn chơi." Nói xong đã bò đến trước mặt Chu Lăng kéo.

Chu Lăng liếc nàng một cái, lạnh lùng nói: "Thứ trên người ta, trừ Tam tẩu muội có thể chơi ra, ai cũng không thể."

Tứ tiểu thư luôn muốn gió có gió, muốn mưa được mưa, nàng đã năm tuổi lần đầu tiên trong đời bị cự tuyệt.

Tiểu nha đầu oa một tiếng khóc lớn lên, tố cáo với trưởng bối: "Tổ mẫu, mẫu thân, Tam ca khi dễ con..."

Tĩnh Thực vội vàng cời ngọc bội trên người mình xuống, nhét vào bàn tay nhỏ của Kim Phượng: "Kim Phượng đừng khóc, Tam tẩu cho muội chơi được không?"

"Muội không muốn." Kim Phượng tiện tay ném một cái, ngọc bội bị văng ra xa, nện vào góc bàn, gãy thành hai khúc.

Tĩnh Thực sững sốt, vội vàng chạy tới nhặt lên, nhưng đã bị vỡ, trù đầu lòng ra, cũng không còn cách gì khác.

Chu Lăng giận dữ, chỉ vào Kim Phượng quát lên: "Ngươi có hiểu chuyện hay không, sao có thể tùy tiện ném đồ của người khác, một thiên kim tiểu thư của phủ Quận vương, còn không lễ phép bằng hài tử trong sơn dã."

Quận vương phi cũng giận, mắng Chu Lăng: "Nó chỉ là một hài tử, ngươi tức giận thì trút lên người ta, đánh cha mắng nương nó làm gì, lúc ngươi chưa trở về thì trong nhà rất tốt, ngươi trở về thì gà chó không yên."

Chu Lăng gật đầu: "Quận vương phi nói phải, gà không yên, chó cũng không yên."

"Ngươi..." Quận vương phi giờ tay định tát, võ công Chu Lăng cao cường sao có thể bị bà ta đánh, bất được cổ tay, lạnh lùng nói: "Khi ta còn bé, bà thừa dịp không có ai cố hết sức đánh ta, hiện tại ta đã trưởng thành, bà còn muốn đánh ta?"

Trưởng công chúa tức giận thở hổn hển: "Đù rồi, Chu Lăng ngươi trưởng thành rồi, cánh cứng rắn, sau này ngươi cũng sống không nổi trong cái nhà này nhì. Thôi thôi, ngươi không cần đón giao thừa nữa, trở về phòng đi."

Chu Lăng đứng dậy rời đi, không hề lưu luyến, Chu Thiêm yên lặng thờ dài, không nói gì. Tâm trạng của nhĩ tử, ông hiểu.

Tĩnh Thực nhìn trưởng bối thờ phỉ phò, lại nhìn bóng dáng Chu Lăng lạnh lùng rời đi, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Chu Thiêm thấy nàng khó xử, đã nói: "Nương tử của lão Tam cũng đi theo nó đi, không cần đón giao thừa nữa."

Trong lòng Tĩnh Thực cảm kích cha chồng đã giải vây, không nói thêm gì nữa, cúi chào nói 'Vâng', rồi bước nhanh ra ngoài.

Hai người Thái Mặc và Tổ Tiên một cầm đèn lồng, một khoác áo choàng cho nàng, đuổi theo Chu Lăng đi ra ngoài.

Nghe được tiếng bước chân, Chu Lăng quay đầu lại nhìn, thả chậm cước bộ đợi nàng đuổi theo, mới nói: "Các nàng về phòng trước đi, ta còn có chuyện, lát nữa mới trở về."

Tĩnh Thực ngước mắt nhìn y, lấy dũng khí nói: "Ta đi theo chàng được không?"

Trời đen gió lớn, gió bắc gào thét, bầu trời rơi lá tã vài bông tuyết. Chu Lăng cúi người nhìn thân thể nhỏ xinh của nàng, nhẹ giọng: "Trong Từ đường lạnh, nàng sẽ không chịu nổi đâu, trở về đi."

Tĩnh Thực chột hiểu, trong lòng hơi đau.

[đồng tâm kết.jpg \[47.13 KiB | Đã xem 542 lần \]](#) [đồng tâm kết.jpg \[47.13 KiB | Đã xem 542 lần \]](#)

[nút dây.jpg \[10.56 KiB | Đã xem 542 lần \]](#) [nút dây.jpg \[10.56 KiB | Đã xem 542 lần \]](#)

Chương 23: Dụ phu kế thứ mười sáu

Editor: Gà - LQĐ

Lần đón giao thừa cách đây năm năm trước, mẫu thân và đại ca vẫn còn sống, mà năm năm sau từ Tây Bắc trở về, lúc đón giao thừa đã không còn bóng dáng của họ, trong lòng Chu Lăng đau đớn bao nhiêu mấy ai có thể hiểu được. Trong đầu hiện lên giọng nói và dáng điệu của họ, vậy mà trước mắt chỉ thấy Thời thị và các con của bà ta đang cười vui.

Tiểu nương tử nín lấy vạt áo y, khăn cầu y dẫn nàng theo đến Từ đường, y đồng ý, thật ra thì trong lòng muốn nàng ở bên mình, suy cho cùng y cũng sợ trong bóng tối tịch mịch.

Trong Từ đường ánh đèn tỏa ra ánh sáng mờ tối, Tịnh Thục nhìn lướt qua những bài vị kia thì không dám nhìn nữa, ngồi trên bờ đoàn bên cạnh Chu Lăng, khép chặt áo khoác da chồn, co lại thành một đoàn nhỏ nhỏ.

Chu Lăng im lặng nhìn chữ viết màu vàng kim trên bài vị: Ái thê Chu môn Chủ thị Văn Tích chi vị, ái tử Chu Nguyệt chi vị.

Bất luận trong lòng có yêu thương bao nhiêu thì người cũng đã mất, còn có thể yêu ai đây?

"Lúc còn nhỏ ta rất dại, chỉ mong phụ thân không nên tới viện của nương. Bởi vì nếu ông không đến, mẫu thân sẽ ở cùng ta và đại ca, nương sẽ dẫn chúng ta đi nhảy dây, xem tuyết ngắm trăng, kể cho chúng ta nghe chuyện về Ngưu Lang Chức Nữ. Nếu phụ thân tới, mẫu thân sẽ đi vào phòng trong cùng ông, cài cửa, đuổi ta và đại ca trở về phòng mình. Bây giờ suy nghĩ lại thấy thật buồn cười, khi đó mẫu thân nhất định rất mong phụ thân tới. Chẳng qua là lòng đố kỵ của con cộp mẹ đó rất mạnh, nếu phụ thân tới chỗ nương một lần, ngày thứ hai bà ta nhất định sẽ nháo lên để phụ thân phải đến chỗ bà ta. Tổ mẫu cũng thiên vị bà ta, giáo huấn phụ thân không thể chỉ sùng ái một người. Nhưng cha không thích đi, ông chỉ thích một mình nương. Sau cùng một ngày thú bình thê, ông chỉ ngủ ở phòng mẫu thân, sau đó tổ mẫu uy hiếp ông sẽ giết mẫu thân, ông mới không thể không mưa móc chia đều." Chu Lăng thất thần nhìn bài vị, tự lẩm bầm.

Thành hôn một tháng, đây là câu nói dài nhất của y mà Tịnh Thục nghe được.

Tịnh Thục dịu dàng nói: "Phụ thân rất thương chàng, sau này thái độ của chàng cũng nên khá hơn với ông một chút, dù sao tuổi ông đã càng lúc càng lớn."

"Nếu không phải vì ông ấy thất tín, mẫu thân và đại ca sẽ không chết. Hôm đó đã nói cha tự mình đi đón họ, nương mới mạo hiểm trời mưa to mang đại ca đã ngã bệnh xuống núi, nhưng ông ấy lại không đến." Chu Lăng vẫn canh cánh trong lòng về cái chết của mẫu thân không thoát khỏi liên quan đến phụ thân.

"Cha yêu nương như vậy, nhất định do cực chẳng đã mới không đến được thì sao?" Tịnh Thục thử hỏi thăm.

Chu Lăng cười lạnh: "Đúng, là buộc lòng phải làm vậy, vì một thê tử khác của ông đau bụng sinh, vậy có tính là không còn cách nào khác hay không?"

Tịnh Thục không biết nên trả lời thế nào, nam nhân chỉ có một người thôi, lo lắng cho người này thì sẽ không thể để ý tới người kia được, vì thế một trong các nữ nhân của người đó sẽ trở thành người bị hại.

Chu Lăng quay đầu nhìn nàng, trong ánh đèn mờ tối thân thể nhỏ nhắn co lại thành một đoàn, ở đây không có Địa Long ủ ấm, lạnh như hầm băng. Trước mặt là một đồng bài vị xa lạ, nàng bị dọa đến mức không dám ngẩng đầu, nhưng vẫn kiên trì ở lại đây cùng y.

"Lạnh không? Nép vào lòng ta đi." Chu Lăng ngồi xếp bằng trên bờ đoàn, giang hai tay vịn áo khoác, để nàng ngồi vào lòng.

Tịnh Thục sùng sốt, ngồi vào lòng y? Ngồi đâu? Chẳng lẽ phải ngồi trên đùi y? Quá xấu hổ rồi!

Trong đêm tối, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vì thẹn thùng mà ửng đỏ, rất ngượng ngùng, nhưng rồi lại khó thể chống lại vòm ngực ấm áp này.

Y nở nụ cười như có như không, cứ như vậy giang hai tay chờ nàng, nhìn kiểu nhan đỏ ửng của nàng, cúi thấp đầu xuống rồi lại nâng lên, dùng sức mập mạp mỗi, rớt cuộc chậm rãi đứng dậy ngồi vào đùi y.

Chu Lăng khép chặt áo khoác, bao thân thể nhỏ nhỏ của nàng ở bên trong, chỉ để lại một quả đầu nhỏ trước ngực, gương mặt ửng hồng, rừ mi không dám nhìn y.

Y dùng một tay khép lại áo khoác da cừu, một tay khác nắm lấy tay nhỏ của nàng, quả nhiên lạnh buốt như băng. Trên tay hình như còn nắm thứ gì đó, cầm ra ngoài nhìn thử, chính là miếng ngọc bị Chu Kim Phụng ném vụn kia.

"Có phải ngọc bội này có ý nghĩa nào đó hay không?" Chu Lăng thấp giọng hỏi.

"Vâng. Đây là lúc năm ta mười tuổi đi theo Liễu thúc thúc đến Mạc Bắc thăm phụ thân, lễ vật này cha tặng cho ta, làm từ hồng ngọc Tây Vực, có thể trừ tà tránh nạn, gặp dữ hóa lành. Năm nay ta vẫn yên ổn, có lẽ do hồng ngọc bội này phù hộ ta chăng."

Chu Lăng ngạc nhiên nói: "Một cô nương mảnh mai như nàng mà dám đi đến Mạc Bắc?"

"Đúng vậy, đi Mạc Bắc thì có gì kỳ lạ đâu, lúc sắp về đến Lương châu, ta còn gặp phải trận khai chiến giữa Thổ Dục Hồn và Tiểu Đường, Liễu thúc thúc cũng không kịp xoay sở, thế là ta bị vớt lại, thiếu chút nữa hù chết ông ấy rồi. Trong một sơn động nhỏ, chịu lạnh một đêm, ngày hôm sau bọn họ mới tìm được ta." Lúc ấy Tịnh Thục rất sợ, bây giờ nói ra lại có cảm giác vô cùng kiêu ngạo, thật không ngờ lúc ấy mình có thể dũng cảm như vậy.

Chu Lăng cả kinh nhìn trân trân, sao lại là nàng? Lại là nàng?

"Nàng nói năm năm trước? Ở gần Lương châu, dưới chân một ngọn núi, một sơn động đen như mực, đêm đó không có trăng sáng, sau nửa đêm còn nổi mưa."

Tịnh Thục ngạc nhiên: "Sao chàng biết?"

"Đồ ngốc, sao nàng không nhớ đến lúc ấy còn có một tiểu ca ca ôm nàng, trong miệng nàng vẫn lầm bầm nói ầm quá." Chu Lăng nhìn dáng vẻ ngờ ngác của nàng, quả thật rất buồn cười.

Là y! Lại là y!

Tịnh Thục cuống quýt cúi đầu tránh né ánh mắt của y: "Ta không có... Làm gì có tiểu ca ca nào, chỉ có một mình ta... mà thôi."

Chu Lăng không hiểu, nghi ngờ nhìn đỉnh đầu nàng, tự lầm bầm: "Năm ấy mẩu thân và đại ca mới vừa qua đời, ta theo cả nhà cữu cữu đến Lương châu nhậm chức, đang lúc hoảng hốt gặp phải quân đội Thổ Dục Hồn, người nhà bị đánh tan, ta liều mạng chạy lên núi. Sau đó trời tối om, ta gặp phải một tiểu cô nương âm thầm rơi lệ, cũng không tìm được người nhà như ta. Chúng ta cùng vào một sơn động, ngồi trong động tối đen đó an ủi lẫn nhau. Sau nửa đêm trời nổi mưa, ta nhớ đến lúc mẩu thân qua đời là vào một ngày mưa, đột nhiên cảm thấy ta cũng sắp chết rồi, cả người run rẩy không ngừng. Khi đó, nàng còn dũng cảm hơn ta, còn ôm ta nói: Tiểu ca ca, ta ôm huynh, huynh sẽ không lạnh nữa. Tịnh Thục, không ngờ, giữa hai chúng ta lại có kỳ duyên như vậy."

Chu Lăng yên lặng ôm chặt nàng, mới tin duyên phận do trời định.

Tịnh Thục cũng không dám thừa nhận, dựa vào trong lòng y giả cảm.

Y không hài lòng với đáp án này, một tay nâng mặt nàng lên, thấy nàng không chịu ngẩng mặt, khẽ trán lên trán nàng, dùng giọng nói trầm ấm hỏi: "Nói cho ta biết đi, tiểu cô nương đó có phải là nàng không? Đừng gạt ta, được không?"

Tịnh Thục biết không trốn thoát, chỉ đành phải lầm bầm hỏi: "Chàng sẽ không cảm thấy... Nàng rất phóng đãng, không biết kiềm chế chứ." Nhìn thấy một thiếu niên xa lạ mà đã ôm người ta, thì còn ra thể thống gì.

Chu Lăng thấy buồn cười, rốt cuộc hiểu rõ tại sao nàng không chịu thừa nhận. "Nha đầu ngốc, khi đó nàng mới bao lớn, gầy teo nhỏ xíu, miệng còn cao chưa tới ngực ta. Vậy mà cũng tự xem là nữ nhân à? Quá lắm còn chưa tính là một đứa bé nữa đấy."

"Vậy chàng không ngại?" Cuối cùng nàng đã dám dùng con ngươi trong suốt nhìn y rồi.

"Sao phải ghét bỏ nàng?" Y cúi đầu cọ xát gương mặt nàng: "Ta vui còn không còn kịp mà."

Y ngẩng đầu nhìn bài vị Chử thị cười nói: "Nương, nhĩ tức của người không chỉ ôn nhu nhã nhặn trầm tĩnh, tri thư đạt lễ như người, năm năm trước đã... lúc nhĩ tử tuyệt vọng nhất, đã ở cùng với con, sưởi ấm lẫn nhau, không rời không bỏ."

Y ôm lấy cơ thể mềm mại trong ngực, chậm rãi đi ra khỏi Từ đường. "Ồ đây quá lạnh, không thể để nàng bị cảm được, chúng ta trở về chỗ nói tiếp đi."

Khí trời quá lạnh, cũng lười tắm rửa, cỡi áo khoác Chu Lăng chui vào chăn trước, ủ trong chốc lát, Tịnh Thục tháo trâm cài tóc trên đầu, xả mái tóc dài, nhẹ nhàng đi tới mép giường.

Chu Lăng ồn ào vén chăn lên, chớp động đôi con ngươi sáng trong cười nói: "Mau vào, ủ ấm cho nàng rồi."

Tịnh Thục sùng sốt, nhất thời nhin không được, 'Xi' một tiếng bật cười. Nhớ lại đêm động phòng hoa chúc lần đó, phu quân kiêu ngạo lạnh lùng như băng tuyết trên Cao Linh, giờ phút này lại cười híp mắt làm ấm chần cho nàng.

Gương mặt tuấn tú của Chu Lăng đỏ lên, vô thức phát hiện mình hơi vội vàng rồi. Vì che giấu chột dạ, y vươn cánh tay dài ra, ôm lấy nhân vào lòng, đè dưới thân, giả vờ hung tợn nói: "Cười cái gì mà cười? Thiếu nhột có phải không?"

Y dùng bắp đùi rắn chắc ngăn nửa người dưới của nàng, giờ trò, cù vào eo nàng.

Cô nương tránh trái tránh phải lại trốn không khỏi chân y, chỉ có thể giả dựa nửa người trên lẫn qua lẫn lại trong lòng y, tiếng cười khanh khách truyền

đến nhĩ phòng cách vách, hai nha hoàn nhớ nhà không ngủ được cũng vui mừng thay tiểu thư.

Tĩnh Thục bị y ăm ỉ nên trên người cũng thấm ra một tầng mồ hôi mỏng, cổ họng cười đến khô khan, chỉ đành phải ôm cánh tay y cầu xin: "Phu quân... Đùng quây nữa có được không, ngày mai còn phải dậy sớm vào trong cung thỉnh an đây." Bỗng nhiên lại nhớ tới mâu thuẫn nào loạn giữa y và trưởng công chúa, có chút lo lắng: "Ngày mai chàng có đi không?"

"Đi, đương nhiên phải đi rồi. Chuyện tự hủy tiền đồ này, ta sẽ không làm đâu. Nếu ta phá hủy, kết quả sẽ là thân giả thống cừu giả khoái [1]. Ta không đi, chẳng phải là cho kẻ ác có cơ hội hãm hại sao." Chu Lăng dùng sức ôm nàng, ở bên tai nàng thờ dốc nói: "Khát không?"

[1] thân giả thống cừu giả khoái: người thân thì đau mà kẻ thù thì vui.

Tĩnh Thục lập tức nghĩ đến, theo như quy củ, phải là thê tử hầu hạ nước trà cho trượng phu, buổi tối thê tử phải ngủ ở mép ngoài giường để đêm khuya có thể dễ dàng đứng lên rót nước cho trượng phu.

Nhưng trong chốn ảm áp, bên ngoài lạnh lẽo, nàng không muốn ra ngoài. Chợt nảy ra một ý, muốn thử xem chiêu ở trước mặt người thì quy củ, sau lưng không tuân thủ này có sử dụng được không.

Âm thầm nắm thành quyền, tự khuyến khích mình, nâng hai cánh tay mềm mại lên vòng qua cổ y: "Ta sợ lạnh, phu quân chàng đi rót nước được không?"

"Được." Chu Lăng sáng khoái đáp ứng, rồi lại xấu xa cười một tiếng: "Hôn ta một cái."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tĩnh Thục ửng hồng, nhìn đúng vị trí gương mặt của y, nhắm mắt lại ngẩng đầu hôn. Vậy mà y đột nhiên xoay mặt qua, môi chạm môi hôn một cái.

"Chàng xấu quá! Không giữ lời hứa." Đôi mắt như nước của Tĩnh Thục tỏ ý tức giận với y, xoay người.

"Ôi chào! Sao lại không giữ lời chứ, nàng nghe rõ mà. Đầu nói không thể hôn môi, hôn môi thì làm sao hả?" Chu Lăng không tha cố ý trêu nàng.

Tĩnh Thục kéo chăn lên che kín mặt, bây giờ không chịu nổi việc y thổi khí bên tai còn luôn miệng nói môi chạm môi, da mặt nam nhân lớn lên thế nào vậy, còn dày hơn so với tường thành à?

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Dụ phu kế thứ mười bảy

Editor: Gà - LQĐ

Mùng một năm mới, hoàng thân quốc thích, huân quý trọng thần đều phải vào cung châu mừng.

Chưa tới canh năm, vợ chồng son đều đã mặc trang phục long lấy dành cho ngày lễ, đến phòng chính tụ họp với mọi người. Trong phủ Quận vương đã đổi môn thần, đôi liễn, biển treo, đèn cung đình tám góc đỏ thắm mới, toàn bộ rực rỡ hẳn lên. Từ đại môn, nghi môn, đại sảnh, Noãn các, nội sảnh, bên trong tam môn, bên trong nghi môn cho đến chánh đường, cửa chính một đường mở rộng ra, đèn cung đình đỏ thắm hai bên bậc thềm chiếu sáng từ trên cao, như đôi Kim Long, xanh vàng rực rỡ.

Trong kinh quả nhiên khí thế, khác hẳn với trong nhà. Tĩnh Thục nhìn một mảnh đèn hồng chói lọi kia, trong lòng chợt khó nói thành lời. Không biết bệnh của mẫu thân đã đỡ hơn chưa, năm nay phụ thân ở nhà mừng lễ năm mới, bà nhất định rất vui mừng nhỉ. Nuôi cô nương thì không tốt bằng nuôi nhi tử, nhi tử cả đời thủ hộ bên người, nữ nhi gả ra ngoài là như bát nước đổ đi. Nếu cuộc sống của nữ nhi ở phu gia không tốt, cha nương còn phải nóng ruột nóng gan, nhưng không thể nhúng tay vào chuyện phu gia.

Chu Lăng thấy tiểu nương tử có chút tịch mịch, chỉ nghĩ nàng lo lắng vì chuyện vào cung, thấp giọng trấn an: "Đừng sợ, nữ quyến các nàng chỉ đi qua hậu cung, tính khí lão nhân gia bà rất tốt."

Tĩnh Thục ngẩng đầu nhìn ánh mắt ân cần của y, mỉm cười gạt đầu.

Tam tiểu thư Chu Nhã Phụng là thứ nữ, không có tư cách vào cung. Nhưng cũng muốn sớm thức dậy đưa tiễn, nàng đứng phía sau đám người, nhìn Tam ca và Tam tẩu. Luôn nói Tam ca không thích Tam tẩu, bởi vì muốn cự tuyệt cưới nàng ấy còn đại náo một trận trong nhà, hơn nữa vẫn chưa chịu viên phòng. Nhưng mà, nàng nhìn thế nào cũng cảm thấy tình cảm của phu thê Tam ca tốt hơn nhiều so với phu thê Nhị ca. Có một loại thân mật khó nói, mặc dù không tiếp xúc thân thể, nhưng ánh mắt của bọn họ sẽ thường xuyên trao đổi, bên trong có chút tình cảm ảm áp, mặc dù không nồng nhiệt, nhưng rất ảm áp.

Lần đầu tiên Tĩnh Thục vào cung, tâm trạng đương nhiên thấp thòm, cũng may Chu Lăng đứng hàng thứ ba, nàng có thể đi theo sau lưng Nhị tẩu. Thấy người nhà quý thì sẽ quý, thấy người nhà đứng thì sẽ đứng, xong các hạng nghi thức, cũng không gây ra chuyện gì không may, lúc này mới âm thầm thờ

phào nhẹ nhõm

Hoàng thân quốc thích đông đảo, Thái hậu cũng cũng không cố ý nhìn nhiều về phía gia quyến của phủ Diên Quận vương. Tĩnh Thục buông mắt đứng hầu sau lưng trưởng công chúa, yên tĩnh như một bụi Dạ U Lan, cho đến lúc tảo thiện (ăn sáng).

Đại yến trong cung tổ chức ở Bảo Hoa lâu, người có tư cách ăn bữa cơm này không nhiều lắm. Mọi người của phủ Quận vương ngồi sau lưng trưởng công chúa, cách sáu vị vương tương đối xa.

Chu Lăng và Cao Tĩnh Thục là ngự tứ nhân duyên, đương nhiên phải hành đại lễ bái tạ thánh ân trong năm mới. Mọi người nhìn một đôi bích nhân tam bái cửu khấu (ba quỳ chín lạy), nam nhân cao lớn anh tuấn, nữ nhân xinh đẹp dịu dàng, rồi rít găt đầu khen ngợi. Hoàng thượng cũng vuốt râu cười không ngừng, đã biết người mai mối làm rất tốt, thành toàn cho một giai thoại.

Chỉ có Quận vương phi mỉm cười lạnh: Trai tài gái sắc đây chẳng qua là bề ngoài xứng đôi thôi, đến bây giờ còn chưa viên phòng đấy.

Tâm trạng Hoàng thượng tốt, đương nhiên sẽ không keo kiệt miệng vàng lời ngọc quý giá: "A Lăng không tệ, trầm nghe tiểu cửu gia của ngươi nói, hồi kinh không lâu đã phá hai vụ đại án, đợi một thời gian nữa, nhất định sẽ thành rường cột có tài."

Chu Lăng vội vàng tạ ơn: "Tạ ơn Thánh thượng, thuở nhỏ thần tập văn luyện võ, chính là để đền đáp nước nhà. Hôm nay thần trưởng thành, đương nhiên phải mang hết khả năng, dốc sức vì hoàng thượng."

"Tốt." Hoàng thượng cười to: "Sau khi A Lăng thành thân quả nhiên đã trưởng thành hơn rồi, điểm này ngươi rất giống với tiểu cửu gia. Thái bình thịnh thế, trầm lo lắng nhất chính là người trẻ tuổi các ngươi sa vào hưởng lạc, không biết tiến thủ. Hôm nay nhìn thấy các ngươi có bản lĩnh, vui lòng ra sức vì nước trẫm đã an tâm rồi. Người đâu, ban thưởng cho phu thê Chu Lăng một đôi ngọc Như Ý, tỏ ý khen ngợi."

Tiểu phu thê vội vàng vui mừng tạ ơn, nhưng không nhìn thấy trong mắt Quận vương phi chợt lóe lên sự ghen ghét.

Ngự thiện làm tinh tế tỉ mỉ, mỗi một món ăn đều có ngụ ý tốt đẹp, Tĩnh Thục nhìn thấy quá bất mắt, nên thật sự không dám động đũa, bởi vì có một số món ăn hoàn toàn không nhìn ra là làm từ nguyên liệu gì. Chỉ đành cúi đầu ăn chén bánh chèo trước mặt mình, chợt phát hiện có thêm vật gì đó tương đối lớn. Quay đầu nhìn 'kẻ khời xương', y cười không nói, đang vui vẻ nhìn nàng.

Tĩnh Thục nhỏ giọng nói: "Ta đủ ăn rồi."

Chu Lăng cười chớp mắt với nàng: "Ăn đi, một lát nàng sẽ biết."

Trên đại điện, mặt mây đưa tình như vậy, cho dù là núp ở phía sau nhóm người Diên Quận vương, Tĩnh Thục cũng cảm thấy áp lực rất lớn. Không nhìn Chu Lăng nữa, cúi đầu tập trung ăn bánh chèo của mình, rồi xấu hổ ăn cái y đưa.

"Bẩm Thái hậu, vạn tuế gia ăn được bánh chèo phúc thọ." Cung nữ đứng sau lưng hoàng thượng uốn gối hỏi bẩm.

"Tốt tốt, quả nhiên hoàng nhi có phúc nhất." Thái hậu cười híp mắt.

"Hỏi bẩm Thái hậu, Cửu vương Thiên tuế cũng ăn được bánh chèo phúc thọ." Cung nữ đứng sau lưng phu thê Cửu vương hắng giọng hỏi bẩm.

Thái hậu găt đầu liên tục: "Ừ, tiểu Cửu cũng là người có phúc."

Mọi người vô cùng ăn ý chúc mừng một phen, Thái hậu cười đến âm áp.

Đây là tiết mục chuẩn bị cho mừng một hàng năm, tuổi Thái hậu lớn, có lúc hơi hồ đồ, nhưng đối với hai đứa con trai ruột thịt này của mình, thương yêu từ đáy lòng cũng bộc lộ rõ ràng. Lúc mừng một ăn bánh chèo, sẽ có ba bánh chèo phúc thọ, bảo cung nữ thị yến cẩn thận nhìn người nào ăn được. Trong đó hai cái tất nhiên sẽ được hoàng thượng và Cửu vương ăn được, những người khác thì phải xem vận khí rồi.

Lần đầu tiên Tĩnh Thục tham gia cung yến mừng một, không biết chuyện này. Lại bị Chu Lăng thấp giọng thúc giục: "Mau ăn đi."

Tĩnh Thục dự cảm cái bánh chèo y cho này không tầm thường, thấp thỏm gấp lên cắn một cái, tràn ngập hương vị, ngọt mềm tron nhẵn, ngẩng đầu nhìn, nhưng là một cái bánh chèo đường đỏ hoa quế nhân hạt vừng đen.

"Thái hậu nương nương, thiếu phu nhân phủ Diên Quận vương ăn được bánh chèo phúc thọ." Cung nữ sau lưng vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng, dọa Tĩnh Thục sợ đến mức nửa cái bánh chèo mắc ở cổ họng, suýt nữa thì nghẹn.

Vội vàng nuốt nửa bánh chèo sinh sinh xuống, Tĩnh Thục phát hiện ánh mắt của mọi người đều tập trung vào mình.

"Là hài tử nào có phúc ăn được vậy? Mau tới đây để ai gia nhìn một chút." Thái hậu cười ngoác tay về hướng người của phủ Diên Quận vương.

Nhịp tim Tĩnh Thục đập như trống, cố gắng giữ vững vẻ mặt bình tĩnh, muốn nhờ Chu Lăng giúp đỡ, nhưng không dám lôi kéo phu quân trước mặt mọi người.

"Đi đi, đừng sợ." Chu Lăng thấp giọng khích lệ.

Tĩnh Thục chậm rãi đứng dậy, bước chân ổn định đi lên bậc thang, trước bàn Thái hậu. Mới vừa rồi lúc hai phu thê tạ ơn Thánh thượng, mọi người cũng đã chú ý, nhưng khi đó bên cạnh nàng có y, nên không cảm thấy căng thẳng thế này.

"Bái kiến Thái hậu nương nương, cung kính chúc nương nương phượng thể an khang, phúc thọ lâu dài." Đến gần, Tĩnh Thục quỳ gối hành đại lễ, thỉnh thoảng lại nhắc nhở bản thân ngàn vạn lần không được xảy ra sai lầm.

"Ừ, tốt tốt, ai gia nhìn kỹ xem đây là tiểu nương tử của nhà nào." Thái hậu bảo Tĩnh Thục đến bên cạnh, kéo tay nhỏ bé của nàng quan sát trên dưới: "Tiểu nương tử thật xinh đẹp, sao ai gia lại quên mất rồi? Là tiểu Tuyết của chúng ta trở về sao?"

Nhìn dáng vẻ như vậy, có lẽ Thái hậu lại hồ đồ rồi. Cừu vương phi lặng lẽ chọc chọc Cừu vương, bảo ông nói chuyện, Cừu vương nói: "Mẫu hậu, đây mới là tiểu Tuyết à, là tân nương tử của A Lăng, hoàng huynh tự mình ban hôn, mới vừa rồi phu thê bọn nó có bái tạ thánh ân đấy."

Chỉ cần là Cừu vương nói, Thái hậu sẽ thích nghe, bất kể ông nói gì. Cho dù là đánh rắm, bà cũng cảm thấy cái rắm này của nhi tử cũng thơm hơn so với người khác.

Giờ phút này Cừu vương nói xong, Thái hậu vui vẻ: "À, là tân nương tử của A Lăng à, khó trách ai gia không biết. Được, tân nương tử tốt, dáng vẻ lại xinh, tính cách hòa thuận, có chưa?"

Lão nhân thích nhất là hài tử, lúc Thái hậu hơi ngẩn thì sẽ quên mất lễ nghi, chỉ tùy ý nói chuyện, giờ phút này duỗi tay ra sờ bụng của Tĩnh Thục.

Người ta vẫn còn là một đại cô nương đấy, trước mặt nhiều người như vậy... Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tĩnh Thục đỏ bừng, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, nhưng bà là Thái hậu chí cao vô thượng, cho dù xấu hổ muốn chết, cũng chỉ có thể cúi thấp đầu không dám tránh cũng không dám nói lời nào.

Hoàng hậu cách gần đó, thấy tiểu tức phụ nhà người ta thẹn thùng thành như vậy, có lòng tốt giải vây: "Mẫu hậu, người ta mới thành thân không lâu, sao có thể có nhanh như thế. Đợi đến lễ mừng năm sau, thì có thể ôm hài tử mập mập đến thăm lão nhân gia rồi."

Thái hậu vừa nghe thì càng vui vẻ, sai người lấy một khóa Trường Mệnh từ kim phú quý tới thưởng cho Tĩnh Thục: "Cái này cho ngươi, sang năm ôm một đứa trẻ mập mập tới để ai gia nhìn một chút. Tên tiểu tử thú A Lăng, từ nhỏ da đã dày vô cùng, nếu nó trêu chọc ngươi, ngươi cứ lấy cái này đánh nó, xem nó có dám đánh trả không?"

"Tạ ơn Thái hậu ban thưởng." Tĩnh Thục cẩn thận dập đầu tạ ơn, cầm khóa Trường Mệnh trở về vị trí của mình.

Sau bánh chèo phúc thọ, chính là ca múa giúp vui, tiếng đàn vang lên, nhóm vũ cơ nhảy lên vũ điệu hân hoan trong đại điện.

Tiểu nương tử trở lại vị trí thì đỏ ửng trên mặt đã lan tràn đến cổ. Hôm nay mặc chính là cung trang hồ ngực, Chu Lăng cách gần đó, thậm chí có thể nhìn thấy làn da trước ngực cũng nhuộm màu hồng nhàn nhạt, khiến người ta say mê. Y nhìn nàng cười đắc ý, không biết mình đã sớm phạm vào một sai lầm lớn.

Tĩnh Thục ngượng ngùng không dám phát tác với y trước mặt mọi người, nếu không thật sự muốn đập cái khóa Trường Mệnh này vào mặt y, đã biết đó là bánh chèo đặc biệt, y không ăn thì thôi, sao cứ phải khiến người ta phải đối mặt với tình huống khó xử như vậy.

Cho đến khi bữa tiệc tàn, trở lại phòng ngủ Lan Hinh uyển, Tĩnh Thục vẫn không để ý đến y.

Đặt khóa Trường Mệnh lên quyển《Kinh Thi》, tiểu nương tử ngồi trên ghế phiến muộn.

Chu Lăng nghiêng đầu nhìn sắc mặt của nàng một chút, cười nói: "Nương tử thích đọc《Kinh Thi》, phải biết ‘Đầu ngã dĩ mộc đào, báo chi dĩ quỳnh dao. Phi báo dã’."

Vĩnh dĩ vi hảo dã' [1]! Ta cho nương tử một cái bánh chèo đường, nương tử sẽ báo đáp vì phu cái gì đây?"

[1] Đầu ngã dĩ mộc đào. Báo chi dĩ quỳnh dao. Phi báo dã, Vĩnh dĩ vi hảo dã (thơ Khổng tử): Người quảng sang tặng ta trái mộc đào (trái nhỏ hơn trái mộc qua, chua và chất). Thì ta đáp lại bằng món ngọc dao đẹp đẽ. Chẳng phải là để báo đáp, Mà là để giao hảo với nhau lâu dài vậy. (Nguồn: <https://www.thivien.net>)

Tĩnh Thục quét mắt một vòng nhìn khóa Trường Mệnh mà Thái hậu ban thưởng, còn có thể báo đáp cái gì? Đây xem như phải phụng ý chỉ viên phòng sinh con rồi.

Chu Lăng thấy nàng nhìn khóa Trường Mệnh không nói lời nào, đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, nghĩ rằng tiểu nương tử đang xấu hổ, đi tới nhẹ nhàng ôm lấy nàng: "Ta tặng nàng một cái bánh chèo đường, nàng trả ta một nhi tử mập mập được không? Hôm nay mừng một, vừa lúc thích hợp viên phòng."

Thật ra thì Chu Lăng vốn cũng không tính hôm nay viên phòng, bởi vì sáng sớm ngày mai phải đi nha môn trấn giữ, mấy ngày này từ mừng một đến 15 là quan trọng nhất. Y tự hiểu rõ nặng nhẹ, trước tiên làm xong hết việc, mới có tương lai. Viên phòng có thể đợi sau 15, kết hợp với mấy ngày nghỉ, ở nhà sung sướng hưởng thụ nhụy ngọc ôn hương.

Tĩnh Thục đang giận, bĩu môi nhỏ nhắn không để ý đến y. Mặc kệ y nói gì, cũng không đáp lời. Thẳng đến buổi tối nghỉ ngơi, cũng không nói với y một câu, cũng không thêm liếc mắt nhìn y một cái.

Buổi tối ngủ, nàng quay mặt vào bên trong, không nhúc nhích. Tay y dọc theo thắt lưng trượt vào trung y, nhẹ lướt trên làn da nhẵn mịn, nàng cũng không nhúc nhích.

Chu Lăng cảm thấy không có ý nghĩa, nên ngừng tay, xoay người đưa lưng về phía nàng.

Xem ra tiểu nương tử thật sự tức giận, biết da mặt nàng mỏng, nhưng không ngờ năng lực chịu đựng kém như vậy, xem ra phải nghĩ biện pháp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Dụ phu kế thứ mười tám

Editor: Gà - LQĐ

Suốt đêm không nói gì.

Sáng sớm mừng hai, mặt Chu Lăng trắng như nước, không nói một lời, chỉ yên lặng mặc y quan, rồi ra nha môn làm việc.

"Không ăn cơm sao?" Tịnh Thục nhẹ nhàng hỏi. Qua một đêm, con tức của nàng đã tiêu tan, thật ra thì suy nghĩ một chút vẫn do mình không đúng, y cho mình cái bánh chèo trân quý như vậy, là xuất phát từ ý tốt, mặc dù khi gặp Thái hậu thì có hơi lúng túng, nhưng đó cũng là điều y không ngờ tới.

Đuôi lông mày Chu Lăng khẽ giật, nhìn nàng một cái rồi cúi đầu rũ mắt xuống, mím môi, khàn giọng nói: "Hôm qua cho nàng bánh chèo đó, xem như là lỗi của ta vậy."

Dứt lời, xoay người rồi đi.

Thành hôn một tháng, có lúc y nóng nảy, có lúc vui vẻ, nhưng chưa bao giờ có vẻ mặt như thế, rất bi thương.

Tịnh Thục vội hô lên: "Phu quân, ta..."

Bước chân y không dừng, ra khỏi cửa phòng ngủ mới cô đơn nói: "Nửa tháng nay ta sẽ ở nha môn canh giữ, không trở về đâu."

Tịnh Thục đuổi tới phòng khách, nhưng không thể kéo y cầu xin y trở lại: "Vậy... vậy 15 chàng có về không? Ta muốn đi xem Tết Nguyên Tiêu ở Kinh thành."

Nàng thấp thỏm nhìn bóng lưng cao lớn phía trước, thấy bước chân y dừng một chút, trong lòng bỗng dưng vui mừng.

"Ừ." Y nhẹ nhàng lên tiếng, xoay người cúi đầu nhìn cơ thể nhỏ nhắn của nàng, mặt mày như vẽ, vừa nghĩ tới nửa tháng sẽ không thể gặp được tiểu nương tử, người còn chưa đi, không ngờ trong lòng đã sinh ra rất nhiều nỗi nhớ. Y vươn đôi cánh tay rắn rỏi ôm nàng vào lòng, cúi đầu hôn môi nàng.

Tịnh Thục chợt yên tâm, lần trước y hôn nàng kịch liệt như vậy, như muốn ăn luôn nàng vậy, khiến nàng mỗi lần nhớ tới đều đỏ mặt tai nóng. Vì vậy nàng nhắm mắt lại, ngoan ngoãn cho y hôn, chỉ cần y có thể hồi tâm chuyển ý là tốt rồi. Nhưng y không có, y chỉ nhẹ nhàng chạm vào môi nàng, tựa như nếu chạm nhiều nàng sẽ không vui, như chuồn chuồn lướt nước, rồi rồi đi không quay đầu lại.

Tịnh Thục bật khóc...

Y thật sự rất thương tâm chẳng, không dám dùng sức hôn nàng. Vốn đang tốt mà, sao lại biến thành như vậy? Cũng oán bản thân lòng dạ hẹp hòi.

Nếu không phải vì thương yêu nàng, hôm qua sao y có thể tặng cho nàng cái bánh chèo mà mọi người đều mong đợi kia chứ? Nếu không phải vì trong lòng có nàng, sao y sẽ đùa giỡn bảo nàng đáp lại bằng một nhĩ tử mập mập đây?

Tịnh Thục càng nghĩ càng cảm giác bản thân sai rồi, nhưng không thể đến nha môn kéo y trở về, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đến đêm 15 tháng Giêng kia. Chờ y trở lại, nhất định sẽ làm món y thích ăn nhất, dụ y vui vẻ, y muốn thế nào cũng sẽ theo y, sờ cũng cho, hôn cũng tốt, viên phòng cũng được luôn, Thái Mặc nói nam nhân hưởng qua tư vị kia sẽ không thể rời nhà được nữa.

Mỗi ngày trong đầu Tịnh Thục đều nhớ y, trừ thân thích trong nhà tới, không thể không lên phòng trên hầu hạ ra, những lúc khác đều ở trong phòng ngủ may xiêm y cho y. Đêm dài đằng đẵng, mặc dù có Địa Long, nhưng y không ở nhà, trong chốn cảm giác vô cùng lạnh, ngày đêm nàng càng không ngừng xe chỉ luôn kim, đến ngày thứ năm hôm đó, đã làm xong hai kiện áo bào.

"Thái Mặc, Tổ Tiên, nghe nói ngày mai là ngày chùa Tây khai môn, năm ngoái ta đã nguyện, ngày mai nên đi lễ tạ thần." Tịnh Thục nhẹ nói.

Tổ Tiên thành thật: "Được, vậy em sẽ sắp xếp đồ đạc, ngày mai sẽ theo tiểu thư lên núi."

Thái Mặc thấy Tịnh Thực ôm y phục mới của Chu Lăng không buông tay, chợt nghĩ tới điều gì: "Mấy ngày nay Tam gia không về nhà, không bằng ngày mai thuận đường đến nha môn đưa cho người mấy bộ y phục đi."

Tịnh Thực cúi đầu xuống mỉm cười nói: "Ừ, ngày lạnh như thế, chàng cũng không còn y phục để thay, nên đưa vài bộ vậy."

Hai nha hoàn nhìn nhau cười, mở tủ treo y phục ra, giúp Tịnh Thực thu dọn một bao y phục lớn.

Sáng mừng sáu tháng chạp, Chu Lăng, Tống Chấn Cương và đám người La Thanh đang thương thảo nên lòng bắt tên tội phạm đã trốn thoát trong vụ trộm tháp Lưu Ly như thế nào. Chu Lăng chỉ vào bản đồ canh phòng trong Kinh thành trên bàn nói: "Nếu hiện tại chúng ta có thể khẳng định người này đang ở Kinh thành, vậy có thể phân tích mục đích của gã, nhất định gã không cam lòng, còn muốn làm thêm một vụ lớn nữa. Như vậy mục tiêu phòng thủ quan trọng của chúng ta phải ở xung quanh hoàng cung, còn có ba vương phủ lớn."

Mọi người ríu rít gật đầu, Tống Chấn Cương nhanh mồm nhanh miệng, nói: "A Lăng, đệ là hoàng thân quốc thích, vào cung hỏi thăm tin tức cũng thuận tiện hơn so với bọn ta nhiều, đệ dẫn người đi thủ hộ xung quanh hoàng cung đi, cứ cứ của La Thanh là Trương sư [1] của phủ Cửu vương, đệ La Thanh dẫn người bảo vệ ba vương phủ lớn, ta dẫn theo một nhóm người tuần tra ở kinh thành, đệ cảm thấy thế nào?"

[1] Trương sư: chức quan quân sự phụ trách khu vực ở phía Tây.

Chu Lăng gật đầu: "Được, cứ quyết định vậy đi."

Chữ Bình thấy bọn họ thương nghị xong, vội vàng tiến tới bên tai Chu Lăng thấp giọng nói: "Tam gia, phu nhân đưa xiêm áo tới cho người."

Chu Lăng sững sốt, nhắc mông muốn đứng dậy, rồi lại chậm rãi ngồi xuống, ho khan một tiếng nói: "Bảo nàng để xuống rồi trở về đi, người đi lấy vào là được."

Bọn bộ khoái nghe nói tân hôn tiểu nương tử của chủ bộ tới, trong mắt từng người một toát ra tia sáng, hận không thể vội vàng chạy trốn ra ngoài xem thử, tâm trạng còn kích động hơn so với Chu Lăng.

Chữ Bình xoa tay, cười hi hi nói: "Đừng nói với ta, Tam gia, phu nhân nhất định rất nhớ người, mới..."

Mọi người cũng không nhin nổi nữa, ríu rít huyết sáo, cười ồm ồm, đẩy y ra ngoài. Chu Lăng ôm ở từ trong nhà ra ngoài, cúi đầu dùng sức điều chỉnh khoe môi đang nhếch lên, mới trung ra vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng đi ra công nha môn.

Thật ra thì trong lòng y đã rất hồi hộp, quả nhiên đoán trúng rồi, chỉ cần mình giả vờ uất ức một chút, vắng vẻ nàng, nàng sẽ đuổi tới. Nửa tháng nay không trở về nhà, tiểu nương tử nhất định rất nóng ruột nóng gan, ngày nhớ đêm mong rồi. Tết Nguyên Tiêu đưa nàng đi xem hoa đăng một chút, mua cho nàng vài món quà nhỏ, bảo đảm sẽ ổn thỏa mà bắt nàng lại.

Nghĩ đến đã nhin hơn mười ngày, nhưng có thể cùng tiểu nương tử đáng yêu điên loạn đảo phượng, cho dù nàng có không chịu nổi, có đau đớn, nhất định cũng không dám đẩy ra. Nhớ nhớ mười mấy ngày nay không phải là giả, đến lúc đó y sẽ càng thêm cứng rắn mãnh liệt, nàng thì càng nhu tình như nước, suy nghĩ một chút đã cảm thấy trên người bốc cháy.

Trong lòng Chu Lăng vui mừng, không tự chủ được bước nhanh hơn, ra cổng, chỉ thấy trong góc phía sau sư tử bằng đá có xe ngựa của phủ Quận vương đang đỗ. Nàng đứng ở ngoài xe, mặc một chiếc váy hoa sen màu đỏ tươi, khoác một chiếc áo da chồn ngắn, bên ngoài trùm áo choàng da cừu màu trắng điểm tuyết vài nét đỏ thắm, bởi vì sợ lạnh, trên đầu còn đội mũ áo choàng, lộ ra gương mặt thanh tú với đôi mắt đen to tròn long lanh rực rỡ, trên mặt không hề có nửa điểm son phấn, làn da vô cùng mịn màng, khỏe mỗi toát ra nụ cười thần nhiên, dưới chân mang một đôi giày Thục bằng gấm được thêu hoa màu đỏ tươi làm nổi bật lên vẻ cao nhã linh động.

Nhìn thấy trượng phu, nàng mỉm cười, bước lên trước hai bước: "Hôm nay ta muốn đi chùa Tây tạ lễ, thuận tiện mang cho chàng hai bộ y phục. Hôm đó chàng đi gấp, cũng chưa thu dọn đồ đạc, mấy ngày nay cũng nên thay y phục rồi."

"Thuận tiện à..." Chu Lăng lạnh mặt nhàn nhạt nhìn lướt qua nàng.

Thái Mặc ở một bên thật vội vàng muốn thọt phu nhân, ở nhà rõ ràng đã nghĩ xong xuôi rồi, sao lúc gặp mặt lại không dám nói ra vậy?

Tịnh Thực thấy y không vui, vội vàng bổ sung: "Đây là do mấy ngày nay ta ngày đêm đẩy nhanh tốc độ làm được, tối hôm qua mới làm xong, chàng thử một chút xem có hợp hay không, nếu không được, ta sẽ làm cái mới cho chàng."

Nói như vậy rõ ràng rồi nhỉ? Tối hôm qua mới làm xong, hôm nay đã tặng cho chàng, chàng còn muốn ta phải thế nào?

Trong lòng Chu Lăng đắc ý... Nhưng không thể biểu hiện ra, nếu không thì sẽ kiếm cớ ba năm thiếu một giờ. Chỉ có thể để nàng sốt ruột, mặc dù rất không nỡ, nhưng vì Tết Nguyên Tiêu kịch liệt, chỉ có thể để hôm nay thê lương một chút.

Tịnh Thực lấy bọc y phục từ tay Tổ Tiên đưa cho y, Chu Lăng vẫn duy trì tư thế đứng chấp tay lạnh lùng, chỉ nghiêng đầu nhìn Chữ Bình một chút. Chữ Bình cẩn thận nhìn hai phu thê bọn họ, chỉ đành phải nhắm mắt nhận lấy.

Quả nhiên, phu nhân đã không vui rồi, gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng vì lạnh rũ xuống, mắt to chớp chớp, lông mi thật dài lấp lánh, lã chã sắp khóc. "Ta đi đây, chẳng bảo trọng."

Tĩnh Thực uất ức cắn môi, di chuyển lên xe ngựa, lúc chui vào cửa xe, quay đầu lại nhìn y một cái. Ánh mắt chứa trăn trở cảm xúc ngổn ngang, có nhớ, có tủi, không nở, như ngọn lửa cháy bùng, nóng đến Chu Lăng giật mình trong lòng. Sau khi nài vào xe, không tự chủ được đi theo hai bước.

Bọn nha dịch núp ở cửa ngõ dáo dác, thấy phu nhân lên xe, mới dám xuất hiện: "Phu nhân đừng đi mà, chủ bộ đại nhân có rất nhiều lời muốn nói với người đó."

"Đúng vậy, phu nhân, đại nhân nhớ người lắm."

Tĩnh Thực không chịu nổi loại trêu chọc này nhất, thúc giục phu xe đi nhanh.

Chu Lăng quay đầu lại lạnh lùng nhìn lướt qua: "Không có việc gì làm à?"

Mọi người lập tức giải tán, rồi thấp giọng nghị luận phu nhân thật xinh đẹp, quả là một đôi bích nhân trai tài gái sắc.

Tĩnh Thực nghe được đôi câu vài lời của bọn họ, nhưng không hề cảm thấy vui mừng, khép chặt áo choàng, chỉ cảm thấy lạnh.

Thái Mặc đau lòng nhìn phu nhân, lại vén màn xe quay đầu nhìn một chút, chợt vui vẻ nói: "Phu nhân mau nhìn đi, xem Tam gia đang làm gì kia."

"Không muốn nhìn." Tĩnh Thực yếu ớt đáp một câu, lại bị Thái Mặc kéo đến bên cửa sổ xe, để nàng nhìn ra bên ngoài.

Tĩnh Thực lặng lẽ cười, tất cả mây đen trong lòng lập tức tiêu tán. Nàng nhìn thấy, phu quân lạnh lùng cao ngạo đứng ở cổng nha môn, ôm thật chặt bao y phục mới vừa rồi còn trên tay Chử Bình, như ôm lấy cả trời âm áp. Y nhếch môi cười nhìn theo hướng xe ngựa, lộ ra hàm răng trắng. Khuôn mặt hạnh phúc và mong đợi, đáng về ngủ ngon.

"Thật là, tên lừa gạt." Rõ ràng rất thích, vừa rồi còn không chịu đưa tay nhận.

Chu Lăng đưa mắt nhìn xe ngựa đi xa, cho đến khi chuyển qua con đường khác, biến mất không thấy nữa, mới trở về. Thay trường bào trên người ra, từ trong bao y phục lấy ra một chiếc áo dài màu thiên thanh mặc lên người, không lớn không nhỏ, không mập không gầy, vừa vặn. Không biết nàng đo lúc nào, chẳng lẽ buổi tối ở trong chốn sỡ y rồi sao?

Chu Lăng ra khỏi cửa phòng, vừa lúc gặp Tổng Chấn Cương, lão Tổng nhìn thấy y đổi áo bào, cười ha ha: "Đệ muội mới vừa cho đệ đã mặc vào ngay, rõ ràng thích không chịu nổi, vừa rồi còn cố ý lạnh nhạt người ta làm gì."

Chu Lăng cười không đáp, hỏi: "Tổng đại ca tìm ta có việc?"

"Ừ, chúng ta đi sắp xếp binh lực các nơi." Tổng Chấn Cương đáp.

Hai người tới phòng nghị sự, theo danh sách chia bộ khoái nha dịch ra làm ba ban, ba phần nhân mã do Chu Lăng dẫn ra bên ngoài hoàng cung tuần tra, ba phần nhân mã do La Thanh dẫn đội, đến các vương phủ tuần tra, còn lại bốn phần nhân mã theo Tổng Chấn Cương, tuần tra các nơi còn lại.

Chu Lăng điểm danh đủ thủ hạ, dẫn đội đến phụ cận hướng bắc Hoàng cung, mới vừa an bài xong trạm gác thì thấy một bộ khoái nhanh chóng chạy tới. "Đại nhân, chủ bộ đại nhân, Tổng Huyện ủy lệnh cho ta tới báo tin, phát hiện phi tặc chạy trốn theo hướng tây Kinh thành rồi."

Phía tây? Chu Lăng ngưng mi nghĩ, nhà có địa vị cao quý đều ở hướng đông, hoàng cung ở hướng bắc, hướng nam là nơi thương nhân tụ tập, phía tây trừ một số xưởng nhỏ, thợ thủ công ra, hình như không có gì đáng giá để tên đạo tặc động thủ cả. Nghĩ đến ở ngoài thành, chỉ có một vài lăng tẩm, chẳng lẽ gã muốn đào mộ. Còn có tự miếu...

Tự miếu?

Đột nhiên, một dự cảm bất an ập tới, Tĩnh Thực đi chùa Tây... Hay nói cách khác tên phi tặc này không phải đi trộm đạo, mà là muốn trả thù!

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Dụ phu kế thứ mười chín

Editor: Gà - LQĐ

Tĩnh Thực dẫn theo hai nha hoàn vừa đi được mười mấy bậc thang, đã bị một thanh hàn kiếm gác trên cổ.

Ba nữ nhân đều bị dọa sợ, giữa ban ngày, nhiều dân chúng lên núi triều bái như vậy, ở trước cửa Phật môn tịnh địa này, thế mà xảy ra việc cường đoạt dân nữ.

"Người... Người muốn làm gì?" Thái Mặc há miệng run rẩy chỉ vào người bị mặt toàn thân mặc áo đen.

Người nọ cất tiếng cười to: "Làm gì? Ha ha, làm tiểu nương tử này."

Hai chân Tịnh Thực không có tiền đồ mềm nhũn, cố gắng ổn định tâm thần, dùng cơ thể đang run rẩy lại, đột nhiên nhớ tới năm năm trước gặp phải quân đội Thổ Dục Hồn. Nghĩ vậy, trái tim đang nhảy loạn như tê dại của Tịnh Thực chợt chuyển biến tốt hơn nhiều, tặc nhân hung ác còn có thể hơn được quân địch sao? Huống chi mình đã trưởng thành hơn so với năm năm trước, đã thấy qua rất nhiều biến cố.

"Vị anh hùng này, người... Nếu người cần tiền, ta vui lòng cho, chỉ cần người nói ra một con số là được." Giọng nói Tịnh Thực vốn ngọt ngào, lúc hoảng sợ lại mang theo một chút âm run, Hồ Tam nghe được trong lòng ngứa ngáy.

"Hừ! Cần tiền? Nếu gia cần tiền, tùy tiện tìm kim khó ngân kho muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, còn cần tìm nàng sao?" Hồ Tam nín lấy cổ áo nàng, vác tiểu cô nương xin xắn lên đi xuống chân núi.

Thái Mặc, Tổ Tiên nhìn trường kiếm chói lợi nọ, cũng không dám đi lên đánh, Thái Mặc lấy can đảm quát lên: "Người... Ta cho người biết, lão gia nhà ta là đại tướng quân, Tam gia nhà ta là... là đại quan trong kinh, người dám dấn thương tiểu thư nhà ta, sẽ khiến người..."

"Sẽ khiến ta chết không có chỗ chôn à?" Giọng nói Hồ Tam bỗng dưng trở nên lạnh, lệ khí trong cặp mắt lộ bên ngoài mặt nạ màu đen tăng vọt, trừng mắt nói: "Thần tiên Chu lang không phải là nam nhân của nàng ta sao, đại ca nhị ca ta đều bị hắn bắn chết, hôm nay ta sẽ dẫn tiểu nương tử yêu điệu này trở về hưởng dụng, mỗi ngày lột sạch rồi đưa bốn trước cửa mộ phần, để bọn họ được hả lòng hả dạ."

Tịnh Thực bị dọa sợ đến chân mềm nhũn, suýt nữa đã chạm vào thanh kiếm.

"Ha ha, thế nào? Tiểu nương tử không thể chờ đợi muốn cùng đại gia đi về sao?" Hồ Tam cười ha hả.

Người đi đường xung quanh khiếp sợ nhìn bên này, kẻ nhất gan trốn phía sau cây cối, người nhiệt tình có gan lớn không nói hai lời, chạy vội xuống núi báo quan.

Đột nhiên có mười mấy con ngựa chạy như bay tới chân núi, xông pha đàng trước chính là một con Ô Chuy Mã đen nhánh sáng loáng, thân thể nghiêng về phía trước, ra roi liều mạng đánh ngựa, áo khoác da cừu bị gió hát lên, có thể thấy được trong lòng y vô cùng sốt ruột.

Còn có mười mấy bậc thang nữa, Hồ Tam dừng bước: "Không tệ, nam nhân của nàng tới rất mau, nhưng đã chậm, nàng đã rơi vào trong tay ta."

Tịnh Thực dừng bước, thấy Chu Lăng ném dây cương, tung người nhảy xuống.

"Hồ Tam, thả nàng ra." Chu Lăng đứng dưới bậc thang, hét lớn. Mũi trên đầu y nhiễm đầy bụi trắng, có thể thấy được chạy rất nhanh, cả người toát mồ hôi. Trên mặt nóng này, nét đau lòng trong mắt là thứ Tịnh Thực chưa từng nhìn thấy, hóa ra y quan tâm nàng như thế.

Hồ Tam buồn bực cười lạnh: "Thần tiên Chu lang, thế nào người không cần tiền (mũi tên) của người nữa à? Người bắn đi, bắn chết cả ta và tiểu nương tử của người đi, nào một mũi tên hạ hai con chim, trên đường hoàng tuyền hai chúng ta sẽ gần gũi thân mật, thân thể sẽ không chia lìa, ha ha ha..."

Mắt Chu Lăng đỏ lên, một ngụm khí từ đan điền sắp vọt ra, Hồ Tam lập tức nói: "Người dám tiến thêm một bước nữa, ta lập tức cắt đầu nàng."

Trường kiếm tiến tới gần, thậm chí Tịnh Thực cảm thấy lạnh lẽo thấu xương. Nàng không biết võ công, chẳng thể làm gì cả, chỉ đành yên lặng nhìn Chu Lăng, thượng phụ của mình, chỗ dựa duy nhất.

"Dừng tay, người muốn thế nào mới bằng lòng thả nàng, ra điều kiện đi." Hai quả đấm của Chu Lăng siết chặt vang lên răng rắc, cắn răng khắc chế mình bộc phát cơn xúc động.

"Điều kiện? Được, ta muốn đại ca nhị ca ta cải từ hồi sinh, người có thể cho không? Không thể đúng không, vậy ta sẽ dùng tiểu nương tử này để tế vong linh bọn họ. Tuy nói bị Chu đại nhân cấm xuyên qua như hàng hóa, nhưng mà không sao, gia ta không ngại, có thể làm..."

"Câm miệng." Chu Lăng giận dữ, rút mũi tên sau lưng ra, kéo hai mũi tên sáng loáng, nhắm ngay Hồ Tam.

Hồ Tam chuyển động bước chân, núp người sau lưng Tịnh Thực, tay trái nắm chặt cổ áo nàng, tay phải nắm chặt trường kiếm, rêu rao nói: "Đến đây, thử xem tâm khiên của gia như thế nào?"

Gã quơ quơ Tịnh Thực trước người mình, cổ áo của Tịnh Thực bị siết, nghẹn đến sắc mặt tím xanh.

Nhìn thê tử hoa dung thất sắc, Chu Lăng đã hối hận xanh ruột rồi. Sao có thể đối xử thờ ơ với nàng như thế, để nàng một mình tới dâng hương, để nàng chịu đựng thống khổ như thế.

Hồ Tam thấy Chu Lăng không dám động thủ, lại ngông cuồng cười: "Ha ha ha... Tiểu nương tử đừng sợ, đi theo đại gia ta tuyệt đối sẽ tốt hơn nhiều so với tên nam nhân vô dụng kia, sau này sẽ lột sạch nàng treo trên cây, phàm là người qua đường thấy đều có thể còng *, bảo đảm nàng được ngàn người sờ vạ người lấy, hưởng hết tất cả thú vui nam nữ."

Tĩnh Thực bị bức quá nhục nhã, chợt cảm thấy mất hết mặt mũi, cho dù được cứu, cũng không còn thể diện gặp người. Huống chi mình bị gã bắt làm con tin, Chu Lăng không có cách nào ra tay, nếu cứ để bị tặc nhân mang đi, nhất định sau này sẽ sống không bằng chết, không bằng hiện tại chết đi.

Nghĩ vậy, Tĩnh Thực không sợ nữa, chỉ không bỏ được cha nương, muội muội, còn có trượng phu trước mắt, mặc dù bọn họ vẫn chưa yên phòng, nhưng trong lòng y có mình, vậy là đủ rồi.

"Phu quân, sau này chàng phải chăm sóc bản thân thật tốt, thay ta nói một tiếng xin lỗi với cha nương, ta sẽ không để chàng mất thể diện đâu, ta đi đây, bảo trọng." Tĩnh Thực lệ rơi đầy mặt, cuối cùng liếc mắt nhìn trượng phu đang lo lắng, nhắm mắt, dùng sức đưa cổ lên trước, muốn tự vẫn trên thân kiếm.

"Không được." Chu Lăng hô to. Tiếng kêu đó, như sét đánh giữa trời quang, trái tim nổ tung, tâm thần tê liệt. Tiểu nương tử của y, dịu dàng động lòng người, y còn chưa kịp nói câu ta thích nàng, còn chưa kịp làm chuyện thân mật nhất giữa phu thê. Cứ vậy mà người trời cách biệt sao?

Hồ Tam không ngờ tiểu nương tử yếu đuối này cương liệt như thế, không kịp đề phòng kéo bảo kiếm ra.

Đang lúc thanh kiếm rời khỏi cổ, Chu Lăng một phát bắn một mũi tên vào bàn chân Hồ Tam, ghim vào thềm đá. Gã bị đau kêu lên, theo bản năng nghiêng đầu nhìn, đã bị Chu Lăng đoán được vị trí, một mũi tên cắm giữa mi tâm, xuyên qua đầu.

Dường như Hồ Tam không thể tin được một màn xảy ra quá nhanh trước mắt này, giờ tay trái sờ sờ ớn lạnh, chứng thật mình đã trúng tên, nâng tay phải lên, dùng hết sức cuối cùng chém vào Tĩnh Thực.

Sau khi Chu Lăng bắn liên tục hai mũi tên, nhanh chóng nhấc chân chạy lên, Tĩnh Thực nhắm hai mắt ngậy ngốc nhìn thanh kiếm chém tới, không nhìn thấy hết tất thấy, chỉ cảm thấy đầu vai chợt đau đớn, thân thể như một chiếc lá run rẩy bay xuống trong gió thu, rơi xuống bậc thang. Mờ mắt ra thì phát hiện đã nằm trong lòng y.

"Nàng sao rồi?" Chu Lăng ôm nàng thật chặt vào lòng, đôi tay rần rần khẽ run.

Tĩnh Thực ngược mắt nhìn, thấy được thần sắc lo lắng và đau lòng không hề che giấu trong mắt của trượng phu, ở trong lòng y, an toàn rồi, rốt cuộc nàng đã có thể an tâm hôn mê bất tỉnh.

"Chu đại nhân, thi thể phi tặc nên xử trí thế nào?" Có bộ khoái tiến lên hỏi.

"Cắt lấy đầu, thị chúng ở pháp trường một tháng, xác chết vứt cho chó ăn, để gã trọn đời không được siêu sinh." E rằng bầm thây vạn đoạn gã cũng khó giải được mối hận trong lòng Chu Lăng, nhưng hiện tại y không có thời gian tính sổ Hồ Tam, trị thương cho tiểu nương tử quan trọng hơn.

Ôm lấy nữ nhân nhẹ bồng trong lòng, xuống núi thật nhanh, vào xe ngựa, đã lệnh cho phu xe mau đánh xe trở về phủ Quận vương, ngay cả hai nha hoàn đuổi tới cũng không để ý rồi.

Sắc mặt của tiểu nương tử trong lòng tái nhợt, đôi môi cũng mất màu máu, Chu Lăng liếc mắt nhìn thì trong lòng lập tức chùng xuống, đau không thể thờ.

Y tự tay nhẹ nhàng cởi áo khoác ngoài của nàng ra, kiểm tra thương thế trên vai, may quá, chẳng qua chỉ bị thương ở vị trí từ vai phải đến gần cổ, vết thương không quá sâu. Nhưng da nàng mềm mại, máu chảy không ít, đã nhiễm đồ trung y màu trắng, nhìn mà đau lòng.

Chu Lăng lấy kim sang được thường mang theo trên người ra, cẩn mở nắp, nhẹ nhàng kéo y phục, rắc vào vết thương để cầm máu.

"Phu quân... Phu quân..." Tiểu nương tử bị đau, trong lúc hôn mê chậm rãi tỉnh lại, hai tay run rẩy nắm lấy vạt áo trước ngực y.

"Ta ở đây, đừng sợ, Tĩnh Thực, không sao rồi." Y nâng mặt nàng lên, để nàng nhìn y, cũng không dám dùng sức, chỉ sợ kéo miệng vết thương của nàng.

"Phu quân, chàng... Chàng không sao chứ?" Thần trí tiểu nương tử tỉnh táo lại, quan tâm nhìn về phía y.

Đôi môi Chu Lăng run rẩy, không thể nói thành nói. Tiểu nữ nhân bị hoảng sợ lớn như vậy, không hề oán giận, không hề thấy oan ức, câu nói đầu tiên khi tỉnh lại là hỏi y có sao không, nàng đã quên mình bị thương, chỉ nhớ kỹ an nguy của y... Trong mắt Chu Lăng lệ nóng doanh trùng, mím chặt đôi môi nhìn nàng, cúi người hôn lên trán nàng: "Ta không sao, yên tâm đi."

Thân thể Tĩnh Thực khẽ động, thật đau đớn: "Đau..."

Hai giọt nước mắt lớn chùng hạt đậu rơi xuống, nàng quay đầu nhìn vai mình.

Chu Lăng hoảng loạn không biết nên ôm nàng thế nào mới phải, xe ngựa chạy quá gấp, nên đương nhiên sẽ có xóc nảy. Y không dám ôm quá chặt, sợ siết đau nàng, cũng không dám ôm quá lỏng, sợ nàng bị lắc lư.

"Tĩnh Thực, nhịn một chút, sắp đến nhà rồi. Đau lắm hả?" Y không bị thương, nhưng giọng nói run rẩy.

"Đau, lạnh nữa..." Lúc này, nàng chỉ muốn toàn tâm toàn ý dựa vào y, không muốn giả vờ kiên cường hiểu chuyện nữa.

Áo choàng của nàng bị mũi kiếm chém rách, phía trên còn dính vết máu, Chu Lăng dùng chân đá qua một bên, cởi áo khoác da cừu trên người mình xuống, bao bọc thân thể đang run lấy bấy kia, ôm vào.

Nỗi đau suốt nửa mắt đi nàng vẫn còn ở đáy lòng không biến mất, cảm giác thực tế ôm nàng trong lòng thể này khiến y không cách nào nói nên lời, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng. Dịu dàng lắm lắm lời thề son sắt ở bên tai nàng: "Trước kia do ta không tốt, là lỗi của ta, sau này ta sẽ không để một mình nàng đối mặt với chuyện nguy hiểm như vậy nữa, Tịnh Thực, chờ vết thương nàng khỏi hẳn, chúng ta sẽ cùng nhau sống vui vẻ qua ngày, không bao giờ... cãi nhau nữa, ta không bao giờ... giả vờ thanh cao nữa đâu..."

Những ngày qua trong nha môn cũng không bận rộn như vậy, thật ra thì buổi tối y có thể về nhà. Nhưng y cố ý không về, vì muốn nàng nhớ y, nghĩ đến y, hôm nay nàng tặng áo bông, y cố ý không đưa tay nhận lấy.

Giờ phút này, ôm chặt nàng vào lòng, nghe trong miệng nàng tràn ra tiếng rên đau vụn vặt. Khẽ thở dài, trái tim Chu Lăng nhức nhối đến mức sắp vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Dụ phu kế thứ hai mươi

Editor: Gà

Trong chính phòng vàng son lộng lẫy của phủ Quận vương, vương phi Thôi thị và nhị thái thái Cận thị đang uống trà nói chuyện phiếm, bất chợt một tiểu nha hoàn đi vào bẩm báo: "Mới vừa rồi Tam gia ôm Tam phu nhân vội vã đi vào Lan Hình uyển, nghe nói hình như phu nhân bị thương ở chùa Tây."

Hai người đều sửng sốt, Cận thị do dự nói: "Có cần tới xem thử không?"

Trong đầu Quận vương phi thoáng qua cảnh tượng hôm qua hai phu thê kia tạ ơn trước mặt Hoàng thượng, hơn nữa Thái hậu còn ban cho khóa Trường mệnh, đây không phải là làm nhục Chu Đăng thành thân hai năm mà vẫn không có con sao?

"Cho dù có chuyện, cũng nên là bọn nó tới hỏi thăm với trưởng bối trước, chứ không phải chúng ta vội vàng qua đó. Chờ xem, nếu lão Tam hiểu chuyện, nên tới phòng chính bẩm rõ ngọn nguồn với trưởng bối trước." Quận Vương phi ngấm ngón tay son đỏ thán nhiên nói.

Giờ phút này Chu Lăng đâu còn thời gian đến thăm với trưởng bối, ôm Tịnh Thực sải bước vào cửa, Chử Bình đã dẫn đại phu chờ ở cửa Lan Hình uyển. Chu Lăng sai người đốt Địa Long tới mức nóng nhất, bảo đám nha hoàn vội vàng đi đun nước nóng. Lão đại phu cẩn thận chắn mạch, nói: "Chỉ bị kinh sợ, mạch tượng không yên, không có gì đáng lo ngại. Ninh thuốc giải thần uống vào, ngủ một giấc thì sẽ không sao. Chẳng qua vết thương trên người..."

Vết thương trên vai, máu tươi nhỏ xuống, nhiễm đồ nửa bên váy.

"Trên người chẳng qua chỉ bị thương ngoài da, ta đã xem xét, xin phiền đại phu khai thuốc đi. Rửa sạch bằng gạc, một lát ta tự mình rửa vết thương cho nương tử." Chu Lăng trầm giọng nói.

Chử Bình dẫn theo đại phu ra ngoài hốt thuốc, trong nhà chỉ còn lại hai phu thê.

"Tịnh Thực, vết thương của nàng cần được rửa sạch, nhanh chóng băng bó kỹ mới có thể khôi phục được. Vậy ta giúp nàng lau sạch, nàng kiên nhẫn chịu đau một chút." Chu Lăng nắm tay nàng, chậm rãi xoa.

Hai tiểu nha hoàn bưng nước ấm tới, trước tiên Chu Lăng rửa sạch tay ở một chậu khác, tìm ra kim sang được trân quý thượng đẳng của bản thân. Mới thấm ướt băng gạc, lệnh cho những người không có nhiệm vụ đi ra ngoài, đóng kỹ các cửa, bảo vệ viện, không được cho ai vào.

Tịnh Thực tựa vào giường quý phi, chưa tỉnh hẳn, thấy y cầm vải ướt tới, muốn thoát xiêm y của mình, mới chợt phản ứng kịp, rửa sạch vết thương không phải cần cởi y phục khỏi người sao, vậy phải đối mặt thế nào... Nhất thời thẹn thùng đỏ mặt, cúi đầu nói: "Ta tự mình làm được mà."

"Nói bậy, sao lau một mình được?" Chu Lăng nhẹ trách một tiếng, cởi cái áo nhỏ của nàng.

Bên trong là trung y màu trắng, cũng đã bị máu tươi nhuộm thành nhiều đóa hồng mai, con người Chu Lăng nhũn thật chặt, ngón tay khẽ run.

"Phu nhân, phu nhân sao rồi?" Hai nha hoàn chạy vào, thờ hồng hộc muốn xông tới.

"Ở bên ngoài trông chừng, không ai được vào." Chu Lăng ném ra cửa một câu, bên ngoài lập tức yên tĩnh.

Tịnh Thực nghe được giọng quen thuộc của hai nha hoàn, vui mừng trong bụng, như bắt được cây cỏ cứu mạng: "Bảo các nàng tới lau cho ta đi."

Chu Lăng quỳ một gối xuống trước giường quý phi, cầm tay nàng: "Tịnh Thực, ta biết nàng không quen, nhưng một ngày nào đó chúng ta sẽ còn thân mật hơn thế này, hôm nay, bất luận thế nào ta cũng sẽ không đối người khác làm. Nhất định phải băng bó cho nàng, ta mới yên tâm."

Tĩnh Thực thấy ánh mắt y kiên định, biết không thay đổi được chủ ý của y, chỉ đành phải rũ mắt cam chịu.

Cởi trung y ra, bên trong là áo lót thêu hoa mẫu đơn hồng thắm. Nhưng trên vai có một mảng đỏ rực, còn chói mắt hơn so với hoa mẫu đơn hồng diễm.

"Vết máu đã kết vảy, lúc cởi ra sẽ hơi đau, nếu nàng đau thì nói ra, ta sẽ nhẹ một chút." Chu Lăng cẩn thận giúp nàng cởi trung y, cởi dây áo.

"Hơ..." Dây áo mài vào vết thương, Tĩnh Thực đau hít sâu một hơi.

"Đau không? Ta thấm ướt trước, chút nữa sẽ dễ dàng lấy ra hơn." Chu Lăng không rảnh nhìn làn da trắng nõn như ngọc sau lưng nàng, cũng không chú ý đến sợi dây màu đỏ vắt ngang eo quyến rũ thế nào, chỉ nghiêm túc giúp nàng rửa sạch vết thương, rồi thoa kim sang được thượng đẳng lên, dùng băng gạc cẩn thận quấn chặt.

Bắt chốt dây áo lót rơi xuống, Tĩnh Thực chỉ đành phải dùng tay trái che vị trí ngực phải, mới có thể giữ được nơi quan trọng không thất thủ.

Chu Lăng vô cùng nghiêm túc băng bó kỹ vết thương, mới rửa băng gạc một chút, lau vết máu trên người cho nàng. Dọc theo xương quai xanh đi xuống, có ba vết máu đáng sợ, y lau vô cùng nhẹ, sợ dùng sức sẽ kéo vết thương trên vai.

Tĩnh Thực cúi đầu nhìn bàn tay cầm băng gạc mỏng nhỏ lau từng ly từng tý trước ngực mình, thỉnh thoảng da thịt chạm vào nhau, hơi ngứa.

Dần dần, cái ngứa lần át cái đau, bởi vì tay y đã trượt đến chỗ đồi nhô lên. Nghiêm túc lau dọc theo ba vết máu kia, lúc ấy nàng từ trên cao rơi xuống, thân thể nhào tới trước, dĩ nhiên máu tươi sẽ chảy tới trước ngực một chút, nhỏ vào áo lót.

Tĩnh Thực nhìn hướng vết máu chảy về, biết rõ bên dưới lớp áo lót là quang cảnh thế nào, trên mặt ửng hồng.

Nhưng Chu Lăng nghiêm túc không có thời gian suy nghĩ những thứ 'nhàn rỗi' này, chỉ lúc gặp phải vật cản, không khách khí kéo tay nhỏ và áo lót xuống, còn khẽ trách một câu: "Đừng cản trở."

Tĩnh Thực đã không dám nhìn, trừ nhắm mắt lại giả chết, nàng không biết mình còn có thể làm gì.

Hồ hấp của Chu Lăng hơi chậm lại, giờ mới hiểu được nàng đang che cái gì.

Đẹp như thế, chói mắt như vậy, như nắng ấm trong ngày đông. Sáng choang bắn vào mắt, ánh mặt trời nhỏ hồng nhạt thật quyến rũ.

Cổ họng chuyển động, Chu Lăng ngưng thở, nhúng băng gạc vào nước nóng. Khi băng gạc sạch sẽ nóng hổi lau lên vết máu thì tay cũng không nén được run rẩy, lòng bàn tay không ngừng ma sát với nụ hoa của nàng, loại cảm giác này... Nói không rõ là khó chịu hay sáng khoái.

Ánh mắt của y như bị khóa ở đó, muốn chuyển cũng không chuyển được, trên tay nhẹ nhàng cọ qua cọ lại, di chuyển vòng xung quanh. Nhìn kỹ trên đỉnh, quả nhiên cũng dính máu, vết máu có màu đỏ sẫm, bên trái chính là màu hồng.

Vì có máu, nên nghiêm túc lau, y cầm băng gạc lau thật cẩn thận, tựa như đang lau một món trân bảo có giá trị liên thành, chỉ sợ vỡ vụn, trầy xước.

Tĩnh Thực vốn cần môi chịu đựng, nhưng hết lần này tới lần khác y không chịu dừng, sao nàng có thể chịu nổi. Địa Long đốt nóng, lại bị y ma sát làm thân thể nóng lên, Tĩnh Thực cảm giác bản thân đang khẽ run, nhưng nàng không dám nói nóng.

"Phu quân, lạnh..." Nàng run giọng nói.

"À, xong ngay đây." Chu Lăng như vừa tỉnh mộng, tự trách thật sâu, tiểu nương tử vẫn đang rất lạnh, sao lại bị mê văng đầu thế chứ?

Y nhanh chóng lau phía trước, rồi lau sạch vãi vết máu sau lưng, tìm trung y sạch sẽ mặc vào cho nàng. Đỡ nàng ngồi ở bên giường, chậm rãi nằm xuống.

"Đắp kín chắn. Cần ta làm ấm chắn cho nàng không?" Chu Lăng cẩn thận chỉnh góc chắn cho nàng, vẫn chưa yên tâm, hỏi.

"Không cần, Địa Long đốt nóng rồi, trên giường không lạnh." Tĩnh Thực đỏ mặt nói.

"Yên tâm đi, vết thương không nặng, rất nhanh sẽ khỏi." Chu Lăng dịu dàng nhìn nàng.

"Vậy... có để lại sẹo không?" Tĩnh Thực thật cẩn thận hỏi.

"Không đâu, đây là kim sang được thượng đẳng, ngày thường ta còn không dám dùng đấy."

Tiểu nương tử vẫn chưa yên tâm: "Nhưng lỡ như... lỡ như để lại..."

"Vết thương trên vai, cho dù để lại sẹo, người khác cũng không thấy được, không cần lo lắng." Hôm nay tính khí Chu Lăng tốt lạ thường, kiên nhẫn giải thích.

"Người khác không thấy, nhưng... chàng có thể nhìn thấy mà." Tiểu nương tử ngượng ngùng rũ mi mắt xuống.

Hóa ra sợ y sẽ ghét bỏ, suýt nữa Chu Lăng đã bật cười, tâm trạng lo lắng đã thông thoáng hơn rất nhiều, cúi người hôn vào môi nàng, thỏa mãn ước

nguyện, ngậm hai bờ môi anh đào, nhẹ giọng nói: "Da nương tử trắng như ngọc, nếu thật sự lưu lại một vết sẹo trắng nhạt, chẳng phải sẽ tăng thêm thích thú sao. Bất luận lưu hay không lưu, vì phu cũng thích. Chờ vết thương của nàng lành, chúng ta sẽ viên phòng nhé."

Y không cho nàng cơ hội cự tuyệt, lưỡi dính vào hơi thở mùi đàn hương từ miệng, mút hết ngọt ngào thuộc về y. Sau sóng to gió lớn, yên tĩnh nằm trên giường, hai người răng môi quấn quít, khó thể chia lìa. Y vẫn nhớ kỹ vết thương của nàng, mạnh mẽ hôn nhưng không mất đi vẻ dịu dàng.

Nàng đắm chìm trong sủng ái của trượng phu, quên mất đau đớn trên vai, chỉ nhiệt tình hưởng thụ ấm áp và ngọt ngào trong lòng y.

Hôn đến khi nàng thở gấp, Chu Lăng không thể không thu tay lại, dù sao hôm nay không phải ngày có thể buông thả. Tịnh Thục lại to gan, biết giờ phút này y đang đau lòng, nhất định sẽ không tức giận, mới dám trút ra hết nỗi buồn bực tức giận của mình nhiều ngày qua: "Nhưng mà, đêm động phòng đó phu quân đã nói cả đời sẽ không chạm vào ta."

Chu Lăng đầu đầy hắc tuyến cúi đầu nhìn nàng, tiểu nương tử đang giường mất nhìn, bĩu môi môi bị hôn đỏ thắm, không bỏ qua cho y.

"Ha ha!" Y cười khan hai tiếng, áy náy gãi đầu, trong lòng tiểu nương tử vẫn kim nén bực bội đây. Hôm nay để nàng xả ra ngoài cũng tốt, tránh cho nén thành bệnh. Không còn con giận không đầu này, sau này chẳng phải sẽ càng thêm ngọt ngào sao. Đại trượng phu có được giận được [1], không phải chỉ là nhànỗi thôi à.

[1] có được giận được: tức là biết ứng phó thích hợp với tình hình cụ thể.

"Nương tử, hôm đó vì phu đã sai rồi, vốn tưởng rằng nàng vì quyền thế của phủ Quận vương mới vào cửa, kết cánh với Trường công chúa, Quận vương phi bắt nạt ta. Hôm nay mới biết, nàng là lễ vật tốt nhất trời cao ban cho ta. Cả đời này, ta muốn thật lòng ở bên nàng, bạc đầu chẳng xa nhau." Nói xong, lại cúi đầu nhẹ nhàng hôn nàng, ngước mắt mỉm cười đợi nàng trả lời.

Khóe môi Tịnh Thục nhếch lên, không kiềm được nở nụ cười. Lại cố ý, không đáp lại lời y.

Chu Lăng cười ha hả, cầm tay trái của nàng, đặt bên môi khẽ hôn lên mỗi một ngón tay, ánh mắt lại nóng bỏng nhìn nàng.

Cuối cùng, khi y ngậm ngón út không rời môi, Tịnh Thục không nhịn được, nhẹ nói: "Nguyên đắc nhất tâm nhân, bạch thủ bất tương ly [2]."

[2] Nguyên đắc nhất tâm nhân, bạch thủ bất tương ly: Chỉ mong có được trái tim một người, đến bạc đầu cũng không chia lìa.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Dụ phu kế thứ hai mươi một

Editor: Gà - LQĐ

Gần trưa, còn chưa thấy Chu Lăng qua báo tin, Quận vương phi cười lạnh: "Cưới thì từ rồi, nhưng lại càng không biết lễ tiết."

Cận thị há miệng, muốn nói lại thôi. Chỉ thấy tiểu nha hoàn hoảng loạn đi vào bẩm báo: "Bẩm vương phi, Cửu vương phi tới, đi thẳng đến Lan Hinh uyển."

Thôi thị cũng không ngồi yên nữa, từ trên ghế đứng lên, đáy lòng có chút hồng bết. Cận thị thấy thời điểm không sai biệt lắm, mới nói: "Đã vậy, xem ra thương thế nặng hơn rồi, không bằng chúng ta cũng qua xem một chút đi."

Quận Vương phi cũng là người thông minh, vội vàng xuống lưng lừa, kiêu căng gật đầu.

Bên trong phòng ngủ Lan Hinh uyển, Cửu vương phi nắm tay nhỏ của Tịnh Thục, đang tha thiết dăn dò, thấy Quận Vương phi và Cận thị đi vào, nhàn nhạt quét các nàng một cái, sắc mặt không vui.

"Tiểu cửu mẫu." Hai người đồng loạt hành lễ với Cửu vương phi.

Bản về tuổi, ba người không hơn kém nhau bao nhiêu, những năm qua Cửu vương phi được Cửu vương sủng ái, không tức giận mấy chuyện không đầu, nên trên khuôn mặt có vẻ trẻ tuổi hơn, chẳng qua bối phận ở đó, lễ này bà đáng được nhận.

Tịnh Thục muốn đứng dậy làm lễ ra mắt, bị Cửu vương phi đè lại: "Con bị thương, không cần giữ lễ tiết, hôm nay bất kể là ai tới, cũng nằm đừng động."

Trên mặt Quận vương phi thoáng qua vẻ lúng túng, quét mắt một vòng nhìn Chu Lăng đang lạnh mặt đứng bên cạnh, không nóng không lạnh nói: "Tam nương tử bị thương, sao lão Tam nương tới nói một tiếng với trưởng bối thế? Người hiểu chuyện, nói người không kịp thời bẩm báo, không hiểu còn tưởng rằng ta lạnh nhạt các người."

Tĩnh tình Cửu vương phi hiền hoà, luôn không so đo với bà ta, hôm nay trong lòng tức giận, dĩ nhiên trầm mặt: "Quận vương phi nói vậy là có ý gì? Vậy ý

nói ta hiểu chuyện hay hồ đồ?"

"Ồi! Tiểu cửu mẫu, làm sao ta dám nói ngài như thế, lão Tam không nói chuyện bị thương, chúng ta cũng không biết. Ta muốn dặn dò hần sau này nên làm thế nào thôi." Thôi thị cười nói.

"Ta có một chuyện không rõ, còn muốn thỉnh giáo Quận vương phi." Cửu vương phi lạnh lùng nói.

Cửu vương phi rất ít khi nói chuyện như vậy, Thôi thị hơi sợ, vội vàng ăn nói khép nép: "Tiểu cửu mẫu nói quá lời, ngài có lời gì chỉ cần dạy bảo."

"Phủ Quận vương này lớn như vậy sợ rằng có ít nhất 300 thị vệ nữ, thiếu phu nhân ra cửa vậy mà không có một gã hộ vệ theo trông chừng, không biết Quận Vương phi sắp xếp bọn họ thế nào."

"Việc này... Hộ vệ là việc Vương gia tự mình trông nom, ta là một nữ tỳ, sao có thể sai bảo hộ vệ?"

"Cửu vương đến." Trong sân có người cao giọng báo, khỏe mỗi Quận vương phi co quắp, nuốt mạnh xuống một hơi. Nhanh vậy đã chạy đến làm chỗ dựa cho nương tử rồi, dường như nếu ông không ở đây, người khác sẽ ăn mất thế tử của mình vậy. Đáng hận cho Chu Thiêm, trạng phu của mình, sao lại không có nửa điểm giác ngộ như Cửu vương vậy.

Diễn Quận vương phụng bồi Cửu vương đến, đương nhiên không thể vào phòng ngủ, chỉ ngồi ở bên ngoài khách sảnh uống trà. Chu Lăng vội vàng ra ngoài hỏi thăm: "Là một tên tội phạm chạy trốn trong vụ án tháp Lưu Ly bắt Tịnh Thực, cũng may chỉ bị một vết thương nhẹ trên vai, vết thương không sâu, rất nhanh có thể tốt lên."

Chu Thiêm gật đầu: "Ừ, sau này không nên để con bé một mình ra cửa, con phải đi cùng, mang theo nhiều người một chút, đề phòng bất trắc."

Chu Lăng gật đầu, cất giọng báo Thái Mặc đi gọi nữ đầu bếp tới đây. Thái Mặc hận nữ đầu bếp này nghiêng rãnh, trong phủ vốn đã khẩu trừ chi tiêu của Lan Hinh uyển, đến tay tặc bà nương này lại bị lột hết một lớp da, bình thường cơm cũng không chịu ăn. Chỉ vì cô cô bà ta là Bàng ma ma được Quận vương phi yêu thích, nên cố ý làm chuyện xấu khi dễ Tam gia.

Nữ đầu bếp chưa từng bị chủ tử thông truyền, lại kiêm hôm nay Vương gia cũng tới viện này, trong lòng có hơi thấp thỏm. Cười dò xét nói: "Cô nương có thể nói cho ta biết trước chuyện gì không, các chủ tử gọi ta là muốn làm gì vậy?"

Thái Mặc nhìn dáng vẻ có tật gậy mình của bà ta, hận không thể phun ra, hừ một tiếng nói: "Có câu, thiện hữu thiện báo, không phải không báo mà do chưa tới lúc. Hôm nay không những Vương gia ở đây, Cửu vương và Cửu vương phi cũng tới, một lát ngươi tốt nhất nên chủ động thẳng thắn, nếu không... Hừ!"

Thái Mặc phát tay áo rồi đi, trong lòng nữ đầu bếp đập thình thịch. Vào cửa đã thấy Vương gia ngồi ngay ngắn trên ghế, bên cạnh còn có một vị đại nhân vật mặc áo măng bào màu tím đang ngồi, có thể chính là Cửu vương, sắc mặt của ông còn lạnh hơn, đáng sợ hơn. Rồi nhìn Chu Lăng đang đứng chấp tay, rõ ràng là thể trận Tam đường hội thắm, nữ đầu bếp chưa từng thấy qua trận nào lớn như vậy, bị dọa sợ đến chân mềm nhũn, bộp một tiếng quỵ xuống đất.

"Vương gia, Vương gia tha mạng, tiểu nhân... Quả thật tiểu nhân đã khẩu trừ chi tiêu của Tam gia, nhưng mà, là phòng bếp phân phối nguyên liệu không đầy đủ, không có thịt dĩ nhiên sẽ không làm được món thịt. Tam phu nhân dùng đồ cưới của mình đi mua, do nàng tự nguyện, không liên quan gì đến ta. Tam gia, ba..." Bà ta ngẩng đầu nhìn sắc mặt Chu Thiêm, bị dọa sợ đến há to miệng, không nói nổi một câu.

Mắt hổ của Chu Thiêm tròn tròn, nổi gân xanh, vịn tay ghế chậm rãi đứng lên, tiến gần hai bước: "Ngươi nói gì? Bỏn vương không biết, trong phủ Quận vương này còn có người dám can đảm khẩu trừ chi tiêu của con ta, ngay cả món thịt cũng phải do con dâu dùng tiền hồi môn đi mua? Đây quả thực là chuyện buồn cười bậc nhất."

Chu Thiêm đá một cước, nữ đầu bếp lăn hai vòng, ôm lấy cánh cửa: "Vương gia, Vương gia tha mạng, chẳng qua tiểu nhân chỉ phụng mệnh làm việc, tiểu nhân không dám thất lễ với Tam gia."

"Phụng mệnh? Ngươi phụng mệnh của ai?" Chu Thiêm giận không kềm được nhìn về cửa phòng ngủ, bên trong giọng Thôi thị đã tắt ngấm, yên tĩnh như chết. "Thôi thị, ngươi rút ra đây cho ta."

Thôi thị bị dọa sợ đến mức run lên, khăn trên tay rơi xuống đất, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Cửu vương phi, run giọng nói: "Không phải là ta... Ta không có..."

"Đây là việc nhà của ngươi, ta không quản." Cửu vương phi thân nhiên đáp.

Thôi thị nâng chân đang run rẩy lên đi ra ngoài, Tịnh Thực giãy dụa muốn cùng đi ra ngoài khuyên nhủ, nhưng bị Cửu vương phi đè xuống. "Chuyện giữa cha mẹ chồng, để bọn họ giải quyết đi, con không cần ra ngoài."

Thôi thị chậm rãi từ trong phòng lết ra ngoài, cứng cổ nói: "Vương gia, ta không thẹn với lòng, không sai bảo người cố ý khẩu trừ ai, chèn ép ai cả."

Chu Thiêm giận quá hóa cười: "A, khá lắm khẩu khí thật nghĩa chính từ nghiêm, ừ, ngươi không cần cố ý sai bảo, những thứ cầu nô tài quen nhìn sắc mặt tất nhiên sẽ tự đi làm. Ta biết ngươi không thích A Lăng, bởi vì nó không phải là máu mủ của ngươi. Nhưng Bỏn vương thật sự không ngờ, ngươi hẹp hòi đến mức này đấy. A Lăng nó vốn đã không có nương, ngươi không quan tâm thì thôi, nhưng vẫn ngầm cho phép dung túng bọn hạ nhân ti tiện ra tay. Điều phụ như thế, ngược đãi con riêng, lòng dạ ác độc, không biết hối cải, không xứng làm một gia chủ mẫu."

Từ trước đến nay Chu Thiêm không hỏi qua việc trong nhà, cho nên Thôi thị mới cả gan làm loạn, ở trước mặt các nô tài sai đâu đánh đó. Hôm nay bị Chu Thiêm xả cho một trận, nuốt không trôi con tức này, thở phì phò níu lấy tay áo ông, nói: "Vương gia nói gì vậy, muốn hưu ta phải không? Ta vất vả lo liệu việc nhà, sinh con dưỡng cái cho ông, hôm nay hoa tàn ít bướm thì phải chịu bội tình bạc nghĩa sao? Ta không phát hiện Lan Hinh uyển gặp khó khăn, không phải Vương gia cũng không phát hiện ra sao, mỗi ngày chuyện lớn chuyện nhỏ nhiều như vậy, làm sao ta có thể nhìn rõ mọi việc được?"

Chu Thiêm vung tay áo, Thôi thị ngã xuống đất. Cừu vương lạnh nhạt nhìn lướt qua, tiếp tục uống trà.

Chu Thiêm nặng nề thở dài: "Thôi đi, người đang làm trời đang nhìn, người chờ gặp báo ứng đi. Không nên làm phiền chỗ ở của nhi tử nữa, kể từ hôm nay, tổng quản Lan Hinh uyển chính là Diệp ngũ nương, đổi lại hết hạ nhân, sau này nếu biết A Lăng chịu oan mà không báo Bôn vương, cũng bị đánh 100 hèo, đuổi ra khỏi phủ. Người đầu, kéo nữ đầu bếp này xuống đánh, để Thạch Tam nương tìm nữ đầu bếp mới tới đây."

Diệp ngũ nương là nữ nhi của bà vú Chu Thiêm, địa vị trong phủ rất cao. Bà là người có tính tình mạnh mẽ vang dội, lập tức chọn mười mấy nô tỳ thay thế cho người của Lan Hinh uyển, lại tìm nữ đầu bếp mới, vội vàng nấu lửa nấu cơm.

Tiếng huyền não phía ngoài rốt cục dần dần tàn đi, trong nhà chỉ còn lại đôi phu thê.

"Đói bụng không? Ăn một khối quế hoa cao trước để lót dạ." Chu Lăng bưng một đĩa bánh tinh xảo tới, cẩn thận đỡ Tịnh Thục ngồi dậy, lót một cái gối phía sau lưng nàng.

"Vừa rồi, làm ta sợ muốn chết." Tịnh Thục muốn đưa tay ra đón, lại bị y đè cổ tay lại.

"Đừng động, sẽ kéo vết thương, ta dứt nàng ăn." Ngón tay thon dài của Chu Lăng bóc một khối quế hoa cao lên, dịu dàng đưa đến bên miệng nàng. "Vừa rồi ta gọi nữ đầu bếp đó tới chỉ vì muốn dặn dò bà ta, làm cho nàng món gì ngon, ai ngờ bà ta có tật giật mình, tự khai ra hết."

Tịnh Thục chưa bao giờ được nam nhân dứt ăn, thấy y dứt vô cùng nghiêm túc, không thể làm gì khác hơn đành mở đôi môi nhỏ nhắn, nhẹ nhàng cắn một cái. Lập tức cảm thấy, trên mặt thật nóng.

Tiểu nương tử lại đỏ mặt, Chu Lăng thấy buồn cười: "Ăn mà còn thẹn thùng như vậy, thương thế của nàng dường tốt phải hơn nửa tháng, chẳng phải ngày ngày đều sẽ đỏ mặt tai nóng à."

Tịnh Thục ngượng ngùng chớp mắt vài cái, đưa cái lưỡi phấn nộn ra liếm mảnh vụn ở khóe môi, nhẹ giọng nói: "Tự ta có thể, chàng không cần đến nha môn sao?"

"Chăm sóc nàng chính là công vụ quan trọng nhất, còn đến nha môn làm gì." Chu Lăng lấy thêm một miếng nữa cho nàng ăn.

Quế hoa cao hơi khô, Tịnh Thục theo bản năng liếc mắt nhìn chén trà trên bàn, Chu Lăng lập tức chú ý, để cái đĩa xuống, rót một chén nước trà ấm tới.

Tịnh Thục nhìn không được xùy một tiếng bật cười, nam nhân trước mặt khom người, đang cầm cái ly chọt đỏ mặt lên, cả giận nói: "Cười gì mà cười? Không được cười, uống nhanh đi."

Y đưa chén tới môi nàng, từ từ dứt hai hớp, mới đặt chén trà xuống tiếp tục dứt nàng ăn quế hoa cao.

Tịnh Thục cắn một miếng nhỏ, ngậm trong miệng, nhìn y cười. Lang quân lạnh cứng của ban đầu, mấy ngày trước không thấy vẻ tươi cười, còn tưởng rằng y không biết cười đây. Không ma ma nhất định không ngờ, gần một tháng, y đã biến thành một nam nhân tốt thân cận sùng ái thế tử. Cẩn thận nghĩ lại, đã biết đại kế dụ phu đi đúng hướng rồi.

Chu Lăng bị nàng cười đến hơi không chịu nổi, tiến tới liếm khóe môi bên trái của nàng: "Nhìn nàng kia, ăn còn dính đầy mặt."

Chiều này quả nhiên cao tay, tiểu nương tử cúi đầu không dám nhìn y nữa, Chu Lăng cười ha ha.

Tịnh Thục nuốt miếng bánh xuống, đột nhiên hiểu ra, sáng giọng: "Chàng xấu lắm, trên mặt người ta rõ ràng không có, chàng cố ý."

Chu Lăng đưa mặt tới gần muốn liếm mép bên phải: "Không tin? Ta ăn một miếng cho nàng xem nhé."

Tịnh Thục xoay người tránh đi, đụng đến vết thương, đau nhứu mày.

Chu Lăng lập tức dừng động tác, ngồi bên cạnh nhẹ nhàng ôm lấy nàng: "Không đùa nữa, dường thương quan trọng hơn, chờ chúng ta sau này, sẽ là những tháng ngày thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20• Du như kẻ thứ hai mươi hai

Chương 27. Bុ ́p phu ́c thu ́c hai mươi hai

Editor: Gà - LQĐ

Ba ngày, Chu Lăng không đến nha môn, ở nhà cẩn thận chăm sóc tiểu nương tử.

Ăn cơm không cho nàng cầm đũa, uống nước không cho nàng chạm vào cốc, hận không thể ngay cả tiểu tiện cũng ôm nàng đi. Tịnh Thục vừa ngọt ngào vừa không biết làm thế nào, cô gắng hết sức mới khuyên được y đến nha môn.

Nháy mắt đã tới rằm 15, buổi sáng mở mắt ra, Tịnh Thục buồn bã ní non một câu: "Hôm nay là Tết Nguyên Tiêu rồi đó."

Chu Lăng chống đầu lên, buồn cười nhìn nàng: "Thế nào, vẫn muốn đi xem hoa đăng sao?"

"Vết thương đã kết vảy, không sao nữa rồi."

"Cho ta xem thử." Chu Lăng nói xong đã đưa tay qua kéo cổ áo nàng.

Tịnh Thục vội vàng túm chặt cổ áo: "Đừng..."

Kể từ khi đổi thuốc, sau khi phát hiện vết thương đã kết vảy, tiểu nương tử không chịu cho y nhìn nữa. Chu Lăng không dám dùng sức, chỉ có thể chiều theo nàng, dụ dỗ nàng: "Ngoan đi, cho ta xem thử nó khôi phục thế nào rồi."

"Không muốn."

"Vậy nàng nói xem tại sao không cho ta xem?" Chu Lăng không hiểu.

"Bởi vì... Xấu lắm." Bản thân tiểu nương tử cũng không dám nhìn, nói màu vết máu đỏ sậm, cứ như một con rết to nằm trên bờ vai.

Chu Lăng yên lặng trong chốc lát, bỗng nhiên đứng dậy mặc y phục, không cưỡng ép nữa.

Tịnh Thục hơi luống cuống, những ngày qua y vẫn dụ dỗ nàng, sủng ái nàng, nàng muốn gì được đó, đôi khi bản thân cũng cảm thấy không chân thật. Hiện tại y ra vẻ lạnh nhạt thế này như lại trở về lúc trước, khiến nàng tâm kinh đảm hàn [1].

[1] tâm kinh đảm hàn: cực kỳ kinh hãi.

"Chàng... Tức giận?" Nàng núp trong chăn, ánh mắt đuổi theo bóng dáng y.

"Trong mắt nàng, ta chính là một nam nhân không tim không phổi, chỉ ham mê sắc đẹp sao?" Chu Lăng buộc đai lưng, chải tóc thật nhanh, sắp ra cửa.

"Ta không phải... Không phải có ý này, phu quân... Phu..." Trơ mắt nhìn y sai bước ra ngoài, trong lòng Tịnh Thục lạnh dần.

Tiểu nương tử cô đơn chớp đôi mắt to, bắt lực nằm trên giường, thất thần nhìn gối đầu của y.

Mặc dù mấy ngày qua y dịu dàng săn sóc bao nhiêu, nhưng quả là y vẫn còn tính nóng nảy của nam nhân.

Trong lúc đang khổ sở, trước mắt có bóng người lướt qua, chân bông mềm mại bên người lún xuống một chút. "Cho ta xem đi mà, ta mới vừa hơ tay cho nóng rồi." Y chớp đôi mắt sáng rực, xoa tay quay lại.

Tịnh Thục sững sốt, không biết nên khóc hay nên cười, lúc ngẩng ra Chu Lăng đã kéo chăn xuống, ngón tay tháo thắt lưng, cởi nửa một bên áo ra.

"A..." Đột nhiên xuất hiện ánh sáng khiến tiểu nương tử theo bản năng kéo cao chăn che hai khối bạch ngọc trước ngực đã khoan khoái nhẩy ra ngoài.

Chu Lăng chỉ tập trung nhìn chăm chăm vết thương, cẩn thận kiểm tra từ trên xuống dưới: "Vết thương đã đỡ hơn rồi, vết máu đã khô, không bị nhiễm trùng sinh mủ. Cứ như vậy, cuối tháng có thể tự động tróc ra rồi. Nàng không được vì nóng lòng, mà tự lấy tay gỡ ra, biết không?"

Nhìn dáng vẻ y vô cùng nghiêm túc, Tịnh Thục cảm thấy vừa đáng yêu vừa buồn cười, khẽ gật đầu: "Biết, ta không phải là tiểu hài tử."

Tiểu nương tử ngoan ngoãn nghe lời, Chu Lăng càng nhìn càng vui mắt, cúi người hôn lên môi nàng, lúc đứng dậy bàn tay vô tình hay cố ý trượt đến trước ngực bóp một cái: "Còn giấu? Không phải chưa từng thấy qua mà."

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịnh Thục dâng lên hai rặng mây hồng, kéo chăn che kín đầu, nhỏ giọng nói: "Chàng hư quá."

Đại cô nương yêu kiều xinh xắn, như cánh hoa tươi mon mọn, sao tâm y có thể bình lặng như nước được. Tay đè chặt chăn, cúi đầu nói bên tai nàng: "Đầu tháng hai khí trời ẩm áp lên, ta sẽ dẫn nàng đến mộ của mẫu thân, sau đó... sinh một đứa cháu cho bà. Đến lúc đó, chỗ này của nàng không phải sẽ là của ta sao?" Một câu cuối vô cùng mập mờ, lời còn chưa dứt, đã ngậm vành tai khéo léo mượt mà liếm một chút.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịnh Thục ửng hồng, ánh mắt như nước, lông mi thật dài rũ xuống, không dám nhìn y. Dáng vẻ thẹn thùng xấu hổ hấp dẫn bao nhiêu, thân thể Chu Lăng bỗng dưng dựng thẳng lên, gãi gãi tay nàng rồi đặt xuống, để lại một câu: "Buổi tối ta sẽ về."

Sau đó chạy trốn chết rồi.

Tiểu nương tử mím môi nhỏ nhắn nhắm mắt lại trong chốc lát, mới chậm rãi ngồi dậy. Y muốn dẫn nàng đến mộ phần, chứng tỏ từ đáy lòng đã tiếp nhận nàng, muốn nàng đi lay bà mẫu đã qua đời. Chính thức trở thành thê tử của Chu Lăng.

Hoàng hôn, Chu Lăng mặc quan phục màu xanh trở về. Sau khi thay y phục, cùng ăn bữa tối với nàng. Kể từ sau khi đổi nữ đầu bếp, món ăn rực rỡ hẳn lên, chay mặn phối hợp, đủ sắc hương vị, bọn hạ nhân trong phủ không còn có dám lạnh nhạt Tam gia và Tam phu nhân nữa. Tịnh Thục bị thương, không cần phải đến phòng chính thỉnh an, cuộc sống mỗi ngày của đôi phu thê trẻ rất an tĩnh ấm áp.

Ăn cơm xong, Chu Lăng tự tay giúp Tịnh Thục mặc áo khoác da chồn, cũng tự mình mặc áo khoác lông chồn, dắt tay nàng ra cửa.

"Thật sự có thể đi xem ư? Sẽ không đông chứ?" Đôi mắt của Tịnh Thục sáng lấp lánh, vừa mong đợi vừa hồi hộp.

"Dĩ nhiên sẽ đông, hằng năm đi dạo xong hội Hoa Đăng trở về, sẽ bị chen lấn đến mức tắt thở." Chu Lăng lạnh nhạt nói.

Tịnh Thục dừng bước: "Vậy làm sao bây giờ? Lỡ như vết thương bị chen lấn rồi nứt ra thì sao."

Chu Lăng quay đầu lại nheo mắt nhìn nàng: "Yên tâm đi, không phải đã có nam nhân của nàng ở đây sao."

Tiểu nương tử vẫn có chút không yên lòng, sợ hãi theo sát y đi về phía trước, lại phát hiện không phải xuất phủ từ tiền viện, mà là đi từ hướng hậu hoa viên. Đi tới bên cạnh một tòa tiểu lâu mái cong cao ba tầng, Chu Lăng dừng bước, Tịnh Thục ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên tấm bảng viết ba chữ to Tàng Thư Các.

"Ta ôm nàng lên, đừng sợ." Cánh tay rắn chắc của Chu Lăng vòng chặt quanh eo nàng, âm thầm ngưng thần, mũi chân nhẹ nhàng nhún xuống mặt đất, thân thể bay lên trời, dọc theo mái ngói như chuồn chuồn lướt nước nhảy hai lần, vũng vàng chạm vào mái ngói các phòng.

"Ồi... Thế này, chính là bay lên đó." Tịnh Thục ngạc nhiên nhìn dưới chân.

"Nhìn xem." Chu Lăng đỡ nàng ngồi trên nóc nhà, cánh tay dài duỗi ra, chỉ một biển đèn cách đó không xa.

"Ồi... Thật đẹp quá!" Tịnh Thục không thể không cảm thán, quả nhiên Đế Đô danh bất hư truyền, cảnh đêm Nguyên Tiêu sáng lóa như thế, rực rỡ đến chói mắt.

"Cảm lý khai phương yên, lan hồng điểm tảo niên. Nhục thái điều phân địa, phồn quang viễn chuế thiên. Tiếp hán nghi tình lạc, y lâu tự nguyệt huyền. Biệt hữu thiên kim tiểu, lai ánh cửu chi tiền [2]. Thơ của các vị tiền bối quả nhiên là thật, ở Liễu An châu ta chưa từng thấy qua khung cảnh phồn thịnh như thế."

[2] Dịch thơ: Đêm đoàn viên đầu tiên của năm mới, mặc Hán phục ngắm hoa đăng. Đoàn câu đố hoa đăng, dưới ánh trăng sáng, cùng chúc mừng lễ nguyên tiêu.

Chúc mọi người Nguyên Tiêu vui vẻ! (Nguồn: <https://www.facebook.com/xiaomengfc>). Trích trong bài "Thập Ngũ Dạ Quan Đăng" (Thường Hoa Đăng) - Lô Chiêu Lân

Chu Lăng cười nhưng không nói, xoay người nhẹ nhàng lấy ra một thứ đã chuẩn bị từ lâu, kêu nàng quay đầu lại nhìn.

Tịnh Thục ngoái đầu, chỉ thấy một chiếc đèn yên ương nghịch nước đoàn tụ thẳng tắp bay tới từ ngọn cây thật cao, lúc đến trước mắt thì Chu Lăng duỗi bàn tay, vũng vàng bắt được bệ hoa đăng, đưa đến trước mặt nàng: "Tặng nàng."

Niềm vui bất ngờ này khiến Tịnh Thục thất thần, cầm chiếc đèn yên ương xinh đẹp, yêu thích không nỡ buông tay, mím môi cười trộm.

"Tết Nguyên Tiêu không đoán đố đèn sao được chứ? Xem xem, tiểu tài nữ Giang Nam nàng có thể đoán được không?" Chu Lăng lấy một tờ giấy nhỏ từ trong miệng yên ương, trên đó viết: Thiên nga tín sứ đông phi khứ, khẩu hàm cát tường thảo quy hoàn, hựu kiến xuy yên bất kiến hỏa, giai nhân như tử ngọc bất hoán.

Tịnh Thục thấy rõ chữ viết, tựa đầu vào bờ vai rộng rãi của y, Chu Lăng kéo áo khoác, giúp nàng cảm bớt gió lạnh.

"Thiên nga tín sứ đông phi khứ... À, cái này ta biết, nga (鵝) trong từ sứ giả, trong truyền thuyết Thượng Cổ đều nói thanh điều là sứ giả, từ thiếu trong chữ điều (鳥) chính là chữ ngã (我). Thứ hai, khẩu hàm cát tường thảo quy hoàn... Khẩu (口), cát (吉), còn có thảo (草), cái này là..."

Tiểu nương tử hơi rối, Chu Lăng khẽ mỉm cười: "Muốn ta nhắc nhở không? Hôn ta đi."

"Không muốn." Tịnh Thục ngược mắt liếc y: "Ta có thể đoán. Nói chung, đó chính là tổ hợp trên dưới, ta biết, đây là chữ Hi (喜)."

Chu Lăng tán gât đầu: "Nương tử thật thông minh."

Tâm trạng tiểu nương tử vui vẻ, tiếp tục đoán: "Hựu kiến xuy yên bất kiến hỏa, không có hỏa (火), hựu kiến (lại thấy - 又见)... A, đây là chữ Hoan (欢). Giai nhân như tử ngọc bất hoán, ngọc (玉), giai nhân (佳人), ngọc bất hoán (玉不换人), đây là chữ ngươi (你). Sau đó ngồi thẳng lên—— ta thích

ngươi (我喜欢你)!"

Chu Lăng ngưng mắt nhìn đôi mắt long lanh rực rỡ của nàng, nở nụ cười vui vẻ, hôn lên môi nàng, dịu dàng nói: "Ta cũng thích nàng."

Khoảng khắc như bất động vào lúc này, hồi lâu sau, trong đầu nàng vẫn là bức họa về nét mặt ấy.

Trên mái ngói lưu ly thật cao, đối mặt với biển đèn mờ ảo, trong tay nàng đang cầm một chiếc hoa đăng uyển ương nghịch nước, y đang nâng mặt nàng. Nàng nói: "Ta thích chàng."

Dường như y đang đợi câu này từ lâu, sau khi nghe được thì cười híp mắt hôn nàng, sớm đã có chuẩn bị từ trước, nói: "Ta cũng thích nàng."

Đó chữ gì chứ, rõ ràng là rơi vào bẫy rập của y, nhưng tại sao nàng thấy ngọt như mật vậy? Ngọt ngào trong lòng, thật lâu vẫn không tan biến. Cứ thế ngây ngốc nhìn vào ánh mắt y, trượng phu của nàng, Tây Bắc Phi Ưng, thần tiên Chu lang. Từ ngày trên xe ngựa được y bảo vệ hôm đó đã thích y rồi, cũng thích cảm giác được y bảo vệ. Bây giờ, y dịu dàng nhìn nàng, đôi mắt yên tĩnh, như một sự cam kết cả đời hạnh phúc.

Tĩnh Thục chợt muốn cảm tạ ông trời, cho nàng một trượng phu tốt như vậy, tấm lòng trong sáng như gương không có nữ nhân bên cạnh, chỉ chờ nàng từ Liễu An châu xa xôi đi đến, trở thành thê tử của y, bước vào trái tim y, có thể nương tựa cùng y cả một đời.

Cho đến khi y cầm tay nàng, giúp nàng làm ấm, đến khi sương mù trắng xóa dâng lên trong mắt nàng, nàng vẫn đang ngây ngốc nhìn y.

"Bé ngốc, có lạnh không?" Chu Lăng cười nhìn nàng.

"Có chàng ở đây, không lạnh nữa rồi." Tĩnh Thục thấp giọng nói.

"Kể từ sau khi mẫu thân qua đời, mùa đông hằng năm ta luôn cảm thấy rất lạnh. Thế nhưng, năm nay ta cảm thấy rất ấm áp. Tựa như bà từng ní non bên tai ta, thật ấm. Thật ra nàng hoàn toàn không cần phải lo lắng vết sẹo trên người, có câu nói yêu ai yêu cả đường đi, ta yêu nàng, nên tất nhiên sẽ yêu tất cả của nàng." Chu Lăng ôm chặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Dụ phu kế thứ hai mươi ba

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Gà - LQĐ

Đầu tháng hai, quả nhiên vết mài trên vai đã rút xuống, trên đầu vai chỉ còn một vết màu hồng nhạt, như bạch ngọc có tỳ vết, Tĩnh Thục nhìn thấy thì hơi nhúm mày.

Vết thương lành, nàng vẫn không ra cửa, mà chỉ tránh trong phòng làm một bộ áo váy màu hồng cánh sen. Nếu để Chu Lăng nhìn thấy, nhất định sẽ bị khiển trách. Y không cho phép nàng động dậy, chứ đừng nói là làm việc, thật ra thì vết thương đã khỏi từ lâu rồi. Nhưng y rất cố chấp, cho nên đến bữa tối trước canh giờ y về nhà, Tĩnh Thục đều sẽ giấu đi.

Hôm nay cuối cùng đã may xong y phục, không cần phải giấu nữa, đang thương thức tác phẩm của mình thì y sai bước vào cửa.

"Phu quân, xem y phục ta may đẹp không?" Tĩnh Thục như hiến vật quý kéo tay áo để y tới nhìn.

"Nàng mặc màu này? Hơi già dặn nhì." Chu Lăng lắc đầu, không quá đồng tình với ánh mắt của nàng, chợt phản ứng: "May lúc nào? Gần đây? Không phải bảo nàng nghỉ ngơi thật tốt rồi mà, phải dưỡng thân chứ."

Tĩnh Thục ngượng ngừng thu lại y phục, ngoan ngoãn nhận sai: "Thân thể đã tốt hơn rồi, phu quân không cho ta may, sau này ta sẽ không làm nữa."

"Khỏi hẳn rồi sao?" Chu Lăng gian xảo nhếch môi.

"Vâng, khỏi hẳn rồi, cử động mấy cũng không đau nữa." Tĩnh Thục chứng minh mình không nói dối, cố ý vung cánh tay phải cho y xem.

"Được, ngày mai ta sẽ xin nha môn nghỉ ba ngày, dẫn nàng ra ngoài đập thanh." Chu Lăng cười xấu xa.

Tĩnh Thục bừng tỉnh đại ngộ, vô thức đỏ mặt, bản thân mới vừa nhấn mạnh thân thể đã khỏi hẳn rồi, sao có cảm giác nóng lòng muốn viên phòng với y vậy chứ?

Mùng mười tháng hai, trong triều được nghỉ, cũng là ngày nghỉ phép của Chu Lăng, y lại xin thêm hai ngày, vậy thì sẽ có cả ba ngày có thể ở cùng với

nàng.

Sáng sớm khởi hành, ánh mặt trời ảm áp, thấp sáng muôn nơi. Đôi phu thê trẻ đến phòng chính bẩm báo với trưởng bối, trưởng công chúa nghe nói là đi thăm mộ Chử thị, chỉ hừ một tiếng, xem như là cho phép rồi.

Chu Thiêm đi theo ra khỏi phòng chính, thở dài nói: "Đã lâu ta không đến thăm mộ nương con, hôm nay là ngày nghỉ, vừa lúc cùng..."

"Cha, hai chúng con không chỉ thăm mộ phần, còn có chuyện khác." Không đợi ông nói xong, Chu Lăng không khách khí từ chối ngay.

Tĩnh Thực ngượng ngùng cúi đầu, không dám nói lời nào.

Chu Thiêm lúng túng há mồm, nhìn đáng vẻ đôi phu thê, nhất thời đại triệt đại ngộ [1]. Đúng thế, vợ chồng son người ta ngọt ngào gắn bó, mình ở một bên nhìn thì còn ra thể thống gì. Lúc bản thân còn trẻ, cũng hận không thể ngày đêm ở cùng với Văn Tích, còn sợ bị nhĩ tử cản trở.

[1] đại triệt đại ngộ: một thành ngữ dùng trong Phật giáo chỉ trạng thái ngộ đạo tận cùng, trong đây ý nói là ngộ ra một vấn đề nào đó.

"Hôm nay, à cha vừa lúc hẹn với Cửu vương nói về chuyện công việc của nhị ca con, thanh minh tháng sau, ta sẽ đi tảo mộ nương con." Chu Thiêm tự mình tìm bậc thang, vội vàng đi khuất.

Vợ chồng son trở lại Lan Hinh uyển thu dọn đồ xong, ngay cả nha hoàn cũng không dẫn theo, chỉ cho Chử Bình đánh xe, hai người một trước một sau vào trong xe ngựa, lên đường đi về phía thành nam.

Nghĩa trang ở tây nam kinh thành, xung quanh là một rừng mây trắng xóa. Vào tháng hai vẫn còn hơi lạnh, cây cối chưa trở nên xanh tươi. Một cơn gió thổi qua vài chiếc lá khô, càng đề lộ vẻ tiêu điều lạnh lẽo.

Chu Lăng tự tay mang cống phẩm và nhang đèn giấy tiền vàng bạc từ trên xe ngựa xuống, dọn ra trước mộ phần, đưa tay ra với Tĩnh Thực.

Tĩnh Thực yên lặng nhìn vào ánh mắt sâu thẳm của y một lát, nâng tay lên đặt vào lòng bàn tay y, để y nắm tay quỳ rạp xuống trước mộ phần Chử thị.

"Nương, nhĩ tử đã trưởng thành, thành gia. Năm năm nay không có nương ở bên cạnh, nhĩ tử vẫn chăm học khổ luyện, không dám lười biếng, tương lai nhất định sẽ công thành danh toại để nương được an lòng. Tĩnh Thực là nhĩ tử của người, cũng ôn nhu hiền thực như người, tri thư đạt lễ, nếu người vẫn còn sống..." Chu Lăng nghẹn ngào không nói thành lời, trong mắt xuất hiện lệ nóng, nức nở hai tiếng, nói tiếp: "Người chắc chắn sẽ thích nàng như nhĩ tử từ thời."

Chu Lăng khóc không thành tiếng, đã nói không được rồi.

Tĩnh Thực cầm bàn tay của y, dịu dàng nói: "Nương, người cứ yên tâm, con và phu quân hữu duyên trở thành phu thê, nhất định sẽ bên nhau cả đời. Con sẽ hầu hạ chàng, cùng chàng đồng khí liên chi, tương tri tương bạn, kẻ không tốt với chàng, con cũng sẽ không đối xử tử tế với bọn họ. Sau này, chúng con sẽ sống nương tựa lẫn nhau, đầu bạc chẳng rời."

Tĩnh Thực cung kính dập đầu lạy ba cái, đứng dậy đến xe ngựa lấy bộ váy mới may xong ra, trải trước mộ.

"Nàng..." Chu Lăng sùng sốt.

"Chàng nói muốn đưa ta đến mộ của mẫu thân nên ta đã may xiêm áo này mang đến. Mùa đông phương bắc quá lạnh, mấy năm nay nương không có y phục mới nên chắc chắn bà cũng sẽ lạnh, đốt cái này đi, để nương có y phục mới mà mặc."

Chu Lăng nhìn tiểu nương tử của mình thật lâu, đáy lòng tràn đầy cảm động. Mẫu thân không có phúc rồi, nếu còn sống, các nàng nhất định sẽ trở thành bà tức thuận hòa, tựa như mẫu thân có thêm một nữ nhĩ dịu dàng hiền chuyện.

Chu Lăng đốt lửa, nhìn ngọn lửa bùng cháy. Kéo tay Tĩnh Thực đi tới một bên, lẩm bẩm: "Người đã qua đời, luôn sa vào với quá khứ cũng chỉ là vô ích. Sống mới là hạnh phúc và an vui, như thế có thể khiến mẫu thân cảm thấy được an ủi nhất, chúng ta đi thôi."

Chử Bình vội vàng lấy ghế đặt trên mặt đất, Tĩnh Thực vừa muốn nhắc chân, bỗng dừng thân thể nhẹ bẫng, hẳn là được trượng phu bế lên.

"Chàng..." Tiểu nương tử bị dọa, hai tay luống cuống không biết nên ôm lấy y hay đẩy y ra, cứ lúng túng treo giữa không trung như vậy.

"Ta thế nào? Còn có thể ăn nàng à, nhìn nàng sợ kia." Chu Lăng thần nhiên nói xong rồi đặt nàng vào xe ngựa, chân dài của mình vừa nhắc, cũng lên theo.

Chui vào buồng xe ngồi xong, Chu Lăng ôm nàng vào lòng, vuốt ve ngón tay trắng nõn mềm mại của nàng, nói: "Nàng khờ quá, vết thương vừa lành, đã may vá thêu thùa làm gì? Hơn nữa, nàng và mẫu thân chưa từng gặp mặt, chưa nói tới tình cảm gì, cần gì phải phí tâm phí sức vì bà ấy như vậy."

Tĩnh Thực dựa vào lòng y, nhẹ nhàng nói: "Hôm đó phu quân đã nói với ta yêu ai yêu cả đường đi, cho nên không thèm để ý đến vết sẹo trên người ta. Con ta dù chưa từng gặp bà mẫu, nhưng cũng là yêu ai yêu cả đường đi mà."

Giọng nói của tiểu nương tử dịu dàng nghe thật cảm động, uyển chuyển như tâm tình. Sự lo lắng trong lòng Chu Lăng bị quét sạch, ghé mắt nhìn mặt trời đỏ trên cao ngoài cửa sổ, chợt phát hiện khí trời không còn lạnh nữa, bởi vì mùa xuân đã tới.

Xe ngựa lác lác trên đường gần nửa canh giờ mới tìm được một trấn, ăn một bữa trưa đơn giản trong một quán ăn nhỏ, sau giờ ngọ lại ngồi trên xe ngựa lác lác thật lâu, cuối cùng đi tới một sơn trang. Ruộng đất tốt xung quanh Đê đô đã được Hoàng thượng ban thưởng cho Hoàng thân quốc thích, các nhà quyền quý, mặc dù Chử gia cũng là đại hộ, nhưng điền sản chỉ có thể ở nơi cách xa Hoàng thành.

Phu thê lão Dương quân sự đã chờ ở bên cạnh từ lâu, vừa nhìn thấy Chu Lăng đã kích động gạt lệ.

"Đây là điền trang hồi môn của mẫu thân, không quá lớn, chỉ có cả nhà lão Dương trồng trọt ở đây, vào vụ mùa sẽ mướn tá điền tới giúp một tay, tới nay chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đây." Chu Lăng giải thích.

Tĩnh Thục nhu thuận gật đầu, không đợi nói gì, chỉ thấy lão Dương lập tức bắt lấy cánh tay Chu Lăng: "Tam thiếu gia, cuối cùng Tam thiếu gia đã về rồi, chúng tôi nhớ người muốn chết."

Ông vừa nói vừa gạt lệ, một cụ bà tóc muối tiêu bên cạnh cụ nói: "Kể từ nhận được tin, nói Tam thiếu gia và Tam thiếu nữ sắp đến ở, chúng tôi vội vàng thu dọn phòng ốc sạch sẽ, chần giường đều đổi mới cả. Trời lạnh lắm, mau vào trong nhà nói chuyện đi."

Tĩnh Thục theo bước chân bọn họ vào phòng chính, trong phòng trang trí rất đơn giản, nhưng đều đủ cảm kỳ thư họa. Không có rường cột chạm trổ, nguy nga lộng lẫy như phủ Quận vương, mà chỉ như ngôi nhà bình thường của dân chúng mà thôi.

Dương đại thẩm chỉ vào giường lò (của người phương bắc Trung Quốc) nói: "Trời vẫn lạnh, ta cố ý đốt giường lò liên tục ba ngày, hôm nay đã ấm hơn rồi, buổi tối ngủ chắc chắn sẽ thoải mái."

Bà vốn không có ý gì đặc biệt, nhưng đôi phu thê trẻ nghe vào tai lại có suy nghĩ khác.

Chu Lăng nhân cơ hội nhìn tiểu nương tử, quả nhiên như dự liệu, mi mắt buông xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm hồng, thẹn thùng xấu hổ, hấp dẫn biết bao nhiêu.

Dương đại thẩm cũng nhìn ra đầu mối, biết bọn họ tân hôn không lâu, có lẽ ngượng ngùng rồi. Quan tâm cười nói: "Hai vị chủ tử cứ nghỉ ngơi trước, ta còn đang hầm gà ở dưới, ta đi xem một chút, một lát hầm xong sẽ bảo Ngũ nha đầu nhà ta bưng tới cho hai người."

Lão Dương còn muốn nói điều gì đó, lại bị lão bà tử kéo ra ngoài.

"Rất đơn sơ, có phải không quen không?" Chu Lăng ôm vai thê tử vai nhìn khắp bốn phía.

"Đài ngân thượng giai lục, thảo sắc nhập liêm thanh. Khả dĩ điều tố cảm, duyệt kim kinh. Vô ti trúc chi loạn nhĩ, vô án độc chi lao hình. Hà lậu chi hữu?" [2]" Tĩnh Thục mỉm cười ngược mắt nhìn về phía y.

[2] Trích trong bài thơ 'Lậu thất minh' (Căn nhà tranh) của Lưu Vũ Tích. Có thể xem ý nghĩa bài thơ ở đây: <http://tinhhoa.net/nguon-goc-bai-tho-lau-that-minh-cua-thi-hao-luu-vu-tich.html>

"Nương tử quả nhiên phong nhã, ta nhớ cảm của nàng rất hay, không bằng đàn một khúc 《Phượng Cầu Hoàng》được không?" Chu Lăng ôm lấy nàng ngồi vào bên cạnh Thất huyền cầm, vén hộp cầm lên, lấy Bích Nguyệt loan Ngọc Cầm mà trước khi mất mẫu thân rất yêu thích ra, đặt trên cầm giá.

Ngón tay dài nhỏ của Tĩnh Thục phủ lên phía trên, linh động nhu mỹ, từng âm phù toát ra đều như nước suối trong vắt chảy xuôi. Từ trong giá sách Chu Lăng lấy một thanh ngọc tiêu ra thổi lên mỹ diệu hòa cùng tiếng cầm.

Lúc Dương Ngũ Ni xách hộp đựng thức ăn vào nhà, đã bắt gặp được khung cảnh giữa đôi phu xinh đẹp như một bức họa. Cho đến lúc bọn họ dùng xong bữa tối, thu chén đĩa đi ra ngoài, vẫn còn mất hồn. Trở lại bên cạnh cha nương, vẫn không ngừng nói thầm: "Thiếu phu nhân xinh đẹp như tiên nữ trên trời, con lớn thế này rồi mà chưa từng thấy được nữ nhân nào xinh đẹp như vậy. Còn thiếu gia, thiếu gia không chỉ có dáng dấp cao lớn, người cũng tuấn mỹ vô song. Người còn rất dịu dàng với phu nhân, lúc ăn cơm, luôn hỏi nàng có ăn được không, thích ăn cái gì? Còn gấp thức ăn cho nàng bảo nàng ăn nhiều một chút. Ai đó! Thật tốt quá đi."

Dương Ngũ Ni mới mười hai tuổi, sao có thể hiểu ý định của Chu Lăng?

Tối nay tâm trạng y đặc biệt tốt, sắp áp dụng đại kế vạch ra đã lâu, sao có thể không kích động. Cho tiểu nương tử ăn no, mới có sức lặn tới lặn lui chứ?

"Tĩnh Thục, ở đây không thể so với phủ Quận vương, buổi tối không thể tắm rửa, không bằng chúng ta nghỉ ngơi sớm một chút đi." Đôi mắt Chu Lăng sáng rực, chẳng hề có vẻ buồn ngủ.

Tĩnh Thục mơ hồ đoán được tâm tư của y, ngượng ngùng thấp giọng nói: "Phu quân ngủ trước đi."

Chu Lăng nhìn một bên mặt xinh đẹp của nàng thật muốn ôm chầm vào lòng, hung hăng chà đạp một phen, nhưng mà... Lần đầu tiên nhi nên phải từ từ mới thích.

Tranh thủ lúc nửa đêm, Chu Lăng và bọn bộ khoái nghe không ít chuyện mặn (mấy chuyện phòng the), trên lý thuyết sớm đã cứng lên rồi, nhưng trên thực tế còn cần trải nghiệm từng chút.

Y cố nhẫn nhịn cởi áo khoác ngoài, mặc trung y rồi chui vào chăn chờ. Lò sưởi ấm áp, nằm bên trong thật thoải mái. "A! Thật không tệ mà, nương tử

nàng mau vào đây, thử giường của gia đình nhà nông nào, hẳn còn thoải mái hơn giường hoàng hoa lệ đây."

Tĩnh Thực tháo trăm cài tóc, xả tóc ra, cởi áo khoác, chậm rãi đi về phía giường lò, chỉ mới vừa đến gần, đã bị người ôm ngang vào.

"Lạnh không? Ta giúp nàng sưởi ấm" Y không cho nàng nói thêm gì, đôi tay nóng bỏng bao lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, hai chân to cũng dính vào đôi chân nhỏ thành một đoàn. Eo dùng lực, lật người đặt lên trên người nàng, nhiệt độ nóng rực khiến phần bụng dưới của nàng run lên, ngực không khỏi run rẩy.

Tập tin gọi kèm

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Dụ phu kế thứ hai mươi bốn

Editor: Gà - LQĐ

Chu Lăng dùng ngón tay, cởi áo ngoài của nàng ra, lộ ra áo yếm thêu Mẫu Đơn tinh xảo, rồi đến đai, đầu vai mượt mà, xương quai xanh dụ hoặc...

Cổ họng chợt động, suýt nữa đã không kiềm được rồi.

"Cho ta xem vết thương đã lành chưa?" Ngón tay y hơi lạnh, lướt qua làn da trắng nõn, hơi ngứa kéo theo một đường đỏ ửng.

Tĩnh Thực miệng đắng lưỡi khô, trông ngực kịch liệt đập phồng, lúc ngồi dậy đã cùng y kề cận nhau, lúc nằm sắp xuống y lập tức thuận thế áp xuống.

Chu Lăng vuốt ve vết thương, bàn tay đưa đến phía sau gáy tháo dây, đôi môi khấc lên vai nàng: "Thật ra thì có vết sẹo màu hồng này thì càng đẹp mắt, nhưng bây giờ mới lên da non, sau này sẽ trở thành màu trắng rồi. Ta muốn quý trọng hiện tại, hôn thêm vài lần."

Môi lưỡi nồng nhiệt của y du tẩu trên làn da vô cùng mịn màng của nàng, đốt lên một đường ngon lửa, trên màu da trắng như sữa nhiễm thêm một màu đỏ nhạt. "Tĩnh Thực, thân thể của nàng thật trắng, nàng xem, hai chúng ta, chẳng kém bao nhiêu."

Y chợt ngồi thẳng lên cởi áo ra, bất chợt lộ ra lồng ngực trần, thật ra thì y cũng không xem là đen, chỉ không trắng mịn như nàng mà thôi. Tĩnh Thực chỉ liếc mắt nhìn, rồi vội vàng rũ mi mắt xuống không muốn nhìn tiếp.

Chu Lăng cũng không buông tha mà hôn lên ánh mắt nàng, để nàng nhìn y.

Tiểu nương tử bất đắc dĩ, chỉ đành phải nheo mắt lại nhìn về phía y, hai con ngươi của y tựa như hàn tinh lóe sáng, sống mũi cao thẳng, môi mỏng mỉm cười mím chặt, chiếc cằm kiên nghị dường như cũng chứa sự vui vẻ. Hầu kết – dấu hiệu đặc biệt của nam nhân chuyển động, bả vai rộng lớn, hai cánh tay bèn chắc chống lên giường, bắp thịt trên cánh tay gồ lên, thêm nữa tối nay y lại đốt một đôi nến đỏ, vóc người cường tráng tỏa sáng lấp lánh dưới ánh nến, dường như có một luồng sinh lực đang cuộn cuộn trào dâng.

Tĩnh Thực cảm thấy môi rất khô, không tự chủ được vươn đầu lưỡi phẩn hồng ra liếm môi, y đầu chịu bỏ qua cho cơ hội tốt như vậy, đầu lưỡi nghịch

ngọt linh động này chính là hấp dẫn trí mạng.

Môi lưỡi dây dưa, hô hấp dồn dập. Y phục trên người sớm đã không biết đi đâu, trước ngực bị một đôi tay chiếm lĩnh toàn bộ. Tịnh Thục cảm thấy thân thể tựa như không còn là của mình, hoàn toàn không nghe theo sai bảo, bị y khống chế đến căng cứng. Điểm chết người là, lưỡi y loạn khuấy trong miệng nàng, khiến nàng hô hấp không thông, sắp chịu không nổi rồi.

Y như cảm thấy tiểu nương tử không thể chống đỡ, đầu dúi xuống, tay vuốt ve, thở hỗn hển hỏi: "Nàng nói thử xem... Tại sao thân thể của nam nhân và nữ nhân không giống nhau thế? Nàng xem, chỗ này của nàng vừa mềm, vừa hồng, chỗ này của ta lại vừa cứng, vừa đen."

Tịnh Thục đầu dám nhìn chứ, y siết chặt như vậy, thật mắc cỡ chết người, còn nhìn à? Tay nhỏ vẫn đẩy bàn tay to của y, làm sao cũng không đẩy ra được.

Y thấy nàng thẹn thùng nhắm chặt mắt lại, trong lòng tràn ngập mật ngọt. Cuối cùng khó thể nhẫn nại, xé vật cản là quần lót, vài phen thăm dò, tìm đúng vị trí.

Y như nổi điên hôn khắp toàn thân nàng, tuy đáy lòng vẫn bảo mình phải dịu dàng, phải săn sóc, nhưng có một số chuyện không dễ dàng khống chế như vậy. Y chỉ có thể ở một khắc cuối cùng trước khi bộc phát hỏi một câu bên tai nàng: "Tịnh Thục, làm thế tử của ta được không?"

Nàng bị y vuốt ve từng tắc, trút từng ngụm hôn, sớm đã bị quấy rầy hận không thể cầu xin y nhanh lên một chút cho thống khoái, tay khước từ y, trong lúc đang dồn dập thở dốc đã nói một tiếng "Được", tiếp đến chính là một tiếng thét chói tai bị y hôn bao phủ.

Khoảnh khắc kia, lưỡi y vừa lúc dò vào miệng nàng, lại đột nhiên bị nàng ngậm thật chặt, dùng sức cắn. Cảm giác đó, cả đời y cũng không quên được.

Y biết nàng sẽ đau, nhưng không ngờ sẽ đau như thế, lệ nóng tràn mi.

Nam nhân tự nhận đã nắm giữ mọi thứ chốt lỏng cuống, muốn lui ra nhưng rồi lại không bỏ được. Chỉ đành phải cúi đầu hôn nước mắt của nàng, ôm chặt nàng, nhẹ giọng an ủi. Thế mới nói, không biết từ lúc nào lên, y đã sợ nàng khóc, chỉ cần nàng rơi lệ, trái tim y sẽ vừa nhói vừa đau.

"Tịnh Thục, còn đau không? Không đau nữa thì hãy nói với ta." Mày y nhú chặt, vẻ mặt đầy đau lòng.

Tiểu nương tử thút tha thút thít đáp lại rồi lau nước mắt, cất giọng khàn khàn nói: "Làm nương tử của chàng, thật vất vả!"

Chu Lăng bật cười, cười như nắng ấm tháng ba, hôn môi nàng, hỏi: "Vậy nàng còn muốn làm nương tử của ta không?"

"Chàng nói xem?" Tịnh Thục bĩu môi hỏi ngược lại y.

Đã vậy rồi, còn hỏi muốn hay không, không nói chàng đã tiến vào rồi, cho dù hiện tại đi ra ngoài, có thể xem như chưa vào sao?

Chu Lăng thấy nàng không sao, cắn lấy đôi môi anh đào nhỏ nhắn: "Ta nói, chúng ta hãy cùng làm một đôi uyên ương nghịch nước đi."

Màn tơ bên trong giường lờ lờ động, nhưng Tịnh Thục lại cảm thấy trước mắt lung lay, mới đầu là nhẹ nhàng, sau đó như gió táp mưa rào, cuối cùng biến thành cuồng phong bạo vũ.

"Tịnh Thục, nàng thật đẹp, thật tốt!" Mây tan mưa tạnh, y nằm thối khí bên tai nàng.

Tịnh Thục đã không còn sức nói chuyện, chỉ thở hỗn hển liên tục, trên người phủ đầy ấn ký màu hồng.

Nến đỏ đốt một đêm, đây là đêm động phòng hoa chúc y đền bù cho nàng.

Trời sáng, Dương Ngũ Nỵ xách theo hộp đựng thức ăn phần nô trở về phòng bếp. Dương đại thẩm hỏi: "Sao trở về nhanh vậy?"

Ngũ Nỵ mân mê miệng nhỏ: "Còn nói, thiếu gia giàu có, mợ chủ được hưởng phúc, đã trẻ thế này còn chưa rời giường?"

Dương đại thẩm bị dọa sợ sững sờ: "Ngươi lại xông vào nữa?"

"Không có, Chử đại ca ngăn ở bên ngoài viện, ngay cả đại môn cũng không cho con vào. Nói gì hôm qua các chủ tử mệt nhọc, để bọn họ ngủ thêm một lát. Bọn họ không phải làm việc nhà nông mà, có gì mà mệt mỏi chứ." Ngũ Nỵ không hề giấu.

Dương đại thẩm cười ha hả, lấy thức ăn hâm trong nồi ra, nói với tiểu nữ nhi: "Ngươi đến hồ sen xem thử trong sọt tôm có bắt được cá tôm gì không, buổi trưa chúng ta làm hồ bính [1]."

[1] hồ bính: một món ăn truyền thống của Bắc Kinh, với bột ngô, tỏi tây, trứng, tôm, dầu mè và muối là nguyên liệu chính.

"Ồi!" Hồ bính là món nàng thích ăn nhất, tiểu nha đầu vừa nghe có đồ ăn ngon, vội vàng vui vẻ chạy đi.

Gần tới trưa, vợ chồng son mới thức, Tịnh Thục chỉ nhìn y một cái, chợt thẹn thùng đỏ mặt, xoay người.

Chu Lăng đã tỉnh được một chút, nhưng không muốn dậy, chỉ lẳng lặng nhìn nàng nằm ngủ trong khuỷu tay mình, an tĩnh cuộn mình, tựa như một chú

mèo con tham ngủ.

Trên người nàng có những vết đỏ tố cáo tình hình kịch liệt tối hôm qua, Chu Lăng bỗng hơi sợ, nếu nàng tỉnh lại thấy tình cảnh như vậy có khi nào sẽ không đề ý đến y nữa không.

Vậy thì không được, sau này một ngày y cũng không thể rời khỏi nàng.

Không phải không thương tiếc nàng, kế hoạch ban đầu vốn là một lần rồi thu binh. Ai ngờ nàng như vậy? Khiến y khó nhịn mà cứ tiến công. Nhớ đến tối hôm qua làm lần thứ hai, Chu Lăng không nhịn được cười thành tiếng, không cẩn thận đánh thức tiểu nương tử, vì thế y không còn nhìn thấy cảnh đẹp nữa rồi. Chỉ có thể thấy nàng không hề lưu luyến quay người, xoay lưng về phía y.

Nam nhân không hài lòng, bàn tay từ phía sau sờ qua, ôm eo nhỏ của nàng, thân thể dán lên hôn vành tai nàng nói: "Tối hôm qua, vi phu hầu hạ nương tử có thoải mái không?"

Tĩnh Thục đỏ bừng cả mặt, kéo cao chăn muốn che kín đầu, nhưng y tựa sát vào nàng, chăn cũng che kín hai người. Chợt trở nên đen ngòm, y lại càn rỡ hơn, bàn tay sờ loạn khắp nơi, quấy nhiễu nàng tâm thần không yên.

"Phu quân, phu quân, xin chàng, đừng..." Cảm nhận được biến hóa của y, Tĩnh Thục bị dọa sợ đến vội vàng thấp giọng cầu xin tha thứ.

Chu Lăng lưu luyến không rời hôn một cái, mới cho nàng rời giường: "Được rồi, biết nàng mệt mỏi. Sao vi phu không đau lòng cho nàng chứ, thức dậy thôi, chúng ta đi ăn cơm."

"Chàng mặc y phục trước đi." Tiểu nương tử kéo chăn, như lâm đại địch.

Chu Lăng vui vẻ cười ha hả, rời giường mặc y phục, không trừu nàng nữa. Bỗng Tĩnh Thục phát hiện phía sau tai y có một vết đỏ thật dài, hình như do móng tay cào bị thương, chẳng lẽ tối hôm qua...

Nàng len lén vén chăn lên nhìn trên người mình, lập tức sợ choáng váng. May thay hiện đang là mùa đông, y phục dày, cổ áo cao, nếu không làm sao dám gặp ai chứ?

Chu Lăng mặc y phục từ tế xong thì cười tủm tỉm đi ra ngoài giúp nàng tìm nước nóng, da mặt tiểu nương tử mồng, phải cho nàng thời gian thích ứng.

Y ra cửa, trong phòng an tĩnh, Tĩnh Thục mới dám vén chăn lên. Ánh mắt không tự chủ được quét đến một cái hồ ở giường lò, vậy mà giường lò bị sụp, đây phải dùng bao nhiêu sức lực chứ. Tự thấy thân thể mình không bị vỡ vụn, đã là vạn hạnh rồi.

Thật may là giường lò rộng lớn, đủ cho hai người ngủ. Thật may là Dương đại thẩm đã trải ba tầng đệm giường thật dày, ướt một tầng, có thể lật lên ngủ ở tầng dưới.

Tay chống thân thể ngồi dậy, mới giặt mình toàn thân bần rùn vô lực, suýt nữa đã ngã xuống. Từ trong đồng y phục mang theo, nàng tự chọn ra một bộ cổ áo cao nhất, che kín mặc lên, búi sơ kiểu Đồng vân kế ổn trọng đoan trang, đeo vài món trang sức đơn giản. Rõ ràng là ăn mặc đoan trang hào phóng, nhưng nhìn vào gương lại khiến người ta cảm thấy đôi mắt ngập nước, lười nhác xinh đẹp, khoe mắt đuôi mày thêm vài phần phong tình, không thể xóa mất.

Tiếng cửa phòng vừa vang lên, Chu Lăng xách một thùng nước nóng đi vào, rót vào trong chậu gỗ, gọi nàng: "Rửa mặt đi, ăn cơm trước, nếu nàng muốn tắm rửa, lát nữa chúng ta đến phòng bếp, để có nước nóng hơn."

Tĩnh Thục để lược xuống, đứng dậy tiếp lấy, không biết trên đùi không còn sức, cho nên ngã nhào xuống bàn trang điểm.

"Cẩn thận." Chu Lăng duỗi tay, ôm nàng vào lòng, hôn lên mặt nàng, nheo đôi hoa đào mắt xấu xa nói: "Muốn ta ôm cứ việc nói thẳng, không cần phải phí tâm phí công chủ động thế đâu."

Gương mặt Tĩnh Thục ửng hồng, khẽ gát y: "Ai muốn cho chàng ôm, rõ ràng chàng muốn ôm người ta còn cưỡng từ đoạt lý."

Chu Lăng cười ha ha: "Trong một đêm tiểu nương tử đã thay đổi, làm thế từ người ta rồi thì quả nhiên có đủ khí thế, còn dám nói phu quân không đúng. Buổi tối, xem ta thu thập nàng thế nào."

Chiều này quả nhiên có tác dụng, tiểu nương tử lập tức nhận sai: "Vậy xem như ta muốn để chàng ôm đi, sau này ta không dám nói gì chàng nữa."

"Được, nếu nương tử ngoan như vậy, buổi tối, phu quân sẽ thương yêu nàng nhé." Chu Lăng thần khí sáng láng vỗ ngực bảo đảm.

Ha! Bất kể nói thế nào, cũng rơi vào hố của y!

Chương 32: Dụ phu kế thứ hai mươi lăm

Editor: Gà - LQĐ

Dùng nước nóng rửa mặt, kèm theo sự mát mẻ của nước suối, nhớ tới đây là trượng phu tự tay bụng đến, càng cảm thấy ấm áp.

Chu Lăng ngồi trên ghế nhìn nàng, trong mắt tràn đầy ấm áp dịu dàng. Từ nay về sau, đây chính là nữ nhân của y, là trách nhiệm ngọt ngào nhất, cũng là nơi mềm mại nhất đáy lòng. Tương lai có hài tử, chính là hạnh phúc mỹ mãn.

Tĩnh Thực rửa mặt xoay người lại, chỉ thấy y đang si ngốc nhìn mình chăm chú, trong lòng vui mừng, rồi lại hơi ngượng ngùng. Xấu hổ ngồi trước gương đồng, nhẹ nhàng xoa một tầng son phấn thật mỏng, phòng ngừa mặt bị đồng cứng xấu xí.

"Haiz!" Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng thở dài nhàn nhạt, Tĩnh Thực kinh ngạc quay đầu lại: "Sao thế?"

Chu Lăng đứng dậy đi đến sau lưng nàng, vùi mặt vào hõm vai nàng, ôm thân thể mềm mại: "Người ta nói Trương Xương họa mi [1], tận hưởng lạc thú khuê phòng, nhưng lòng mày nương tử vốn đã đẹp mắt vậy rồi, hoàn toàn không cần vẽ, ta cũng không có đất dụng võ rồi."

[1] Trương Xương họa mi: Đời Tiền Hán, Trương Xương làm chức Kinh Triệu Doãn, thường vẽ lông mày cho vợ. Quan hữu tư đem chuyện ấy tâu vua. Vua hỏi. Trương Xương thưa rằng: "Thần nghe nói trong chốn phòng khuê, chuyện vợ chồng riêng tư còn có điều quá hơn là việc vẽ lông mày" (Khuê phòng chi nội, phu phụ chi tư, hữu thậm ư họa mi giả).

Tiểu nương tử bị y chọc cho vui lên, cười nói: "Chàng muốn có đất dụng võ không khó, một lát ta phải tắm rửa, chàng hãy tẩy thùng tắm, xách nước đi."

"Được rồi, không nói đâu xa, công việc này ta quen nhất đấy." Chu Lăng đứng dậy tự hào hất tóc.

Sắc mặt Tĩnh Thực cứng đờ, lập tức liên tưởng đến một số hình ảnh không hài hòa: "Chàng... Trước kia chàng thường hầu hạ người khác tắm rửa sao?" Quan trọng là không phải nữ nhân đấy chứ?

Chu Lăng cười xấu xa: "Không phải ai khác, chính là ngựa của ta, ngày ngày ta cưỡi nó, đương nhiên phải hầu hạ nó thật chu đáo rồi, mỗi đêm xách nước tắm ngựa là chuyện nhất định phải làm."

"Chàng..." Tiểu nương tử nổi đóa, nắm tay thành quyền đánh y. Chu Lăng không tránh, nhận quả đấm nhỏ mềm mại trước ngực, trên vai, cho đến khi nàng thu tay, mới cười hỏi: "Sao không đánh nữa?"

"Lười đánh chàng đau tay." Tĩnh Thực thành thật đáp.

Chu Lăng đuổi tay, ôm nàng vào lòng, cắn tai nàng, nói: "Nàng thế này có tính là liếc mắt đưa tình không?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tĩnh Thực đỏ bừng, dùng sức đẩy y nhưng không đẩy ra được, ngược lại bị y ôm chặt hơn, cười đến vui vẻ.

"Tam gia, thức ăn đã đến, bây giờ muốn ăn không ạ?" Chử Bình ở ngoài cửa hỏi.

"Bụng vào đi." Chu Lăng buông nàng ra, đi ra bên ngoài nhà chính ngồi xuống, nhìn Dương Ngũ Ny bày chén đĩa. "Nương tử, đi ra ăn cơm này."

Tĩnh Thực biết Chử Bình và Dương Ngũ Ny hầu trong nhà chính, thật không dám đi ra ngoài gặp người, nhưng nếu muốn bảo bọn họ đi, lại ra vẻ mình quá kiêu cách, chỉ đành phải nhắm mắt đi ra ngoài.

Chử Bình nhanh chóng giương mắt lướt nhìn phu nhân, rồi cúi đầu thật thấp, không dám nhìn nữa. Hôm nay phu nhân quá xinh đẹp, khác xa với vẻ xa cách trước kia, hôm nay thẹn thùng quyền rũ như thế. Nhớ đến âm thanh tối hôm qua đến giờ Tý mới dừng lại, trong lòng cười thầm, xem ra việc có nam nhân tưới cho nữ nhân quả thật lợi hại.

Dương Ngũ Ny tò mò nhìn cái này một chút, cái kia một ít, trong lòng không hiểu.

"Đói bụng không, ăn nhiều một chút." Chu Lăng mỉm cười gấp miếng đậu hủ cho nàng, nàng lập tức nghĩ đến tối hôm qua bị y sờ sảng, trên mặt càng đỏ hơn.

"Ăn ức gà ngực sẽ có thịt." Đây là ý gì? Muốn nàng ăn gì bỏ nấy à?

Không muốn, không muốn, Tĩnh Thực cố gắng điều chỉnh ý nghĩ, để mình tập trung ăn cơm. Thế nhưng y lại luôn gấp thức ăn quá rầy ý nghĩ của nàng, cuối cùng không nhịn được nhỏ giọng lầm bầm: "Tự ta có thể làm được."

Chu Lăng nhìn dáng vẻ ngậm tức của nàng, thật muốn hôn một cái, nhưng khi có hạ nhân trước mặt, chỉ đành thôi, giơ tay lên vỗ đầu nàng: "Ăn đi."

Dương Ngũ Nị xách theo chén đĩa trở lại phòng bếp, tò mò hỏi mẫu thân: "Nương, con thấy thiếu gia và thiếu nữ cứ như đã đánh nhau ấy. Trên cổ thiếu gia có một vết như bị móng tay cào, trên cổ thiếu nữ cũng có vài vết đỏ sậm, giống như lúc con bị rớt từ trên cây xuống ấy. Nhưng lại không giống lắm, thiếu gia còn không ngừng gấp thức ăn cho nàng, còn vỗ đầu nàng, cũng giống như cha xoa đầu con vậy."

Dương đại thẩm buồn cười nói: "Đừng nói nhảm, sao thiếu gia và thiếu nữ lại đánh nhau chứ? Người đi rửa chén đĩa đi, ta đi rửa thùng nước tắm cho sạch sẽ. Nhóm quý nhân thích sự sạch sẽ, một lát có thể sẽ muốn tắm, phải nấu một nồi nước lớn mới được."

Dương đại thẩm muốn chu đáo, nhưng chưa đợi bà chuẩn bị xong hết thấy, đôi phu thê đã mang theo y phục để tắm gọi tới. Chu Lăng xung phong nhận việc muốn đích thân động thủ, đuổi mẫu nữ Dương gia đi.

Chu Lăng vén tay áo lên rồi bỏ nhỏ mấy cọc gỗ ra, nhóm lửa trong bếp. Tịnh Thục thích nơi ấm áp, ngồi yên trên ghế đầu phụ trách đút củi vào. Nhìn y xách thùng nước tắm vào, đặt sát miệng bếp, có hơi lửa, sẽ ấm áp một chút.

Trong nồi nước sôi bốc lên hơi nước, Chu Lăng lại ôm một bó củi đến, đặt bên chân nàng. Lửa hồng trong bếp nhảy nhót, chiếu vào gương mặt nàng khiến càng thêm xinh xắn.

"Nhà dân chúng, không có hạ nhân phục vụ, nam nhân sẽ nấu nước, chẻ củi, nữ nhân thổi lửa nấu cơm, thật ra thì cũng rất có ý tứ." Chu Lăng cảm khái nói.

"Chúng ta vừa nói sẽ làm phu thê nhà nông một ngày, một lát nữa tắm rửa xong, không bằng ra ruộng làm chút việc nông đi." Đôi mắt tiểu nương tử sáng trong, cảm thấy rất có ý vị.

Chu Lăng cười: "Xem ra thân thể nương tử đã không còn lo ngại rồi, vừa có thể làm việc nhà nông, buổi tối cũng không cần nghỉ ngơi nhì."

Tịnh Thục lập tức rũ gương mặt đỏ bừng xuống: "Nào có? Người ta còn rất đau đấy."

"Ha ha ha... Không trêu nàng nữa, nước nóng rồi, nàng tắm trước đi." Chu Lăng nhắc nồi lên, múc nước nóng vào thùng tắm. Lại thêm nước lạnh vào nồi, kéo Tịnh Thục lại, vươn tay muốn giúp nàng cởi áo ra.

Hai tay tiểu nương tử nắm chặt vạt áo, như lâm đại địch hoảng sợ nói: "Chàng đi ra ngoài giữ cửa được không?"

Chu Lăng buồn cười: "Sợ à? Đừng sợ, tối hôm qua nàng mệt nhọc, hôm nay đừng dùng sức quá, nàng chỉ cần an tâm tắm rửa thôi, Chử Bình sẽ trông chừng ở bên ngoài, không ai đến cả. Ta nhóm lửa cho nàng, sẽ ấm thêm một chút."

Người bên cạnh chắc sẽ không có gì, nhưng chàng đấy? Chàng vẫn còn ở đây mà.

Tịnh Thục không nói ra ý nghĩ trong lòng, y lặng lẽ lấy lại cái ghế đầu nàng vừa ngồi, tập trung châm củi, trông thế nào cũng không có ý định đi ra ngoài.

"Vậy... Vậy chàng chỉ có thể canh củi, không được quay đầu." Tịnh Thục hờn dỗi nói.

Chu Lăng rút cuộc hiểu rõ nàng đang ngại điều gì, cười nói: "Tối hôm qua đã nhìn rồi, hôn rồi, cũng sờ rồi, hôm nay hoàn toàn chẳng muốn nhìn nữa."

"Chàng..." Tịnh Thục quyết định không nói chuyện với y nữa, sao sau khi trải qua chuyện kia, trong miệng y chẳng thể nói ra câu nào nghiêm chỉnh vậy.

Tiểu nương tử không yên tâm tra xét cửa sổ một lần, cời vẩy rồi đặt ở ghế bên kia thùng nước tắm, chân bước vào thùng tắm. Khoảnh khắc nước nóng thấm ướt thân thể, vô cùng thoải mái, nơi mềm mại trên người được cảm giác nóng nóng bao quanh, khiến nàng đột nhiên nhớ đến tối hôm qua.

Tối hôm qua lần đầu tiên sau khi kết thúc, y ôm nàng nói xin lỗi, nơi này quá đơn sơ, không thể gọi nước, chỉ có thể tự mình động thủ lau một chút thôi. Tịnh Thục cảm thấy thê tử hầu hạ trượng phu là chuyện phải làm, nên giằng giằng muốn đứng dậy, dùng khăn tay của mình giúp y lau.

Nàng nhắm mắt lại không dám nhìn, bàn tay run rẩy, sờ tới một mảng ẩm ướt. Tay nhỏ siết chặt khăn tay, di chuyển qua lại. Không lâu sau, khăn tay đã ướt đẫm, chỉ đành phải ném xuống dưới giường.

"Dùng áo yếm của nàng đi." Y nói, giọng hơi khàn.

Tịnh Thục nhất thời thẹn thùng không chỗ trốn, thứ ngày ngày mặc trước ngực mình vậy mà bây giờ dùng đi lau cho y, sau này làm sao dám mặc nữa?

Đang lúc nàng cầm áo yếm rồi rầm, phu quân không vui: "Thế nào? Không nỡ để ta dùng à?"

"Không có..." Nàng không dám do dự nữa, cúi đầu lau cho y, lại không để ý buông lỏng tay, áo yếm rơi xuống đùi, sau đó đôi tay nhỏ bất ngờ chộp được vào vật đó. Vì vậy xảy ra một màn làm nàng kinh hồn táng đảm, thứ đó bỗng biến hóa trong lòng bàn tay nàng, từ tiểu sư tử ừ ừ đột nhiên biến thành đại sư tử gầm thét.

Lần này y mạnh hơn, lâu hơn, sung sướng hơn, đến cuối cùng, Tịnh Thục không biết phải hình dung loại cảm giác đó như thế nào nữa. Vừa muốn đẩy y ra, lại muốn ôm chặt y, khiến người ta quên mất bản thân, trong mắt, trong đầu, trong thân thể đều là y. Toàn bộ mọi thứ đều là y.

"Nghĩ gì thế?" Giọng nam nhân trầm thấp từ tính vang lên bên tai, Tịnh Thực đột nhiên hồi thần. Sao suy nghĩ lại đắm chìm vào tối hôm qua thế, quên mất mình vẫn đang tắm, mà y còn đang ở bên cạnh.

"Nương tử, ta giúp nàng tắm nha." Hai tay y dọc theo bờ vai ngang mặt nước mà đi xuống, hưởng thụ xúc cảm mịn màng trong lòng bàn tay, mặt nước xao động, đường cong quyến rũ như ẩn như hiện. Dẫn đến y liên tục rót những nụ hôn nóng bỏng vào cổ nàng: "Tịnh Thực, thật ra thì tối hôm qua... Sau lần đầu tiên, ta nói lau, thật ra ta muốn lau giúp nàng. Nhưng nàng quá chủ động, quá nhiệt tình, còn lấy tay giúp ta lau... Nương tử thật tốt, không hề ngại nơi đó của vi phu quá xấu. Hôm nay, ta cũng tự tay giúp nàng tắm..."

Tịnh Thực mắc cỡ sắp chết, tại sao y có thể hư hỏng như vậy, biết rõ da mặt người ta mỏng còn kề bên tai nói thế. Nhưng nàng không có cách nào, chỉ có thể vội vàng cầu xin tha thứ, nếu không y thật sự có thể làm được. Tự tay giúp nàng tắm, còn sống thế nào nữa? Hơn nữa y vô cùng có thể tắm đến đôi què, lại muốn bắt nạt nàng giống tối hôm qua vậy.

"Phu quân, phu quân xin chàng, tha cho ta đi, nước sắp lạnh rồi, để ta tắm nhanh rồi ra ngoài được không?" Tiểu nương tử ra vẻ tội nghiệp.

"Không được đâu, hôm qua nương tử tự tay lau giúp ta, hôm nay ta nhất định phải bánh ít đi, bánh quy lại, giúp nương tử tắm." Y giờ trò vô lại.

"Nhưng ta, ta đã tắm xong rồi, ta muốn mặc y phục." Nàng quỳ ngồi dậy, sắp nổi lên mặt nước, tay nhỏ dùng sức đẩy y bảo y quay người đi.

Chu Lăng nhìn độ lửa, hôn nàng nói: "Vây một lát để ta tự tay giúp nàng bôi thuốc, được không?"

Tịnh Thực cúi đầu lặng lẽ nhìn vết thương trên vai mình, đã lành lấm rồi, hoàn toàn không cần bôi thuốc, y chỉ lo lằng quá thôi. "Được, cho chàng tự tay bôi thuốc còn không được sao? Mau quay qua chỗ khác nhóm lửa đi, ta muốn mặc y phục, bên ngoài lạnh lắm."

"Được." Chu Lăng sáng khoái đáp, đưa lưng về phía nàng bắt đầu nhóm lửa, trong lòng thâm hồi hộp.

Sau khi trở lại phòng ngủ, tiểu nương tử mới hiểu được mình bị lừa. Nếu biết y muốn tự tay bôi loại thuốc kia, đánh chết nàng cũng sẽ không đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Dụ phu kế thứ hai mươi sáu

Editor: Gà - LQĐ

Lúc Chu Lăng tắm rửa, Tịnh Thực ngoan ngoãn ngồi một bên nhóm lửa, ánh mắt thẳng tắp nhìn ngọn lửa trong nội đường, không hề liếc mắt nhìn y.

Chu Lăng nhìn mặt bên e lệ của nàng, mỉm cười.

Trở lại phòng ngủ, Tịnh Thực nghiêng người dựa vào kháng mà ngủ. Dù sao tối hôm qua hao tổn quá độ, sau nửa đêm mới ngủ.

"Nằm xuống đi, ở đây không có người ngoài, cần gì chịu đựng chứ." Chu Lăng đến đỡ nàng nằm xuống giường, kéo chăn bông đắp cho nàng, dịu dàng nói: "Ta giúp nàng bôi thuốc."

"Vết thương đã lành rồi, không cần bôi thuốc nữa." Tịnh Thực thành thật nói.

Chu Lăng cười không đáp, lấy ra hai bình thuốc nhỏ từ trong bao y phục. Cầm trên tay suy nghĩ, tự nhủ: "Hôm nay tình trạng thế này dùng màu lam, tối mai dùng... màu đỏ."

Tịnh Thực nhìn dáng vẻ ngu ngốc của y, mím môi cười trộm, chẳng qua rất nhanh nàng không cười nổi. Bởi vì Chu Lăng vừa cầm bình thuốc, tay kia vừa muốn cời quần nàng.

"Chàng... Chàng làm gì?" Tiểu nương tử bị dọa sợ đến hoa dung thất sắc, cố gắng vội vàng kéo chăn lên.

"Đừng động, nói sẽ bôi thuốc cho nàng mà." Chu Lăng nghiêm túc nhìn vào nơi không cho phép nhìn của nàng.

"Ta không muốn." Tiểu nương tử tức giận, liều mạng chui vào chăn.

"Ngaoan! Đừng nhúc nhích, ta nghe người ta nói, cố ý tìm đây, nếu bị mài rách da, sau khi thoa lên có thể sẽ tốt hơn." Bàn tay Chu Lăng nhấn một cái, cố định thân thể mềm mại, quét một ít được cao mát lạnh, đưa vào bên trong.

Sức lực của Tịnh Thực có hạn, giãy giụa trong chốc lát chạy không thoát thì bỏ cuộc. Bởi vì vùng vẫy khiến tiếp xúc càng thêm thân mật, càng bừa bãi hơn. Nàng yên tĩnh lại, dùng chăn che kín mặt và nửa người trên, nửa người dưới để mặc y giãy vò.

Cảm giác mát mẻ quả thực rất thoải mái, loại bỏ đau nhức như thiêu như đốt, nhưng vừa nghĩ tới ngón tay y, ánh mắt y đang lượn lơ ở nơi nào đó, trong lòng Tịnh Thực bỗng nóng hừng hực.

Cũng may, y rất quân tử khổng chế mình, không vì xúc động mà muốn nâng thêm lần nữa. Buổi tối ngủ, cũng chỉ ôm nàng vào lòng, hôn trán, nhưng như bị nghiền, lại hôn môi, cuối cùng không dám đi xuống nữa, sợ mình khổng chế không nổi khiến nàng khóc, dù sao thời gian còn nhiều mà.

Ngày kế lên đường trở về phủ, lúc lên xe, y không để ý bên cạnh có lão phu thê Dương gia, ôm nàng đặt vào xe. Vì thế, sau khi lên xe, vẫn bị tiểu nương tử trừng mắt đáp lễ.

"Thế nào? Không muốn cho ta ôm à?" Chu Lăng cười nhìn nàng.

"Ngay trước mặt người ngoài..." Tịnh Thực ngượng ngùng cúi đầu.

"Vậy bây giờ... không có người ngoài này." Y bế tiểu nương tử đặt trên đùi mình, ôm hôn.

"Sao hôm nay chàng lại..." Tiểu nương tử yêu kiều nhìn y, không nói ra miệng.

"Thế nào? Thích động tay động chân? Đây còn không phải là vì..." Chu Lăng cố ý cắt ngang, nghen cười nhìn nét mặt nàng. Tịnh Thực mỉm cười nhìn mũi chân, y sẽ nói gì? Nhất định sẽ nói bởi vì thích nàng.

"Bởi vì nàng cố ý quyến rũ ta." Chu Lăng cố ý trêu nàng, chờ nàng nổi cáu.

Tịnh Thực quả thật sùng sốt, không hiểu sao y có thể nhìn thấu tâm tư mình, bị y phát hiện, sau này sao có thể làm mặt dày gấp y.

Chu Lăng vốn tưởng rằng nàng sẽ tức giận mắng y, hoặc là cười oán trách vài câu, đánh hai cái cũng được, liếc mắt đưa tình chẳng hạn, cuộc sống phu thê như vậy mới có ý vị, hơn nữa kể từ sau khi thích nàng, dường như luôn bị ngứa da, thích bị nàng trừng hay đánh vài cái.

Đột nhiên y cảm giác có gì đó không đúng, về mặt này của tiểu nương tử rõ ràng đã bị bắt tại trận vì làm việc trái với lương tâm, trong đầu bắt chợt hiện lên hôm đó nàng mặc y phục mỏng tang, lộ vai, chẳng lẽ tiểu nương tử thật sự cố ý quyến rũ y?

Chu Lăng bỗng nhiên cười ha ha, ôm chặt nàng vào lòng. Tịnh Thực lại không vui, chàng biết cũng rồi, sao còn muốn nói ra làm người ta khó chịu.

Nàng dùng tay đẩy lồng ngực y, không buông tha nói: "Ai quyến rũ chàng? Chàng ngậm máu phun người, chàng đừng ôm ta."

Cánh tay mảnh khảnh, bàn tay mềm mại nhỏ bé, sao địch nổi nam nhân luyện võ, hai ba cái đã bị trị phục, dựa vào lòng y không cử động. Nhưng tiểu nương tử tức giận, buông mi mắt xuống, mím chặt môi, không phản kháng, nhưng cũng không nói gì.

Chu Lăng nhìn ánh mắt của nàng thì từ từ mềm nhũn ra, nhẹ nhàng hôn trán, gương mặt, môi đỏ mọng của nàng: "Trêu nàng thôi, tưởng thật à? Ta quyến rũ nàng được chưa?"

Tiểu nương tử không để ý đến y, một mình cúi đầu tức giận, Chu Lăng bất đắc dĩ, cầm tay nàng đánh lên người mình: "Cho nàng đánh hai cái được không?"

Tâm trạng Tịnh Thực không tốt, mặc kệ y, cũng muốn thử xem Thái Mặc nói đúng không, sau khi nam nhân làm xong chuyện kia thì tính khí thật sẽ thay đổi sao?

Chu Lăng hơi rầu, lại áy náy, chán nản gục đầu trước ngực nàng, thấp giọng nói: "Thật ra vì thích nàng, thích, rất thích, cho nên luôn không nhận được muốn ôm nàng, hôn nàng, cho dù trêu nàng nổi giận đánh ta, ta cũng vui vẻ, nàng đừng không để ý đến ta, nhé?"

Tiểu nương tử vẫn im lặng, chỉ có thể nghe nhịp tim nàng càng lúc càng nhanh, trong lúc Chu Lăng lơ đãng ngược mắt nhìn, thấy nàng đang mím môi cười trộm.

"Hay lắm! Xem ta phạt nàng thế nào." Y hưng dữ ngẩng đầu lên, hưng tận hôn nàng, ngậm toàn bộ đôi môi anh đào vào trong miệng, trần trọc ma sát, khe cắn nát. Lưỡi luồn vào miệng nhỏ, cướp đoạt ngọt ngào của nàng, không cho nàng cơ hội hít thở.

Chữ Bình 'giá giá' giục ngựa hét lớn, che dấu tiếng thở dốc làm người ta tai nóng tim đập, lúc này Tam gia đang nếm ngon ngọt, không thể cứu vãn rồi. Chẳng lẽ chuyện kia thật sự tuyệt vời như vậy?

Dọc theo đường đi, không biết hôn bao nhiêu, Tịnh Thực cảm giác đôi môi mình cũng sắp sưng lên rồi, cũng không biết có phải y hôn chưa đủ không. Trên tay cũng không thành thật, không mò xuống thì cũng xoa nắn phía trên, tựa như sắc lang đã đối bụng nhiều ngày.

Về đến cổng phủ Quận vương, Chu Lăng nhảy xuống xe trước, có lòng muốn ôm nàng xuống, nhưng khi có đông đảo hạ nhân trước mặt, nhất thời do dự.

Chữ Bình thấy chủ tử đứng một bên xoa tay, vội vàng bày băng ghế, để Tịnh Thực xuống xe.

Nàng đã phủ mũ áo khoác kín đầu, che giấu gương mặt ửng hồng của mình, bảo Chữ Bình ôm chỉ diên [1] đã mua trên đường cùng đến phòng chính thính an. Sau tân hôn đây là lần đầu tiên ra cửa ba ngày, Tịnh Thực cảm thấy nên mang về chút lễ vật cho mọi người, nên đã mua vài chỉ diên tinh xảo nổi

danh trong trấn nhỏ về.

[1] chỉ diên: điều giấy.

Hôm nay khí trời khá tốt, trong phòng chính cũng vô cùng náo nhiệt, Cận thị dẫn theo Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư đến chỗ Trưởng công chúa, Quận vương phi, Thâm thị kể vài chuyện lý thú trong kinh, tiểu Kim Phượng ngồi trên giường bên cạnh trưởng công chúa ăn bánh mứt tào.

"Nghe nói những ngày qua thiên kim Thừa tướng đang dưỡng bệnh, nhưng không phải thật sự dưỡng bệnh, mà là xuôi nam đi Nam Chiếu tìm Lý Duy nhĩ, lần này khiến mặt mũi Tư Mã thừa tướng để ở đâu chứ? Trên đường nếu xảy ra chuyện gì, sau khi trở về còn không phải do phủ Cữu vương chịu trách nhiệm sao, thật sự khiến hoàng gia mất thể diện." Quận vương phi luôn không ưa Cữu vương phi, hôm nay nghe nói có liên quan đến nhà bà, đương nhiên vui lòng lấy ra tiêu khiển.

Đích trưởng nữ thừa tướng Tư Mã Đại ngưỡng mộ Thế tử Cữu vương Lý Duy, cũng không phải là bí mật gì lớn trong đám người trẻ tuổi, nhưng Lý Duy đi sứ Nam Chiếu, định hôn cùng công chúa Nam Chiếu, thậm chí Thừa tướng phu nhân âm thầm tìm Cữu vương phi thương lượng có thể nhĩ nữ nhất phu (hai gái một chồng) không, lấy địa vị bình thê để Tư Mã Đại vào phủ Cữu vương, nhưng bị muội muội của Cữu vương phi uyển chuyển từ chối. Tuy chuyện này hai bên giấu giếm rất kỹ, nhưng đám tiểu thanh niên Truy Phong xã luôn bắt gặp ánh mắt, giọng điệu ái mộ của Tư Mã Đại đối với Lý Duy, làm sao có thể lừa gạt được.

Trưởng công chúa cũng không thích Cữu vương phi, nghe vậy lập tức bĩu môi, nghĩa chính từ nghiêm nói: "Bất kể người ta thế nào, cô nương nhà chúng ta luôn tốt hơn cả, sau này có đến cửa cầu hôn, cũng nên suy tính."

Theo lý thuyết hai cô nương phủ Quận vương, một người 15, một người 14, đều xinh đẹp, sớm nên có người tới nhà xin cưới. Nhưng có tình trước cửa vô cùng vắng vẻ, Trưởng công chúa cảm thấy cạnh cửa nhà mình quá cao, chắc là các quan viên bình thường không dám hy vọng xa vời.

Hai cô nương thấy nhắc đến hôn sự, cũng thẹn thùng cúi đầu, một người vịn khăn tay, một kẻ nhìn ống tay áo thêu hoa tinh xảo đến xuất thần.

Tiểu nha hoàn đi vào báo Tam gia và Tam phu nhân đã trở về, mọi người đều cùng ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ.

Vào phòng, Tịnh Thục tháo mũ trên đầu xuống, phúc thân: "Thỉnh an tổ mẫu và mẫu thân, Nhị thẩm."

"Miễn đi, mọi sự vẫn suông sẽ chứ?" Trưởng công chúa lười phải nâng mắt, chỉ đạm mạc nhìn lướt qua.

"Hồi tổ mẫu, đều tốt." Chu Lăng quy củ chào, đáp lời. Mặc dù trong lòng y không thích Trưởng công chúa, nhưng cũng không muốn mang trên lưng tiếng xấu là bất kính với trưởng bối.

Quận vương phi nhìn lướt qua vợ chồng son, chợt cảm thấy có chỗ nào đó hơi khác, nhìn tướng mạo, cũng không có gì thay đổi, nhưng không nói rõ đó là cảm giác gì.

"Tổ mẫu, chúng con đi ngang qua một trấn nhỏ, thấy mấy cái chỉ diên xinh xắn, nên đã mua về, tháng sau xuân về hoa nở, vừa lúc thích hợp cho các muội muội chơi đùa." Tịnh Thục vừa nói, từ trên tay Chử Bình cảm lấy một chỉ diên Hoa Hồ Điệp có màu sắc diễm lệ đưa cho tiểu Kim Phượng: "Kim Phượng muội muội thích cái này không?"

"Đẹp quá, đẹp quá." Tiểu Kim Phượng lập tức ném bánh mứt tào trong tay, chạy đến bắt lấy chỉ diên, nhưng vì cô bé chop lấy quá mạnh, cánh nhện của bướm đâm thẳng vào mặt Tịnh Thục.

"Cẩn thận." Chu Lăng bước lên trước, cánh tay đuổi ra, ôm Tịnh Thục vào lòng, vọt qua một bên.

Chu Ngọc Phượng và Chu Nhã Phượng ngây người, Tam ca có thân thủ tốt vậy. Không, đây không phải là điểm quan trọng, quan trọng là ban đầu Tam ca không vui khi cưới Tam tẩu, đêm tân hôn còn không chịu vào phòng mà, sao hôm nay lại khẩn trương thủ hộ đến thế.

Tịnh Thục dựa vào lòng y chưa tỉnh hồn, nàng không bị chỉ diên dọa hòng, mà bị hành động của Chu Lăng dọa sợ.

"Không sao chứ?" Chu Lăng cúi đầu kiểm tra.

"Không sao." Tịnh Thục lắc đầu, lướt qua bờ vai y thì thấy mọi người đều đang nhìn bên này. Đột nhiên phát hiện đang bị y ôm vào lòng, chuyện đã qua lại không rời khỏi y, khuôn mặt nhỏ của Tịnh Thục bỗng dựng đơ lên, trong mắt hiện vẻ thẹn thùng, nhẹ nhàng đẩy y ra, rèm mắt rũ xuống, dường như chưa xảy ra chuyện gì, nhìn thế nào cũng không giống giả vờ.

Chu Lăng thấy thế tử xấu hổ, cười ha ha đứng qua một bên, mặc dù không đưa tay sờ đầu nàng, nhưng lại dùng ánh mắt dịu dàng xoa dịu nàng.

Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư đang ở tuổi hiểu rõ chuyện nam nữ nhất, nhìn đáng vẻ Tam ca và Tam tẩu, cứ cảm thấy đó là một sự ngọt ngào phát ra từ đáy lòng, Tam ca lại là nam nhân không thèm che giấu. Mặc dù Tam tẩu cố giấu, mím chặt môi không chịu nhìn Tam ca, tuy nhiên vẫn không che giấu được loại cảm giác ngọt ngào tựa mật này.

Những người khác cũng phát hiện ra đầu mối, mọi Cận thị nở nụ cười yếu ớt, như vô tình như cố ý nhìn về phía Quận vương phi. Thôi thị vốn đi đến xem tay Kim Phượng có bị thương không, theo ánh mắt của mọi người nhìn qua, vừa lúc phát hiện tiểu nương tử đỏ mặt thẹn thùng, trong lòng rung mình, vẻ mặt cũng cứng lại. Từ lúc nào, tình cảm của bọn nó tốt như vậy? Chẳng lẽ... viên phòng rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Dụ phu kế thứ hai mươi bảy

Editor: Gà - LQĐ

Trở lại Lan Hinh uyển, hai đại nha hoàn vội vàng nghênh đón. Thái Mặc thăm đánh giá thân sắc của hai người, nháy mắt với Tổ Tiên, ý là thành rồi. Lòng Tổ Tiên tràn đầy vui mừng, không che giấu, đỡ tay Tịnh Thục cười híp mắt đi vào trong.

Từ nông thôn trở về, đương nhiên muốn tắm rửa thay y phục trước, thùng nước tắm trong nhà rất lớn, Chu Lăng có lòng muốn tắm với nàng, nhưng từ khi vào cửa tiểu nương tử vô cùng câu nệ, cúi đầu thấp giọng nói: "Phu quân tắm trước đi."

Không có cách nào, Chu Lăng chỉ đành phải rất quân tử để nữ nhân đi trước.

Ngồi xuống bàn thưởng thức trà, Chu Lăng thăm tưởng tượng cảnh tiểu nương tử trong thùng tắm, vào vương phủ, nàng đã mất đi tính tùy ý khi còn ở thôn trang, dường như ngay cả biểu cảm xấu hổ cũng cực kỳ không chế. Tam tông tứ đức, luân lý cương thường tựa như cái lưới chằng chịt giăng ra, bọc nàng ở bên trong, bắt nàng mặc khôi giáp phòng ngự thật dày, mất đi vẻ chân thật.

Bữa tối thì y có ý gấp thức ăn cho nàng, nhìn phản ứng của nàng. Quả nhiên, Tịnh Thục rất khẩn trương nâng mắt lên nhìn y, thấp giọng nói: "Cảm ơn phu quân."

"Ăn nhiều một chút, nếu không sẽ không còn sức đấy." Chu Lăng nói.

Mới đầu Tịnh Thục không hiểu, mê mang nhìn y, thoáng chốc đã hiểu tối nay y muốn làm gì rồi. Ngay trước mặt nha hoàn, dám công khai nói chuyện như vậy, mặt tiểu nương tử lập tức hồng đến cổ.

Thái Mặc cười khế, xem ra Tam gia thật sự là người trong nóng ngoài lạnh, y ở độ tuổi này, thân thể tráng kiện như vậy, phu nhân của mình thật sự hưởng phúc. Tổ Tiên cũng không hiểu lắm, những năm gần đây buổi tối tiểu thư vẫn không ăn nhiều lắm, không tốt cho tiêu hóa, buổi tối ngủ dễ dàng bị đầy bụng. Tháng hai, buổi tối vẫn rất lạnh, Tam gia không phải là tính dẫn phu nhân đi hậu hoa viên tản bộ đấy chứ.

Dùng cơm xong, Tịnh Thục ngồi trên giường, tóc dài buộc lỏng cầm một quyển «Kinh Thi» lên giết thời gian, Chu Lăng súc miệng xong cũng chậm chậm bước tới, ôm lấy nàng từ phía sau, đầu dựa vào vai nàng. "Đọc đến đâu rồi?"

"Chàng xem Trang Khương phu nhân trong «Thục nhân» này, tay mềm mại như cây cỏ, da trắng nõn nà, cổ như tù tề [1], răng như hồ tề, tóc đẹp như bướm bướm. Nụ cười tinh tề, đôi mắt như sao. Tại sao nàng có thể đẹp như vậy chứ?" Nữ nhân nào không thích đẹp? Dung mạo tiểu nương tử cũng có thể được xưng là tuyệt sắc, bản thân lại hâm mộ người khác.

[1] tù tề: một loài bọ cánh cứng.

Bàn tay Chu Lăng từ bên eo thăm dò vào trong nội y, chậm rãi dời lên, hạ những nụ hôn nóng bỏng xuống phần cổ. Thân thể Tịnh Thục mềm nhũn, vô lực ngã vào lòng y, cuốn sách trên tay rơi xuống chân.

"Trang Khương phu nhân sao đẹp như nương tử của ta, nàng xem làn da trắng sáng này, hôn một cái đã hồng thật lâu rồi, trên cổ còn như thế, đừng nói chi là ngực." Y chậm rãi cời trung y màu hạnh ra, vừa mới tắm xong, nàng không có mặc áo lót, một mảnh trắng nõn chột hiện ra trước mắt.

Theo thói quen thường ngày, sau bữa cơm chiều hai vợ chồng sẽ đọc sách một lát, uống chút trà tiêu thực rồi nằm xuống nghỉ ngơi, mà vào lúc này Tô Tiên sẽ đi vào trải giường chiếu cho bọn họ. Hôm nay nàng mới từ khách sảnh vào phòng ngủ, vừa cách bình phong Lưu Ly màu tím chạm đồ án tiên hạc, bất chợt thấy được một màn bóng mát.

Hai bàn tay Tam gia che trước ngực phu nhân, môi kề sát vào vành tai phu nhân, dường như đang nói nhỏ gì đó. Váy áo phu nhân nửa mở, dựa vào lòng y, sắc mặt ửng hồng, ánh mắt mê ly.

Nàng hầu hạ Tịnh Thực nhiều năm như vậy, chưa từng thấy qua tư thái quyến rũ như thế của chủ nhân, bị dọa sợ vội vàng che miệng lại, sợ mình phát ra tiếng động, rón rén đi ra ngoài, đóng kín cửa khách sảnh, đứng ở cửa vuốt trái tim đang đập bang bang, giữ cửa cho bọn họ.

Trong nhà rất nhanh vang lên tiếng rên rỉ vụn vặt. Tiếng than nhẹ, tiếng ngậm nga mềm mại, nghe còn cảm động hơn so với tiếng hót đầu xuân của chim họa mi. Gia cụ bằng gỗ lim vang lên tiếng lạch cạch trầm thấp, gương mặt nóng như đuốc của Tô Tiên chôn trên đầu gối, không dám nghĩ, nhưng lại không nhìn được. Chẳng lẽ bọn họ không lên giường, mà là đang nở hoa trên sạp nhỏ... Đèn cung đình trong nhà sáng như vậy, chẳng phải Tam gia sẽ nhìn thấy rõ thần sắc yêu kiều trên gương mặt phu nhân sao?

Tiểu thư luôn đoan trang, nếu bị Tam gia thấy rõ vẻ quyến rũ thế kia, có thể nghĩ nàng rất phóng đảng không. Tô Tiên đang lo lắng lung tung thì thấy Thái Mặc đi ra từ thính phòng, thấy nàng ấy há miệng muốn nói chuyện, nàng vội vàng dùng thủ thế ngăn nàng ấy lại.

"Người sao vậy, làm gì đứng ở đây?" Thái Mặc đứng bên cạnh nàng, thấp giọng nói.

"Suyt." Tô Tiên giờ tay lên chỉ vào trong, ý bảo nàng ấy nghe. Thái Mặc là người từng trải, mới vừa rồi không chú ý, vừa nghiêng tai lắng nghe, đã hiểu. Giờ tay lên vỗ gáy Tô Tiên, nhỏ giọng cười nói: "Đi theo học một ít đi, sau này có lúc sẽ dùng đến đấy."

Nàng ấy đứng dậy đến phòng nước, căn dặn đám bà tử nấu nước nóng. Bà tử nấu nước mới vừa ngủ lại, bị kêu nên đương nhiên không vui. Trong miệng lầm bầm: "Không phải mới vừa tắm sao, sao còn muốn dùng nước?"

"Bây giờ chưa gọi nước, một lát nữa lỡ như Tam gia gọi nước, không có, vậy người sẽ gánh không nổi đâu." Thái Mặc lạnh lùng nói.

"Cô nương cần gì làm ta sợ, trong nội viện này của chúng ta, chưa từng gọi nước lúc nửa đêm?" Bà tử nấu nước không nhìn được đứng dậy đi ra ngoài, cho rằng Thái Mặc đang cố ý làm khó dễ người khác.

"Được, vậy thì chờ xem." Thái Mặc xoay người đi ra ngoài, không hề để ý đến bà tử nữa.

Một khắc đồng hồ sau, bà tử nấu xong một nồi lớn nước, yên lặng chờ sai bảo. Nhưng mà trái chờ phải đợi, vẫn không thấy chủ tử gọi nước. Phòng nước này nằm cạnh sân nhỏ, đương nhiên không nghe được động tĩnh mập mờ cố ý đè thấp trong phòng ngủ.

Ngồi gần bếp lò nửa canh giờ, bà ta có thể xác định là Thái Mặc vô cố sinh sự, âm thầm nghỉ ngơi mình chộc giận đến nàng ấy khi nào. Trờ lại chỗ ngủ, chui vào chăn, lúc mơ màng muốn ngủ, chợt thấy tiểu nha hoàn chạy thật nhanh vào cửa, nói chủ tử gọi nước, báo nhanh lên một chút. Bà tử bị dọa cho sợ đến ngay cả áo bông cũng chưa kịp buộc nút, đã đạp giày vải chạy ra ngoài.

Tịnh Thực đứng dậy thì hai chân còn đang run rẩy, đứng không vững. Chu Lăng đưa tay muốn ôm nàng đi, nhưng bị tiểu nương tử đỡ mặt đẩy ra. "Tự ta có thể." Giọng nói yêu kiều khàn đặc, khiến y buồn cười.

"Cùng nhau tắm đi." Tâm trạng của y vô cùng tốt, mặt dày dè nghị.

"Không muốn." Tiểu nương tử không chút do dự từ chối, thẹn thùng nhưng lại khiến người ta trông thấy thì trong lòng lập tức ngứa ngáy.

"Vậy nàng đi trước đi." Chu Lăng vừa phủ thêm áo bào, vừa đưa mắt nhìn nàng rời khỏi phòng ngủ. Quay đầu nhìn trên giường, đã hoàn toàn hỗn loạn, ngày mai lúc bọn nha hoàn tới dọn dẹp, tiểu nương tử nhất định sẽ đỏ mặt ngượng ngùng.

Vốn nàng không đồng ý trên sạp nhỏ, khẩn cầu y lên giường, thế nhưng nhờ vào đèn cung đình sáng ngời, có thể nhìn thấy một cái nhẵn mảy một nụ cười của nàng, còn có mỗi một vết hoa đào trên làn da, khiến y càng hưởng thụ hơn.

Nước hơi lạnh, Tịnh Thực cảm thấy không quá thoải mái. Chỉ lau qua loa một chút, rồi nhanh chóng ra ngoài, chui vào chăn trong cuộn thành một đoàn. Chu Lăng không vội đi tắm, ngồi ở mép giường sờ trán nàng: "Sao vậy? Không thoải mái à?"

"Nước lạnh." Tiểu nương tử rút cổ, tội nghiệp nhìn y.

Chu Lăng nổi giận, kêu vọng ra cửa: "Người đâu."

Thái Mặc cúi đầu đi đến: "Tam gia."

"Tại sao không chuẩn bị nước nóng?"

"Nô tỳ vốn đã nói cho bà tử nấu nước nóng, nhưng bà ấy chờ lâu không thấy chủ tử gọi nước, nên đã trở về nghỉ ngơi rồi, không có tiếp tục đun. Mới vừa rồi nước hơi lạnh, nô tỳ khuyên phu nhân tắm muộn một chút, nhưng phu nhân thích sạch sẽ, vội vàng muốn tắm, cho nên..." Thái Mặc còn chưa dứt lời, đã bị Chu Lăng lạnh lùng cắt đứt: "Đi nói cho bà tử nấu nước, nếu không làm được việc này thì cắt ra khỏi phủ đi, sau này mỗi ngày đến canh tư đều

phải chuẩn bị nước nóng."

Chờ lâu không thấy chủ tử gọi nước, đây là ngại gia thời gian dài à?

Chu Lăng vén chăn lên chui vào, ôm nàng giúp nàng ấm giường. Tịnh Thực lại không cảm kích, đôi tay đẩy lồng ngực y: "Chàng còn chưa tắm đâu, nhanh đi."

"Chê ta bẩn?" Nam nhân mất hứng, giận dữ ôm chặt nàng, trừng phạt muốn hôn đôi môi nhỏ nhắn của nàng.

Tịnh Thực không phải ngại y bẩn, mà là trên người y có một mùi nồng nặc, khiến nàng nghĩ lại chuyện tìm đập đồn đập ban nãy. Sao y cứ muốn làm ở chỗ sáng như vậy, nàng xấu hổ không dám mở mắt. Giờ khắc này trong trướng, nàng mở mắt ra thức giục y, thấy áo bào y lỏng lẻo, lộ ra lồng ngực bẽn lẽn, khiến nhịp tim nàng lại nhảy liên tục.

Tay nhỏ nghịch ngợm quơ quào đẩy loạn phần ngực, Chu Lăng chỉ cảm thấy hô hấp căng thẳng, dưới bụng cũng căng cứng theo. Dường như tiểu nương tử cũng đã nhận ra biến hóa của y, hoảng sợ nhìn y, dùng ánh mắt cầu khẩn xin tha thứ. Chân nàng xót, thân thể cũng không có sức, không thể tiếp chiến đâu.

Nhưng nàng không biết, đáng vẻ càng vô lực, càng có thể kích thích dục vọng chinh phục của nam nhân. Quả nhiên, y kéo áo bào, lại ép buộc nàng nửa canh giờ.

Lần này không chỉ kêu nước, còn bảo nha hoàn vào thu dọn giường đệm. Chu Lăng ôm nàng đến phòng tắm, tự tay thử nước ấm, mới hải lòng bỏ nàng vào.

"Ta giúp nàng tắm nhé." Chu Lăng vén tay áo lên, muốn bước vào trong nước.

"Không muốn, tự ta có thể." Tịnh Thực hốt hoảng ôm lấy cánh tay y, đẩy ra khỏi nước.

"Ha ha. Được rồi, một lát không ra được thì gọi ta đến ôm nàng." Ánh mắt Chu Lăng dịu dàng như nước, thoả mãn trở về, cho nàng muốn gì được đó.

Tịnh Thực tắm xong, vịn vách thùng tắm chống thân thể run rẩy, khó khăn nhấc chân bước ra ngoài, lau vài cái, mặc tằm y vào, cổ tự mình trở về.

Chu Lăng cười khê nhìn nàng uể oải chui vào chăn, mới nhấc chân đến phòng tắm lau sơ một chút. Trở về phòng dập tắt đèn cung đình, để Minh Nguyệt Thanh Huy tung rèm cửa sổ bằng lụa mỏng xuống, mang theo một loại cảm giác như ảo mộng tuyệt vời, cùng nàng cùng gối đi vào giấc ngủ.

Nam nhân tinh lực cực tốt, không ngủ được. Hôm nay Tịnh Thực ngồi xe ngựa cả ngày, rồi hầu hạ y hai lần, đã vô cùng mệt mỏi, dựa vào lòng y nhắm nghiền hai mắt. Chu Lăng đưa tay ra, ở trong bóng tối vuốt ve gương mặt nàng, ánh mắt, chóp mũi, đôi môi, cúi đầu hôn lên môi nàng.

"Ngủ đi, mơ đẹp nhé, nằm mơ thấy ta." Y ni non bên tai nàng.

"Ừm." Tịnh Thực cảm giác tai ngứa ngáy, theo bản năng né tránh, lại khiến nam nhân mất hứng. Người kia quá thích nàng, ôm vào lòng còn ngại không đủ, không nhịn được muốn chạm vào nàng, nhưng sao nàng có thể né tránh hả?

Nàng càng tránh, y càng muốn hôn đủ, sờ đủ, chẳng qua chỉ vuốt thôi mà lại muốn rồi, tiểu nương tử thì thảo ngộ nguây trong lòng y, không để ý đã bị y xông vào. Trăng đã lên cao, đêm gỗ canh ba, y vẫn hành động không biết mệt mỏi, thỉnh thoảng dịu dàng, đôi lúc vô độ. Cuối cùng tiểu nương tử không nhịn được khóc nức lên, hoa lệ đầm mưa cầu xin y.

Trong lòng Chu Lăng cũng khá áy náy, nhưng nàng vẫn cứ điềm đậm đáng yêu, càng rung động lòng người. Y muốn dừng nhưng dừng không được, chỉ càng không ngừng dụ dỗ nàng: "Sắp xong rồi, sắp xong rồi mà."

Ba lượt qua đi, nàng đã chẳng còn sức để đẩy y. Ngoan ngoãn để y ôm đi lau sạch thân thể, trở lại giường vô cùng mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Vừa ngủ đã rất sâu giấc, ngày kế tiếp lại y đã không còn bên cạnh, Tịnh Thực vừa cử động thân mình, cảm thấy toàn thân cực kỳ chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Dụ phu kế thứ hai mươi tám

Editor: Gà - LQĐ

Tịnh Thực chống cánh tay run rẩy ngồi dậy, chỉ thấy Thái Mặc yên lặng đi đến, nên nhẹ giọng hỏi: "Tam gia đâu?"

"Hai canh giờ trước Tam gia đã thức dậy đến nha môn, bảo chúng em không được đánh thức phu nhân, để phu nhân ngủ nhiều thêm một lát, Tam gia

thật sự thương người lắm đấy." Thái Mặc cười hi hi nói.

Y thương nàng? Tịnh Thục muốn hung hăng đập một đập, tối hôm qua thân thể chưa xót chịu không nổi, cũng cố cầu xin y. Nhưng y thì sao, ngoài miệng nói: Ngoan! Sắp rồi, xong ngay, xong ngay... Nhưng động tác hoàn toàn không thấy ngừng lại, ngược lại càng nhanh hơn mạnh hơn, suýt nữa muốn mạng của nàng.

"Lấy y phục đến đi." Tịnh Thục hữu khí vô lực kéo chăn, che ngực.

Thái Mặc vén móc vàng treo rèm giường lên, ôm hết y phục từ trong ra giường. Tịnh Thục vươn đôi tay ra lấy một kiện áo lót đỏ thắm, sau khi mặc vào người, mới giật mình phát hiện khắp người phủ chẳng chặt vết hôn, hẳn là còn nhiều hơn buổi chiều đầu tiên. Đêm hôm đó dấu vết lưu lại vẫn chưa hoàn toàn biến mất, hôm nay lại thêm dấu mới. Những vết đỏ thắm lần lượt đan xen vào nhau, nhưng lại như nhiều đóa Mầu Đơn nở rộ, vô cùng kiều diễm.

"Phụt!" Thái Mặc nhất thời không nhịn được, cười thành tiếng.

Tiểu nương tử lập tức đỏ mặt, tròn mắt nhìn nàng nói: "Cười gì mà cười? Hư hỏng."

Thái Mặc không nhịn, cười lộ ra hàm răng trắng nõn: "Tiểu thư, nô tỳ nói không sai chứ, Tam gia chính là người trong nóng ngoài lạnh, nếu nếm thử ngon ngọt, nhất định sẽ nghiện, người xem sau này ngài ấy vẫn không trở về nhà vào buổi tối sao?"

"Hừ! Người ta cũng sắp mệt chết đi được, chàng không trở về nhà mới đúng đấy." Tịnh Thục buồn bực mặc y phục.

"Tiểu thư, người phải suy nghĩ thật kỹ, thật sự chẳng qua chỉ vất vả thôi ư? Tư vị kia chẳng lẽ... không * sao?" Thái Mặc che miệng cười chạy mất. Tịnh Thục ôm y phục ngậy người, tư vị kia... Nói thế nào nhỉ? Chuyện đến lúc nồng thì mỗi một tác da thịt toàn thân không khỏi thư thái, nhưng lại như phiêu diêu tận trời cao, ê ẩm tê dại khó nói.

Nghĩ đến đây, tiểu nương tử không tự chủ mỉm cười, khí lực trên người cũng khôi phục, mặc y phục xong xuống giường rửa mặt. Thái Mặc chọn bộ y phục này mặc dù cổ áo cao, nhưng trước ngực lại có một khe hở nhỏ, những vết hôn kia như ẩn như hiện hấp dẫn ánh mắt của người bên cạnh. Tịnh Thục có lòng muốn đổi bộ khác phải thật nghiêm túc, nhưng mở hộc tủ ra nhìn thử, trừ áo bông thật dày cho ngày đông ra thì lại không có bộ nào có cổ áo nhỏ hơn.

Đến phòng chính thính an thì đã sắp trưa rồi. Hôm nay khí trời chuyển ấm, Quận vương phi dẫn đầu mặc cung trang khoe ngực, nửa bầu tuyết trắng lộ ra, hiện rõ vẻ phong tình thành thực quyến rũ.

Tịnh Thục vào cửa thì cũng cảm giác có ánh mắt lạnh lùng bắn đến, vừa ngẩng đầu chợt bắt gặp ánh mắt dò xét của Quận vương phi. Trong lòng khẽ động, không hiểu lắm, chẳng lẽ bọn họ đều phát hiện quan hệ giữa mình và phu quân có thay đổi? Quan hệ phu thê của mình tốt hay xấu thì có liên quan gì đến bọn họ chứ?

Trong lòng nàng không hiểu, không dám ngẩng đầu nhìn nhiều, nhưng Quận vương phi lại trên dưới quan sát nàng nhiều lần. Trở lại viện của mình, sắc mặt bình thân của Quận vương phi Thôi thị lập tức trầm xuống, nói với Bàng ma ma thân tín: "Xem ra hôm nay vợ chồng son người ta thân thiết vô cùng, ngọt đến mức sắp cười thành tiếng, dường như chỉ sợ người khác không nhìn thấy."

Bàng ma ma khom lưng phụ họa: "Đúng thế ạ, nghe nói tối hôm qua Lan Hinh uyển kêu ba lượt nước, cho đến giờ Tý mới ngủ lại, thật là liều mạng giày vò mà."

Quận Vương phi tức giận cầm Phật châu mật sáp trên tay ném lên bàn, đau xót mắng: "Gọi ba lượt nước? Đây là hành hạ ai hả? Thẩm thị này không có tiền đồ gì, hai năm, bụng không có một chút động tĩnh nào. Vương gia chậm chạp không chịu xin phong Thế tử, nói không chừng đang có ý muốn thiên vị tiểu tử đáng chết kia."

"Vương phi bớt giận, Thế tử dĩ nhiên cần phải lâu dài, sao Tam gia có thể chịu, cũng không thể lướt qua Nhị gia mà." Bàng ma ma vội vàng trấn an.

"Thế tử vị này một ngày không thể rơi vào tay Đằng nhi, thì có thể vẫn có biến cố, ta sẽ không thể nào an tâm. Lỡ như để cho bọn nó sinh hạ đích trưởng tôn, chẳng phải Vương gia lại thêm một lý do. Hừ! Vậy phải làm sao bây giờ?" Thôi thị nhúc nhủ, đỡ trán tựa vào giường quý phi.

Bàng ma ma luôn mưu mô chước quỷ, cẩn rắng suy nghĩ một chút, nảy ra ý hay: "Vương phi muốn đích trưởng tôn cũng không khó, an bài cho Nhị gia thêm vài thông phòng, nếu ai mang thai, sẽ để Nhị nãi nãi cũng giả vờ mang thai. Đến lúc đó, sau khi hài tử được sinh xong sẽ ôm đến tay Nhị nãi nãi làm hài tử của con vợ cả, thông phòng này ấy à... Khó sinh mà chết cũng được mà, người xem..."

"Hay, quả là biện pháp hay, sao ta lại không nghĩ đến? Ai da, nhanh đi an bài đi, tìm mấy đũa eo thô mỏng tốt sinh dưỡng, cho Đằng nhi làm thông phòng, cho các thiếp thất ngừng uống Tị Tử canh (thuốc tránh thai), ta không tin một đám nữ nhân còn không sánh bằng tiểu nương tử Giang Nam mảnh mai đó." Tinh thần Quận vương phi tinh táo, đầu không còn đau nữa, không ngừng sai tâm phúc đi sắp xếp.

Tháng hai, khí trời ấm áp hơn, lan ở hậu hoa viên nở rộ, hương thơm phảng phất. Trưởng công chúa sinh ra nhả húng ngậm hoa, dẫn theo nhóm cô nương tức phụ đến hậu hoa viên ngồi dùng trà nói chuyện phiếm.

"Hôm nay trời trong nắng ấm, không bằng chúng ta lấy chi diên Tam tẩu mua về thả đi." Nhị tiểu thư Chu Ngọc Phượng đề nghị.

"Đúng rồi đúng rồi, thả chi diên." Tiểu Kim Phượng dẫn đầu vỗ tay tán thành.

Những ngày qua, mỗi đêm Chu Lăng về nhà rất đúng lúc, bữa tối xong sẽ cùng nàng ôn tồn một lần. Thân thể đã thích ứng y, dù vẫn mệt mỏi, nhưng sắc mặt đỏ thắm, càng thêm yêu kiều động lòng người. Tịnh Thực cảm thấy yên tâm, để Thái Mặc cầm chỉ diên chạy một đoạn đường, rồi sau đó chậm rãi lui về phía sau, giờ cao chỉ diễn Tam Tinh xinh đẹp.

Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư cũng không bị rút phía sau, hầu như đồng thời thả bay chỉ diên Nạp Phúc Nghênh Tường và Trúc Báo Bình An, chỉ có chỉ diên của Thâm thị và tiểu Kim Phụng không bay nổi. Thâm thị nhanh chóng đỏ mặt, Tịnh Thực đang ở bên cạnh nàng ta, không đành lòng thấy nàng ta gấp gáp, đã đến nói: "Nhị tiểu thư, thả thả của muội đi, muội giúp muội."

"Không cần." Thâm thị lạnh lùng từ chối, thậm chí hơi buồn rầu. Nàng ta càng gấp, càng không thể thả bay lên. Vội vã chạy, cho nên ngã lăn xuống đất.

Tịnh Thực vội vàng đặt yên xuống đất đưa tay đỡ nàng ta, nhìn qua khe hở cổ áo thấy được từng vết hồng trên người nàng ta. Tịnh Thực cũng là người từng trải, nàng biết chuyện phòng the sẽ để lại dấu vết, tuy nhiên nó không phải như thế này, vết thương này đỏ tươi, thô ráp, không phải là vết hôn, như là bị sợi dây siết hoặc bị roi quất lên.

Thâm thị cũng nhận ra bí mật của mình bị người phát hiện, thở phì phò đẩy nàng, để nàng hoàn thiếp thân đỡ đứng lên.

Tịnh Thực vốn có ý tốt muốn đỡ, lại bị người ta đẩy ngã trên cỏ. Thái Mặc đã chạy tới đỡ nàng, thuận tiện hung hăng trừng mắt nhìn Thâm thị. Bên này bị bụi hoa che, các trưởng bối không phát hiện điều khác thường. Tịnh Thực đứng dậy, ngơ ngác nhìn Thâm thị đi đến bàn bên kia nghỉ ngơi.

"Phụ nhân đừng để ý đến nàng ta, hừ! Lòng tốt không được báo đáp, chúng ta qua núi giả bên kia nghỉ ngơi một chút đi." Thái Mặc dìu Tịnh Thực đi về phía núi giả, để lại Tố Tiên nắm lấy chỉ diên đã bay thật cao.

Trong núi giả thông thoáng mát mẻ, hai chủ tớ ngồi bên trong suy nghĩ tâm sự của mình. Tịnh Thực vẫn đang suy nghĩ vết thương trên người Thâm thị, mà Thái Mặc lại đang suy nghĩ tại sao Thâm thị bài xích chủ tử của mình, bước kế tiếp nàng ta có thể gây bất lợi gì đó cho chủ tử hay không.

"Tiểu Kim Phụng, đừng đi nhanh như vậy, chờ Nhị tiểu thư." Trên đỉnh núi giả vang lên tiếng của Cận thị.

"Nhị tiểu thư, mau lên, chỉ diên ở đó, cháu nhìn thấy." Đây là tiếng của tiểu Kim Phụng.

Tịnh Thực nghi ngờ ngẩng đầu, núi giả cao như vậy, sao Cận thị có thể mang theo tiểu hài tử leo lên đó, nếu ngã thì làm sao bây giờ? Bảo hạ nhân đi lấy không được sao?

Vừa nghỉ ngơi, bỗng nghe Cận thị hô to: "Vợ lão Tam, mau giữ chặt hài tử." Cùng lúc đó, vang lên tiếng hài tử tiếng thét chói tai. Tịnh Thực nghe tên của mình, theo bản năng chạy ra ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy tiểu Kim Phụng rớt xuống. Trong hoảng loạn nàng chỉ có thể đưa tay đón, hoàn toàn quên phía sau là ao hoa sen, nàng có thể bị nện vào trong nước.

Khi Kim Phụng sắp rơi vào cánh tay mảnh khảnh của mình, hai bàn tay khác kịp thời xuất hiện, vững vàng tiếp nhận hài tử, một tay ôm lấy nàng.

"Nàng không sao chứ?" Chu Lăng khẩn trương nhìn chăm chăm Tịnh Thực hỏi.

Tịnh Thực ngây ngốc lắc đầu, còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì: "Phụ quân, chàng, trở về khi nào."

Chu Lăng thấy nàng không bị thương, cũng thả lỏng, không trả lời câu hỏi của nàng, mà lạnh lùng rống to: "Nàng bị ngã à, đưa tay đón, nàng yếu như vậy, có thể tiếp được sao? Còn không làm gãy tay nàng à? Nếu hai người cùng rơi vào trong ao, con bé chết, nàng cũng không sống được."

Mọi người nghe được động tĩnh đã chạy tới, vì chỉ diên của Chu Ngọc Phụng và Chu Nhã Phụng gần đây, nên chạy đến đầu tiên, thấy Chu Lăng đang đen mặt dạy dỗ nàng.

Chu Ngọc Phụng nhìn lướt qua không lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía mẫu thân trên núi giả. Chu Nhã Phụng không dời mắt, trong lòng cảm động, mặc dù Tam ca đang khiển trách Tam tiểu thư, nhưng sao nàng vẫn cảm thấy bên trong lời khiển trách này đều là quan tâm và sợ hãi. Mai sau nếu giả cho người, nàng tình nguyện phụ quân mình khi ở dưới tình thế cấp bách cũng khiển trách nàng như vậy, mà không phải như phụ thân, chẳng hề quan tâm mẫu thân.

Cận thị ba bước làm thành hai chạy đến, đoạt lấy tiểu Kim Phụng ôm vào lòng: "Tâm can của ta nha, tiểu tử tông, cháu hù chết Nhị tiểu thư rồi. May không sao, không sao là tốt rồi, đừng sợ. Chúng ta sẽ không bao giờ thả chỉ diên nữa, không thả chỉ diên nữa nhé."

Tiểu Kim Phụng bị dọa sợ còn chưa có lấy lại tinh thần, khi nhìn thấy Quận vương phi chạy đến trước mắt, mới 'Ôa' một tiếng khóc lên: "Nương, con không bao giờ muốn thả chỉ diên nữa..."

Thôi thị ôm hài tử, đau lòng cuống quýt kiểm tra, sờ sau lưng. "Ngao! Kim Phụng ngao! Đừng sợ, sau này chúng ta không bao giờ chơi chỉ diên nữa." Bà ta hung hăng trừng mắt nhìn Tịnh Thực, ôm hài tử đi. Trưởng công chúa không hỏi nguyên do, cũng đi theo dỗ hài tử. Cận thị quay đầu lại mỉm cười, sắc mặt hơi mất tự nhiên: "Làm phiền phụ thân hai người, thật may là thân thủ A Lăng tốt."

Bà ta ném xuống đôi câu không mặn không nhạt như vậy, đuổi theo sát đám người kia, Chu Ngọc Phụng theo sát phía sau. Ở đây bỗng chỉ còn lại phụ thân Chu Lăng và Tam tiểu thư Chu Nhã Phụng, chỉ thấy Nhã Phụng nhìn theo mọi người, bóng lưng dần đi xa, mới đi đến bên cạnh Tịnh Thực thấp giọng nói: "Tam tiểu thư, phải chú ý, cẩn thận hơn với mỗi người."

Lời còn chưa dứt, nàng cũng vội vàng đi mất.

Tĩnh Thực giật mình hồi tưởng lại hết thấy, càng nghĩ càng sợ. Tại sao trong lúc nguy cấp Cận thị lại kêu tên mình, là muốn giả họa sao? Nếu tiểu Kim Phụng bị thương, người Quận vương phi hận nhất sẽ là ai? Ai sẽ bị xử phạt? Nếu không phải Chu Lăng chạy đến đúng lúc, mình có thể bị thương không? Nếu mình bị thương, ai sẽ là người được lợi nhiều nhất?

Phủ Quận vương quá lớn, quá nhiều người, Tĩnh Thực đột nhiên phát hiện, không thể tiếp tục sống ngu ngốc hồ đồ như vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Dụ phu kế thứ hai mươi chín

Editor: Gà - LQĐ

Thẩm thị trở lại viện của mình, trong đầu vẫn nhớ đến cảnh kia. Không phải lão Tam không thích vợ y sao, sao lại thay đổi nhanh như vậy? Vén tay áo, nhìn vết thương trên người vẫn rõ ràng, vết mặt như tro tàn.

Vốn mình vẫn đồng tình với Cao thị, một cô nương tốt đẹp bị trượng phu ghét bỏ, không thể viên phòng. So với nàng, mặc dù mình phải chịu chút tội, nhưng thật sự vẫn còn có cơ hội mang thai. Nhưng đã thành thân hai năm, bụng vẫn không có động tĩnh, gần đây trượng phu lại thêm hai thông phòng có dung mạo xinh đẹp, hơn nữa các nàng cũng đã ngừng Tị Tử canh. Nếu các nàng ta sinh ra nhi tử trước, vậy trong phủ chẳng phải mình càng không có địa vị.

Buổi tối, Chu Đằng uống say bên ngoài trở về, nàng ta chủ động hầu hạ hân tẩm rửa thay y phục, muốn giữ hân trong phòng mình. Chu Đằng cũng không phản đối, ngã lên giường, lười biếng phun ra hai từ: "Sờ đi."

Thẩm thị run lấy bấy đưa tay ra sờ chỗ kia của hân, nhưng không thấy một chút biến hóa nào. Trước kia nàng ta cảm thấy xấu hổ, không muốn sờ, hôm nay đã nóng nảy, không để ý quá nhiều, dùng cả hai tay, nhưng vẫn không thấy một chút hùng phong.

"Đồ ngu xuẩn, gia nhìn thấy người thì hứng thú đã không dậy nổi, vì để người sinh nhi tử, còn phải cố mà hầu hạ người." Miệng Chu Đằng vừa không sạch sẽ mắng, vừa nhặt vạt áo lên trói cánh tay Thẩm thị lại, treo ngược lên giường, cột vào móc giường. Tien tay nhặt cây roi gần bờ phía cuối giường lên, vận dụng cánh tay béo tốt, quất roi vào thân thể gầy yếu.

Thẩm thị liều chết cắn môi, không dám phát ra một chút âm thanh. Liếc mắt xuống bụng hân, quả nhiên phát hiện chút ít biến hóa. Nàng ta khẽ khép mắt lại, khóe mắt chảy xuống hai hàng lệ, chỉ do số mệnh không tốt, nhận thôi vậy.

Chu Đằng càng đánh càng hăng, rốt cục có thể xong việc, cời trói cho Thẩm thị, ra về ta đây.

Một khắc đồng hồ sau, Thẩm thị yên lặng kéo chăn đắp lên cao, đặt một cái gối đệm dưới mông, trong lòng cầu nguyện có thể mang thai hài tử, chỉ cần có thể có hài tử, sau này mình sẽ không cần chịu khổ như vậy, hân thích tìm bao nhiêu nữ nhân cũng tùy hân.

Giờ khắc này trong Lan Hinh uyển, Tĩnh Thực cũng không có 'ngày lành tháng tốt'. Chu Lăng tức giận, giầy vò nàng không thôi. Hôm nay nếu không phải mình đứng dịp đứng phải, chắc nàng đã bị tiểu Kim Phụng nện vào nước, nước không sâu, dưới nước đều là đá tảng... Y thật muốn hung hăng đánh nàng một trận, nữ nhân ngốc này, không có năng lực tự vệ, còn ngốc nghếch đi cứu người.

Cho dù y đã nắm chặt quả đấm kêu lên răng rắc, cuối cùng vẫn không thể xuống tay. Nếu không nỡ đánh mắng thì trừng phạt nàng ở trên giường vậy, để nàng biết sợ.

"Phu quân... Phu... A..." Ê ầm tê đại qua đi, nàng đã không biết đây là lần thứ mấy. Y lạnh mặt, động tác mạnh mẽ, một lần rồi một đưa nàng lên mây.

Chu Lăng cúi người xuống ôm chặt nàng, cuối cùng không thể không tha cho nàng. "Sau này không được làm chuyện nguy hiểm như vậy, có biết không, nếu nàng..." Nếu nàng xảy ra chuyện gì, y thật không dám nghĩ. Trước hôm nay, chỉ biết mình thích nàng thôi, nhưng không biết trong đáy lòng thật không ngờ còn sợ mất đi. Nếu nương tử không còn, cõi đời này y chỉ còn lại một mình cô độc.

Tĩnh Thực thở dốc thật lâu, cuối cùng đã có sức nói chuyện. "Ta cũng không phải muốn hy sinh bản thân đi cứu con bé, chẳng qua là dưới tình thế cấp bách..."

"Dưới tình thế cấp bách cũng không được." Chu Lăng không khách khí chặn lời nàng, như còn chưa hết hận nhệ cắn môi nàng.

Tĩnh Thục uất ức, chỉ vì y không thích con gái của Quận vương phi, nên mới nổi giận như vậy? Oán giận đã bao lâu rồi chứ? Nhưng nàng không dám phản bác, chỉ ngoan ngoãn nói: "Ta biết, sau này sẽ không vậy nữa."

Chu Lăng nhìn nàng đăm đăm, có thể nhìn ra, tiểu nương tử không vui, nhưng y sẽ không nhượng bộ, phải để nàng biết, sau này không thể làm chuyện như vậy nữa.

Ngày kế lên trên phòng thỉnh an, Tĩnh Thục phát hiện không khí rất đè nén. Có lẽ do bản thân nghĩ nhiều vì có cảm giác giữa mọi người đều lạnh lùng xa cách. Định tự giam mình trong phòng, mỗi ngày làm chút tú nữ công, giết thời gian.

Chu Lăng thấy tiểu nương tử cả ngày buồn bực không vui, trong lòng hơi hối hận, không phải mình đã thật sự quá đáng chứ. Nháy mắt đã đến đầu tháng ba, vườn hoa đào trắm dặm bên ngoài thành Trường An đã đến thời điểm đẹp nhất.

Mấy ngày nay Nhị tiểu thư Chu Ngọc Phượng và Tam tiểu thư Chu Nhã Phượng cũng đi qua đi lại giữa Quận vương phi và Thẩm thị, dù sao cô nương gia ra cửa một mình không tốt lắm, còn phải nhờ vào Nhị ca và Nhị tẩu dẫn theo.

Vào ngày thứ đầu tháng ba là lễ Thượng Tị [1], quan to hiền quý tất nhiên phải ra khỏi cửa đập thanh, ở Tiểu Đường dân phong cởi mở, không bị quy củ lễ phép ràng buộc, nếu trong lễ này, nhóm nam nữ chưa thành gia thất vừa gặp đã yêu, nhà trai sẽ nhanh chóng tới nhà đăng gái cầu hôn. Lễ Thượng Tị hàng năm thường dệt thành vài đoạn giai thoại, dù sao cũng là do chính mắt mình chọn trúng, cuộc sống sau tân hôn đều càng nhìn càng hợp mắt ngọt ngào.

[1] Lễ Thượng Tị: Lễ đôi ba hay Thượng Tị là một lễ hội cổ xưa của Trung Quốc được tổ chức vào ngày thứ ba của tháng thứ ba theo lịch Trung Quốc. Trong lễ hội, mọi người sẽ ra bên ngoài chơi nước, dã ngoại và hái hoa lan. Nó cũng là ngày tổ chức các nghi thức tẩy rửa để ngăn ngừa bệnh tật và thoát khỏi những điều xui xẻo. Ngày này cũng có thể được coi là ngày sinh nhật của Hoàng đế.

Cả ngày Tam tẩu đại môn không ra, cổng trong không bước, chắc là sẽ không tham gia loại hoạt động náo nhiệt như đập thanh trong lễ Thượng Tị này.

"Tam nguyệt tam nhật thiên khí tân, Trường An thủy biên đa lệ nhân. Thái nùng ý viễn thực thả chân, cơ lý tế nị cốt nhục quân. Tú la y thường chiếu mộ xuân, túc kim không tước ngân kỳ lân [2]. Nương, mặc dù con không có xiêm áo Không Tước thêu tơ vàng hoa mỹ như trong thơ của tiền bối, tuy nhiên nhờ nương sinh cho tướng mạo thật đẹp, hôm nay nói không chừng sẽ có vận khí tốt đấy." Bên cạnh lúc không có ai, Chu Nhã Phượng sẽ gọi Thu di nương là nương, dù sao đây cũng là mẫu thân ruột thịt của mình. Nàng 14 tuổi, tràn đầy mong đợi đối với lễ Thượng Tị đập thanh lần này.

[2] "Tam nguyệt tam nhật thiên khí tân, trường an thủy biên đa lệ nhân. Thái nùng ý viễn thực thả chân, cơ lý tế nị cốt nhục quân. Tú la y thường chiếu mộ xuân, túc kim không tước ngân kỳ lân": trích trong bài 'Lệ nhân hành' của Đỗ Phủ. Xem thêm: <https://www.hoasontrang.us/tangpoems/duongthi.php?loi=162>

"Đúng thế, tiểu Nhã đẹp như vậy, không hề thua kém so với đám đại tiểu thư con vợ cả kia, cho dù các chủ tử không muốn phí tâm mưu tính cho con, nhưng nếu có thể gặp được người mình vừa lòng đẹp ý, chẳng phải tốt hơn sao." Thu Họa giúp nữ nhi chải tóc, chọn hoa cài tóc xinh đẹp nhất đeo lên, lại cầm một cung hoa trân quý trong hộp cấm vào búi tóc.

"Cung hoa này không hổ do Cửu vương phi ban thưởng, trong ánh mặt trời ấm áp của ngày xuân này, nó như một ngọn gió tươi mát, hi vọng hôm nay hoa này có thể giúp con dính một ít may mắn của Cửu vương phi, gặp gỡ một phu lang tốt có tình có nghĩa." Thu di nương nhìn nữ nhi trong gương, càng nhìn càng thích.

Nhã Phượng không nhìn được khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, đứng lên nói: "Nương, con đến chỗ Nhị tỷ xem một chút."

"Ừ, mau đi đi." Chậm sẽ bị mắng.

Nhã Phượng dẫn theo nha hoàn thiếp thân Tiểu Cầm vào gian phòng của Nhị tỷ Ngọc Phượng, chỉ thấy nàng ta đang trước gương nhìn trái ngó phải, nhưng vẻ mặt không hài lòng. Hôm nay nàng ta mặc một bộ áo thêu hoa sen màu hồng nhạt trước ngực, váy bách hoa thắt eo, tay áo dài sa mỏng màu hồng nhạt, trên đầu chải búi Song Nguyệt kế, trang sức đeo tay cũng cùng màu.

Ở trong kính Nhị tiểu thư thấy được y phục của muội muội thứ xuất, một bộ váy dài hoa màu khôi, trông thanh nhã thoát tục, các lớp áo xếp màu xanh với các sắc thái khác nhau, làn váy được đính ngọc trai, eo buộc đai lưng thêu hoa màu lam đậm, bên đai lưng có chuỗi trân châu trắng rủ xuống, phối hợp hài hòa với làn váy. Không thể nói là cao quý, nhưng lại nổi bật lên sự dịu dàng thoát tục, cung hoa màu hồng trên đầu và xiêm áo màu lam trên người tạo thành vẻ đối lập tương xứng, càng lộ ra tướng mạo động lòng người.

"Tam muội, màu sắc cung hoa này của muội nhìn không hợp với màu áo, không bằng ta đeo giúp muội, vừa lúc búi Song Nguyệt kế của ta, một bên có hoa, một bên không hoa, không cân đối lắm. Đồ trang sức trong hộp của tỷ tỷ muội có thể tùy tiện chọn." Chu Ngọc Phượng cười nói.

Chu Nhã Phượng sững sờ, run rẩy nâng tay lên rút cung hoa ra, dang vào tay Nhị tỷ. "Nhị tỷ, trên đầu muội đã đeo nhiều đồ trang sức rồi, hoa này quả thật thích hợp với Nhị tỷ hơn."

Chu Ngọc Phượng đắc ý nhếch môi, cầm cung hoa lên đầu mình, dẫn đầu ra cửa đi tìm Nhị tẩu.

Ở cửa thùy hoa, hai tỷ muội đợi khoảng một khắc, Chu Đằng dẫn theo Thẩm thị từ phía sau chậm rãi đi đến. Nhã Phượng đang muốn nói chuyện, chỉ thấy Ngọc Phượng đi hai bước chặn trước người mình: "Nhị ca, Nhị tẩu, hai người đã tới."

"Ừ, đi thôi." Chu Đằng quét mắt thấy muội muội trang điểm lộng lẫy, hiểu rõ cười khế.

"Aiz!" Ngọc Phụng giơ gòan giả đáp, tiến lên choàng tay Thảm thị, cùng Nhị tẩu thân mật sóng vai đi về phía trước.

Chu Nhã Phụng cúi thấp đầu xuống, cuối cùng mình vẫn chỉ là một thứ nữ, không thể so với Nhị tỷ. Đang muốn ỉu xiu theo sau, lại thấy Chu Lăng và Tịnh Thục đi ra từ bên kia, vui vẻ nói: "Tam ca, Tam tẩu, hai người cũng muốn đi đào viên để đập thanh sao?"

"Ừ, kể từ khi đến Kinh thành Tam tẩu muội không ra khỏi cửa, hôm nay dẫn nàng ra ngoài giải sầu." Chu Lăng liếc tiểu nương tử, trong mắt chứa ý cười. Từ đêm hôm đó cố ý nảy sinh ác độc thu thập nàng, tiểu nương tử vẫn còn oán giận, hôm nay dẫn nàng đi ra ngoài dạo, làm nàng vui vẻ.

Hôm nay Tịnh Thục mặc một bộ cẩm y đơn giản màu trắng dài, dùng sợi tơ màu rậm nhuộm thêu thành những nhánh cây trên váy, sợi màu hồng thêu thành nhiều đóa mai nở rộ, từ làn váy dọc theo người đến thắt lưng, eo thon được buộc bằng một sợi đai lưng màu tím bản to, hiện ra dáng người yếu điệu, ngược lại khiến người ta có cảm giác thanh nhã nhưng không mất đi vẻ hoa lệ, bên ngoài choàng một sa y rộng màu tím, nhất cử nhất động đều làm sa y khẽ lay chuyển, bên hông đeo ngọc bội Phi Thúy, thêm một phần nhỏ nhả.

"Tam muội đi cùng chúng ta cùng đi." Mới vừa rời ra cửa, Chu Lăng đã muốn dắt tay nàng, Tịnh Thục lặng lẽ né ra, bây giờ nhìn thấy Nhã Phụng thì trong lòng âm thầm vui mừng, dù gì y vẫn ngưỡng ngừng động tay động chân trước mặt muội muội nhỉ.

"Vâng, vâng." Trong mắt Nhã Phụng lóe tia sáng, trong lòng khó nén kích động, Nhị ca Nhị tẩu luôn xem thường mình, dường như nếu đối xử tốt với một thứ nữ thì thân phận của bọn họ sẽ thấp xuống vậy, còn có đích nữ Chu Ngọc Phụng ngăn cản trước mặt, nào có ngày mình xuất đầu. Nhưng nghĩ lại, vẫn hơi sợ, dù sao phủ Quận vương phủ vẫn do Trường công chúa và Quận vương phi quản lý, nếu mình cùng đi với nhà Tam ca, cuộc sống có thể càng thêm không tốt không. Thôi, theo tình huống trước mắt nhất định mỗi ngày đều không có tiền đồ gì rồi, còn không bằng mạo hiểm liều mạng. Nghĩ đến đây, Nhã Phụng khoác tay Tịnh Thục, thân mật cười với nàng.

Phía đông đế đô là trăm dặm vườn đào, bây giờ đã có đông đảo công tử tuấn tú đang đấu thơ tỷ võ, mục đích dĩ nhiên để hấp dẫn ánh mắt nhìn đến của giai lệ. Ở niên đại phụ mẫu chi mệnh đang thịnh hành này, hằng năm chỉ có ngày thứ ba đầu tháng ba là được tự do, có thể quang minh chính đại biểu diễn tài hoa, tìm kiếm bóng dáng mình trúng ý hoặc nhỏ nhả hoặc nhu mỹ.

Dáng người Chu Lăng cao lớn, vô cùng nổi bật ở rừng đào, bằng vào ưu thế thân cao đôi mắt xung quanh, đối với đám giai lệ thấp thoáng ở trong bụi hoa xung quanh vừa xem là hiểu ngay. Nhìn tiểu nương tử xinh đẹp của mình một chút, màu da trong sáng trắng hồng, ánh mắt đen lóe sáng, môi đỏ mọng đáng yêu, trước ngực có vài đóa hồng ngân như ẩn như hiện do 'kiệt tác' của chính mình tối hôm qua.

Y bỗng cười hi hi đến bên tai Tịnh Thục nói: "Muôn vạn hoa đào, cũng không kiều diễm bằng nương tử của ta."

Tịnh Thục cúi giận trừng y, nhớ tối hôm qua y đang làm việc ở trên người nàng thì vừa hôn vừa nói: "Ngày mai dẫn nàng đi ngắm hoa đào trong lễ Thượng Ti, xem thử có đẹp mắt bằng hoa đào trên người nương tử không, nhất là hai đóa trước ngực này này."

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Dụ phu kế thứ ba mươi

Editor: Gà - LQĐ

Nhã Phụng nhìn trộm Tam tẩu, chỉ thấy nàng đỏ mặt, xấu hổ trốn mắt nhìn Tam ca, lại ẩn chứa vài phần làm nũng, hoàn toàn là vẻ tiểu tức phụ được cưng chiều.

"Chu đại nhân, hạnh ngộ hạnh ngộ, hôm nay ngài công sự bận rộn, đã quên mất đám anh em kết nghĩa này rồi." Ba nam nhân đi đến, Vương Khang dẫn đầu ở giữa ôm quyền với Chu Lăng. La Thanh bên phải thấy cấp trên nên cũng ôm quyền, nhẹ nhàng cười.

"Giờ mà Chu đại nhân, Vương Khang người xem ta là người ngoài à." Chu Lăng đập nhẹ một quyền lên vai hắn.

Tạ An bên trái thấy được Tịnh Thục và Nhã Phụng, cười nhỏ nhả: "Chu huynh, hai vị này là muội muội Chu gia sao?"

Kiểu tóc Tiểu Đường lấy Cao kế và Đọa mã kế làm chủ, từ trên búi tóc không nhìn ra đã lập gia thất hay chưa.

"Ồi chào, đây không phải là tẩu tử sao? Mấy tháng không gặp, hẳn càng có dấu hiệu hơn rồi, xem ra là A Lăng chăm sóc rất tốt." Vương Khang cười hi hi nhìn về phía Tịnh Thục, thuận tiện huych Tạ An bên trái - con của Khanh Đại Lý Tự một cái.

Sắc mặt Chu Lăng rét căm, lạnh lùng nói: "Nương tử luôn không thích ra cửa, khi nào ra mắt người?"

Thấy y đã đổi mặt, ba nam nhân nhìn lẫn nhau, nghẹn cười, Vương Khang nói: "Lúc Tư Mã Duệ chưa rời khỏi Kinh thành, lần ở phủ Thừa Tướng đó, người đã quên rồi sao? Hắn còn nói vị hôn thê của người xinh đẹp, tri thư đạt lễ, khi đó Cửu vương phi mới vừa dẫn theo tẩu tử đến hậu hoa viên, hai chúng ta dẫn người đi, người còn không chịu đi đâu." "

Chu Lăng vỗ gáy, hình như nhớ tới, lại đột nhiên quay đầu nhìn về phía ái thê. Thì ra là ngày đó nàng đang ở hậu hoa viên, nếu lúc ấy mình không vì nhất thời tức giận trở về phủ Quận vương thì có thể nhìn thấy nàng ở hậu hoa viên, cũng sẽ từ Cửu vương phi biết được ngọn nguồn, hiểu nàng không phải là của người tổ mẫu, đương nhiên giữa phu thê sẽ không có một nét không vui vào đêm động phòng hoa chúc rồi.

Tịnh Thục hơi chột dạ, ngày đó vốn là Cửu vương phi cố ý dẫn theo nàng và muội muội 'vô tình gặp được' Chu Lăng, nhưng không được. Hôm nay bị người ta nhắc tới chuyện này, chỉ sợ sẽ bị hấn làm lộ.

"Nương tử, ngày đó..."

"Ngày đó, ta cũng không biết chàng sẽ đến." Dưới tình thế cấp bách, Tịnh Thục oán trách.

"Ta..." Chu Lăng không nghĩ đến phương diện này, bị người liếc, chợt cảm thấy có gì đó không đúng. Cúi đầu thấy sắc mặt tiểu nương tử đỏ hồng, đột nhiên nắm lấy cổ tay nàng, kéo nàng vào nơi dày đặc cây đào, quay đầu bỏ lại một câu: "Giúp ta chăm sóc muội muội."

Đám người nạt to nạt nhỏ nhìn bọn họ đi xa, mới cất tiếng cười to. "Chu cô nương, bên kia có lương đình, chúng ta qua ngồi một lát, chờ bọn họ trở về đi." Vương Khang đề nghị.

"Được." Lần đầu tiên Chu Nhã Phụng tiếp xúc với nam tử xa lạ ở khoảng cách gần như vậy, thẹn thùng gật đầu, đi theo sau bọn họ vào đình nghỉ mát. La Thanh thận trọng, móc khăn từ ống tay áo ra giúp nàng lau sạch băng đá, mới nhã nhặn nói: "Ngồi đi."

Ba nam nhân đều ở tuổi đôi mươi, Vương Khang thích cười, La Thanh âm áp ti mi, Tạ An nho nhã tuấn đạt. Vương Khang là một người thẳng tính, hay tán gẫu, ngồi nhầm chán thì hỏi thăm chuyện giữa phu thê Chu Lăng: "Nghe nói Tam ca của cô vốn không muốn cưới Tam tẩu cô, vì hôn sự mà còn làm ầm một trận trong nhà. Sao hôm nay lại thấy như keo như sơn vậy?"

Nhã Phụng không tiện phán xét, chỉ thản nhiên nói: "Ngày thường ta chỉ ở trong viện của mình, không rõ chuyện của bọn họ lắm."

La Thanh ra mặt: "Người muốn biết gì, tự đi hỏi đi, cần gì làm khó cô nương nhà người ta."

Nhã Phụng cảm kích nhìn hắn, giờ tay dùng khăn che miệng cười. Vừa lúc một trận gió thổi tới, khăn trong tay nàng bị lông, thổi vào mặt Tạ An. Cô nương cả kinh, cuống quýt đứng dậy, đưa tay bắt lấy.

Tạ An được mùi hương phả vào mặt, chỉ cảm thấy mùi thơm ngát của hoa lan thấm vào ruột gan, vô cùng sáng khoái. Bắt lại khăn thì thấy một đôi mắt hạnh đang xấu hổ nhìn mình chằm chằm, trong lòng khẽ động, tựa như có thứ gì đó chạm vào.

Vừa gặp đã yêu có lúc chỉ đơn giản như vậy!

Chu Nhã Phụng chờ lâu thấy hắn vẫn cầm khăn tay của mình, lại bị người nhìn chăm chú hồi lâu, sắc mặt ửng hồng, rụt rè nói: "Xin công tử trả lại khăn cho ta."

Vương Khang và La Thanh cũng nhìn ra vài phần đầu mối, trêu ghẹo nói: "Tạ An, người còn muốn vô lại lấy đồ của người ta à?"

Tạ An bản năng muốn trả về, tay mới vừa vươn ra một chút, bị bọn họ nhắc nhở lại thu lại, cầm khăn, nhìn thấy mặt thêu, ngạc nhiên nói: "«Thường mai sẽ nữ đồ» này do nàng thêu sao? Ta không hiểu nữ công, nhưng tranh này tinh xảo thật sự không thua danh tác, màu này phối với lụa trắng, hay quá, thật khéo tay."

Trừ đi học ra, Tạ An thích nhất chính là vẽ tranh, hôm nay ở trên lễ Thượng Tị gặp được một tiểu tài nữ tinh thông hội họa, thật sự là duyên phận trời ban mà. Hắn đột nhiên thu hồi khăn vào trong lòng, gian manh nói: "Khăn nàng bay vào mặt ta, vậy ta giữ lại để làm lễ bồi tội vậy."

Khăn tay của cô nương bị nam tử giữ lại, điều này có ý vị thế nào, mọi người đều hiểu rõ. Bây giờ Chu Nhã Phụng thật sự muốn trở về, đỏ mặt xoay người tránh đi: "Các huynh trưởng ngồi tạm, ta đi tìm Tam ca đây."

Tạ An mỉm cười nhìn bóng dáng đi xa của nàng, quay đầu hỏi hai người Vương La: "Đây là cô nương thứ mấy của Chu gia?"

Hai người cười ha ha: "Cô nương người nhìn trúng, chúng ta làm sao biết là cô nương thứ mấy."

Chu Lăng dẫn Tịnh Thục vào chỗ sâu trong rừng đào, tay đuổi ra đề trên nhánh cây, vây nàng vào lòng: "Nói đi, ngày đó không phải cố ý muốn gặp ta nên mới đến phủ Thừa Tướng."

"Không phải, làm sao ta biết chàng sẽ đến phủ Thừa Tướng chứ?"

"Nói thật nào, nếu không ta sẽ hôn nàng ở đây đây." Xấu xa uy hiếp người ta.

"Đây chính là thật."

"Hôn thật đây?"

"Không muốn, bị người ta thấy thì sống thế nào hả." Một đôi tay nhỏ dùng sức đẩy lồng ngực y.

"Không hôn cũng được, một lát sau gặp nam nhân khác, không được phép liếc nhìn bọn họ."

Tịnh Thục vừa bức vừa buồn cười ngẩng đầu nhìn y, mím môi gât đầu. Lúc này Chu Lăng mới hạ tay, kéo tay nàng ra ngoài. "Tịnh Thục, nàng xem vườn hoa đào này có đẹp không?"

"Đẹp, hoa thơm cỏ lạ, nụ hoa rực rỡ, còn có hương thơm lượn lờ, thấm vào ruột gan." Tịnh Thục duỗi tay ra tiếp được cánh hoa đang rơi xuống.

"Xem ta này." Y cũng nỏ lên tâm trạng vui đùa, đưa tay lấy xuống một cánh hoa rồi ném vào không trung, há mồm ngậm lấy một mảng màu hồng.

"Cái này ta cũng biết." Tịnh Thục không chịu thua há miệng cắn đóa hoa bên cạnh, dùng đôi môi cắn cánh hoa.

Gương mặt kiều diễm sáng rỡ, đôi môi mọng nước đỏ hồng, ngậm mảng hoa đào màu hồng tranh công với y. Không có gì quyến rũ mê hoặc hơn thế này, mỹ nhân hoa đào, khiến y không muốn nín nhịn nữa, ôm tiêu nương từ hôn xuống.

Bốn phiến môi đã nhanh chóng nghiền nát cánh hoa, nước thấm ướt đầu lưỡi, hương vị ngọt ngào tron nhẵn. Tịnh Thục dùng sức đẩy y, nhưng không ra, chỉ sau khi y hưởng hết tư vị tuyệt vời, mới lưu luyến nói nhỏ bên tai nàng: "Chờ sau này chúng ta có tòa nhà của riêng mình, sẽ tìm đủ loại hoa có sắc thái riêng, mỹ nhân hoa tươi, hưởng lạc thú bất tận của phu thê."

Khuôn mặt nhỏ của Tịnh Thục đã sẫm hồng, đẩy y ra, thở gấp nói: "Đi nhanh đi, bị người thấy thì làm sao bây giờ?"

Chu Lăng không quan tâm cười: "Thấy thì sao? Chúng ta là phu thê đã bá thiên địa, không phải vụng trộm, sợ gì?"

"Nguy hiểm." Tịnh Thục trùng y, không tránh khỏi bàn tay đang nắm chặt kia, chỉ đành phải đi về phía trước.

Chu Nhã Phụng ngờ ngác quan sát cảnh trước mắt, hóa ra phu thê ân ái là như vậy, thật ngượng ngùng. Thấy bọn họ chạy đến, chỉ đành phải núp ở sau một cây có nhiều hoa nhất, giả vờ như không thấy gì.

"May thay nương tử là người Liễu An châu, nếu sinh ở Kinh thành, đã sớm không đến phiên ta rồi. Nàng xem mới vừa rồi đi ngang qua công tử kia, ánh mắt không thẳng đây." Chu Lăng đắc ý.

"Nào có, ta không thấy. Chỉ thấy những cô nương kia thỉnh thoảng lại nhìn sang, hình như là..." Rõ ràng y quá bắt mắt, vóc dáng vừa cao vừa nỏ bật, sống lưng còn rất thẳng, hơn nữa còn có một gương mặt điển đào chúng sinh.

Cũng may y không liếc mắt, ánh mắt không nhìn loạn khắp nơi, ngược lại nắm chặt tay tiểu nương tử, ra về nhà có ái thê vạn sự sung túc.

Vậy mà, sự an tâm vui vẻ của Tịnh Thục cũng không kéo dài lâu, khi về nhà, ở cửa phủ Quận vương gặp được một cô nương đeo túi xách thỉnh cầu muốn gặp Trương công chúa. Lúc Chu Lăng nhìn thấy nàng ta thì ngây dại, hồi lâu mới nói ra một câu: "Tại sao ngươi trở về?"

"Tam thiếu gia, Tam thiếu gia, thật sự là ngài sao? Cầu ngài chữa chấp Tiểu Hoàn với, Tam thiếu gia, hôm nay ta đã không còn chỗ để đi rồi." Cô nương kia khóc hoa lệ đầm mưa, bộp một tiếng quỳ xuống đất. "Cha ta không có ngày sau, mẹ ta bị bệnh, chúng ta phải đi đến nhà cữu cữu ở Đãng châu. Sau đó nẫu thân cũng rời bỏ nhân gian, ta liều mạng làm công trả nợ tiền thuốc thang, nhưng cữu cữu ngoan tâm muốn bán ta. Ta lén trốn thoát, Tam thiếu gia, ngài hãy giúp ta với."

Chu Lăng yên lặng nhìn nàng ta hồi lâu, tự tay đỡ nàng ta dậy rồi nói: "Ngươi đến Lan Hinh uyển đi, nếu tổ mẫu không phát tiền lương cho ngươi thì để ta. Ngươi thích làm gì thì làm, không làm cũng không sao."

Tiểu Hoàn kéo tay áo Chu Lăng ngàn ân vạn tạ, Tịnh Thục bên cạnh càng nhìn thì lòng càng lạnh. Nàng biết sớm hay muộn mình sẽ phải đối mặt với chuyện phu quân nạp thiếp, nhưng không ngờ rằng nó đến nhanh như vậy.

Bọn họ mới ân ái một tháng mà thôi, ngay cả hải tử còn chưa mang thai, vậy mà đã có một nha đầu đầy nguy cơ đến rồi, nhìn dáng dấp có vẻ là người

quen, hình như có chút liên hệ.

Tĩnh Thực ngây ngốc nhìn bóng lưng đang đi vào cửa y, y không đợi nàng, một thân một mình vào cổng, làm sao nàng có thể không hoảng hốt. Tay Tĩnh Thực hơi run rẩy, không biết nên làm gì bây giờ, chỉ có thể lặng lẽ đi đến Lan Hình uyển. Chu Nhã Phụng có vẻ nhìn thấu gì đó, đuổi theo kéo Tĩnh Thực nói: "Tam tẩu, muội đưa tẩu về nhé."

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Dụ phu kế thứ ba mươi mốt

Editor: Gà - LQĐ

Trở lại phòng ngủ, phát hiện Chu Lăng không ở trong phòng, trong lòng Tĩnh Thực hơi hoảng, nhớ đến cảnh tượng ngày ngày phu thê ân ái, âm thầm tự nói với mình phải tin tưởng y.

"Tam gia không về sao?" Tĩnh Thực hỏi.

Thải Mặc đáp: "Mới vừa rồi nhìn thấy Tam gia vào Lan Hình uyển, nhưng không về phòng ngủ, đã đi đến thư phòng rồi ạ."

Tĩnh Thực gật đầu, bảo Nhã Phụng ngồi xuống uống trà.

"Tam tẩu, nha hoàn này muội biết, là nha đầu trong viện của đại ca, cha nàng ta là lão Hạ đánh xe, mẹ nàng ta là người chăm sóc hoa cỏ trong hậu hoa viên. Năm ấy lúc Đại bá mẫu và đại ca gặp chuyện không may, chính do cha nàng ta đánh xe." Nhã Phụng nói.

Tĩnh Thực sùng sốt, chợt nhớ đến điều gì, hỏi: "Nói vậy, cha nàng ta cũng đã qua đời trong sự cố lần đó?"

"Đúng ạ, sau khi cha nàng ta qua đời, mẹ nàng ta luôn gặp ác mộng, thân thể không tiện, sau đó trở về nhà mẹ ở phương xa. Vừa rồi Tam ca đột nhiên nhìn thấy nàng ta, nhất định lại nhớ đến Đại bá mẫu và đại ca, cho nên... Tâm trạng không tốt lắm." Nhã Phụng có lòng tốt giải thích.

Tĩnh Thực gật đầu, kéo tay Nhã Phụng: "Tam muội, cảm ơn muội."

Chu Nhã Phụng mỉm cười: "Tam tẩu đừng khách sáo, sau này nếu tẩu muốn biết điều gì, cứ đến hỏi muội, ở trong lòng tiểu muội đã xem tẩu là thân tẩu tẩu, nhất định tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn. Muội về trước, tẩu đến thư phòng với Tam ca đi."

[1] tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn: không biết thì sẽ không nói, biết gì đều nói hết.

Tiền Tam tiểu thư, Tĩnh Thực chậm rãi đi đến thư phòng. Ở trong vương phủ lạnh lùng này, cuối cùng nàng cũng có một bằng hữu tốt, vui vẻ suy nghĩ cho nàng, cho dù chỉ là thứ nữ, cũng xem như là một khởi đầu rất tốt rồi.

"Tổ Tiên, em xem thư Tiểu Hoàn có trong đó không? Đã sắp xếp cho nàng ta một chỗ ở tốt, cũng đừng nên chậm trễ ăn mặc của nàng, dù sao người nhà của nha đầu này đều đã qua đời, Tam gia cũng có vài phần kính trọng nàng, đương nhiên chúng ta không thể bạc đãi nàng ấy." Tĩnh Thực nhẹ giọng dặn dò.

Cửa thư phòng khép, tia nắng tháng ba xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, hoàng hôn ấm áp. Nhưng Chu Lăng ngồi trên ghế, hai tay ôm vai, mày rậm khóa chặt, khiến người ta nhìn thấy cứ cảm thấy lạnh.

Tiếng cửa gỗ vang lên, tiểu nương tử rón rén đi vào. Chu Lăng không ngẩng mắt, nhưng vẫn có thể cảm giác được là nàng đến, đây là lần đầu tiên nàng đến thư phòng, lúc tâm trạng y khó chịu nhất.

"Đi ăn cơm đi, chẳng có đói bụng không?" Tĩnh Thực nhẹ nhàng hỏi.

Chu Lăng chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên, một tay khoác lên thư án, một tay khác buông lỏng xuống tay ghế. Giọng nói trầm thấp khàn khàn: "Đến đây."

Đây là muốn bảo nàng ngồi vào lòng y?

Đôi mắt hạnh xinh đẹp của Tĩnh Thực mở tròn, trong lòng hơi rối rắm. Tuy đã làm chuyện thân mật với y rồi, nhưng mỗi lần đều do y chủ động. Nàng chưa bao giờ chủ động ôm ấp, nơi đây là thư phòng, nơi trang trọng như vậy... Trong đầu đột nhiên thoáng nhớ đến đêm tuyết ở Từ đường hôm đó, y

giang hai cánh tay bảo nàng ngồi vào lòng y. Hôm đó trời lạnh, còn có thể chấp nhận được, còn hôm nay?

Tĩnh Thục do dự sững sờ trong chốc lát, cuối cùng vẫn lựa chọn ngoan ngoãn vâng lời, làm một tiểu nương tử ảm áp động lòng người. Nàng đi đến, ngồi lên đôi chân cường tráng có lực của y, tựa mặt vào trước ngực y, ôm lấy y.

Giờ phút nam nhân khở sở trong lòng cần nhất là một cái ôm, rất hài lòng khi tiểu nương tử ngoan ngoãn dựa vào lòng mình, thu hai tay ôm chặt nàng, cạo xuống đỉnh đầu nàng.

"Nương tử, Hạ Tiểu Hoàn đó..." Chu Lăng dừng một lát, do dự nên bắt đầu nói từ đâu.

"Ta đã căn dặn Tổ Tiên sắp xếp chỗ cho nàng ấy rồi, một lát ta đi bẩm rõ với tổ mẫu, phu quân chàng yên tâm đi, ta sẽ không suy nghĩ nhiều." Tĩnh Thục hào phóng đứng mực nói.

Chu Lăng khẽ cười, thờ dài nói: "Chu Lăng ta có tài đức gì, mới có thể lấy được thê tử tốt như vậy. Chẳng qua, nàng thật sự nên suy nghĩ nhiều mới được."

Tĩnh Thục không hiểu ngược mắt nhìn y: "Tại sao?"

Chu Lăng hôn lướt qua trán nàng, dịu dàng nói: "Từ ngày chúng ta thành thân đến nay, sau khi mẫu thân và đại ca qua đời, cuộc sống của ta nhờ nàng mới dần tốt hơn. Hạ Tiểu Hoàn vốn là nha hoàn của đại ca, khi đó là mối tình đầu của đại ca, nên rất thích nàng ấy, còn từng lên nói với ta, muốn cưới nàng ta làm thê. Lấy thân phận của nàng ta đương nhiên là không thể, nếu bây giờ không thành thì sẽ nạp nàng ta làm thiếp. Sau khi trở về phủ ta chưa từng gặp nàng ta, nghĩ nàng ta đã quên đại ca, thành gia thất, sau đó hỏi thăm mới biết là theo chân mẫu thân đến nhà cữu cữu. Nhưng nàng ta sớm không trở lại, muộn không trở lại, cứ nhắm ngày lúc phu thê chúng ta ân ái mà trở về. Nể mặt đại ca, ta đương nhiên phải chứa chấp nàng ta, nhưng sau đó nàng ta muốn làm gì thì khó nói lắm. Tĩnh Thục, nàng có tin ta không?"

Tĩnh Thục lập tức gạt đầu không hề do dự, lại đạt được một nụ hôn phần thưởng. Y nhìn ánh mắt nàng, nghiêm túc nói: "Ta yêu nàng, từ trước đến giờ chỉ thích mình nàng. Bất luận người khác gây sóng gió thế nào, nàng vẫn phải tin tưởng ta, được không?"

Trong mắt Tĩnh Thục rung rung lệ nóng, si ngốc nhìn y đầy quý trọng, kiên định gạt đầu: "Được."

Chu Lăng siết hai tay, ôm chặt nàng. Hiện tại y không sợ trời không sợ đất, mà chỉ sợ mất nàng.

"Tam thiếu gia, ngài có ở thư phòng không? Tiểu Hoàn cầu kiến." Bên ngoài truyền đến giọng nói của Hạ Tiểu Hoàn.

Chu Lăng nhìn phu nhân trong lòng, dùng mắt trao đổi, đỡ nàng đứng lên, hắng giọng nói vọng ra ngoài: "Vào đi."

Lúc Tiểu Hoàn bước vào cửa, dường như không nghĩ đến Tĩnh Thục cũng ở đây, nhưng đã nhanh chóng khôi phục thái độ như thường, đi vài bước rồi quỳ xuống: "Tạ ân nghĩa tam thiếu gia, thiếu phu nhân đã thu nhận, Tiểu Hoàn nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp chủ tử."

Chu Lăng không mặn không nhạt đưa mắt nhìn nàng ta một lát, chợt nói: "Nhị biểu ca của ta đã đến Đãng Châu, trước kia ngươi cũng đã gặp, chịu oan khuất ở Đãng Châu, tại sao không đi tìm huynh ấy làm chủ?"

Tiểu Hoàn sùng sốt, liếm môi, nói: "Quả thật trước kia có Quách nhị công tử ra mặt, nhưng ta chỉ là một nô tỳ, ngài ấy là Thứ sử đại nhân cao cao tại thượng, làm sao ta dám đi quấy rầy ngài ấy."

"Ừ, điều này cũng đúng, ngươi... ngươi đã thành gia chưa?" Chu Lăng hỏi.

Tiểu Hoàn chậm rãi cúi đầu, thấp giọng nói: "Trong lòng nô tỳ vẫn còn một ánh trăng, vô tâm với chuyện những này."

Chu Lăng gạt đầu: "Được, khó được ngươi có tình có nghĩa, không uống công tẩm lòng của đại ca năm đó, sau này ngươi cứ an tâm ở Lan Hinh uyển, ngày nào ta còn ở đây, cữu cữu ngươi sẽ không thể làm gì ngươi."

"Tạ tam thiếu gia." Tiểu Hoàn lại dập đầu, giọng nói mang theo nước mắt.

Chu Lăng kéo tay Tĩnh Thục dắt ra ngoài, dịu dàng nói: "Nương tử, chúng ta đi ăn cơm đi, Tiểu Hoàn ngươi cũng xuống ăn cơm đi."

Trưởng công chúa không phản đối việc giữ lại Tiểu Hoàn, chỉ nói tiền tiêu hàng tháng được trả theo nha hoàn nhị đẳng. Liên tục vài ngày qua, cũng bình an vô sự, Tĩnh Thục yên lặng quan sát tiểu nha đầu này, không phát hiện bất kỳ điều gì khác thường, từ từ buông lỏng cảnh giác.

Ngày hôm đó khí trời vẫn tốt, Tĩnh Thục dẫn theo Tổ Tiên đến hậu hoa viên tản bộ, thuận tiện hái hoa tươi để cắm trong phòng ngủ. "Phu nhân người xem, những ngày qua lan Trúc Quân Tử thật đẹp, chỉ một bụi hoa đã đủ cắm đầy một bình hoa rồi." Tổ Tiên đưa tay hái bụi hoa màu đỏ.

"Ừ, đúng là xinh đẹp." Tĩnh Thục nhận lấy, đưa lên mũi ngửi, mùi thơm ngát dễ chịu.

"Ai to gan như vậy, dám hái đồ vật yêu thích của Quận vương phi?" Một giọng nói bén nhọn truyền đến.

Hai chủ tớ đồng thời nhìn sang, là nữ nhi Tiểu Hi của Bàng ma ma, ý vào mẫu thân được sủng ái trước mặt Quận vương phi, trong phủ nàng ta luôn rất phách lối. Làm nha đầu trong phủ, đương nhiên nàng ta hiểu rõ Quận vương phi không muốn nhìn thấy Chu Lăng, trước đó vài ngày biểu tỳ trong phòng

bếp của mình bị đánh ở Lan Hinh uyển, đuổi ra khỏi phủ, con tức này đang không có chỗ phát, vừa lúc hôm nay chộp được nhược điểm của Tịnh Thực.

"Ta nói mà, nô tỳ nào có lá gan lớn vậy, hóa ra là của Tam phu nhân. Tam phu nhân là chủ tử, đương nhiên khác với nô tỳ, thế nhưng hoa là thứ Quận vương phi yêu thích, cố ý lệnh cho nô tỳ mỗi ngày đến xem có nở đẹp chưa, hôm nay bị Tam phu nhân bẻ gãy, nô tỳ thật không biết nên ăn nói với Vương phi thế nào." Tiểu Hi âm dương quái khí nói.

Tổ Tiên luôn trung thực, miệng cũng khờ, nhìn ngó khắp nơi, mong đợi Thái Mặc mau đến, nhắm mắt nói: "Hoa này có rất nhiều, Tam phu nhân chỉ cần một đoá, Quận vương phi đại nhân đại lượng, chắc chắn sẽ không trách tội. Hơn nữa, hoa do ta hái, muốn đánh muốn phạt cứ nhắm vào ta."

Tiểu Hi nói: "Đồ trưởng bối thích, vẫn bối cũng muốn giành, không nói chỉ có một, cũng có thể nhìn ra có lòng hiếu kính hay không."

Tịnh Thực trầm giọng nói: "Hoa đã hái, nhiều lời vô ích, ta sẽ đến trước mặt mẫu thân xin tội vậy."

"Tiểu Hi, người khinh người quá đáng, chẳng qua chỉ là một đoá hoa mà thôi, các chủ tử sẽ không để ý chút chuyện nhỏ này, rõ ràng người cố ý xem đây là cớ để bắt kính với Tam phu nhân, người có ý gì?" Tiểu Hoàn xách giỏ trúc đi đến.

Hai nha hoàn đều là nô tài trong phủ, trước kia đã nhìn không vừa mắt nhau, hôm nay lửa càng thêm to. Tịnh Thực cau mày nhìn bọn họ gây gổ như đám đàn bà chanh chua, cuối cùng không thể nhịn được nữa giờ tay lên ngăn lại: "Thôi thôi, các người đừng gây nữa, ta tự đến chỗ mẫu thân bẩm rõ chuyện này, không cần Tiểu Hi người gánh vác."

Trở về Lan Hinh uyển, Tịnh Thực ngồi buồn bực, bị một đũa nha hoàn vênh mặt háit hàm sai khiến dạy dỗ, cuối cùng trong lòng nàng vẫn rất không vui. Chỉ thấy Thái Mặc nghe Tổ Tiên thuật lại, còn nói không thể bỏ qua cho Tiểu Hi.

"Phu nhân, quả thật không thể dung túng hạ nhân nói chuyện càn rỡ với ngài như thế, có một, sau này sẽ có người thứ hai, thứ ba. Nô tài chính là nô tài, nên một mực cung kính với chủ tử." Thái Mặc tức giận.

"Đúng vậy, chúng ta phải có biện pháp tốt trừng trị nàng ta." Tiểu Hoàn cùng nói vào.

Tịnh Thực lặng lẽ lướt qua nàng ta, hỏi: "Vậy người có biện pháp tốt gì nào?"

Tiểu Hoàn lập tức cười hi hi nói: "Phu nhân yên tâm, cuối tháng chính là lễ mừng thọ của Trưởng công chúa, khi đó có thể khiến nàng ta ngã nhào."

Cuối cùng hồ ly đã muốn lộ đuôi rồi sao? Nàng ta muốn tranh thủ được tín nhiệm xem trọng hay muốn khích bác ly gián?

Tịnh Thực vẫn yên lặng sống qua ngày, chỉ chờ nhìn xem đến tết cùng nàng ta có thủ đoạn gì, nhưng tuyệt đối không ngờ đến sẽ là kết cục như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Dụ phu kế thứ ba mươi hai

Editor: Gà - LQĐ

Tháng ba, cuối cùng để đô đã có trận mưa xuân đầu tiên, Tịnh Thực cầm một chiếc ô giấy có hoa văn màu hồng nhạt, bước chậm trong mưa, đi qua vườn hoa nhỏ trong sân mình, đón phu quân trở về. Kể từ sau khi viên phòng, y luôn đứng giờ về nhà ăn cơm tối, mới đầu Tịnh Thực nghĩ vì buổi tối y muốn thân thiết nên mới không trực đêm. Nhưng vài ngày gần đây kinh nguyệt của mình đến, không thể hầu hạ y, y vẫn đứng giờ về nhà dùng bữa với nàng, điều này khiến trong lòng tiểu nương tử ngọt ngào.

"Cổ nhân tây tử Hoàng Hạc Lâu, yên hoa tam nguyệt hạ Dương Châu [1]. Mặc dù tháng ba ở phương bắc cũng khá đẹp, nhưng so với Giang Nam chúng ta, vẫn đơn điệu hơn rất nhiều." Tịnh Thực nói khẽ.

[1] Cổ nhân tây tử Hoàng Hạc Lâu, yên hoa tam nguyệt hạ Dương Châu: Hai câu thơ trong bài 'Hoàng Hạc lâu tổng Mạnh Hạo Nhiên chi Quảng Lăng' – Lý Bạch. Xem thêm ở đây: https://www.thivien.net/L%C3%BD-B%E1%BA%A1ch/Ho%C3%A0ng-H%E1%BA%A1c-l%C3%A2u-t%E1%BB%91ng-M%E1%BA%A1nh-H%E1%BA%A1o-Nh%E1%BA%A1n-chi-Qu%E1%BA%A3ng-L%C4%83ng/poem-amN7s3bVCOu89mMWzbz_Kg

Thái Mặc bên cạnh cười nói: "Vàng ạ, mùa xuân phong cảnh ở Liễu An châu chúng ta đẹp nhất, nếu Tam gia có thể có kỳ nghỉ dài hạn thì tốt rồi, có thể đưa phu nhân trở về thăm viếng. Lão gia, lão phu nhân của chúng ta thấy tiểu thư và cô gia ân ái như vậy, chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng."

Mưa phùn mênh mông, làm ướt lán váy hoa, cách một cây Ngọc Lan, nàng nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Chu Lăng cầm theo một chiếc ô giấy màu lam bước đến. Tiểu nương tử bĩu môi, nở nụ cười ngọt ngào, vừa muốn nghiêng đón, lại thấy y dừng bước, cầm ô ngồi xổm bên cạnh một nha hoàn.

"Tiểu Hoàn, trời mưa rồi, người ở đây làm việc gì thế?" Chu Lăng không hiểu hỏi.

Tiểu Hoàn ngẩng đầu cười với Chu Lăng, dùng tay áo xóa sạch nước mưa trên mặt, cười nói: "Tam phu nhân thích lan Thiên Trúc Quân Tử, nhưng hôm qua vì hái một nhánh ở hậu hoa viên đã bị Tiểu Hi trách móc, mầu thân nô tỳ gọi nhất là chăm sóc hoa cỏ. Ta đang đào một vài nhánh các loại hoa đến đây, trồng trong sân của chúng ta, qua khoảng mười ngày là có thể nở hoa rồi."

Chu Lăng gật đầu: "Người thật có tâm, rất tốt, chẳng qua trồng hoa cũng không cần nhất thời nóng lòng, chờ ngày mai trời trong lại làm "

"Không sao, Tam gia và phu nhân chưa chấp nô tỳ, trong lòng nô tỳ cảm kích không biết báo đáp thế nào, hiếm khi có cơ hội làm chút việc vì phu nhân. Mưa này không lớn, vừa lúc thích hợp dời cây hoa, Tam gia mau vào đi, không cần lo lắng cho ta." Tiểu Hoàn cười híp mắt tiếp tục cúi đầu bận rộn.

Tĩnh Thục nhìn từ xa, một người là chủ tử cao lớn tuấn lãng, một là nha đầu động lòng người, ở nơi sương mù mờ nhạt như trong tiểu hoa viên thế này, quả thật là một bức tranh nhân nhĩ. Nếu bị những nha hoàn khác thấy, e rằng sẽ truyền ra điều tiếng không hay.

Chu Lăng quay đầu, nhìn thấy tiểu nương tử dịu dàng động lòng người đang đứng ở phía sau hoa Ngọc Lan, cầm một chiếc ô giấy màu hồng, yên lặng nhìn y. Chu Lăng cười, không để ý đến Tiểu Hoàn nữa, cất bước đến chỗ nữ nhân của mình.

"Trời mưa lạnh, sao nàng lại đứng đây?" Y đưa cây dù trong tay cho Thái Mặc, tay trái nắm chặt bàn tay đang cầm ô của nàng, tay phải vòng qua chiếc eo nhỏ nhắn, ôm lấy nàng trở về phòng.

"Sợ chàng không mang ô, cho nên ra ngoài đón chàng." Tĩnh Thục nhẹ nhàng nói.

"Sau này không cần vậy đâu, thân thể nàng yếu như vậy, cảm lạnh thì sao?" Chu Lăng dùng sức cầm bàn tay hơi lạnh của nàng, trong lòng ấm áp. Có tiểu thê tử chờ ở nhà thật tốt, về nhà sẽ lập tức thấy ánh mắt nhu tình như nước của nàng, được ăn thức ăn nóng hổi, buổi tối ôm nàng thật thoải mái dễ chịu.

Dùng bữa tối xong, đôi phu thê nằm trên giường nói chuyện phiếm.

"Hôm nay sao ăn ít cơm vậy, có tâm sự à?" Chu Lăng vuốt bàn tay nhỏ trắng nõn như ngọc, khẽ vuốt ve mỗi một ngón tay mềm mại của nàng.

"Trời lạnh, ta không có khẩu vị." Tĩnh Thục nhẹ giọng đáp.

Trong nhà đã ngừng Địa Long, đụng phải loại mưa dầm này sẽ cảm thấy ẩm ướt lạnh lẽo, Tĩnh Thục chui vào lòng y. Chu Lăng siết chặt đôi cánh tay ôm nàng, chân vừa nhấc, đặt lên chân nàng. "Hôm nay có phải đã ghen không?"

Nghe thấy giọng điệu hài hước của y, trong lòng Tĩnh Thục chợt giật thót, sợ bị người nhìn ra, vội vàng đáp: "Không có, trước đó chúng ta cũng đã nói rồi, sao ta sẽ ăn dầm lung tung chứ."

Chu Lăng yên lặng trong chốc lát, khẽ thở dài: "Aiz!"

"Chàng sao vậy?" Tĩnh Thục nghi ngờ ngẩng đầu.

Bàn tay Chu Lăng nâng gương mặt sáng bóng tựa ngọc của tiểu nương tử lên, hơi tiếc nuối nói: "Thật ra thì... ăn chút dầm cũng rất tốt mà."

"Tại sao? Từ xưa hiền thê đều phải rộng rãi đại độ, vì trượng phu chọn thiếp, thiện đồ khả hưu [2]." Tĩnh Thục sợ hãi hỏi.

[2] thiện đồ khả hưu: hay ghen tuông đồ kị sẽ bị hưu.

Chu Lăng thấy buồn cười: "Phu nhân đã đại độ như vậy, sao không cho vì phu chọn thêm vài thiếp thất?"

"Chàng..." Quả nhiên nam nhân ai nấy đều hoa tâm, trong lòng Tĩnh Thục chợt lạnh, đẩy y ra, quay đầu nhìn đi hướng khác, đôi môi nhỏ mím thật chặt, tức giận nói: "Vâng, hôm nay ta ghen đấy, nhìn chàng thân cận với người khác, ta không thoải mái. Lòng ta hẹp hòi, chàng muốn thì hưu đi."

"Ha ha! Thật ra thì bất luận nữ nhân nào cũng thật lòng yêu trượng phu của mình, vậy mà cứ nói sẵn sàng chia sẻ với người khác. Đáng về ghen tuông của nàng, thật khiến người ta thích." Chu Lăng cúi đầu hôn môi nàng, bị nàng nghiêng đầu né tránh, hôn đến vành tai. Ngậm vành tai tinh xảo, dùng lưỡi trêu chọc.

Tĩnh Thục không chịu nổi loại trêu đùa ngứa ngáy này, ưm muốn trốn, nhưng sao có thể địch nổi cánh tay cường tráng của nam nhân. Không chỉ có lỗ tai bị y hôn càng thêm tê dại, còn có bàn tay không an phận trượt vào trung y, vuốt ve nơi khiến y say mê.

"Nương tử, kinh nguyệt của nàng khoảng mười ngày rồi, đã hết chưa?" Chu Lăng vừa thổi khí bên tai nàng, vừa nhắm mắt hưởng thụ xúc cảm trên tay.

"Ừm." Tĩnh Thục không dám nói mấy ngày trước đây đã hết rồi, nếu cho y biết đã lãng phí vô ích nhiều buổi tối như vậy, còn không biết y sẽ trừng phạt nàng thế nào đâu. Chỉ đành phải nhẹ nhàng lên tiếng, xem như là đồng ý hành động kế tiếp của y.

Nam nhân đã nghỉ khoảng mười ngày chợt mở mắt ra, ánh mắt nóng rực, có câu nói tiểu biệt thắng tân hôn, những ngày qua tinh lực thể lực ở dưới lập tức hận không thể trào ra.

Không kịp mở thất lưng, bàn tay xé chiếc áo mềm nhũn mỏng manh trên người nàng ra, lộ ra hai luồng trắng nõn đập vào đáy mắt, một cái trong đó vì y mới vừa vuốt ve mà hơi phồng hồng, càng thêm hấp dẫn.

"A..." Tịnh Thục kêu lên một tiếng rồi vội vàng che miệng lại, lo lắng nhìn cửa, không biết đã cài chốt chắc chắn chưa, lỡ như bọn nha hoàn nghe được động tĩnh xông vào thì làm sao? Nàng che miệng không dám buông ra, sợ y buông vành tai rồi sẽ hôn môi. Nhưng mà, lại quên rằng, phàm là trên người không có y phục ngăn cản, y còn muốn hôn môi sao?

Ngực nóng lên, lưỡi nóng rực của y chạm vào, loại đó khiến người ta cảm thấy hít thở không thông, mỗi lần Tịnh Thục đều run rẩy không tự chủ được, lại đổi lấy một đợt công kích mãnh liệt hơn.

Vẻ đẹp của nàng, đủ khiến ánh mắt y đắm chìm, càng có thể nói bách hoa thất sắc.

Nụ hôn nóng bỏng một đường xuống phía dưới, trung khố và quần lót bị cởi ra. Nàng sợ run cả người: "Lạnh."

"Lạnh à? Một lát nàng sẽ chỉ cảm thấy nóng thôi." Y cười quyến rũ, ôm lấy nàng thả lên giường, cúi người đè lên, kéo chăn bên cạnh đắp cho hai người.

Màn đung đưa có tiết tấu, trong ánh đèn cung đình dịu nhẹ, tiểu nương tử kiều mỵ động lòng người. Hôn nàng, ôm nàng, thế nào cũng không đủ. Ánh mắt yêu kiều e thẹn, tránh né không dám nhìn lồng ngực cường tráng của y, nhưng mỗi khi có mồ hôi nhỏ xuống trước ngực nàng, nóng hổi hổi làm nàng mê say và ngây ngốc nhìn sang.

Ngọt ngào nơi đáy lòng dần khuếch tán, mồ hôi nóng bỏng trên mỗi một tắc da thịt dung hợp vào nhau tản ra sóng nhiệt.

"Tịnh Thục, gọi ta đi, ta thích nghe."

"Phu quân..."

"Phu quân nhà ai cũng có, nhưng ta chỉ là phu quân của nàng, gọi A Lăng."

"A... Lăng, A Lăng..." Y dùng sức, tiếng nói của nàng vỡ òa, mềm mại rồi rạc.

"Tịnh Thục, nương tử của ta." Đôi tay rắn chắc ôm chặt nàng, truyền nội lực lượng và sức nóng cho nàng. Lúc nàng thất hồn mê ly, y nằm bên tai nàng thì thầm: "Tháng trước không mang thai, xem ra tháng này phải cố gắng hơn mới được."

Toàn thân tiểu nương tử nóng bỏng, cổ họng khô khốc, không còn sức đẩy y ra, chỉ có thể để mặc y 'uy hiếp' trắng trợn. Suy nghĩ đến những ngày kế tiếp, thật sự vừa sợ vừa ngọt ngào.

Sáng sớm hôm sau, Chu Lăng thức dậy thì Tịnh Thục cũng tỉnh. Vừa muốn chống thân thể ê ẩm tê dại đứng lên hầu hạ y rửa mặt, đã bị y đè vai lại, đen mặt đe dọa: "Nếu nàng có thể rời giường, chứng minh thân thể còn sức, vậy thì thừa dịp bây giờ còn thời gian, chúng ta lại làm một lần."

Tịnh Thục lập tức nhớ đến tối hôm qua y liên tục đòi hỏi không ngừng không nghỉ, dọa nàng sợ đến mức không dám động. Tuy nói trượng phu rời giường, mình lại nằm, quá không phù hợp với quy củ lễ phép, trong lòng không yên tâm. Nhưng ý của y, là vì thương yêu nàng từ đáy lòng. Mặc dù hơi áy náy, nhưng cũng vô cùng ngọt ngào.

Chu Lăng đứng dậy mặc y phục tử tế, nhìn tiểu nương tử ngoan ngoãn núp trong chăn, một đôi mắt to cứ vòng tới vòng lui trên người của mình, mỗi khi quay đầu lại nhìn, nàng vội vàng che giấu ánh mắt. Y ngồi ở mép giường, ôm cả người lẫn chăn vào lòng, hôn trán nàng, mềm giọng: "Ngủ tiếp đi, nếu không thân thể này của nàng sao chịu nổi."

"Vâng, phu quân đi sớm về sớm, buổi tối ta làm món gân hươu mà chàng thích."

"Được." Y lại lưu luyến hôn đôi môi đỏ mọng, mới đứng dậy đến nha môn làm việc.

Mặt trời lên cao, Tịnh Thục mới dậy. Sau cơn mưa trời lại sáng, ánh mặt trời rất ấm áp. Nhìn dấu vết loang lổ trên người mình, trong đầu lại xuất hiện cảnh tượng y đứng mãnh tiến lên, thẹn thùng đỏ mặt, ngượng ngùng không dám gặp ai.

"Phu nhân mặc bộ này đi, cuối xuân rồi, các phu nhân khác đều mặc cung trang lộ ngực, người ngại mặc, nhưng cũng không có thể mặc dày như mùa đông. Cổ áo này nhỏ hơn một chút, hơi cong, vừa lúc tôn lên khí chất cao nhã của phu nhân." Thái Mặc ôm một bộ cung trang màu tím nhạt đi đến trước giường.

Rửa mặt xong, đôi mắt như chứa nước của Tịnh Thục nhìn về phía người trong gương, làn da trong suốt, vô cùng mịn màng, trong mắt mang theo một loại phong tình, đó là sự thẹn thùng lười nhác sau khi được nam nhân sủng ái. Cổ áo hơi mở, dường như có thể thấy dấu vết hoan ái tối hôm qua, nếu là trước đây, nàng nhất định không chịu mặc y phục có thể để lộ ra bí mật nhỏ giữa phu thê như thế, nhưng hôm nay đáy lòng nàng có một ý xấu nho nhỏ.

Muốn cho bọn họ thấy, phu quân sủng ái ta, ai cũng giành không được.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Dụ phu kế thứ ba mươi ba

Editor: Gà - LQĐ

Quận vương phi nhìn khí sắc vô cùng tốt của Tịnh Thục, hưng hăng nuốt xuống một hơi. Quét mắt một vòng nhìn con dâu Thẩm thị tiều tụy đang cúi thấp đầu ngồi một bên, hận đến nghiến răng ken két. Cái vẻ như bị bệnh thể kia, tại sao có thể nghi là mang hài tử?

"Bẩm trưởng công chúa, bên ngoài có người cầu kiến, nói là nương gia của Tam phu nhân, đây là bái thiếp." Hạ nhân vào cửa hồi bẩm.

Tịnh Thục vui mừng đứng lên: "Nhà mẹ ta đến?"

Trưởng công chúa khoát tay, nói mời người nhà vào. Tịnh Thục đi vài bước đến trước cửa, trong lòng đoán sẽ là ai.

Màn cửa được vén lên, một vị công tử nho nhã tuấn dật đi vào, một thân cẩm y nguyệt sắc, nổi bật lên tư chất như ngọc. Chu Ngọc Phượng và Chu Nhã Phượng thấy là một vị công tử tuấn tú, cũng ngượng ngùng cúi đầu.

"Biểu ca, là huynh? Mới vừa rồi hạ nhân báo là nương gia, ta lập tức nghĩ ngay đến Nhị thúc Nhị thẩm hoặc là muội muội Khả nhi, nhưng lại không ngờ..." Tịnh Thục cười đến không khép miệng.

Mạnh Văn Hâm nhìn biểu muội thật sâu, không nhanh không chậm hành lễ với trưởng bối Chu gia, mới quay đầu nói với nàng: "Không nghĩ đến là ta sao? Xem ra trong lòng biểu muội thật sự không nhớ thương biểu ca là ta đây rồi, không biết tháng hai năm nay ta sẽ đến tham gia khoa cử kỳ thi xuân à."

Tịnh Thục xấu hổ cúi đầu, vốn đã biết, chẳng qua gần đây một lòng đều đặt trên người Chu Lăng, nên đã quên mất chuyện này.

"Muội đây..." Tuy Mạnh Văn Hâm tỏ vẻ bất mãn, nhưng đối với biểu muội mình yêu mến cuối cùng vẫn không tức giận được, nhìn khí sắc nàng không tệ, trong lòng chợt thấy vững dạ.

"Biểu ca, kỳ thi xuân vào tháng hai, sao bây giờ huynh mới đến. À, muội biết rồi, nhất định là do huynh thi được hạng cao nên mới đến phải không?" Tịnh Thục thanh khiết thông minh, lập tức đoán được biểu ca sẽ diện không chịu đến Quận vương phủ bái kiến, nhất định do ngại không muốn lấy thân phận dân đen vào phủ.

‘Khu.’ Mạnh Văn Hâm ho khan, nhắc nhở nàng đang ở trước mặt người ngoài, chứ không phải ở Liễu châu. "Trước đó vài ngày vì chuẩn bị kỳ thi xuân nên đương nhiên không có thời gian ra ngoài, hôm nay rảnh rồi nên mới đến thăm viếng thân gia trưởng bối ngay."

Tịnh Thục lặng lẽ cười, lui qua một bên, nghe Mạnh Văn Hâm hàn huyên với đám người Trưởng công chúa. Quận vương phi nhìn công tử tuấn nhã, khỏe môi xuất hiện một nụ cười lạnh. Tuy hắn rất che giấu, nhưng người trẻ tuổi thì sao có thể giấu kín tâm tư của mình. Hơn nữa, biểu ca biểu muội, dù không có gì, cũng đủ làm người ta suy nghĩ xa xôi, dựa theo tính tình của Chu Lăng, còn không gây ra phong ba bão loạn sao?

Buổi tối khi Chu Lăng về nhà, ánh chiều hoàng hôn màu tím đã thấp sáng nhà trong, vào cửa lại không thấy bóng dáng Tịnh Thục, trong lòng cả kinh, lập tức nghĩ đến người đang ở đâu rồi.

Cửa sổ ở phòng bếp nhỏ được mở, có khói nóng màu trắng từ bên trong bay ra. Tiểu nương tử đang bận rộn bên lò bếp, nữ đầu bếp bên cạnh thấy Chu Lăng, đang muốn nhắc nhở nàng, lại bị Chu Lăng ý bảo đừng lên tiếng, khoát tay để nàng ta ra ngoài.

Chu Lăng rón rén đi đến phòng bếp, cánh tay duỗi ra ôm chặt eo nàng: "Làm món gì ngon thế?"

Tịnh Thục giật mình, trên tay run lên, ngón út bị bỏng. Đang muốn giơ lên môi thổi, lại bị y đoạt mất, đưa lên thổi, còn ngậm trong miệng.

Ở cửa, cửa sổ đều có rất nhiều nha hoàn đang đứng, nữ đầu bếp đầu, tại sao có thể như vậy?

Nàng then thùng đồ bưng cả mặt, dùng sức rút ngón tay ra từ miệng y ra, trừng mắt liếc y một cái, xoay người tiếp tục nấu cơm.

"Hi hi!" Chu Lăng ôm nàng từ phía sau, đầu chôn ở hõm vai nàng, nhìn tay nàng thành thực cầm chảo, tự tay nấu ăn cho mình, hài lòng cười: "Tĩnh Thực, nàng nói xem ở những nhà dân chúng bình thường, không có hạ nhân nấu cơm. Có phải mỗi ngày thê tử cũng nấu ăn như vậy, rồi trượng phu sẽ ôm nàng, nhìn nàng làm thức ăn."

"Chàng đừng náo, bọn nha hoàn đang nhìn đấy, mau buông tay." Tĩnh Thực thấp giọng trách mắng.

"Không buông, cũng không muốn buông, đáng đời, ai thích nhìn thì kệ họ đi." Chu Lăng xoay người nhìn lướt qua, vài ánh mắt nhìn lên nhanh chóng rũ xuống.

Cơm tối y ăn rất nhiều, còn khen ngon. Không ngừng gấp thức ăn cho tiểu nương tử, nói nàng vất vả, bảo nàng ăn nhiều một chút. Nghe mọi người rỉ tai, dĩ nhiên là nói phu nhân nấu ăn thật vất vả. Thật ra thì chỉ có Tĩnh Thực hiểu rõ, ánh mắt xấu xa đó của y rõ ràng là đang nói tối hôm qua nàng đã khổ cực rồi.

"Món này trước kia chưa từng ăn, rất ngon, là gì vậy?" Chu Lăng gấp mấy đũa vào trong chén mình.

"Đây là đặc sản Liễu An châu chúng ta, gọi là Mao Diêm, là một loại cây củ cái đường, để lâu sẽ lên men, ăn chua ngọt ngon miệng. Đây là hôm nay biểu ca mang đến, trước kia không có nguyên liệu, chàng chưa từng ăn là đúng rồi." Tĩnh Thực cũng ăn một miếng, đối với thủ nghệ của mình thì khá hài lòng.

Chu Lăng dừng một lát: "Biểu ca? Biểu ca nào?"

"Chính là biểu ca dạy ta đánh đàn mà lần trước ta từng kể với chàng đó, Mạnh Văn Hâm, huynh ấy đến Trường An tham gia kỳ thi xuân, trúng Đề lục danh Tiến sĩ, đang chờ triều đình sắp xếp chức quan đấy." Tĩnh Thực vui vẻ đáp.

Trước kia nàng quả thật có nhắc đến, chẳng qua khi đó y không quan tâm đến nàng, đương nhiên cũng không thèm để ý đến biểu ca của nàng. Nhưng hôm nay nghe lại cảm thấy rất vô vị, dạy nàng đánh đàn, tay cầm tay dạy sao? Có dạy cái khác hay không? Thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên phải không?

Trong bụng Chu Lăng toát ra vị dấm, chợt ăn mất ngon rồi. Để đũa xuống hỏi: "Dường như nàng rất vui nhì?"

"Dĩ nhiên, huynh ấy là biểu ca của ta, kể từ sau khi thành thân, đến lễ mừng năm mới, nương gia chưa từng có ai đến thăm ta mà. Hôm nay biểu ca mang đến không ít món ăn, đều là món mà thuở nhỏ ta ưa thích. A, đúng rồi, hiện tại biểu ca đang ở trong Cao gia chúng ta. Ta muốn ngày mai trở về một chuyến, xem thử trong nhà còn thiếu gì không, giúp biểu ca đặt mua vài thứ." Tĩnh Thực hưng phấn nói.

Thuở nhỏ đã thích ăn... Thành thân hai tháng, y còn không biết nàng thích ăn gì đâu. Chu Lăng uống một miếng trà, cảm thấy trà hôm nay mùi không tốt, quá nồng, hơi đắng. "Ngày mai nàng đừng đi, hôm kia là hưu mộc nhật [1], vừa lúc Đại cữu ca tới, ta cũng nên đi thăm viếng, hôm kia ta sẽ đi với nàng."

[1] hưu mộc nhật: ngày hưu mộc. Lễ ngày xưa làm quan cứ mười ngày được nghỉ một lần để tắm gội, cho nên ngày lễ nghỉ gọi là "hưu mộc nhật".
(Nguồn: <https://hvdic.thivien.net/hv/m%E1%BB%99c>)

Tĩnh Thực cũng không suy nghĩ nhiều, vui mừng đồng ý, tiếp tục ăn cơm.

Buổi tối lúc thân thiết với nàng, y không ngừng hôn nàng, đưa đầu lưỡi vào trong miệng nàng đoạt đi sự ngọt ngào. Cứ chốc lát, sẽ bảo nàng gọi tên y. Nếu chỉ hôn môi như vậy, Tĩnh Thực còn có thể tiếp nhận, nhưng buổi tối ngày hôm sau, y lại không hôn môi, đặc biệt hôn cổ nàng.

"Đã nói với chàng, đừng... đừng hôn ở đây..." Mùa xuân đều mặc y phục rộng cổ, như vậy quá rõ ràng, sao gặp người đây.

Chu Lăng vờ như không nghe thấy, càng muốn lưu lại lạc ấn ở chỗ cổ áo nàng. Một đêm muốn nàng ba lần, Tĩnh Thực mệt mỏi kiệt sức.

Lúc Mạnh Văn Hâm gặp Chu Lăng, dường như cảm thấy có địch ý.

Nhìn lại Tĩnh Thực, trên cổ áo lộ ra dấu vết đỏ bầm, cả người như không ngủ đủ, lộ vẻ mệt mỏi bộ. Thật ra, ngày đó hẳn đã thấy được, nhưng không nhiều như vậy, không rõ ràng thế này.

Vừa nhìn vóc người muội phu, cũng biết là người luyện võ tráng kiện, nhưng biểu muội yếu đuối như vậy, tại sao y có thể tàn phá nàng như thế.

Mạnh Văn Hâm bức tức trong lòng, giữa câu nói của hai người nam nhân này bắt đầu có vài phần không khách khí. Bữa trưa dòng nước ngầm càng thêm tuôn trào, Chu Lăng biết Tĩnh Thực thích củ cái đường nhạt, nên gấp một miếng dấm đường ngó sen cho nàng.

Mạnh Văn Hâm bên cạnh nhẹ nhàng nói: "Ngó sen qua đông khá lạnh, biểu muội không thích hợp ăn, vẫn nên ăn món thịt xào gừng dương xỉ này đi."

"Biểu ca..." Tĩnh Thực cầu cứu liếc hán một cái, thật không hiểu biểu ca luôn ôn hòa khoan hậu, sao cứ muốn gây khó dễ cho phu quân của mình.

Chu Lăng gác đũa, chuyên chú nhìn nàng. Tĩnh Thực hơi run, gấp một miếng thịt bò cho y: "Phu quân, đây là thịt bò xào dựa theo cách làm của Liễu An châu, chàng nếm thử một chút xem có ngon không?"

"Được." Chu Lăng giờ tay lên sờ đầu nàng, thấy tiểu nương tử bị dọa sợ đến run rẩy, trong lòng không đành. Dù sao cũng là nương gia nàng, thật ra thì giữa bọn họ cũng không có gì, trước còn nói với nàng nên tín nhiệm lẫn nhau, hôm nay đến lượt mình, sao lại không làm được đây? Chu Lăng tự khuyên mình nghỉ thoáng một chút, nếu đây là Nhị thúc hoặc người thân khác của nàng, nhìn đã biết thái độ không quá thiện chí, như thế cũng sẽ tức giận thôi.

"Biểu ca, ta mời huynh một chén, chúc mừng huynh đậu Tiến sĩ cao. Sau này nếu ở lại Kinh thành làm quan, huynh chính là ca ca nương gia thân cận nhất của nương tử, qua lại nhiều mới phải." Chu Lăng nâng chén cười.

Tĩnh Thục thấy trượng phu đã bỏ xuống lòng nghi ngờ, trong lòng vui mừng, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía biểu ca.

Mạnh Văn Hâm không ngờ một công tử phủ Quận vương đầy ngạo khí sẽ chủ động cúi đầu, liếc mắt nhìn biểu muội, chợt hiểu ra. Là mình thấy phu thê người ta ân ái, bị ghen tỵ làm văng đầu. Ngẫm ra chiều với ý như vậy, chẳng phải đã làm khó biểu muội sao? Nếu bị y hiểu lầm điều gì, vậy cuộc sống sau này của biểu muội...

Mạnh Văn Hâm vội vàng nâng chén, ôn hòa cười nói: "Đa tạ muội phu, Tĩnh Thục ở xa quê nhà, đến kinh. Vốn cô mẫu rất không yên lòng, dặn dò ta quan tâm tiểu muội thật tốt, hôm nay thấy phu thê hai người hòa thuận, ta đây làm đại ca cũng yên lòng."

Một ly rượu xuống, điểm va chạm khi nãy cũng đã vãn đạm phong khinh trôi mất rồi. Sau khi ăn xong uống trà nói chuyện phiếm, Chu Lăng rất bội phục Mạnh Văn Hâm mới, Tĩnh Thục thấy bọn họ trò chuyện vui vẻ với nhau, rốt cuộc tâm trạng đã bắt vãn kiến nhật [2] rồi.

[2] bắt vãn kiến nhật: mây tan thì lại thấy ánh sáng.

Rời khỏi Cao trạch, trước mặt của mọi người, Chu Lăng ôm nàng lên xe ngựa. Tĩnh Thục then thùng đồ bưng cả mặt, cúi thấp đầu chui vào xe ngựa, không muốn quan tâm đến y nữa.

"Nương tử?" Chu Lăng kéo tay nàng, cười trêu nàng.

Tĩnh Thục hất ra, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

"Tức giận à?" Chu Lăng áp sát vào, ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng cắn vành tai nàng.

Tĩnh Thục đẩy y hai cái không ra thì cũng không thêm đề ý nữa, quay lưng về phía y.

Chu Lăng thấy oan ức, chôn mặt trên vai nàng, thấp giọng nói: "Không phải ta không tin nàng, chẳng qua là... Ta cũng không biết sao nữa? Chỉ thấy trong lòng không thoải mái. Hắn và Tiểu Hoàn không giống nhau, Tiểu Hoàn chỉ là nha đầu, hơn nữa còn là nha đầu của đại ca. Nhưng hắn là biểu ca của nàng, thanh mai trúc mã cùng nàng lớn lên, hắn biết nàng thích ăn gì, dạy nàng đánh đàn... Ta nghĩ đến những thứ đó thì sẽ chịu không được. Thật sự không chịu nổi đâu, Tĩnh Thục, ta tin tưởng nàng, nhưng mà..."

"Chàng còn nói tin? Rõ ràng là không tin. Chàng cũng có biểu muội, chàng thích biểu muội của chàng hả?" Tĩnh Thục lạnh mặt hỏi.

"Nàng nói Dao Dao à, nha đầu kia, cả ngày chỉ biết múa đao lộng thương. Ta đương nhiên cũng thích muội ấy, như một vị ca ca, chưa bao giờ là tình yêu nam nữ." Chu Lăng nói rất thân nhiên.

"Nhà ta không có đại ca, phụ thân lại hằng năm không ở nhà. Biểu ca cũng che chở ta và muội muội như ca ca, hiếu kính mẹ ta. Mới vừa rồi chàng cố ý dùng thân phận áp người ta, không phải đã xem thường chúng ta là người thôn dã sao? Ta vốn không phải quý nữ trong kinh, nếu chàng ghét bỏ vậy, liền..." Tĩnh Thục nói rồi chợt nóng nảy, rớt nước mắt.

Chu Lăng luống cuống, giờ tay lên lau nước mắt cho nàng, rồi hốt hoảng hôn nàng: "Không được nói vậy, ta có ghét bỏ gì đâu. Sau này ta sẽ hiếu kính huynh ấy như thân đại ca, sẽ không ghen vậy, được không?"

"Chàng làm được không?" Tĩnh Thục nhìn thẳng ánh mắt của y.

"Ta..." Y thật không biết mình có thể làm được không, dường như nếu chuyện có liên quan đến nàng, y đã không thể không chế được tâm tình của mình rồi. Nhưng tiểu nương tử nhìn thẳng vào y như vậy, y đành phải cứng cổ gật đầu: "Nhất định có thể."

"Được rồi, chàng nói phải giữ lời, nếu chàng cố tình gây sự nữa, ta sẽ trở về Liễu An châu đấy."

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Dụ phu kế thứ ba mươi bốn

Editor: Gà - LQĐ

Chớp mắt đã đến ngày mừng thọ của Trương công chúa, tân khách tụ tập, trong hậu hoa viên vô cùng náo nhiệt.

Vì khí trời ôn hoà, tiệc của nữ quyến được bày trong vườn Mầu Đơn. Lúc này trong thành Trường An đa số hoa Mầu Đơn đều chưa nở, mà Trương công chúa vì để thọ yến có không khí vui vẻ, nên đã cho thợ có thủ nghệ cao siêu chăm sóc hoa cỏ để chúng có thể nở trước, chiếm được một tràng ủng hộ.

Phu nhân khanh Đại Lý Tự Vương thị đứng trước Quận vương phi, nhìn tiểu Kim Phụng sáu tuổi thì tặc lưỡi tán dương: "Tiểu cô nương thật phần điều ngọc mài, đây là cô nương thứ mấy trong phủ vậy?"

Quận vương phi Thôi thị cười nói: "Là Tứ cô nương, rất bướng bỉnh đấy."

Wương thị yên lặng gật đầu: "À, hóa ra là Tứ cô nương, phải nói hai nhà chúng ta thật sự có duyên, nữ nhi của ta may mắn thành trực lý [1] với nữ nhi của ngài, nhi tử ta không có tiền đồ gặp Tam cô nương phủ Quận vương trong Lễ Thượng Tì, tri thư đạt lễ, tướng mạo xinh đẹp."

[1] trực lý: chị em dâu.

Đích trưởng nữ của khanh Đại Lý Tự, Tạ Giai Di gả cho con trai thứ xuất của Quách gia, nhiều thế hệ Quách gia có địa vị cao quý, đường tỳ của Quách Hoàn lại là đương kim thái tử phi, cho dù hần là con vợ kế, Vương thị cũng rất vui lòng gả nữ nhi cho hần. Từ sau Lễ Thượng Tì, nhi tử Tạ An về nhà, lập tức nắn nỉ mẫu thân đến phủ Quận vương cầu hôn, nói đã chọn trúng Chu gia Tam cô nương. Quận vương phi mắt cao hơn đầu, những ngày qua Vương thị vẫn không dám đến, hôm nay thừa dịp thọ yến lập tức thăm dò một chút.

Khỏe môi Quận vương phi nhếch lên, cười không ngừng. Không đề cập đến nữ nhi còn tốt, nhắc tới thì tức. Nữ nhi Chu Xảo Phụng ở trong phủ Quách Dục là trưởng tước đích tôn, vậy mà cứ bị buộc nộp lại quyền quản gia, hôm nay hần thê tử của thứ tử đang giúp Quách phu nhân quản gia. Thích Tam cô nương? Được, Tạ gia các người thật có bản lĩnh, đích nữ gả cho thứ tử, đích trưởng tử cưới thứ nữ, chỉ vì muốn leo cao với nhà có địa vị cao quý sao?

"Tam cô nương là chi thứ hai, người đến nói với nhị thái thái đi." Quận vương phi liếc mắt dẫn theo hai nữ nhi đến chỗ Cận thị, chậm rãi nói.

Wương thị xấu hổ cười, đứng dậy nghênh đón. Trong lòng lại dễ dàng không ít, như vậy cũng tốt, quan chức của lão gia chi thứ hai so với lão gia mình thấp hơn một cấp, sau khi thủ thê, sẽ không phách lối cười lên đầu nhi tử. Vừa là cháu gái Trương công chúa, dẫn ra ngoài cũng tỏ vẻ mình có mặt mũi.

Tạ lão gia xuất thân tiến sĩ, dựa vào đầu óc thông minh, mặt dày, năm ngoái vừa thành công leo lên quan viên tam phẩm, thật không dễ gì, vì lo lắng mình căn cơ không sâu, không gánh nổi vị trí này. Nương gia Vương thị càng không đáng nhắc tới, cho nên không có địa vị trong đám quý phụ Kinh thành, vì thế, khi Quách gia nhắc đến hôn sự, tuy là thứ tử, bọn họ cũng không hề do dự mà đồng ý. Hơn nữa cửa hôn sự này quả thật cũng có chỗ tốt, Tạ lão gia có nhiều bằng hữu hơn ở quan trường, đôi khi Quách Dục tổ chức uống rượu thì cũng gọi ông ta, Tạ lão gia càng đặc ý vui rạo rức cả ngày lẫn đêm, cảm giác cuối cùng mình cũng ngồi vững vàng quan vị này.

"Chu phu nhân hữu lễ, đã lâu không gặp." Vương thị cười đến dịu dàng hào phóng.

Người đến là khách, Cận thị đương nhiên không thể chậm trễ, vội vàng vạn phúc đáp lễ: "Tạ phu nhân khách khí, mấy ngày trước nghe khuyến tử nói lệnh lang đậu tiến sĩ, trong nhóm tiến sĩ Thái Học cũng lấy Tạ công tử ra làm tấm gương giáo dục tiểu nhi đấy, thật sự rất đáng mừng."

Cận thị dút lời, một câu nói trúng ngay đầu quả tim của Vương thị, Vương thị cười toe toét, lập tức khiêm tốn nói: "Đâu có đâu có, đều do các tiến sĩ dạy giỏi, khuyến tử chỉ là do may mắn thôi. Ui! Đây là hai vị cô nương trong phủ sao? Đã lớn như vậy rồi hả?"

Hai vị cô nương sau lưng đều khéo léo cung kính hành lễ, Vương thị hạ mắt quan sát, khỏe môi thoáng nở nụ cười, rất có thâm ý.

Hai vị cô nương cũng thẹn thùng cúi đầu, nhà có con trai trẻ tuổi như bọn họ, quan sát cô nương như vậy, đương nhiên là có ý tứ chọn nhi tửc. Nhất là Tam cô nương Chu Nhã Phụng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, nàng đã nghe từ Tam ca, biết hôm đó công tử đoạt khăn năng tên là Tạ An, một tân tiến sĩ. Nếu hần thật sự có thể đến nhà cầu thân thì không thể tốt hơn rồi. Dù sao người đã gặp qua, dung mạo tuần lãng, lại có tài.

Cận thị thấy Vương thị như có lời muốn nói, lập tức cho hai cô nương lui, cùng bà ta dẫn nhau đến chỗ vắng người.

"Không dối gạt phu nhân, tiểu lang nhà ta gặp được Chu phủ cô nương trong Lễ Thượng Tì, sau khi về nhà, liên tục tán dương, đoan trang hào phóng, mỹ mạo có lễ. Hôm nay vừa gặp, hần còn tốt hơn so với thằng bé nói. Năm đó phu nhân nổi danh là tài nữ trong kinh, ngài dạy nữ nhi dĩ nhiên là tốt nhất, chẳng qua là không biết đã đính hôn chưa?" Vương thị cười nói.

Cận thị vừa nghe trong lòng hồi hộp, Tạ An này là trưởng tử Tạ gia, nếu gả nữ nhi đi, chính là trưởng tước đích tôn (con dâu cả). Địa vị còn cao hơn so với phu nhân chi thứ hai như mình. Năm ngoái đã gặp hần, vóc người cao hơn Chu Thắng nửa cái đầu, năm nay lại đậu tiến sĩ, rất nhanh sẽ vào Hàn Lâm viện làm quan.

Quan vẫn rất tốt, có thể mỗi ngày ở nhà, tuy đại tiểu thư Chu Xảo Phụng gả cao, nhưng hàng năm Quách Chính luôn chinh chiến bên ngoài, không phải nàng vẫn sống chẳng khác gì quả phụ sao. Thành thân lâu như vậy, ngay cả hài tử cũng không có, ngược lại làm cho tôn tử của nhị phòng tiên sinh Quách gia ra trước. Hừ! Sau này nữ nhi thường ôm hài tử về thăm nhà, xem Quận vương phi còn có thể ra oai gì đây.

Nghĩ đến cuối cùng mình đã có một nơi có thể đề đầu người khác, Cận thị thoải mái đến từng lỗ chân lông. Thận trọng cười nói: "Năm ngoái Nhị cô nương mới vừa cập kê, chưa có đính ước. Nếu phu nhân có ý, ta sẽ xin lão gia định đoạt."

Vương thị sùng sốt, mình cũng không nói yêu cầu cưới vị cô nương nọ, mới vừa rồi thấy vóc người hai vị cô nương, tuổi không chênh lệch lắm. Nếu nói hợp mắt, là vị cô nương mất hạnh dịu dàng kia tốt hơn, còn cô nương mất phượng còn lại, hơi có vẻ bén nhọn chút. Chỉ là sao Cận thị không hỏi gì, đã nói là Nhị cô nương rồi?

"Chu phu nhân, mới vừa rồi có hai vị cô nương, không biết vị nào là Nhị cô nương?"

"Dĩ nhiên là vóc người cao, dung mạo khí chất cao nhã, Tam cô nương là thứ xuất, thân mẫu con bé..." Cận thị bắt đầu đi lắc đầu, ngượng ngùng cười nói: "Cũng may, đứa bé kia từ nhỏ đã theo ta lớn lên, lại có Nhị tỷ nàng hết lòng chiều chuộng. Lúc này mới nuôi được ra vẻ đoan trang hào phóng, vì nàng, Ngọc Phụng cũng tốn không ít tâm tư."

Hóa ra là một đích thứ, nghĩ vậy, cảm thấy mới vừa rồi Tam tiểu thư này khá sợ hãi rụt rè. Nếu Chu gia nguyên ý lấy đích nữ tương gả, vậy đương nhiên không còn gì tốt hơn.

"Ha ha! Ta nói mà, mới vừa rồi đã cảm thấy Nhị cô nương hợp mắt, thì ra nàng mới là thân sinh của phu nhân. Có thể cầu thân được với một quý nữ như vậy, là chuyện may mắn của Tạ gia chúng ta. Vậy ta ở nhà chờ tin tức tốt của phu nhân, chỉ cần quý phủ đồng ý, nhà chúng ta lập tức xin mời quan mỗi đến phủ cầu hôn." Vương thị cười thành một đóa hoa.

Chu Nhã Phụng núp dưới tàng cây anh đào sum xuê ở phía xa lặng lẽ nhìn, thấy mẹ cả và Vương thị đang trò chuyện với nhau thật vui, trong lòng vừa xấu hổ vừa thấp thòm. Đến cùng thì chuyện có như mình phỏng đoán không? Tháng sau sẽ cập kê, lúc này nghị cưới cũng xem như thích hợp.

Nhã Phụng giờ tay lên sờ mặt mình, hơi nóng, dáng vẻ này không thể để người ta thấy. Nàng xoay người đến gần rặng hoa đào, đưa tay muốn bẻ một nhánh chơi đùa, nhưng vóc dáng không cao, cho nên với không tới được.

Cuối cùng vẫn chỉ là thiếu nữ, nàng xem xét thấy bốn bề vắng lặng, nhảy lên với qua. Thiếu nữ vui mừng trong lòng, trên mặt tràn đầy nụ cười vui vẻ, với số mạng một thứ nữ như mình, hôm nay nàng sắp có thể nhảy chân leo lên cành cây cao rồi.

Nàng không thể bắt được nhánh cây, lại mò được một bàn tay to, khớp xương rõ ràng, màu da trắng ngần, là tay của đàn ông.

"A..." Nhã Phụng kêu lên một tiếng, bị dọa ngã xuống, được người chặn ngang ôm một cái, đỡ thân thể.

"Người..." Nhã Phụng giật mình quan sát nam nhân trước mắt, vội vàng lui người về phía sau, tránh xa ba thước.

"Nàng muốn nhánh cây phải không? Cho nè, sau này mấy việc thế này cứ kêu ta, tránh đừng để bị thương." Hai tay Tạ An đưa cành anh đào cho nàng.

Nhã Phụng nào dám đưa tay nhận, gương mặt ửng hồng rũ xuống, ngập ngừng nói: "Người... tại sao người ở hậu hoa viên nhà ta?"

"Ta theo mẫu thân tới tham gia thọ yến... Ta, ta không lừa nàng nữa, ta thật sự cố ý chạy tới hậu hoa viên. Muốn nói cho nàng biết, hôm đó lấy khăn tay của nàng không phải vì khinh bạc, ta thật lòng mà, hôm nay nương ta sẽ cầu thân với nhà nàng. Nàng... Nàng có vui không?" Tạ An xoa xoa tay nói xong một hơi, chỉ chờ nàng trả lời.

Mặt Nhã Phụng càng đỏ hơn, chuyện như vậy bảo người ta phải trả lời thế nào. "Ta... Ta còn có việc, đi trước."

Nàng xoay người muốn đi, nhưng thiếu niên lang mới yêu lần đầu không có được đáp án, đầu chịu bó quạ. Chạy hai bước chặn trước người nàng, ra vẻ không nghe được đáp án sẽ không chịu để nàng đi.

Nhã Phụng nhìn khắp nơi, sợ bị người ta thấy, tổn hại danh tiếng. Một phát bắt lấy hoa trong tay hắn, chạy đi như bay.

Một cơn gió xuân thổi qua, hoa đào bay xuống, khiến bóng lưng rời đi của cô nương, như một giấc mộng, chôn sâu vào đầu Tạ An.

Sau giờ ngo, tiệc tàn. Từ họ hàng gần ra, các nhà khác đều cáo từ rồi đi.

Cửu vương phi kéo tay Tịnh Thực tha thiết dặn dò: "Ta đã nói với Cửu vương, bảo ông ấy đổi việc cho A Lăng rồi, mùa này đang ấm, vừa lúc cho nó và con trở về nương gia một chuyến."

Vừa nghe có thể về nương gia, Tịnh Thực phấn chấn, vui mừng nói: "Đa tạ cửu tổ mẫu, ngài hiểu con nhất, sau khi con về nhà nhất định sẽ nói với tổ phụ, tổ mẫu, nếu không có ngài, con còn chẳng có cơ hội trở về đây chứ."

Nhóm thân quyến đang tụm năm tụm ba nói chuyện với nhau, đi đến cửa hậu hoa viên. Chỉ thấy cách đó không xa có hai nha hoàn đang lôi kéo, đánh nhau.

Mặt Trường công chúa trầm xuống, phần nộ quát: "Là ai ở bên kia, còn không mau tới đây?"

Hai nha hoàn đi tới trước mặt mọi người quỳ xuống.

"Bẩm Trưởng công chúa, Tiểu Hoàn nàng hái sạch vườn hoa lan Thiên Trúc Quân Tử của Quận vương phi. Hôm nay hoa sắp nở, đây là những lứa cuối cùng, lại bị nàng đập hư như thế." Tiểu Hi vô cùng tức giận.

Tiểu Hoàn không yếu thế: "Nô tỳ không phải tự tiện chủ trương muốn hái hoa của Quận vương phi, hoa này là hái cho quý nhân ạ."

Tiểu Hi cười xòa: "Trong phủ chúng ta, trừ Trưởng công chúa và Quận vương phi ra, còn có quý nhân nào nữa. Lần trước Tam phu nhân hái một đóa, nô tỳ đã có lòng tốt nhắc nhở đây là của riêng Vương phi, lần này còn dám tới, còn lấy đi ba đóa hoa cuối cùng. Hoa quý báu như thế, quý nhân này của người nhận nổi sao?"

Tĩnh Thục bị dọa sợ đến run tay, chất vấn Tiểu Hoàn: "Không phải ta đã nói với người, không được hái hoa trong vườn của mẫu thân rồi sao, trong phòng chúng ta tùy tiện cắm một ít hoa khác là được."

Tiểu Hi đắc ý nhìn Tiểu Hoàn, biết lần trước đã khiến Tam phu nhân mất mặt trước mặt mọi người, ngoài miệng Vương phi không nói, trong lòng nhất định rất vui vẻ. Sau này chỉ cần nói tốt vài câu nữa, bản thân mình sẽ được sủng ái, nói không chừng còn có thể được chỉ cho Nhị gia làm thông phòng đấy. Trưởng công chúa lớn tuổi, trong phủ này sớm muộn còn không phải do Quận vương phi lấy thùng úp voi, đắc tội với một Tam phu nhân không mặt không nhạt, đổi được tiền đồ cầm tù cho mình, đáng giá!

Tiểu Hoàn mấp máy môi, không nói gì.

Khóe mắt liếc thấy cách đó không xa xuất hiện một góc măng bào màu lam, mới lớn tiếng nói: "Chẳng lẽ Cửu vương phi không phải là quý nhân sao? Tam phu nhân nói Cửu vương phi thích nhất mùi hoa nhẹ, phu nhân thêu một cái khăn cho Cửu vương phi, không có hoa làm huân hương thích hợp, nô tỳ mới đến hái. Tiểu Hi người lại dám nói Cửu vương phi không nhận nổi?"

Tĩnh Thục không ngờ nàng ta sẽ dẫn chuyện dính líu đến Cửu vương phi, tức giận đến run tay, lại bị Cửu vương phi khẽ vỗ trấn an, ý bảo nàng không phải sợ.

Tiểu Hi vừa nghe là cho Cửu vương phi dùng, cũng có chút khiếp vía, chẳng qua lúc này nếu như yếu thế, chỉ sợ Quận Vương phi sẽ tức giận. Nàng ta nghe mẫu thân nói, thật ra thì Trưởng công chúa và Quận vương phi đều không chào đón Cửu vương phi. Trái lại mình là nha hoàn phủ Quận vương, Cửu vương phi cũng không tiện làm gì mình. Nha đầu trong phủ mình thì không nói, nếu ngay cả nha đầu trong phủ người khác mà cũng xử trí, không khỏi lộ vẻ Cửu vương phi quá bụng dạ hẹp hòi rồi.

Nghĩ tới đây, Tiểu Hi gan lớn hơn, cứng cổ nói: "Nô tỳ chỉ biết là phải toàn tâm toàn ý trông chừng hoa mà Quận vương phi yêu thích, bất kể là ai, cũng không thể lộn xộn."

Ánh mắt Quận vương phi chuyển một cái, liếc Cửu vương phi, môi nở nụ cười như có như không. Là một nha đầu có can đảm, đáng giá để bồi dưỡng. Lời này không lộ vẻ bất kính, lại đủ khiến Cửu vương phi buồn bực vài ngày, thật hay.

"Bốn vương không biết, ở phủ Quận vương người còn có người dám can đảm mạo phạm Vương phi của Bốn vương đấy, Chu Thiêm." Một giọng nói lạnh lùng vang lên, khóe miệng Tiểu Hoàn khẽ nâng khóe bệch phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Dụ phu kế thứ ba mươi lăm

Editor: Gà - LQĐ

Cửu vương tức giận quát, mọi người đều run lên. Ai chẳng biết Cửu vương sủng ái thê tử vô độ, ở trước mặt ông mà dám mạo phạm Cửu vương phi, đó không phải đang tự tìm đường chết sao?

Chu Thiêm tức giận trừng Tiểu Hi, ra lệnh: "Người đâu, kéo xuống, đánh 50 hèo."

Tiểu Hi bị dọa đến run rẩy, mới vừa rồi không biết Cửu vương tới, mới dám lấy can đảm nói một câu không có quy củ như vậy, bởi vì nàng ta đoán Trưởng công chúa và Quận vương phi sẽ không vì câu này mà trách tội mình. 50 hèo, dù không trầy da sứt thịt nhưng mạng có còn không cũng khó nói.

Không đợi nàng ta cầu xin tha thứ, Cửu vương lại không vui, lạnh giọng nói: "Bốn vương nghĩ, người dám chậm trễ Cửu vương phi còn chưa ra đời đâu."

Ý chính là không cho người ta con đường sống rồi.

Tĩnh Thục bị dọa đến tay cũng run lẩy bẩy, trong nháy mắt mà muốn mạng một đứa nha hoàn sao? Nàng dùng ánh mắt run rẩy nhìn sang, vẻ mặt Cửu vương rét lạnh, đứng yên bất động. Trọng phu của mình Chu Lăng đứng sau lưng ông ấy, chỉ lạnh lùng nhìn.

Chu Thiêm không dám không tuân theo Cửu vương, ra lệnh: "Người đâu, đánh chết."

"Vương gia tha mạng, tha mạng, nô tỳ biết sai rồi." Tiểu Hi bị hù dọa, điên cuồng đập đầu cầu xin tha thứ.

Cửu vương phi không muốn vì mình mà làm lớn chuyện, dù sao đó cũng là một cái mạng, tội không đáng chết. Bà đi đến bên cạnh Cửu vương, nhẹ nhàng kéo tay áo ông: "Vậy được rồi, hôm nay là sinh thần của Hoàng trưởng tử, ngày tốt như vậy không nên sinh thêm chuyện, tạm tha cho nàng ta một lần đi."

"Hừ! Phu thê ta đến phủ Quận vương chúc thọ, vậy mà có người có ý gây chuyện, Hoàng trưởng tử chẳng quan tâm, vậy thì đừng trách Bốn vương vô tình." Cửu vương chẳng có vẻ gì là muốn thay đổi chủ ý cả.

Trưởng công chúa cũng trầm mặt: "Lão Cửu, người đang trách cứ Bốn cung hả? Vương phi của người, người muốn sủng ái sao cũng được. Nhưng ta không có nghĩa vụ cùng giúp người sủng ái."

Trưởng công chúa đã sớm không ưa đáng về ái thê như mạng của Cửu vương, vẫn không tìm được cơ hội phát tiết, hôm nay trong phủ của mình, không thể để cho nó đắc ý. Nếu nó dám muốn người mạng trong sinh thần của mình, cho dù đến tai Hoàng thượng, thì cũng không sợ.

Cửu vương lạnh lùng nhìn đích tỳ của mình, bởi vì do Hoàng hậu sinh ra, từ nhỏ đã làm mưa làm gió trong cung, ngay cả mẫu thân của mình, đương kim Thái hậu, năm xưa cũng chịu đựng bàn tay của Chiêu Hoa Trưởng công chúa này. Nếu không phải Thái tử chết sớm, Ngũ ca kế vị, còn không biết vị Trưởng công chúa này phách lối thế nào đâu.

"Được, tốt." Cửu vương cười lớn: "Hoàng trưởng tử nói rất đúng, Vương phi của Bốn vương đương nhiên không cần người khác phí tâm. Cháu yêu của Hoàng trưởng tử cũng nên tự tỳ thương yêu đi, sau này đừng nói chuyện quan chức với Bốn vương nữa. Một đám phế vật ngu xuẩn, còn muốn quan vị lục phẩm trở lên, si tâm vọng tưởng. Nha đầu này, Bốn vương muốn, dẫn đi." Cửu vương phất tay áo, kéo nữ nhân của mình đi. Thân thị vệ bên cạnh tiến lên nhắc bổng Tiểu Hi như chim ưng bắt gà con, bước đi mất.

Không ai dám can.

Bàng ma ma hoảng sợ hai chân mềm nhũn, ngồi xổm cạnh chân Quận vương phi: "Vương phi, Vương phi cứu Tiểu Hi đi."

Lão nhân trong kinh đều biết, tân hôn của Cửu vương, vì xuất thân của Cửu vương phi không cao, từng bị một cung nữ trong hậu cung chậm trễ. Lúc này Cửu vương nói với Thái hậu muốn cung nữ đó, Thái hậu nghĩ ông ấy có ý định nạp thiếp, vui mừng ban cho ông, ai ngờ sau khi Cửu vương mang về phủ, không đánh không mắng. Mà thương người cho một lão què chân không vợ trong thôn trang, không đến một năm, cung nữ như hoa như ngọc này bị hành hạ chết, hẳn còn thống khổ hơn đánh chết gấp mấy lần. Từ đó về sau, trong kinh không còn ai dám bắt nạt với Cửu vương phi nữa.

Giờ phút này Quận vương phi đâu còn tâm tư nghĩ đến Tiểu Hi, tiền đồ của nhi tử mình quan trọng hơn, vốn nghe Chu Thiêm nói chuyện quan chức đã có chút tiến triển, hôm nay sắp vỡ nát sao? Giờ phút này, bà ta đã hối hận xanh ruột, không phải chỉ là mấy đóa hoa ư, xem như cho Cửu vương phi thì thế nào? Làm sao lại quên chuyện quan trọng của Đăng nhi chứ.

Trưởng công chúa ngẩng cao đầu, tức giận nhìn phu thê Cửu vương rời đi, nghiêng răng ken két. Tiện chúng thứ xuất, hôm nay cũng dám bỏ lên đầu Bốn cung tác oai tác quái? Không phải chỉ là quan chức thôi sao, không có người sẽ không làm được chắc? Bốn cung không tin, tiền có thể sai khiến ma quỷ, còn không mua được cái mũi cánh chuồn ư?

Hôm nay, Tĩnh Thục bị kinh sợ, cơm tối không ăn được mấy miếng đã miễn cưỡng lên giường nằm. Chu Lăng dựa vào đầu giường, ôm tiểu nương tử trong lòng, thương thức mái tóc dài óng mượt như tơ của nàng.

"Chàng nói xem, có phải Cửu vương độc ác quá rồi không? Chỉ vì một câu nói, đã muốn một mạng người." Tĩnh Thục run giọng nói.

Chu Lăng cười lạnh, lười biếng nói: "Nàng trưởng thành ở Giang Nam, đâu biết nhân tâm ghê tởm nơi đế đô này. Nếu Cửu vương không làm vậy, sẽ có kẻ như Tiểu Hi xuất hiện, vậy có phải ông ấy không cần xử luôn không? Nếu không xử trí, sẽ có người thứ ba, nếu muốn xử trí, vậy nên xử từ khi nó mới bắt đầu."

"Nhưng mà, cũng không nên lấy mạng người? Đánh một trận không được sao?"

"Đó là Cửu vương quyền khuynh thiên hạ, ông ấy muốn ai chết thì chỉ cần nói một câu đơn giản, đừng nói là một đứa nha hoàn, nếu quan viên trong triều không vâng lời, sẽ sao trăm cả nhà [1]. Đây chính là tôn nghiêm và tàn nhẫn của Hoàng gia, là đại quyền sinh sát mà mỗi nam nhân đều hướng tới."

[1] sao trăm: tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội.

"Ta chỉ là tiểu nữ tử, không hiểu được sự theo đuổi quyền lực của cánh nam nhân các chàng. Nhưng mà, rõ ràng Tiểu Hoàn cố ý khích bác, mượn đao giết người, tại sao các người đều không xử phạt nàng ta?" Tĩnh Thục suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra.

"Sao, ghen hả?" Chu Lăng cúi đầu nhìn nàng, hài hước hôn một cái.

"Ta ngờ vực sao? Vì một độc phụ lòng dạ rắn rết mà ăn dấm? Nếu vậy chẳng phải trượng phu của ta thật sự không có mắt nhìn sao?" Tịnh Thục bĩu môi lườm y.

"Ha ha ha, thông minh của nương tử đâu rồi. Sao lại nghĩ không ra chuyện nhỏ này? Cửu vương không thu thập nàng ta là vì biết nàng ta sống không lâu, đương nhiên sẽ có người muốn mạng của nàng ta. Phu quân ta chỉ phạt nàng ta bế môn thôi, là vì nàng ta là một con sói lòng dạ hiểm ác, thay vì để răng độc của nàng ta cắn chúng ta, còn không bằng giữ lại nàng ta để đi cắn người khác." Chu Lăng cười như đã định liệu trước.

"Nhưng, nàng ta đã cắn chúng ta rồi. Lần này Cửu vương bất hòa với tổ mẫu và Quận vương phi, ta cũng không biết ngày mai nên gặp các bà thế nào. Đây không phải mâu thuẫn trở nên gay gắt sao?"

Chu Lăng thờ ơ cười: "Quan tâm bọn họ làm gì, chẳng qua đưa mâu thuẫn từ chỗ tối ra ngoài sáng mà thôi, không muốn gặp thì không cần gặp, ngày mai cả nhà Cửu Cửu hồi kinh, ta dẫn nàng đến nhà Cửu Cửu ở vài ngày."

"Ngày mai đến nhà Cửu Cửu à? Sao chàng không nói sớm, ta chưa chuẩn bị lễ vật gì hết." Tịnh Thục ngồi dậy muốn xuống giường.

Chu Lăng ôm cổ nàng: "Không cần mang lễ vật đến dụ dỗ bọn họ, nàng chỉ cần dụ dỗ ta là được." Nói xong đã lật người đặt nàng phía dưới, nhưng bị tiểu nương tử không khách khí đẩy ra: "Hôm nay lòng ta rất loạn, không có tâm tư, chàng tha cho ta một ngày được không?"

Tiểu nương tử xoay người, còn đang suy nghĩ chuyện đã xảy ra hôm nay, Chu Lăng cảm thấy không thú vị, xuống giường tắt đèn, gối lên cánh tay nghĩ chuyện ngày mai đến nhà Cửu Cửu.

Biểu muội mấy tháng không gặp mình, ngày mai gặp chắc chắn sẽ vui mừng nhảy cẫng. Ôi chao! Nghĩ đến biểu muội, đột nhiên có một chủ ý tuyệt diệu nảy ra trong đầu. Hôm đó nhìn thấy biểu ca nàng, mình không khống chế được tâm trạng, hung hăng ghen một lần, còn bị tiểu nương tử khiển trách. Thật mất mặt!

Những ngày qua vẫn ăn nói khép nép đồ nàng, thật vất vả mới dụ được. Ngày mai không phải có cơ hội có thể hòa nhau một ván sao? Sẽ chơi hôn nhẹ với biểu muội, xem nàng có nóng lòng không. Khiến nàng cũng cảm thấy thế nào là chua xót, không thể cứ chủ động góp lên người mình được?

"Há há!"

Tịnh Thục không khỏi xoay người lại: "Chàng cười gì thế?"

"Không có... Không có cười, mau ngủ đi, đừng đoán mò." Chu Lăng xoay người đưa lưng về phía nàng, trộm nghĩ ngày mai biểu cảm khi tiểu nương tử ăn dấm sẽ thế nào, trong lòng thoải mái.

Chử Văn Uyên được điều nhiệm Quang lộc tự khanh, hồi kinh thuật chức [2]. Già trẻ trong nhà đều trở về, trong kinh vốn có phủ đệ, ngày về nhà dĩ nhiên là toàn gia vui mừng.

[2] thuật chức: báo cáo công tác.

Chu Lăng cười ngửa, Tịnh Thục ngồi xe, lúc đến cổng Chử phủ, Chử Bình dẫn đầu nhảy vào.

Chu Lăng xuống ngựa đứng chấp tay, chờ Tịnh Thục chậm rãi đi từ trên xe xuống.

"Biểu ca, huynh đã đến rồi." Một giọng nữ vang dội vang lên, một cô nương mặc áo tay hồ màu thủy lam vui mừng chạy ra.

"Dao Dao." Chu Lăng nghiêng đón.

Chử Quân Dao mặt mày hớn hờ, bắt được tay Chu Lăng túm vào trong: "Huynh không có lương tâm, đi nửa năm cũng không về thăm, nương ta ngày ngày nhắc huynh, đi nhanh, đi bồi tội với ta."

Chu Lăng cười to: "Ha ha, ta cũng ngày ngày nhớ các người mà, nhất là tiểu nha đầu muội đó."

Y cười thân mật điểm trán Chử Quân Dao, lật tay kéo tay nàng, sóng vai chạy vào.

Tịnh Thục ngờ ngác sững sờ tại chỗ, hai người bọn họ cứ chạy vào như vậy, nhưng lại không có ai chờ mình. Tiểu cô nương kia không biết mình thì thôi, nhưng Chu Lăng, y là trượng phu của mình mà, lần đầu tiên đến nhà Cửu Cửu, lại ném nàng ở cửa không quan tâm.

Thái Mặc tức giận giậm chân: "Phu nhân, chúng ta trở về thôi, mình sao có thể nhắm mắt vào như vậy?"

"Nương, nương người xem ai đến đây?" Chu Lăng và Chử Quân Dao chạy một đường chạy vào phòng chính, Chử phu nhân đang xem bọn hạ nhân sắp xếp đồ, thấy Chu Lăng, lập tức đi đến kéo y: "A Lăng à, người hồi kinh vẫn tốt chứ? Lời người viết trong thư đều rất thư thái, ta và Cửu Cửu hoàn toàn không dám tin đấy."

"Mọi yên tâm đi, cháu ngoại lợi hại lắm, hôm nay đã làm chủ bộ phủ Kinh Triệu, liên tiếp phá mấy vụ đại án, mấy ngày trước phụ thân nói rằng Thánh

thượng có thể sẽ thắng cháu làm Thị Ngự sử trong điện đây ạ." Chu Lăng cười nói.

Chữ Quân Dao ở một bên nghịch ngợm vỗ vai y: "Biểu ca, trẻ con dễ dạy, không uống công những năm này phụ thân bồi dưỡng huynh."

Chữ phu nhân lườm nữ nhi, cười mắng: "Đừng không biết lớn nhỏ, những năm này biểu ca con chăm học khổ luyện, nhất định sẽ có ngày nổi danh. Nương tử người đâu? Nàng không đi với người à?"

"Ồ cửa ạ." Chu Lăng lạnh nhạt đáp.

Chữ phu nhân cả kinh: "Người... Người thẳng nhóc này, sao lại ném người nhà ở cửa? Mau, Dao Dao mau theo ta đi đón biểu tẩu con vào."

Chu Lăng cười thầm, ho khan nói: "Mợ không cần để ý đến nàng, ngài là trưởng bối, đứng ra chính nàng nên đi vào bái kiến. Không hành đại lễ, ta cũng không trả lời."

Chữ Quân Dao phồng miệng suy nghĩ một chút, tự nhận đã sáng tỏ gật đầu: "Nương, quả nhiên ngài đoán không sai. Nương tử này là do đám người Trương công chứa an bài, hoàn toàn không một lòng với biểu ca, biểu ca không đối xử tốt với nàng, hôm nay chúng ta ra oai cho nàng thấy, để sau này nàng không dám khi dễ biểu ca."

Chu Lăng gờ ngón cái với Chữ Quân Dao, về mặt khoa trương gật đầu.

"Vây..." Làm vậy không phù hợp với tác phong khoan hậu của Chữ phu nhân, nhưng lại lo lắng cháu ngoại chịu uất ức ở Chu gia, nhất thời trong lòng cũng không biết làm sao.

"Sao còn chưa vào, không phải nàng ta sợ, tự mình chạy về phủ Quận vương chứ, ha ha." Chữ Quân Dao cười to.

Trong lòng Chu Lăng roi lởp bộp, nương tử sẽ không thật sự tức giận chứ, nếu nàng một mình trở về, vậy... Ở cửa phòng, y bước dài hai bước ra ngoài, chỉ thấy tiểu nương tử vừa lúc đi đến cửa.

Đúng vậy, tiểu nương tử hiểu chuyện biết lễ như vậy, sao sẽ làm ra chuyện thất lễ chứ?

Trong lòng phù phù nhảy loạn bỗng an ổn trở lại, Chu Lăng lấy quyền che miệng ho khan, điều chỉnh sắc mặt, trầm giọng nói: "Đây là mợ, mau đến hành đại lễ bái kiến trưởng bối."

Tĩnh Thục vô cùng tủi thân không dám biểu lộ trước mặt mợ, dịu dàng vào cửa quỳ gối xuống đất: "Cháu dâu Tĩnh Thục bái kiến cữu mẫu đại nhân."

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Dụ phu kế thứ ba mươi sáu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Chữ phu nhân vừa nhìn, dung mạo tiểu nương tử xinh đẹp, đáng đi đoan trang, giọng nói mềm mại không giống giả vờ, ánh mắt bình thản dịu dàng, trong

lòng đã có năm phần thích.

"Đưa bé ngoan, mau đứng lên đi." Bà vợ vươn tay đỡ Tịnh Thục dậy, cẩn thận quan sát.

Tiểu nương tử ngượng ngùng, rũ mi mắt, mặc cho mẹ kéo tay, khẽ nhấc môi, vẻ mặt mỉm cười.

Chu Lăng nhìn trộm biểu cảm của mẹ, đã hiểu mấy phần, trong lòng âm thầm đắc ý.

Chữ Quân Dao thì ra vẻ khinh thường, không phải chỉ xinh đẹp thôi sao, không quan tâm biểu ca ta, cũng chẳng phải hạng gì tốt.

"Mau đến ngồi xuống bên này, đây là hạt dưa [1] và quả nhân sâm mang về từ Lương châu, mau nếm thử đi." Chữ phu nhân kéo Tịnh Thục ngồi lên đệm.

[1] hạt dưa: nguyên văn 无壳瓜 (dưa không vỏ), mình kèm hình bên dưới nhé.

"Biểu ca, hạt dưa này là món huynh thích ăn nhất, ta cố ý mang về cho huynh đấy, mau ăn đi nha." Chữ Quân Dao bất mãn liếc mắt nhìn mẫu thân, không phải là Trường công chúa sắp xếp để gả vào sao, có cần thiết phải bợ đỡ như vậy không? Ngay cả cháu ngoại thân thiết cũng mặc kệ, có món ngon lại cho người ngoài ăn trước.

Chữ Quân Dao nắm một xấp dây lên nhét vào trong tay Chu Lăng, thấy Tịnh Thục nhìn lại, nên cố ý bóc lên mấy hạt nhét vào miệng y, sau đó khiêu khích trừng mắt nhìn nàng.

Chữ phu nhân lạnh lùng nhìn, nhưng không khiển trách nữ nhi, bà cũng muốn xem thử tân nương tử có tính khí thế nào.

Tịnh Thục giương mắt nhìn nữ nhân khác đút hạt dưa vào miệng trượng phu mình, tuy động tác kia không dịu dàng, thậm chí phải nói là cứng rắn nhét vào, nhưng trong lòng thật sự vẫn có chút không thoải mái.

Tiểu nương tử buong mắt mấp máy môi, nhẹ nhàng bỏ một hạt dưa vào miệng, nhai từ từ nuốt chậm, nhẹ nói: "Quả nhiên ăn ngon, đa tạ cửu mẫu."

"Ngon thì ăn nhiều một chút đi." Chữ phu nhân đẩy cái đĩa đến phía trước, hài lòng gật đầu. Nhìn ánh mắt tiểu nương tử hơi thất lạc, nhưng không có thái độ hung dữ gì với Dao Dao, có thể thấy được là người khoan hậu.

Chữ Quân Dao không nghĩ vậy, mới vừa rời ánh mắt nàng ấy nhìn biểu ca, rõ ràng là không vui, thật nhỏ mọn.

Chu Lăng ăn hạt dưa mà cười trộm, tiểu nương tử quả nhiên trúng chiêu, xem đi, nàng cũng sẽ ăn giấm đúng không? Xem sau này nàng có còn cười ta nữa không?

"Dao Dao, chúng ta ra ngoài xem thử cây hạnh già ở sân sau đi, đã rất nhiều năm rồi, không biết còn có thể nở hoa kết quả không?" Chu Lăng nói.

"Được, khi còn bé huynh còn cống ta hái hạnh đấy, hôm nay huynh sẽ cống không nổi đâu, ha ha." Chữ Quân Dao thân mật khoác tay Chu Lăng, sóng vai đi về phía hậu viên.

"Ai nói không nổi, muối trưởng thành chẳng lẽ biểu ca cũng không mạnh hơn sao? Xem thử ta có nâng muối lên trời được không." Hai người vẫn còn đang thân thiết nói chuyện, giọng nói càng ngày càng xa. Tịnh Thục nhìn bọn họ đi cùng nhau, trong lòng càng ngày càng lạc lõng.

"Mẫu thân, A Lăng đến à, Mãn ca nhi vừa nghe nói, đã ồn ào muốn gặp thúc thúc rồi." Ngoài cửa có một bé trai khoảng ba bốn tuổi chạy vào, khoe mạnh kháu khỉnh, vừa vào cửa đã nhào vào lòng Chữ phu nhân kêu bà nội, phía sau có một phụ nhân trẻ tuổi xinh đẹp bước theo.

"Ai da, Mãn ca nhi nhà chúng ta nhớ A Lăng thúc thúc rồi hả? Tầm Phương, đây là nương tử của A Lăng, các người làm quen đi. Tịnh Thục, đây là nương tử của biểu ca Quân Kiệt." Chữ thị ôm đại tôn tử, cười không khép miệng được.

Tịnh Thục vội vàng đứng dậy hành lễ: "Bái kiến tâu tử."

Lưu Tầm Phương trả lễ: "Đệ muội."

Mãn ca nhi nhấp nháy đôi mắt đen lúng liếng nhìn về phía người xa lạ, chợt vui mừng dùng bàn tay nhỏ chỉ vào Tịnh Thục nói: "Mẫu thân nói A Lăng thúc thúc cưới tân nương tử xinh đẹp, chính là người sao?"

Chữ phu nhân kéo tay hài tử xuống cầm trong lòng bàn tay: "Không được chỉ vào người lớn nói như thế, gọi là thăm thăm."

Mãn ca nhi ngoan ngoãn gọi: "Thăm thăm."

Đây vẫn là lần đầu tiên có người gọi mình là thăm thăm, Chu gia không có hài tử vai dưới, sau khi gả đến thì đây là lần đầu tiên được nghe xưng hô thế này, chợt cảm thấy mình đã trưởng thành rồi, dường như rất nhanh sẽ phải già đi.

Nhẹ nhàng đáp lại, Tịnh Thục vội vàng bảo Tổ Tiên đã lấy lễ vật chuẩn bị xong ra. Buổi sáng đã hỏi Chu Lăng rõ về người Chữ gia, cho nên đã chuẩn bị cho Chữ phu nhân một đôi Bát Bảo Ngọc Như Ý, cho cửu cửu là trà Long Tỉnh Tây Hồ, cho Đại biểu ca một vỏ hoa quế cất thượng đẳng, cho tâu tử và Quân Dao mỗi người một bộ đồ trang sức đeo tay. Cho Mãn ca nhi một cái vòng đeo cổ bằng vàng khảm mã não.

Lễ ra mắt nặng vậy đã khiến Chử phu nhân hơi ngại tiếp nhận, đoán rằng không thể do Trương công chúa an bài, vậy cũng chỉ có thể là từ hồi môn của nhà vợ cháu ngoại thôi.

"Cừu mẫu nuôi dưỡng phu quân nhiều năm, như thân mẫu, những lễ vật này chẳng qua chỉ để biểu đạt tấm lòng mà thôi. Nếu cừu mẫu không chịu thu, chính là xem cháu là người ngoài rồi." Tiểu nương tử nói rất thành thật, Chử phu nhân mỉm cười nhận lấy, càng cảm thấy thân thiết với Tịnh Thục.

"Là Mãn ca nhi đúng không, thật khiến người yêu thích." Tịnh Thục cúi người xuống nhìn hài tử khoe mạnh kháu khỉnh, thích từ đáy lòng.

Lưu thị cười nói: "Đúng vậy, bởi vì ngày sinh trùng với ngày tiểu mãn [2], nên đã lấy nhũ danh là Mãn ca nhi, để dễ nuôi ậy mà."

[2] tiểu mãn: (tiết) vào ngày 20, 21, 22 tháng 5

"Tiểu Mãn Tiểu Mãn, mạch lạc tiệp mãn. Là ngày thời tiết rất tốt, đứa nhỏ này nhất định có phúc." Tịnh Thục nói câu may mắn, người Chử gia sẽ không thật sự tin, nhưng nghe cũng lọt tai.

Mãn ca nhi ngồi không yên trong phòng, muốn ra vườn chơi, Lưu thị và Tịnh Thục lập tức đi theo ra ngoài. Lưu thị cũng là người có tính tình tri thư đạt lễ, tính cách hai trực lý tương đồng, càng nói càng hợp.

"Ồi chào! Sao chỉ thấy muội mà không thấy A Lăng vậy?" Lưu thị thấy nhi tử muốn với lấy nhánh cây, đã bẻ một cành liễu cho bé chơi, thuận tiện hỏi.

Tịnh Thục nhìn Mãn ca nhi cầm cành liễu già làm kiếm, hi hi ha ha đùa giỡn, cười nhạt: "Chàng và biểu muội ra sau vườn ngắm cây hạnh rồi."

Lưu thị sừng sốt, miễn cưỡng cười: "Dao Dao vẫn còn trẻ con, trong lòng con bé biểu ca và thân ca ca đều giống nhau. Quân Kiệt đại ca tính tình trầm ổn, không thích chơi đùa với con bé, con bé và A Lăng đã quen ở cùng nhau, muội đừng để ý."

Tịnh Thục biết nàng ấy có lòng tốt, dịu dàng nói: "Muội cũng có muội muội hoạt bát tên là Khả nhi, tính tình không khác Dao Dao là bao, Dao Dao là muội muội mà phu quân xem trọng, đương nhiên cũng chính là muội muội của muội."

Lưu thị kéo tay Tịnh Thục cười nói: "A Lăng cưới được muội thật là có phúc, hẳn có một thân bản lĩnh, chính trực, giữ mình trong sạch, còn muội thì khoan hồng độ lượng, dịu dàng hiền lễ, có thể thấy được là cô mẫu dưới tuổi vàng, phù hộ A Lăng cưới được thê tử tốt."

Tịnh Thục được khích lệ, ngại so đo với Chử Quân Dao, hai nữ nhân chỉ nói việc nhà, rất nhanh đã đến bữa trưa.

Chử Văn Uyên và nhi tử Chử Quân Kiệt đến Lại bộ trình diện, đương nhiên gặp rất nhiều người quen mời đến tửu lâu dùng cơm. Bữa trưa chỉ có vài phụ nhân và Chu Lăng cùng ăn, Lưu thị và Tịnh Thục khá thân, nên đã sẵn sàng giúp nàng gấp thức ăn, Chử phu nhân có ấn tượng không tồi với tiểu nương tử, nên đã nhiệt tình kêu nàng ăn này ăn kia.

Chử Quân Dao nhìn thấy thì to mắt kinh ngạc, sao mới có một lát mà mẫu thân và đại tẩu đã ngả mũ đầu hàng rồi?

Chu Lăng nhìn nữ nhân mình yêu thích thân cận hòa hợp với mẹ, trong lòng rất vui mừng, nhưng vẻ mặt không biểu hiện ra.

"Biểu ca, huynh cũng ăn đi, sao cứ ngây ngốc nhìn các nàng vậy." Chử Quân Dao bất bình dùm, liên tục gấp các món ăn trước mặt Tịnh Thục vào chén Chu Lăng, chất thành một tòa núi nhỏ.

Chu Lăng vui đầu ăn, nén cười sắp không nhịn nổi.

Sau giờ ngo, Tịnh Thục theo Lưu thị vào viện của nàng ấy, còn Chu Lăng theo Chử Quân Dao đi đến trường luyện võ. Một ngày trôi qua rất nhanh, buổi tối vợ chồng son nghỉ ngơi ở Lan viên Chử gia.

"Mẫu thân thích hoa lan nhất, cho nên viện bên kia của chúng ta đặt là Lan Hinh uyển, bên này gọi Lan viên, đây là viện mà trước khi mẫu thân xuất giá đã ở, sau đó lúc dẫn theo ta và đại ca về nương gia thì sẽ ở lại đây." Chu Lăng luyện võ ra một thân mồ hôi, sau khi tắm rửa thay tằm y thì đi tới, giang hai tay muốn ôm nàng.

"Khó trách hoa lan này trân quý như vậy." Tịnh Thục như không thấy y, y mới vừa ngồi lên giường, nàng đã đứng dậy đi ngắm hoa lan.

Chu Lăng lúng túng, từ từ thu hẹp chà tay, đứng dậy đuổi theo: "Nàng biết bụi hoa này? Đây là giống rất hiếm, không nhiều người biết lắm."

"Ừ, đúng lúc mẫu thân ta cũng thích hoa lan, nhà ta đã từng có một gốc, loại hoa lan ba cánh này rất đặc biệt có hình tròn, sâu bướm, hình lưỡi; có lúc cũng có thể nhìn ra là hình cánh hoa thủy tiên hoặc hình quả mận; nếu gốc lan khỏe đôi khi sẽ có hoa văn tĩnh đề. Cho nên gọi là tĩnh đề hòa mỹ. Hoa màu đỏ nhạt, lá nồng xanh biếc, hơi nhọn. Phong lan là loài nổi bật vào mùa xuân, cũng được liệt vào bốn loại lan đứng đầu." Tịnh Thục dịu dàng nói.

"Nương tử thật uyên bác." Chu Lăng đi đến, muốn hôn nàng, không ngờ đầu mới vừa vươn ra, nàng đã đến chỗ một bụi hoa lan khác.

"Gốc cây này là Uyên Hồ bạc nhất, ba cánh tròn dài, hình tròn, bằng phẳng, cánh dày, mềm mại, màu xanh biếc, đầu cánh có điểm nhỏ màu đỏ, lá hình lưỡi nhỏ uốn cong, bao quanh lá là màu xanh đậm, gân lá sâu, vỏ trũng." Tịnh Thục né tránh y, khẽ vuốt ve một gốc hoa lan khác, còn mở một đóa ra đưa đến gần mũi, khẽ ngửi.

"Nương tử." Chu Lăng không vui, bước nhanh đến phía trước ôm lấy nàng: "Nghỉ sớm một chút đi, tối hôm qua nàng nói không thoải mái, ta đã cho nàng nghỉ một ngày rồi."

"Hôm nay ta cũng không thoải mái." Tịnh Thục đẩy tay y ra, đến trước thư án ngồi xuống, cầm một quyển thi tập học lên.

Chu Lăng cười hì hì, tiểu nương tử đang ghen, cố ý né tránh y. Nhưng không sao, trước kia lúc đối với nàng không tốt, không phải nàng còn mặc y phục mỏng cố ý quyến rũ mình sao, chỉ cần chịu đựng, nàng sẽ tự mình lên thôi.

"Vậy nàng đọc sách đi, ta ngủ trước." Chu Lăng không đòi hỏi nàng, một mình nằm trên giường. Tay gãi đệm giường.. Thật ra thì rất muốn nàng, một ngày không ôm, thật sự rất nhớ. Tiểu bất nhân tắc loạn đại mưu [3], đạo lý này Chu Lăng hiểu, nhìn qua tối hôm nay, tối mai nàng còn không gấp gấp vội vàng chủ động ôm ấp sao?

[3] Tiểu bất nhân tắc loạn đại mưu: Không nhìn được việc nhỏ nhặt, sẽ làm hỏng việc lớn.

Trong lòng Chu Lăng nghĩ chuyện tốt, trên người vì luyện võ mà mệt mỏi, lẳng lặng nhìn một bên mặt của tiểu nương tử mình yêu, vui vẻ ngủ thiếp đi.

Rất nhanh trong phòng đã an tĩnh, y hô hấp đều đều, yên tĩnh chìm vào giấc ngủ. Tịnh Thục quay đầu nhìn trượng phu đang ngủ say, sắc mặt y nhu hòa, môi còn chứa ý cười.

Bất chợt nàng rất muốn khóc, làm nữ nhân thật khó, cho dù trong lòng không vui, cũng không thể biểu hiện ra. Nếu mình tỏ vẻ với Chử Quân Dao, cừu nẫu, đại tẩu Chử gia sẽ có ý kiến gì với mình? Nàng chỉ có thể cố giả vờ đại độ, mặc dù nàng không hận Chử Quân Dao, nhưng nàng không nhìn được nảy sinh tức giận với trượng phu, không muốn đến gần y.

Lúc nửa đêm, Chu Lăng trở mình, theo thói quen muốn ôm nữ nhân bên cạnh. Nhưng cảm thấy có chỗ nào không đúng, mơ màng tỉnh lại, phát hiện tiểu nương tử đã không ở bên cạnh. Vọt dậy, nhắc chân xuống giường.

Nàng nằm ngủ trên thư án, mặt gối lên cánh tay, thi tập đã bị đè nhẵn. Có lẽ là vì lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn đông lại hơi tái nhợt, màu môi cũng mất đi vẻ đỏ thắm, mi tâm hơi nhíu.

Chu Lăng chợt đau lòng, nhẹ nhàng ôm lấy nàng đặt lên giường, đắp chăn rồi ôm nàng vào lòng.

Không phải mình đã sai rồi chứ?

Dáng vẻ này của nàng, hẳn là ghen, nhưng tại sao mình không hề vui vẻ đây? Nha đầu ngốc, sự can đảm trước đó đâu rồi, nàng chủ động xiu không được sao?

Chu Lăng nắm hai tay nàng, hà hơi sưởi ấm cho nàng. Hai chân bao lấy đôi chân lạnh như băng của nàng, yên lặng thờ dài.

Sáng sớm hôm sau, Chu Lăng đến nha môn làm việc. Chử phu nhân phải quản lý chuyện nhà, nhập vật phẩm vào kho, ghi danh sách, Tịnh Thục ở bên cạnh giúp kiểm kê lại sổ. Chử phu nhân thấy nàng làm việc không nóng không vội, mạch lạc rõ ràng, chữ viết xinh đẹp, trong lòng càng thích.

Đến hoàng hôn, lúc từ phủ kho trở về phòng chính, trên đường Chử phu nhân có việc, nên để Tịnh Thục về trước.

"A, nàng ấy đến rồi, biểu ca, mau nghĩ biện pháp chinh nàng ta đi." Cách cửa sổ, Chử Quân Dao thấy Tịnh Thục vào viện, nói với Chu Lăng vừa ngồi xuống.

Chu Lăng đứng dậy, nhìn tiểu nương tử yêu dấu đang chậm rãi đến gần, trong lòng vui mừng, mím môi cười.

"Này, huynh cười gì hả?" Chử Quân Dao tức giận: "Các người đây, sao chẳng ai có cốt khí vậy, đều bị người ta thu phục? Thật đúng là yêu tinh. Hừ!"

Buông mắt xuống, thấy túi lưới đựng ngọc bội treo bên hông Chu Lăng đã thay đổi, thất kinh hỏi: "Biểu ca, túi lưới ngọc bội muội làm cho huynh đâu? Không phải bị nàng ta đổi rồi chứ?"

Tịnh Thục vào nhà chính thì vừa lúc nghe được câu này, cước bộ chậm lại, dừng ở cửa.

"Hừ! Dám ném đồ của ta, xem ta cắt nát túi của nàng ta này." Chử Quân Dao cầm cây kéo trong khay châm tuyền lên, khí thế hung hăng chém giết ngọc bội.

Chu Lăng nắm chặt trong tay, che chở kín kẽ, ngay cả sợi tơ màu hồng cũng không lộ ra. Chử Quân Dao vừa hận y không có tiền đồ, vừa kéo tay y, nhưng bất luận nàng kéo ra sao cũng không kéo nổi, thở phì phò ném cái kéo ra phía cửa, cố ý nói lớn tiếng: "Ta sẽ cắt, xem nàng có thể làm gì được ta? Trượng công chúa rất giỏi hả, gà không nổi hả, Chử Quân Dao ta không sợ trời không sợ đất."

Nàng biết Tịnh Thục vào cửa, lặng yên không một tiếng động là vì nàng ấy đang nghe ngóng, biểu ca không cho cắt, nên cố ý khiến nàng ấy nghĩ mình đã cắt, tức chết mà. Quả nhiên, màn cửa khẽ động, tiếng bước chân vang lên, nàng ấy đi ra ngoài.

Chu Lăng chậm rãi buông tay ra, cứ sờ mãi vào chiếc túi, thấp giọng nói: "Dao Dao, thật ra thì.. Ta thích nàng, nàng đối xử với ta rất tốt. Mới đầu ta cũng như muội, nghĩ nàng là người mà Trượng công chúa an bài, tham quyền thế của phủ Quận vương, cố ý gây khó khăn cho ta. Sau đó phát hiện, nàng thật sự rất tốt, ta rất thích."

"Thích? Vậy sao huynh bảo muội phải phối hợp để có ý chọc giận nàng ta?" Chử Quân Dao bất mãn trừng y.

"Biểu ca nàng đến Kinh thành đi thi, sống trong nhà nàng, lần trước gặp mặt cố ý thân cận với nàng trước mặt ta, khoe khoang hãnh và nàng là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, cố ý chọc giận ta. Lần này, ta chỉ muốn cho nàng nếm thử cảm giác trong lòng không thoải mái thôi."

"Huynh... Aiz! Huynh còn là biểu ca của muội sao? Bị yêu tinh bắt mất hồn rồi? Hừ!" Chử Quân Dao vung tay áo bỏ đi, Chu Lăng ngồi một mình không thú vị, đang muốn ra ngoài tản bộ, chỉ thấy mợ nóng vội đi vào: "A Lăng, nương tử ngươi không biết thế nào, mới vừa rồi nói với ta trong nhà còn có chút chuyện, đã cáo từ về rồi, giữ nàng lại ăn cơm nàng cũng không chịu. Ta thấy ánh mắt của nàng hơi đỏ, hình như vừa mới khóc, hôm nay cả ngày đều rất tốt mà, giúp ta không ít việc, ngươi nhanh về nhà đi, xem thử nàng đã xảy ra chuyện gì."

Tiểu nương tử khóc?

Chu Lăng ngồi không yên, nói tạm biệt với mợ, vội vàng đuổi theo.

"A Lăng, ngươi cũng ở đây à, vừa hay, mọi người mới từ Tây Bắc trở về, đang muốn gọi ngươi uống một chén, đi nào." Ở đại môn, đứng phải mấy hảo huynh đệ Lương châu đang đến tìm Chử Quân Kiệt, không nói gì, đã túm lấy Chu Lăng, cùng đến tửu lâu Túy Bát Tiên.

Chu Lăng uống đến mớ mềnh, gần canh hai mới về đến nhà, vừa vào cửa Lan Hình uyển, chỉ thấy trong phòng ngủ đen như mực, trong lòng chợt thất lạc. Tiểu nương tử không đợi mình, ngủ trước rồi.

"Tam gia trở về rồi." Tiểu Hoàn xách theo đèn lồng đi tới, đỡ Chu Lăng đang lung la lung lay.

Chu Lăng nhướng mày, không vui trợn mắt nhìn nàng ta, hất tay: "Tại sao lại là ngươi?"

"Thái Mặc và Tô Tiên không có ở đây, nô tỳ đốt đèn cho Tam gia." Tiểu Hoàn đi tới mở cửa phòng trước mặt, đi vào đốt đèn cung đình, rót cho Chu Lăng một chén trà.

Trong phòng trống rỗng, ngay ngắn hoàn chỉnh, Chu Lăng chợt giật mình, tỉnh rượu một nửa. "Phu nhân đâu?"

"Phu nhân về nương gia rồi, Tam gia không biết sao? Người đã có trượng phu sao có thể như vậy, cho nên..."

"Câm miệng, đi ra ngoài." Chu Lăng giận quát một tiếng cắt lời nàng ta, ngơ ngác sững sờ đứng trân tại chỗ. Xem ra rất tức giận, không nói tiếng nào về nhà mẹ rồi. Cũng may tòa nhà Cao gia ở thành đông, cưỡi ngựa hai khắc là có thể đến. Chu Lăng đang do dự có nên đến tìm nàng hay không, lại đột nhiên phát hiện hộp trang điểm trên bàn không thấy, đó là nơi nàng hay để đồ trang sức đeo tay, sao lại không có.

Một dự cảm bất thường xông lên đầu, y sai bước qua, mở tủ y phục. Quả nhiên, xiêm áo nàng thường mặc cũng biến mất. Tỉnh ở lại nhà mẹ không trở về sao?

Y tức giận đẩy sập tủ y phục, xoay người đi ra ngoài, dưới chân bị vấp thứ gì đó. Cúi đầu nhìn, trong mắt Chu Lăng tỏa lửa, là mảnh vải vụn màu xanh. Y ngồi xổm xuống, cảm những miếng vải tan nát đặt vào lòng bàn tay để nhìn, tức giận đến mức tay cũng run lên.

Là chiếc áo bào màu xanh, nàng tự mình làm, y thích bộ y phục này nhất, dường như ngày nào cũng mặc.

Cao Tịnh Thục —— nàng tàn nhẫn vậy sao?

Lúc biểu ca nàng với nàng dính lấy nhau, ta chỉ không khách khí với hắn một chút, nhưng không hề làm khó nàng nửa phần, mà nay thật không ngờ nàng tuyệt tình bỏ nhà đi, còn cắt bào đoạn nghĩa?

"Mang rượu đến cho gia." Chu Lăng hét lớn ra cửa, đánh thức hết nha hoàn bà tử đang ngủ say.

Rất nhanh có tiểu nha đầu trực đêm ôm tới hai vò lâu năm, Chu Lăng mở vò rượu, không cần ly, vốc thẳng vào miệng. Đám tiểu nha đầu bị dọa sợ đến không dám nói lời nào, lặng lẽ lui ra ngoài, chạy đi tìm quản sự Diệp ngũ nương.

Ánh mắt Chu Lăng say mê ly, nốc một vò rượu mạnh xuống, đầu hỗn loạn, sắp không thể ngồi yên. Trước mắt xuất hiện vô số ngôi sao, lúc ẩn lúc hiện đều là bóng dáng của nàng.

"Nương tử... Nương tử... Tịnh Thục, nàng đâu rồi? Không cần ta nữa sao? À... Đúng rồi, nàng về nhà mẹ rồi, nhà mẹ có người... Có ai nhỉ? Có biểu ca, biểu ca, nàng đi tìm hắn ư? Muốn đi tìm hắn sao? Không được đi, ta không cho nàng đi." Chu Lăng lung lay đứng lên, muốn ôm lấy bóng dáng phiêu linh trước mắt. Vò rượu trong tay rơi xuống đất, choang một tiếng vỡ tan.

Động tĩnh lớn như vậy, hù dọa Tiểu Hoàn đang có lấy can đảm tiến vào suốt nửa đã quỵ xuống đất. "Tam gia, ngài say rồi, ta đỡ ngài lên giường nghỉ ngơi."

Bước chân Chu Lăng nhất thời không ổn định, lão đảo bị nàng ta kéo, loạng choạng mấy bước ngã xuống giường, nhân tiện kéo theo Tiểu Hoàn. Thân thể y cao lớn, đặt mộng vừa lúc ngồi trên đầu Tiểu Hoàn, suốt nửa ngôi gãy cổ nàng ta.

Tiểu Hoàn sử dụng sức lực toàn thân đẩy cái mộng tôn quý của y ra, cố sức bò ra ngoài. "Tam gia, nô tỳ hầu hạ ngài ngủ nhé." Nói xong đã đưa tay cời

xiêm áo Chu Lăng, nhưng đã bị một bàn tay nắm chặt cổ tay.

Tuy Chu Lăng uống đến chân mềm nhũn, nhưng đầu óc không hề mờ, dùng sức cắn đầu lưỡi, để mình tỉnh táo hơn một chút, gằn nhẹ nói: "Tiểu Hoàn, ngươi là người... đại ca thích, ta sẽ... không đánh ngươi. Ta vĩnh viễn sẽ không làm ra chuyện có lỗi với đại ca. Nhưng mà, ngươi đã không còn là tiểu nha đầu... đơn thuần như trước kia, kể từ hôm nay, ngươi đến hậu hoa viên, rời khỏi chỗ này của ta. Nếu không, không chừng một ngày nào đó ta sẽ... đánh chết ngươi. Cút..."

"Tam gia." Diệp ngũ nương vội vàng chạy đến vừa lúc nghe được những lời này, tức giận lệnh cho đám nha hoàn bà từ kéo Tiểu Hoàn ra ngoài, ném vào hậu hoa viên làm việc.

Chữ Bình bị gọi, bảo vệ cửa.

Sáng sớm hôm sau, Chu Lăng rất nhức đầu, điểm tâm cũng không ăn, bỏ chạy đến nha môn. Chữ Bình lo lắng có chuyện, nhắm mắt theo sát, lại bị mắng cho một trận.

"Đi theo ta làm gì? Ngươi không có gì để làm hả?" Chu Lăng giận trừng mắt.

"Ta... Ta vốn chính là người hầu của ngài mà, ta lại không có việc ở nha môn." Chữ Bình vô tội tròn mắt.

"Không có việc thì ngươi lác lư ở nha môn làm gì hả."

"Ta..." Chữ Bình há mồm, nói không ra lời.

"Còn không đi?"

"Ta... Ta đi đâu đây?" Chữ Bình buồn bực nhức đầu, bất đắc dĩ nói: "Vậy ta trở về phủ Quận vương vậy."

"Trở về phủ Quận vương làm gì? Phủ Quận vương thiếu ngươi chắc?" Chu Lăng đã sắp tức chết.

"À, ta biết rồi. Ta đến Cao phủ, Cao phủ... Nô tài còn chưa ăn điểm tâm đâu, ngài không đói bụng, nhưng ta đói bụng. Hay ta đi tìm phu nhân xin đồ ăn nhí." Chữ Bình cười hì hì.

"Còn không mau cút đi?" Chu Lăng thờ phỉ phò xoay người.

Chữ Bình cười hì hì chạy mất, Tổng Chấn Cương sai bước đi vào: "Hiền đệ, chúc mừng chúc mừng nha."

Chu Lăng lười biếng ngồi trên ghế, không biểu cảm: "Có gì mà chúc mừng?"

"Hiền đệ à, công văn Lại bộ mới vừa đưa tới. Chúc mừng hiền đệ thăng lên Điện trung Thị Ngự sử, nhanh như vậy đã được quan Thát Phảm rồi. Dính hào quang của đệ, ta và La Thanh cũng được thăng một bậc, ha ha." Tổng Chấn Cương thực hiện được tâm nguyện, vui vẻ cười toe toét.

Chu Lăng nghe xong nhưng không vui nổi, nhàn nhạt đáp đã biết, rồi vội vàng đi đến cửa nha môn vòng tới vòng lui.

Tên tiểu tử Chữ Bình chết tiệt này, làm gì đi chậm thế, không biết người khác đang nóng lòng lắm sao?

Một con khoái mã từ xa đến gần, Chữ Bình phi thân xuống ngựa, đầu đầy mồ hôi. Một dự cảm bất tường đánh úp lên đầu, Chu Lăng không thèm ngao kiêu [4], vội đi hai bước chạy xuống bậc thang, khẩn cấp hỏi: "Nàng ổn không?"

[4] ngao kiêu: có nghĩa là các chàng trai thường mặt ngoài thì làm bộ lạnh lùng, cường ngạnh nhưng bên trong lại ngại ngùng, xấu hổ, rất ôn nhu – đây chính là “ngao kiêu”. Nói đơn giản là “Ngoại lãnh nội nhiệt”. (Nguồn: <https://lexicle.com>)

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Sủng ân cách thứ nhất

Editor: Gà - LQĐ

Chữ Bình lau sạch mồ hôi trên đầu, thở hổn hển nói: "Phu nhân không có ở Cao phủ, tối hôm qua có về nhưng sáng sớm hôm nay đã ngồi xe rồi đi rồi."

Mây Chu Lăng hơi cong, mím môi cười. Xem ra đã chủ động về nhà, tối hôm nay về thì có thể ôm tiểu nương tử rồi. Nhẹ nhõm thở ra một hơi, Chu Lăng xoay người sờ bụng: "Ai cha, hình như hơi đói rồi."

Chữ Bình ngơ ngác, chủ tử rõ ràng đang hiểu sai rồi. "Tam gia, nghe nói xe ngựa của phu nhân không đi về hướng Bắc, mà chạy đến cổng thành Nam."

Chu Lăng dừng bước, chợt quay đầu lại nắm lấy cổ áo Chữ Bình, hung ác nói: "Người nói gì? Nàng không về nhà?"

"Có thể đã trở về... Nhưng không phải về phủ Quận vương, mà là..." Không đợi Chữ Bình nói xong, Chu Lăng đã đoán được, đẩy hắn ra, phi thân lên ngựa, vung roi đi.

Bên trong hoàng thành dân chúng đông đúc, y không dám phóng ngựa chạy nhanh, xách theo cương ngựa cẩn thận vòng qua người đi đường, trong lòng đã nhanh chóng nóng như lửa đốt rồi. Thiếu y đầu đầy mồ hôi, hận không thể mọc cánh bay qua.

Thật vất vả ra khỏi cổng thành Nam, đường lớn bên ngoài thành thưa thớt, ngựa chạy rất nhanh. Y liều mạng quất ngựa, thỉnh thoảng đuôi roi quét vào chân của mình, nhưng không có cảm giác đau. Trong đầu chợt hiện lên một cảnh tượng tự, ngày đó, nàng đi chùa Tây tháp hương, y cũng liều mạng chạy đến cứu nàng thế này. Nếu lúc ấy trễ một bước, có thể cả đời sẽ không gặp được nàng.

Lần này, y không dám nghĩ nữa, gió xuân cuốn theo bụi đá sắc lèm điên cuồng thổi mạnh vào mặt, thổi ra một giọt nước mắt.

Tuần mã vượt qua một chiếc xe ngựa màu xanh, Chu Lăng đột nhiên ghì chặt ngựa, xoay người. Dọc theo con đường này, không thấy xe ngựa của phủ Quận vương. Chẳng lẽ nàng đổi xe ngựa?

Phu xe nhìn Chu Lăng, nhanh chóng cúi thấp đầu.

Trong lòng Chu Lăng khẽ động, hình như hắn ta biết mình, đang cố ý tránh né. "Đứng lại."

Chu Lăng ép dừng ngựa, vốc màn xe.

Đập vào mắt chính là tiểu nương tử ngày nhớ đêm mong ấy, sắc mặt nàng tái nhợt, ánh mắt ửng hồng. Lúc nhìn thấy y, hai hàng lệ nóng tràn mi, hàm răng cắn chặt, môi dưới run rẩy.

Thái Mặc tức giận nhìn chằm chằm Chu Lăng nói: "Tam gia chẳng quan tâm đến tiểu thư nhà ta, đến đây làm gì?"

"Tiểu thư nhà người? Đi ra ngoài." Chu Lăng lạnh giọng quát lên: "Tĩnh Thực, nàng là nương tử của ta, đã nói cùng ta bạch đầu giai lão, nàng cho rằng nàng có thể đi vậy sao?"

Tổ Tiên kéo Thái Mặc, lôi nàng ấy xuống xe, lo lắng nhìn Chu Lăng. Muốn khuyên y đừng nổi giận, cứ cố dỗ ngọt phu nhân đôi câu là được. Nhưng nàng không dám nói lời nào.

Chu Lăng nhảy lên xe, thân thể cao lớn cúi xuống chui vào buồng xe, chặn lại toàn bộ ánh mắt trời, Tĩnh Thực bị bóng đen bao phủ.

Sắc mặt y tái xanh, hai tay chống gối, cứ hung dữ nhìn nàng như vậy, như muốn nhìn thấu lòng nàng. Thân thể Tĩnh Thực run rẩy, có lẽ bị dọa phát khóc, nàng không nói được thành lời, cả người cứng ngắc không nhúc nhích nổi, chỉ ngồi đó rơi lệ.

Thái Mặc khản trương nhìn, giành lấy roi trong tay phu xe, nếu ai dám đánh tiểu thư, nàng sẽ liều mạng với kẻ đó.

"Nương tử..." Chu Lăng chột khăn giọng nói, chân mềm nhũn, quỳ một gối xuống trước mặt nàng, giang đôi cánh tay ôm eo nàng, chôn mặt trên đùi nàng.

Tĩnh Thực sững sốt, bị y dọa quên luôn cả việc đau khổ, ngây ngốc nhìn y ôm lấy mình, còn bị ôm càng ngày càng chặt.

"Tĩnh Thực... Tại sao nàng muốn đi? Tại sao? Cho dù ta và Dao Dao thân mật một chút, nàng ăn giấm cũng thôi, nhưng mà... Nàng lại ra đi không lời từ biệt, đến mức như thế sao?" Chu Lăng ngẩng đầu nhìn nàng, vẻ mặt không hiểu.

"Chàng... Chàng không hề để ý đến cảm nhận của ta, còn... còn cho phép người khác cắt đồng tâm kết của chúng ta, chàng đã vô tâm với ta, không bằng... không bằng... hòa ly thôi." Nước mắt Tĩnh Thực như trân châu đứt dây rơi xuống, rớt trên mặt y, ướt một mảng, tựa như y cũng đang gào khóc vậy.

Cơ thể Chu Lăng xiêu vẹo, suýt nữa ngã xuống. Nắm thật chặt đôi bàn tay bé nhỏ của nàng, há hốc mồm cứng lưỡi nói: "Nàng... Ta, ta không muốn nghe điều này đâu. Nàng, sau này nàng đừng nhắc lại nữa chứ, nếu không ta... ta sẽ... ta sẽ chết cho nàng xem."

Luôn nói nữ nhân một khóc hai nháo ba thất cổ, không ngờ Tam gia luôn ngạo kiều cũng sẽ chơi kiểu này. Thái Mặc và Tổ Tiên hoảng sợ, trong xe Tĩnh Thực dần người luôn rồi.

Y chột kéo tay nàng nắm vào ngọc bội trên người mình: "Tĩnh Thực nàng xem đi, đồng tâm kết vẫn còn nguyên vẹn mà, sao ta có thể để người khác cắt chứ? Phàm là đồ nàng cho ta, cái nào mà ta không yêu quý như báu vật đây. Ta không muốn xa nàng, ta chỉ nghĩ... chỉ muốn để nàng ăn giấm mà thôi."

"Vậy chàng có nghĩ đến tình cảnh của ta không, ở trong một ngôi nhà xa lạ, trừ chàng ra, ta không có ai để dựa vào. Nhưng chàng chẳng những không cho ta chỗ dựa, còn cố ý lôi kéo người khác bắt nạt ta... Trượng phu như vậy, thật sự yêu ta sao?" Tĩnh Thực lại rơi lệ.

"Đừng, đừng khóc, " Chu Lăng luống cuống tay chân giúp nàng lau nước mắt, càng nghĩ càng cảm thấy bản thân mình thật khốn kiếp, khó trách tiểu nương tử bị tổn thương như vậy. "Ta sẽ đổi, ta nhất định sẽ thay đổi, bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện như thế nữa. Được không?"

Y thấp giọng dục dỗ cầu xin, Tĩnh Thực lại ngồi im không nói, lau nước mắt, sụt sùi, dùng khóc. Rồi kiên định nói: "Ta muốn về nhà mẹ."

"Nàng đợi ta chuẩn bị một chút, mấy ngày nữa sẽ theo nàng, được không?" Chu Lăng cầu khẩn.

"Dưa hái xanh không ngọt, chàng thích muối ấy, ta cho chàng được toại nguyện. Như vậy không tốt sao?" Tĩnh Thực không nhìn y, chỉ thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Không tốt, ta thích nàng mà, người trong lòng ta ngày đêm nhớ thương luôn là nàng, nàng ấy chỉ là tiểu muội, là tiểu muội của chúng ta, nàng hiểu không? Nàng mới là thê tử của ta." Chu Lăng cố gắng khiến nàng dao động, muốn lay nàng tỉnh lại.

"Thê tử của chàng... tâm đã lạnh... chỉ muốn rời đi..." Tĩnh Thực vô lực nói một câu, rũ mắt xuống.

"Không, Tĩnh Thực, đừng đi." Chu Lăng thấy nàng lão đảo muốn ngã, ngồi vào bên cạnh nàng, ôm người vào lòng: "Nếu nàng đi, ta sẽ lại không có nhà."

Trong buồng xe hoàn toàn yên lặng, chỉ có đôi tim đang đập thình thịch, Chu Lăng ôm chặt thân thể mảnh mai trong lòng, ní non bên tai nàng: "Thật ra nàng vẫn còn thương ta phải không? Tim nàng vẫn còn, tim lạnh có thể sưởi ấm, từ nay về sau, ta sẽ sưởi ấm lòng nàng mỗi ngày, cho đến khi nó nóng lên."

Tiểu nương tử không để ý đến y, nhưng cũng không đẩy y ra. Chu Lăng cảm thấy đã ổn, rốt cuộc thở ra một hơi như trút được gánh nặng, ra lệnh cho phu xe quay đầu.

Tổ Tiên ngồi vào càng xe, Thái Mặc cười ngửa của Chu Lăng, đi song song với Chử Bình đã đuổi tới, phía sau xe ngựa.

Trong xe ngựa thình thoảng truyền ra tiếng nói nhỏ, tiểu nương tử không nói một câu, đều chỉ có mình Chu Lăng nói.

"Nương tử, thật ra ta rất thích nàng, từ lúc vén khăn voan lên đã thích. Nàng nói xem đây có phải là vừa gặp đã yêu không, khi đó ta nghĩ nàng do Trương công chúa an bài cố ý đến để chinh ta, mới nghĩ về nàng không tốt. Thật ra, nếu gặp được nàng ở Lương châu, ta nhất định sẽ liều mạng đến cầu hôn nàng, không tiếc bất cứ giá nào cũng muốn cưới nàng làm thê. Cả đời chỉ cưới một mình nàng, mỗi ngày đều yêu thương nàng, yêu đến mấy cũng

không đủ."

"Tĩnh Thực nàng còn nhớ rõ cái đêm hai chúng ta bị vây ở sơn động không? Nàng ôm ta, nói như vậy đã thấy ấm áp rồi. Nàng xem hiện tại ta ôm nàng như vậy, có phải rất ấm áp không? Cứ ôm nàng như vậy cả đời, vĩnh viễn sẽ không để nàng bị lạnh, được chứ?"

"Ai cũng nói Cửu vương sủng ái thế tử, mặc dù ta không có quyền thế như thế kia, nhưng ta cũng quyết không cho phép người khác bắt nạt nàng. Cho dù người đó là Chu Lăng cũng không được, có phải không nương tử? Cười một cái đi..." Chu Lăng hôn 'chụt' lên mặt nàng, thanh âm vang dội khiến Tổ Tiên cũng phải đỏ mặt. Tam gia luôn kiêu ngạo, mà cũng có ngày ăn nói khép nép như vậy, nằm mơ cũng không nghĩ đến.

"Hừ!" Tĩnh Thực quay đầu hất mặt y ra, Chu Lăng vui vẻ: "Nương tử hừ là có ý gì? Cảm thấy Chu Lăng đáng ghét lắm phải không, được, vậy chúng ta sẽ đánh hấn, dùng sức mà đánh."

Y cầm tay nàng lên, đánh lên chân, lên người, lên mặt mình một trận, lại bị tiểu nương tử tránh thoát.

"Nương tử không nỡ đánh hã? Ta cũng biết, thật ra nương tử vẫn rất thương ta. Yêu ta như... như keo như sơn! Không đúng, câu này phải hình dung lúc thân mật mới thích hợp, như keo như sơn, lại còn dính sơi..."

Tĩnh Thực vội vàng dùng tay che miệng y, nói gì đấy, ngoài cang xe có hai người đang ngồi nên có thể nghe được đó!

Chu Lăng thuận thế hôn vào lòng bàn tay, kéo tay nàng xuống mân mê trên môi hôn: "Sao gương mặt nhỏ nhắn đỏ rồi? Người ta nói trong mặt đều là dầu, là ngọt, để nam nhân của nàng ném thử xem có ngọt không?"

Y kéo người vào lòng, hôn xuống, đầu lưỡi mạnh mẽ đưa vào miệng nàng khuấy loạn, một đôi cánh môi mềm mại vừa hôn vừa mút, hô hấp của nàng dần gấp hơn, lồng ngực phập phồng.

"Tĩnh Thực, sau này hai chúng ta sẽ làm một đôi phu thê ân ái nhất trên đời, cho bọn họ hâm mộ đến chết luôn. Bất luận công khai hay âm thầm, muốn thân thiết thế nào thì thân thiết thế đó."

"Không được, chàng..."

"Không được à, vậy nàng nói công khai thân thiết hay âm thầm thân thiết đây?"

"Chàng nói xem?"

"Ta nói... Ta không quan tâm, chẳng qua ta biết da mặt nàng mỏng, rõ ràng rất yêu ta, còn phải lo lắng chú ý. Vậy cứ thế, ngay trước mặt người ngoài, ta có thể thương yêu nàng thế nào ta sẽ làm thế ấy, còn nàng, cứ gom góp nhiệt tình. Chờ đến tới lúc không có người, nàng muốn yêu ta thế nào cũng được. Được không?"

"Chàng..." Tĩnh Thực vừa muốn nói chuyện, nụ hôn phô thiên cái địa [1] lại rơi xuống, hôn nàng đến mức thờ đốc, mới lưu luyến mà vùi đầu trước ngực trái của nàng.

[1] phô thiên cái địa: trải khắp trời che kín đất, ngụ ý cái thế lớn mạnh.

"Tĩnh Thực, ta nghe được tiếng lòng của nàng, nó nói rất yêu ta, muốn yêu ta cả đời. Vẫn là lòng nàng thành thật hơn, so với miệng của nàng, để ta hôn nhẹ nó." Y tự tay muốn cởi xiêm áo của nàng, lần này tiểu nương tử đã nóng nảy, kéo bàn tay của y ra, thấp giọng nũng nịu: "Không được quậy."

"Nương tử có lệnh, vi phu đương nhiên tuân theo, không quậy thì không quậy. Sau này nhà chúng ta đều do nàng làm chủ, được không?" Chu Lăng cúi đầu cách áo xuân đơn bạc, hôn lên nơi tim nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Sủng ái cách thứ hai

Editor: Gà - LQĐ

Xe ngựa đến cổng phủ Quận vương, Chu Lăng nhảy xuống xe ngựa trước, sau đó giang tay muốn ôm nàng.

Đương nhiên Tĩnh Thực ngượng ngùng, đẩy tay y ra, muốn giẫm băng ngồi xuống xe. Sao địch nổi nam nhân nhanh tay lẹ mắt, một cước đá băng ngồi, ôm cơ thể nghiêng sắp ngã vào lòng.

"Nương tử, phủ Quận vương là một nơi không có bí mật, tối hôm qua nàng tức giận rời nhà, đoán chừng vào lúc này trên dưới cả nhà đều đã biết rồi. Nếu không phong quang trở về, người khác sẽ nghĩ tính cách nàng quá tốt, nói không chừng sẽ có người bắt nạt nàng. Bây giờ ta ôm nàng vào, mới có

mặt mũi đúng không?" Chu Lăng nhướn mày nhìn nàng, mập mờ nháy mắt vài cái.

"Nguy hiểm." Tịnh Thục nhỏ giọng lầm bầm, không phản đối cái ôm của y nữa, chẳng qua không dám đối mặt với ánh mắt xung quanh. Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng dựa vào vai y, mắt sao nửa buồn, vừa thẹn thùng vừa thỏa mãn. Trọng phu chịu suy nghĩ vì nàng, bất kể y nghĩ đúng hay sai, tóm lại vẫn tốt hơn là không có.

Qua cửa thủy hoa, vừa lúc gặp gỡ Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư Chu gia đi ra từ phòng chính, thấy cảnh tượng này, cũng cả kinh dừng bước ở phía xa.

"Nghe nói tối hôm qua Tam tiểu thư dọn đồ đạc về nương gia à, hình như giận dữ với Tam ca ở Chử gia, hôm nay đã trở về nhanh vậy, nhìn điệu bộ hình như là Tam ca đi đón về. Thật không ngờ, tính tình Tam ca vừa lạnh vừa cứng, mà lại nuông chiều Tam tiểu thư vậy." Nhị tiểu thư Chu Ngọc Phượng thấp giọng nói.

Tam tiểu thư Chu Nhã Phụng hăm mộ nhìn bóng dáng của bọn họ đi xa, nhỏ nhẹ nói: "Nghe nói có phu thê cãi nhau, càng cãi càng xa lạ, mà có cũng có đôi khi gây gỗ rồi thì càng thân cận, xem ra Tam ca và Tam tiểu thư chính là như vậy."

Ngọc Phượng cười khê: "Ta thấy không phải là thân cận, mà do Tam tiểu thư chế phục được Tam ca thôi. Người ta luôn nói lần đầu tiên sau khi phu thê ằm ỉ vô cùng quan trọng, người nào khuất phục thì sau này sẽ chỉ biết cúi đầu nhận sai thôi. Người nhìn đi, sau này chắc chắn Tam ca sẽ luôn nghe lời Tam tiểu thư răm rắp." Lời này nàng nghe mẫu thân nói, năm đó cha nương lần đầu tiên náo loạn, mẫu thân vì muốn cho ông thấy bà ôn lương hiền thực, nên đã nhẫn nhịn. Ai ngờ từ đó về sau, phụ thân càng táo tợn hơn, muốn làm gì thì làm.

Nhã Phụng nhíu mày: "Tam tiểu thư nhược như vậy, làm sao có thể chế phục Tam ca chứ?"

Chu Ngọc Phượng liếc nàng, không ngừng bĩu môi, lắc chiếc eo mảnh mai đi mất. Một thứ nữ, có thể gả cho nhà tốt lành nào chứ? Không làm thiếp đã không tệ rồi, còn si tâm vọng tưởng?

Một đường ôm nương tử bước đi như bay, một mặt phách lối thể hiện sự sủng ái với nương tử, mặt khác cũng làm cho vô số nha hoàn tức phụ thấy được nam nhân này có thể lực tốt thế nào.

Trở về phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt nương tử trên giường phù dung, Chu Lăng mặt dày đưa gò má tới đòi phần thưởng. Tịnh Thục thấy bọn nha hoàn không ở đây, nên ngoan ngoãn chạm nhẹ vào gương mặt y.

Chu Lăng không hài lòng lắm với nụ hôn hơi hợt này, quay đầu chủ động hôn nàng, cười hi hi: "Ăn cơm đi, có đói không? Ta còn chưa ăn điểm tâm đâu, tối hôm qua cũng ngủ không ngon, lần sau nàng không thể đi mà không nói tiếng nào như vậy. Tối hôm qua nàng không ở nhà, một đứa nha hoàn muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi của ta, bị ta đuổi đến hậu hoa viên rồi đấy. Thật may ta không uống quá say, nếu không, còn không tiện nghi chết nàng."

Sắc mặt Tịnh Thục lạnh lẽo: "Nha hoàn nào to gan vậy?"

"Chính là Tiểu Hoàn, chẳng qua ta không thể nói rõ chuyện này, chỉ nói do nàng ta làm vỡ bầu rượu, ta tức giận. Dù sao nàng ta là nữ nhân mà đại ca từng thích, ta không muốn có dây mơ rễ má gì với nàng ta, cho dù chỉ là lời đồn lúc nhàn hạ."

Tịnh Thục gật đầu: "Ừ, ta biết rồi. Ta sẽ không nói gì đâu."

"Chỉ không nói? Nàng không xem trọng ta sao? Nàng xem mới vừa rồi ta ôm nàng vào, ánh mắt của những nha hoàn bà tử kia hăm mộ ghen tỵ hận lắm đấy, sắp ăn chúng ta luôn rồi."

Tịnh Thục rũ mắt: "Chuyện này chủ yếu dựa vào cảm giác, nhìn thì nhìn."

Chu Lăng kêu rên một tiếng trong lòng, không biết làm sao.

Dùng xong bữa trưa, Chu Lăng ngủ với nàng chốc lát, dù sao tối hôm qua không ngủ ngon. Nghi ngơi một lúc, Chu Lăng mặc quan phục đến nha môn, trước khi đi đã ôm tiểu nương tử ngồi lên chân mình hôn lấy hôn để: "Hôm nay công văn Lại bộ tới, ta được thăng chức thành Trung điện Thị ngự sử, Cừu vương đã nói với ta, sau khi nhậm chức thì phải vì phục tư phóng [1]. Hạch tra giám sát đám Ngự sử rồi thượng tấu tình huống xem có đúng hay không, địa điểm điều tra chính là Hoài Dương, trong đó đương nhiên bao gồm cả Liễu An châu, thế nên ta có thể cùng nàng về nhà thăm viếng rồi."

[1] vì phục tư phóng: quan lại khi đi ra ngoài vì muốn che giấu thân phận mà thay đổi thường phục.

Tịnh Thục vui mừng, lộ ra nụ cười đầu tiên của hôm nay: "Thật sao? Chẳng thật sự muốn theo ta về nhà?"

"Đương nhiên, bé ngoan, sao ta có thể lừa nàng chứ? Tự khi nhậm chức đến nay, còn chưa nhận bổng ngân đâu, một lát đến nha môn, ta bảo Chử Bình đi lĩnh rồi đưa cho nàng. Ngày mai dẫn nàng đi dạo trên đường một chút, mua vài món đặc sản, lần đầu tiên về nương gia, không thể hẹp hòi, nếu không sẽ khiến người ta chê cười." Chu Lăng một tay ôm lấy nàng, tay kia đặt lên đùi nàng.

Tiểu nương tử đã không để ý đến những thứ này, trong đầu chỉ nghĩ sắp được về nhà mẹ rồi, lòng vui vô cùng, do dự một chút, rồi xấu hổ giơ tay lên ôm cổ y: "Vậy chàng... lúc ở nhà ta, có thể giả vờ đối xử với ta tốt một chút không, đừng để nương ta lo lắng."

Chu Lăng ghen một búng máu ở cổ, suýt nữa tự sắc chết.

Giả vờ đối xử tốt một chút? Chẳng lẽ ta đối với nàng còn chưa đủ tốt sao?

Được rồi, nếu tiểu nương tử đã nói vậy, có thể thấy tình yêu của mình, nàng chẳng cảm nhận được mấy, quá thất bại, sau này phải kiên quyết sửa đổi!

"Yên tâm đi, ta nhất định sẽ đối xử tốt với nàng, vậy nàng cũng phải tốt với ta một chút, buổi tối đừng cự tuyệt ta nữa, nhé?" Chu Lăng thử giúp bản thân tính phúc, tranh thủ.

Cái điều kiện trao đổi này, mặc dù tiểu nương tử rất không tình nguyện, nhưng miễn cưỡng xem như có thể tiếp nhận. Dù sao cũng là chuyện trong chốn, cho dù mất thể diện một chút, cũng không ai nhìn thấy.

Tiểu nương tử gạt đầu, Chu Lăng ôm nàng hôn thêm lần nữa. Trên người cứng rắn, cọ đến mức khiến mông nàng cũng đau. Nếu không phải hôm nay phải đến Ngự sử đài trình diện, thật sự muốn ôn tồn cả một buổi chiều.

Hôn đến mức môi nàng sưng lên, nam nhân thỏa mãn ước nguyện mới lưu luyến đi đến Ngự sử đài trình diện. Hai ngày không lên phòng chính thính an, Tịnh Thực rửa mặt thêm lần nữa, mới chậm rãi đi về phía phòng chính.

Trưởng công chúa liếc nàng, thái độ rất không tốt. Tối hôm qua chuyện nàng thu dọn đồ đạc về nương gia, đương nhiên đã truyền đến tai những người khác. Lúc ấy Tịnh Thực cũng nghĩ đến việc bẩm báo với các trưởng bối, nhưng khi đó, nàng không thể không chắt nước mắt của mình. Khi ấy, nói thu dọn đồ đạc cũng chỉ để hù dọa Chu Lăng, không có ý định đi thật.

Tịnh Thực biết mình phạm sai lầm, vẫn an xong, lặng lẽ đứng một bên, chờ đợi xử trí.

Giờ phút này, Trưởng công chúa và Quận vương phi cũng lưu ý đến nàng, bởi vì Nhị thái thái Cận thị đang nói về hôn sự của Chu Ngọc Phượng.

Trưởng công chúa nghe xong gạt đầu: "Mặc dù Tà gia không phải là nhà hiền quý, nhưng đã làm đến đại quan tam phẩm, tiểu lang Tà gia lại đậu Tiến sĩ, cũng rất có tiền đồ, cửa hôn sự này có thể định. Ngày mai Nhĩ Phượng cập kê, cũng nên tính toán cho con bé một chút."

Cận thị cười nói: "Nếu lão tổ tông đồng ý, ngày mai Tà phu nhân đến tham gia lễ cập kê thì sẽ quyết định chuyện này, nói Tà gia cho quan môi đến. Tuy Nhĩ Phượng tri thư đạt lễ, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là thứ nữ, hôn sự của nàng sợ rằng phải phí sức chút ít."

Trưởng công chúa hời hợt nói: "Có gì mà phí sức, thứ nữ không thể so với đích nữ, tìm nơi cạnh cửa không cao, trung hậu đẳng hoàng, đừng làm ra chuyện gì dính dáng đến môn phong chúng ta là được."

"Dạ." Cận thị tươi cười.

Đang nói chuyện, Chu Lăng sai bước đi vào, Tịnh Thực hơi bất ngờ vì y trở về nhanh như vậy, bước chân hơi động, chuyển đến chỗ y.

"Sao lại đứng?" Chu Lăng thấy nương tử bị phạt đứng, bỗng mất hứng. Nắm tay nàng kéo đến ghế, ngẩng đầu không mặn không nhạt nói: "Tổ mẫu, hôm nay ta đến Ngự sử đài trình diện, thăng lên Trung điện Thị Ngự sử, Thánh thượng cho ta hai tháng, điều tra Hoài Dương, vừa khéo có thể dẫn Tịnh Thực về nương gia thăm viếng. Ta muốn ngày mai dọn dẹp một chút, hai ngày nữa sẽ lên đường."

Trưởng công chúa gạt đầu, dù nói thế nào, Chu Lăng cũng là tôn tử của mình, y có tiền đồ, phù Quận vương mới nở mặt. "Khánh ma ma, ngày mai đến phủ kho chọn vài thứ, mang cho thân gia đi. Tức phụ của phủ Quận vương chúng ta, đừng để người ta chê cười."

Cận thị nhìn trộm nhìn Quận vương phi, quả nhiên, dù bà ta không nói, nhưng trong lòng vẫn bị tức giận ép đến mức chịu không nổi rồi. Sắc mặt đã hơi đỏ lên, lồng ngực phập phồng, ánh mắt nhìn chằm chằm xuống đất, áp chế lửa giận của mình.

Đôi phu thê nói cảm ơn, đang muốn cáo từ trở về phòng. Chỉ thấy Chu Thiêm nổi giận đùng đùng đi vào, ném một gói vải trong tay xuống sàn nhà, từng thoi vàng lán ra ngoài.

"Mẫu thân, đây chính là ngài đưa cho Lại bộ Thượng thư?" Chu Thiêm đỏ bừng cả mặt, giận không kiềm được.

"Cái này... sao đến tay người được?" Trưởng công chúa hơi luống cuống.

"Sao à? Nếu không phải Lại bộ Thượng thư có tư giao tốt với nhi tử, chỉ sợ những thứ đồ này đã không đến được tay ta rồi, mà là đến tay Hoàng thượng đấy. Mẫu thân thật hồ đồ, hoàng gia và hoàng tộc khác biệt, chẳng lẽ ngài không hiểu điểm này sao? Hôm đó ngài tranh cãi với Cửu vương, Cửu vương đã nói rõ không an bài quan chức cho Đằng nhi, mẫu thân lập tức hối lộ Lại bộ Thượng thư trăm lượng hoàng kim. Đừng nói trăm lượng, dù có cả vạn lượng, hẳn có lá gan dám thu sao?"

Tay Trưởng công chúa hơi run rẩy, run giọng nói: "Nhưng... hôm đó trừ thân quyến ra thì không có ai nghe thấy những lời này, sao Lại bộ Thượng thư biết được. Chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến tương lai của người chứ?"

"Có thể ngồi lên quan vị Kinh thành, ai mà không phải là thất khiếu linh lung tâm [2], hiểu rõ nhất là bộ phong tróc ảnh [3], suy đoán Thánh ý. Hoàng thượng và Cửu vương một lòng, bọn họ đều không chào đón phủ Quận vương chúng ta. Mẫu thân lại còn náo loạn, cũng may nhi tử và tiểu cửu cửu giao thiệp ở Truy Phong xã nhiều năm, tình cảm không cạn. Nếu không, nhất định tường cũng sẽ bị người đẩy, nhi tử không có đất đặt chân rồi." Chu Thiêm thở dài.

[2] thất khiếu linh lung tâm: trong trường hợp này ý nói có tai mắt khắp nơi.

[3] bộ phong tróc ảnh: nắm được hướng gió, bóng ảnh.

Quận vương phi sớm bị dọa phải đứng dậy: "VẬY ĐẰNG NHI THÌ SAO? CHẴNG PHẢI LÀ ĐẰNG NHI VĨNH VIỄN CŨNG..."

Chu Thiêm không nhìn được nhìn qua, lạnh lùng nói: "Hai năm này nhất định là không được, báo nó tự cảnh tỉnh đi, học một chút bản lĩnh thật sự. Sau này có cơ hội rồi hãy nói."

Chuyện mình một lòng chờ đợi giờ đây đã thất bại, đợi qua vài năm? Qua vài năm có thể thành hay không, đến lúc đó chức quan của Chu Lăng chắc chắn sẽ thăng tiếp, nhi tử của mình đâu còn theo kịp. Lửa giận trong lòng Quận vương phi cũng không ép nổi nữa, cuồng loạn hô to: "Rõ ràng Vương gia thiên vị, chỉ sợ ông hoàn toàn không xuất lực vì Đằg nhi, nói Hoàng thượng và Cữu vương không muốn thấy phủ Quận vương, vậy tại sao Chu Lăng có thể thuận lợi thăng quan? Nó chỉ mới ngồi ở quan vị bát phẩm nửa năm mà thôi, đã lên đến thất phẩm. Tại sao nhi tử của ta lại không được? Chu Đằg cũng là nhi tử ruột của ông, ông đối xử với nó như vậy sao?"

Chu Thiêm tức giận mắg: "Nữ nhân ngu xuẩn, không thể nói lý, ta sẽ mặc kệ nhi tử của mình sao? Vốn đã nói rõ ràng với Cữu vương rồi, nhưng ngươi vì mấy đóa hoa rách mà đắc tội với Cữu vương phi, nếu nói chặt đứt tiền đồ của nhi tử, thì đó là một tay ngươi cắt đứt."

Quận vương phi tức giận đến mất lý trí, đột nhiên đập Trầm Hương Phật châu vào Tịnh Thực: "Cái thứ ăn cây táo rào cây sung, đang yên đang lành, ngươi hái hoa làm gì? Ta thấy chắc chắn do ngươi đến phủ Cữu vương hoa ngôn xảo ngữ, khiến Chu Lăng thăng quan, làm Chu Đằg ngay cả một công việc cũng chẳng có."

Chu Lăng tay mất lạnh lẽ, bước lên trước, một phát bắt được Phật châu, ngăn Tịnh Thực ở phía sau: "Chu Lăng ta đứng ngay ngồi thẳng. Chiến tích nửa năm nay mọi người đã quá rõ ràng, bất luận đến đâu cũng có thể nói rõ lý lẽ. Quận vương phi luôn nuông chiều nhi nữ [4], không ra gì cũng là tất nhiên. Cần gì phải lấy nương tử ta ra trút giận? Bà tức giận có thể đổ lên đầu ta, nếu dám ức hiếp nương tử ta... Hừ!"

[4] nhi nữ: con trai và con gái.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Sủng thô cách thứ ba

Editor: Gà - LQĐ

Lễ cập kê của Chu Nhã Phụng không mời nhiều người, dù sao chỉ là thứ nữ thôi.

Bởi vì hôm qua không vui, Tịnh Thực không xem hết buổi lễ, thêm việc sợ ngại mất Quận vương phi. Vì thế tặng lễ cập kê cho Nhã Phụng xong, rồi kiểm soát rồi đi. Nhã Phụng cũng lơ mờ nghe nói, hôm qua hình như Tam ca và Quận vương phi lại tranh cãi âm ỉ, không biết rõ nguyên nhân. Thật ra cũng không cần biết, Quận vương phi vốn không chào đón Chu Lăng, muốn mắg y vài câu thì có hàng tá lý do. Nhã Phụng vốn muốn thân cận với Tam tẩu, nhưng đây chỉ giới hạn ở sau lưng mọi người, ngay trước mặt Quận vương phi và mẹ cả, nàng thật sự không dám. Hơn nữa hôm nay Tạ phu nhân đã tới, nàng càng phải cẩn thận hơn.

Trượng phu phụng bồi, Tịnh Thực rất vui vẻ mua sắm trên đường. Lần này Chu Lăng mới thật sự cảm nhận được tiểu nương tử nhà mình quả là một phụ nhân tuân thủ quy củ biết mấy, cửa hàng, từ lâu nổi danh nhất trong kinh, nàng hoàn toàn không biết cái nào. Sau khi gắ đến đây, chưa bao giờ ra đường đi dạo. Hôm nay, có y tự mình đi cùng nàng.

"Linh Lung các này là cửa hàng đồ trang sức tốt nhất trong kinh, đi nào, mua cho nàng món trang sức đeo tay xinh đẹp nhất." Chu Lăng kéo cổ tay

nuong tử đi vào trong.

"Không cần, hồi môn của ta còn rất nhiều đồ trang sức đeo tay, hoàn toàn không cần mua cái mới đâu." Tịnh Thực kéo cánh tay y, muốn y đứng lại.

"Về nuong gia mà đeo trang sức hồi môn sao được? Bọn họ sẽ nghĩ phủ Quận vương không quan tâm đến nàng." Chu Lăng không dừng bước, kéo nàng vào rồi bảo chương quỹ lấy món mới nhất đẹp nhất ra.

Tịnh Thực không muốn y tốn nhiều tiền, nên đã chọn một kiểu dáng đơn giản, Chu Lăng thấy không đẹp, ném đồ nàng chọn qua một bên, nói thẳng với chương quỹ mang hai kiểu dáng trang sức mới nhất ra. Lại chọn vài vòng tay có màu sắc hoặc trang trọng, hoặc thanh thúy, kêu gói lại.

Đi tới cửa hàng may Cẩm Tú phường, Chu Lăng đặc biệt chọn cung trang hồi nường ngực cho nàng, đây là kiểu mà gia quyến quan lại để đồ ưa thích, bởi vì ngực sẽ mở lớn một chút, Tịnh Thực rất ngại mặc.

"Bây giờ chúng ta từ kinh trở về, đương nhiên ở Liễu An châu không giống với lúc ở đây, người ta nói nàng gả vào phủ Quận vương hưởng thanh phúc, nếu vẫn mặc xiêm áo cũ, mang trang sức đeo tay cũ, vậy đã gả và không gả, có gì khác biệt đâu." Chu Lăng nhìn người làm đang gói lại, sáng khoái mồm bạc.

"Nhưng mà... Đồ trong kinh đắt quá, ta không dùng nhiều như vậy." Tịnh Thực sợ y mất mặt, không dám lớn tiếng, chỉ đành phải nói thật thấp bên tai.

Chu Lăng siết chặt tay nhỏ của nàng, cười: "Thật là nuong tử tốt hiền huệ trị gia, nhưng nàng không cần phải lo, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, nàng đừng quên, cuối cùng ta vẫn xuất thân từ phủ Quận vương, có không ít tiền tiết kiệm, chỉ vì không cần dùng, nên không lấy ra thôi."

Lên xe ngựa, Chu Lăng ôm nàng ngồi lên đùi hôn một cái, cười nói: "Được rồi, nuong tử nhà ta nên ăn mặc thật xinh đẹp, vậy... nàng nói cho ta biết nhạc mẫu đại nhân thích gì thế? Còn có tiêu di (em vợ) nữa đúng không?"

Tịnh Thực cười khúc khích, trong lòng ngọt ngào: "Chàng cũng chịu khó tìm hiểu nhĩ."

"Đương nhiên, không dự được nhạc phụ nhạc mẫu, ta còn có thể sống hạnh phúc qua ngày sao? Lỡ như bà ấy bảo nàng qua bên kia ngủ, không cùng phòng với ta, vậy không phải ta sẽ ghen chết sao." Chu Lăng nghiêm túc nói.

"Chàng..." Khuôn mặt Tịnh Thực đỏ lên, tức giận đẩy y: "Mới vừa rồi còn nói được một câu nghiêm chỉnh, lại không đứng đắn rồi."

Chu Lăng cười hì hì, ôm chặt nàng, thích thấy mặt nàng đỏ hồng xấu hổ. Cúi đầu thổi khí bên tai nàng: "Vậy lúc ta không đứng đắn, nàng có thích không?"

Tiểu nuong tử lập tức nhớ tới tối ngày hôm qua ném thử trò gian trá của y, thẹn thùng vành tai đỏ ửng, cúi đầu không thèm quan tâm đến y.

"Nuong tử, nàng có biết đáng về bây giờ của nàng rất quyến rũ không, lại muốn rồi." Y cố ý cọ nàng, hôn lên chiếc cổ mảnh khảnh.

Tịnh Thực thấp giọng nói: "Chàng không được nói, đang ở trên đường cái, người ta sẽ nghe thấy đó, nếu thế ta sẽ không sống nổi đâu."

Ở trên đường lớn, Chu Lăng càng cảm thấy kích thích, nếu không phải sợ tiểu nuong tử giận không để ý đến y, thật sự muốn làm một trận trên xe ngựa.

"Nàng phải sống cho tốt, không có nàng, ta cũng sẽ không sống nổi. Được rồi, chúng ta không làm khó nhau nữa, nàng kể với ta đi, đến tột cùng nhạc mẫu thích gì?" Chu Lăng giúp nàng vuốt ve mái tóc dài, dịu dàng nói.

"Mẫu thân không có sở thích gì đặc biệt, bình thường chỉ thích đọc sách nữ công mà thôi." Tịnh Thực tựa vào lòng y, nhẹ giọng nói.

"Đối với tân cô gia như ta thì không thể kéo theo một xe sách đi gấp nhạc phụ nhạc mẫu được? Hay là, mua chút tơ lụa Lăng La." Chu Lăng đề nghị.

Tịnh Thực cười khê: "Liễu An châu chúng ta là nơi nào hả, là đất lành Giang Nam, quê cha đất tổ, tơ lụa thượng đẳng trong kinh đều vận chuyển đến từ nơi đó của chúng ta đấy."

Chu Lăng ngửa đầu thờ dài: "Vậy làm sao bây giờ?"

Đi dạo hơn nửa ngày, buổi trưa dẫn nàng đến Túy Bát Tiên ăn một bữa tiệc lớn các món chính tông trong kinh, chọn mua vật phẩm hơn phân nửa xe. Cộng thêm lễ phẩm Trường công chúa chuẩn bị, chất đầy một xe, chỉ chờ ngày mai lên đường.

Bữa tối, Chu Lăng một mình đi ra ngoài. Khi trở về, mang theo một gói đồ giao cho Chử Bình cất, bảo hán ngày mai cần phải mang theo lên đường.

Mới vừa dùng xong bữa tối, Chu Lăng đã muốn kéo Tịnh Thực cùng tắm rửa, làm việc sớm một chút. Quá sớm, mọi người đều chưa ngủ, làm ra động tĩnh còn không bị người khác nghe được à. Nghĩ đến đây, Tịnh Thực không chịu, cố gắng tránh thoát y. Chu Lăng ôm nàng hung hăng hôn, một bàn tay không thành thật vô loạn. Tuy cách y phục, nhưng sức y lớn, vẫn bị y làm cho hoảng hốt thở hổn hển, đến mức không nghe thấy bọn nha hoàn bên ngoài báo một tiếng 'Tam cô nuong tới'.

Sau khi Chu Nhã Phụng vào cửa đã có nha hoàn thông báo, lại thấy thời gian vẫn chưa tính là muộn, nên không suy nghĩ nhiều, từ nhà chính đi vào, vòng thẳng qua bình phong, đã bị dọa sợ choáng váng.

Tam ca đề Tam tẩu trên thư án rộng lớn, y si mê hôn môi nàng, một tay nâng gáy nàng, tay khác xoa ngực nàng.

Nhã Phượng bị dọa kêu lên một tiếng, quạt tròn trong tay rơi xuống.

Tĩnh Thục liếc thấy có bóng người, biết chắc không phải là nha hoàn của mình, vội vàng dùng sức đẩy Chu Lăng. Nàng càng đẩy, y càng hôn mãnh liệt hơn. Cho đến khi nàng cắn đầu lưỡi y, mới không thể không ngẩng đầu lên, cau mày nói: "Sao lại cắn ta?"

Tĩnh Thục không để ý đến y, quay đầu thấy Nhã Phượng đang xoay người lại, chợt cảm thấy thật quá xấu hổ.

Lúc này Chu Lăng mới thấy có người đi vào, vươn tay ra sau lưng đỡ nàng đứng dậy, không vui hỏi: "Muội tới làm gì?"

Chu Nhã Phượng đã sớm thẹn thùng đỏ bừng cả mặt, cúi thấp đầu nhặt quạt tròn trên đất lên. Ngập ngừng nói: "Nghe nói ngày mai Tam tẩu sẽ về nương gia, muội cũng không có gì hay để tặng, nên đã tự mình làm quạt tròn này, muốn tặng cho muội muội của Tam tẩu."

Tĩnh Thục vốn đang sửa sang lại y phục, xấu hổ núp bên người Chu Lăng, nghe nàng ấy nói rõ ý, đương nhiên không thể tiếp tục như con rùa rút đầu rồi. Đỏ mặt bước đến gần vài bước, nhận lấy quạt tròn: "Cảm ơn Tam muội, về tỉnh xảo như vậy, Khả nhi nhất định sẽ thích."

"Vâng, muội đi đây, hai người lên đường cẩn thận." Tặng quạt xong, Chu Nhã Phượng chạy trốn chết.

Vốn nàng còn muốn nói bóng nói gió hỏi Tam ca về Tạ An, hôm nay nàng núp trong góc nghe được mẹ cả và Tạ phu nhân nói: Lão tổ tông và lão gia rất hài lòng, người mời quan mời đến đây đi.

Không nghĩ đến chuyện này phát triển nhanh như vậy, không thấy mẹ cả hỏi ý của mình. Tuy nhiên nghĩ ngợi một chút cũng đúng, từ xưa hôn nhân chính là phụ mẫu chi mệnh, mỗi chúc chi ngôn, không nhiều người hỏi ý từ con cái lắm. Huống chi mình chỉ là thứ nữ, có thể đính hôn với Tạ An, đã là chuyện tốt đột đến lòng cũng khó tìm rồi, đương nhiên các trưởng bối sẽ vui mừng đồng ý.

Vì cả kinh bỏ chạy, trên người cô nương xuất ra một tầng mồ hôi mỏng, sau khi trở về phòng, ngồi ôm ngực hồi lâu vẫn không thể bình tĩnh lại. Vì thế lệnh cho nha hoàn chuẩn bị nước, nàng muốn tắm rửa.

Ngâm trong cánh hoa hồng trôi nổi trên dòng nước ấm, cô nương giơ tay nâng cánh hoa lên, làm nổi bật làn da trắng nõn như ngọc. Nàng ngồi trong thùng tắm, lấy tay chà vai. Trong lúc vô tình tay trượt xuống, rơi vào nơi mà vừa rồi Tam ca đã vuốt ve Tam tẩu.

Đợi khi mình thành hôn, hẳn cũng sẽ hôn nàng, chạm vào nàng như vậy sao? Nghĩ đến đây, Nhã Phượng cảm thấy trên người nóng hổi, trên mặt càng thêm như bị bắt lửa. Lòng bàn tay nóng đến run lên, có cảm giác khác thường truyền khắp toàn thân, trong nước hiện ra gương mặt tuấn tú tươi cười của Tạ An.

Ai da! Xấu hổ quá!

Nhã Phượng dùng hai tay vỗ vào mặt nước, đánh tan bóng dáng của hắn, nhưng không có tác dụng, cúi đầu, rồi lại ngẩng đầu.

Tối hôm đó, nàng mơ một giấc mơ kỳ quái, thấy Tạ An đề lên người nàng, khiến nàng không thờ nổi. Hắn hôn môi nàng, nàng muốn tránh nhưng không nhúc nhích được...

Buổi sáng tỉnh lại, nàng theo bản năng sờ môi mình, may quá không có sưng. Hôm nay Tam ca Tam tẩu rời nhà, nên đi tiễn thôi. Nàng rửa mặt ăn mặc xong, đi lên phòng trong, thì đụng phải phu thê Chu Lăng từ giếng ra ngoài.

Ngày tháng tư, ánh mặt trời sáng rõ, trăm hoa tranh nhau khoe sắc. Nhưng nàng cảm thấy tất cả cảnh xuân đều không đẹp bằng Tam tẩu, hôm nay Tam tẩu mặc một bộ cung trang mở ngực mới tinh, trên bộ ngực sữa trắng nõn như ngọc có mấy vết màu hồng, khiến nàng lập tức liên tưởng đến tối hôm qua Tam ca đề hung hăng hôn tẩu ấy, chẳng lẽ nam nhân cứ hôn môi không dứt, đó cũng là Tam ca hôn sao?

"Tam tẩu, muội tiễn tẩu." Nhã Phượng vui mừng khoác lên tay Tĩnh Thục.

"Được." Có người đến đưa tiễn, Tĩnh Thục vẫn rất vui. Chu Lăng mỉm cười nhìn thê tử, trong ánh mắt tràn đầy sủng ái.

Hôm qua vì an bài không ít lễ vật cho nhạc mẫu, trong lòng nương tử vui mừng, tuy bị Nhã Phượng quấy rối một lần, đi qua dụi dụi một lát, cũng đã ôm ờ cho y, thậm chí càng nóng bỏng hơn so với ngày thường một chút.

Nam nhân được thoả mãn thì tâm trạng rất tốt, đến cửa đã muốn ôm nàng lên xe. Vậy mà cha lại đuổi theo, liên tiếp dằn dò. Vợ chồng son quy củ đáp ứng, không dám ôm, chỉ đỡ nàng lên xe, sau đó Chu Lăng cười lên ngựa ngay.

Trong lòng Tĩnh Thục vô cùng vui mừng, cuối cùng đã có thể trở về nhà, còn đang là lúc trượng phu thương yêu nàng. Nếu như lúc tân hôn, Tĩnh Thục sẽ không dám dẫn y về nhà.

Bánh xe chuyển động, xe ngựa lên đường. Nàng nhẹ vén màn xe lên một khe nhỏ, nhìn trượng phu của mình một chút. Bóng dáng y cao ngất đón ánh mặt trời, trên người mang theo một tầng vàng kim nhân nhạ, càng lộ vẻ tuấn lãng vô song.

Chu Lăng cảm thấy hình như nương tử đang nhìn lên mình, lặng lẽ thúc ngựa tiến tới, nhắc màn xe lên nhìn nàng. Mập mờ nháy mắt với nàng vài cái, như đang nghiêm nghị nói: Tối hôm qua xấu hổ nên không nhìn đủ sao? Tối nay cho nàng nhìn tiếp.

Tiểu nương tử lại đỏ mặt!

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Sủng thê cách thứ tư

Editor: Gà - LQĐ

Xe ngựa không trực tiếp rời khỏi Kinh thành, mà đi đến trước cửa Chử phủ. Chu Lăng đỡ thê tử xuống xe ngựa, dẫn theo nàng đến nói lời từ biệt với cửu mẫu. Hôm đó tan rã trong không vui, cửu mẫu vẫn còn lo lắng.

Chử phu nhân thấy đôi phu thê sóng vai đến, cũng biết đã hòa hảo rồi. Tuổi còn trẻ, đầu giường cãi cuối giường hòa, giữa phu thê làm gì có kẻ địch qua đêm chứ.

Thình an cửu mẫu, nói rõ ý đến, mọi người ngồi xuống. Chử phu nhân cười nói: "Quả thật nên đưa Tịnh Thục về Liễu An châu, thành thân gần được nửa năm, sao có thể không nhớ thương trong nhà chứ? A Lăng, người đến nhà nhạc phụ thì không thể tùy tính, nên làm việc trầm ổn hào phóng, là một cô gia biết đối nhân xử thế, chứ không phải là tiểu hài tử."

Chu Lăng ngượng ngùng gãi đầu: "Mợ, lần trước, cháu ... Thật ra thì tình cảm giữa cháu và Tịnh Thục rất tốt, có phải không, nương tử?"

Dứt lời, nghiêng đầu nhìn nương tử, còn mặt mũi nháy mắt.

Ngay trước mặt trường bối, tể mi lộng mục [1], chuyện này Tịnh Thục không làm được. Tiểu nương tử buồm nước nhẹ giọng nói: "Cửu mẫu yên tâm đi ạ, trường bối trong nhà nhất định sẽ thích phu quân."

[1] tể mi lộng mục: nháy mắt ra hiệu.

Tán gẫu vài câu, Chử phu nhân an bài nha hoàn đến khó phủ lấy vài món đồ, mang đi làm lễ ra mắt thân gia. Tịnh Thục vội vàng từ chối, vốn chỉ đến cáo biệt, sao có thể như đến để lấy đồ chứ?

"Cửu mẫu ban tặng, không nên chối từ. Chẳng qua đường xá xa xôi, trên đường có nhiều bất tiện, xin cửu mẫu tạm giữ lại trong phủ, sau này ban thưởng cũng không muộn."

Chử phu nhân dặt tay Tịnh Thục, tiễn bọn họ ra ngoài. "Đưa ngọc, chẳng qua chỉ là mấy thứ vật phẩm bình thường, một chút tâm ý cho lão nhân thân gia mà thôi. Nếu cháu không muốn, chính là không nhìn trướng rồi."

"Cửu mẫu tặng đương nhiên là tốt, chẳng qua..." Tịnh Thục vẫn còn đang khiêm nhượng, Chu Lăng bước lên vỗ vai nàng: "Nàng đừng khách khí với mợ, sau này chúng ta hiếu kính mợ nhiều hơn một chút cũng được mà."

Tịnh Thục quay đầu liếc y, rồi cười: "Dạ."

Chử Quân Dao ở một bên nhìn, trên người rét run, toàn thân nổi đầy da gà. Sao có thể buồn nôn như vậy? "Biểu ca, nghe nói thê phẩm Liễu An châu tốt nhất, huynh giúp muội mua một bộ Nghê Thường vũ y về nhà, muội muốn học 《Nghê Thường nhập trận khúc》."

Chu Lăng bĩu môi, ý bảo nàng tìm mà nói với Tịnh Thục. Lại bị biểu muội không khách khí trừng mắt: "Huynh là biểu ca muội, tại sao muội phải tìm nàng ấy?"

Chu Lăng không vui, trầm mặt: "Nàng ấy gì mà nàng ấy? Đó là biểu tẩu của muội, từ khi vào cửa chưa nghe muội gọi một câu tẩu tử. Mau gọi đi, nếu không sẽ không mua cho muội."

Chử Quân Dao nổi giận: "Huynh vì nàng ta mà khiển trách muội? Huynh thật sự là trọng sắc khinh bạn, muội đã đi theo huynh làm tùy tùng nhiều năm như vậy, nàng ta chỉ là thê tử huynh mới cưới mấy tháng thôi mà, biểu ca, tâm huynh quá tồi rồi!"

Chử phu nhân đưa tay kéo nữ nhi qua một bên, vừa muốn nói gì đó, đã thấy Chử Quân Kiệt dẫn theo hai công tử trẻ tuổi đi vào. Chử Quân Kiệt vội vàng giới thiệu, đây là đồng liêu mới của ta ở Hàn Lâm viện, một người tên là Tạ An, một người là Mạnh Văn Hâm, đều là tân tiến sĩ, bọn họ mới vừa nhận việc, sắp biên soạn một bộ 《Đường địa chí》.

Hai người đồng loạt hành lễ với Chử phu nhân, Tịnh Thục cười nghênh đón: "Biểu ca, hôm qua muội cho Tổ Tiên đi tìm huynh, huynh chỉ viết một phong thư. Không có gì gửi gắm thêm sao?"

Mạnh Văn Hâm thấy biểu muội ở đây, có chút kinh ngạc: "Tịnh Thục, sao muội ở Chử phủ? Những thứ khác thì không có, ta vốn không mang bao nhiêu thứ đến kinh."

Tịnh Thục gật đầu: "Lúc trở về, mợ nhất định sẽ bảo muội mang thật nhiều đồ về cho huynh." Sau đó lại nói về quan hệ thân thích giữa mình và Chử gia.

Tạ An ở bên cạnh hăng giọng nói: "Thì ra đều là người một nhà."

Chu Lăng hơi nghi ngờ quét qua Tạ An, chuyện nghị hôn với Tạ gia, y cũng chưa nghe nói gì. Tạ An cười hi hi, gọi một tiếng: "Tam ca."

Chu Lăng gật đầu, cảm thấy hôm nay hẳn hơi khác thường, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Lên đường quan trọng hơn, mọi người tiến đến cửa, nhìn Chu Lăng tự mình đỡ nương tử lên xe ngựa, cáo từ đi mất.

Chử Quân Dao nhìn Tịnh Thục, lại ngó Mạnh Văn Hâm, môi cong lên nở nụ cười xấu xa: Cô khi dễ biểu ca ta, ta sẽ khi dễ biểu ca cô. Biểu ca thiên vị, che chở biểu tẩu, muội xem làm sao huynh che chở biểu ca của biểu tẩu, há há! Tháng ngày trong kinh trở nên thú vị rồi đây.

Xe ngựa ra khỏi Kinh thành đi thẳng về hướng nam, buổi trưa dừng bữa đơn giản ở một gia tiểu trấn, không nghỉ ngơi, cứ tiếp tục lên đường.

Chu Lăng có chút đau lòng, ngồi xe cũng là một việc cực khổ, ngồi lâu eo mõi chân đau, nếu xe ngựa lao đi nhanh, cả dạ dày cũng đau. Nhưng tiểu nương tử nóng lòng trở về, cổ gượng không chịu nghỉ ngơi, ba ngày đường đuổi thành một ngày.

Buổi tối ở nhà trọ, Tịnh Thục mệt mỏi cả người, xương cũng sắp gãy lìa.

"Nương tử, đến ăn cơm đi." Bọn nha hoàn dọn cơm lên, Chu Lăng đến mép giường kéo nàng.

"Dạ dày ta không thoải mái, không muốn ăn." Tịnh Thục vô lực nhìn y, không biết đáng về mình trong mắt y như đang làm nũng ý lại.

"Ta xoa giúp nàng." Chu Lăng duỗi bàn tay, xoa cho nàng.

Tịnh Thục đỏ mặt, bấu môi đề bàn tay to của y: "Chàng đang xoa bụng đấy à?"

"Không phải xoa lên phía trên chút thôi sao? Nơi này mềm thật, xoa rất thoải mái." Chu Lăng mặt dày cương với nàng.

Tịnh Thục trừng y, thấp giọng uất ức nói: "Chàng thoải mái hay ta thoải mái?"

Nam nhân bị trừng, không giận ngược lại cười, cúi người hôn lên mặt nàng: "Đều thoải mái, được rồi, mau dậy đi, đi bộ nào, cứ nằm mãi sẽ không tốt."

Tịnh Thục được y bế lên, không còn sức lực so đo chuyện lễ nghĩa với y ngay trước mặt nha hoàn. Thật ra thì hai nha hoàn hiểu chuyện, hoàn toàn không nhìn qua bên này.

Ăn đơn giản một chút, Tịnh Thục đi lại vài vòng trong phòng, lác lác cổ, đầm đấm lưng. Chỉ thấy Chu Lăng sai người mang thùng nước tắm và nước nóng đi vào, để nàng tắm đỡ mệt.

Tịnh Thục ngượng ngùng đẩy y: "Chàng ra ngoài trước đi, có được không?"

Chu Lăng nhéo mũi nàng: "Đây là nhà trọ, không phải trong nhà, ta không ở đây trông chừng giúp nàng, nàng không sợ à?"

"Chàng ra giữ cửa đi, lỡ như có người xông vào thì sao?" Tay Tịnh Thục vẫn xô đẩy y.

"Bọn nha hoàn ở bên ngoài coi chừng rồi, ta cài chốt cửa còn không được sao?"

"Vây... không cho phép chàng nhìn lên, nhìn ra cửa uống trà đi." Tịnh Thục làm nũng ra lệnh cho y.

"Được được được, nương tử yên tâm đi, ta bảo đảm sẽ không nhìn trộm." Khóe môi Chu Lăng chứa nét cười xấu xa.

Tịnh Thục nhìn y ngồi xong, mới xoay người cời y phục.

Chu Lăng chọn một vị trí ngồi tốt, xéo đối diện là gương đồng, từ trong có thể thấy bóng lưng mềm mại của tiểu nương tử đang lượn lờ. Y phục mềm nhẵn bị nàng ném lên ghế, sau tấm lưng bạch ngọc chỉ còn lại hai sợi dây áo yếm. Chu Lăng nhìn mà khí huyết sôi trào, lúc nàng tháo áo yếm ra, ném lên ghế, y hít vào một hơi.

Thùng nước tắm cao chừng nửa người, hai tay Tịnh Thục vịn cạnh thùng, chân trái cố chống lên, nâng đùi phải bước qua mép thùng, chợt có cảm giác bị người ôm chặt thân thể từ phía sau. Một bàn tay to vịn chặt eo nhỏ, một tay khác giúp nàng nâng đùi phải. Nàng bị dọa sợ kinh hô thành tiếng, nhưng bị bao phủ trong một nụ hôn dài..

Hai khắc sau, chân trái nàng đã xót không chịu nổi, hoàn toàn dựa vào cái ôm của y – đang đứng bên ngoài thùng, cho nên vẫn cứ duy trì tư thế xấu hổ như vậy. Trời vẫn chưa tối hẳn, thỉnh thoảng ngoài hành lang có người đi qua, Tịnh Thực hoảng sợ trong lòng nhảy bình bịch, sợ bị người nghe được động tĩnh. Chu Lăng gia tăng biên độ, lúc không hôn nàng, nàng sẽ dùng tay che miệng, chỉ sợ phát ra tiếng động gì đó.

Ánh mắt cầu khẩn nhìn về phía y, Chu Lăng biết hôm nay tiểu nương tử mệt mỏi, muốn y nhanh một chút. Nhưng lần đầu ném thử tư thế này, y rất thích thú, không muốn thu binh. Hay nói thời gian hôm nay so với ngày thường, đã là quá ngắn rồi.

Y không chịu nổi ánh mắt của nàng, tràn đầy cầu xin và ý lại, khi y mãnh liệt tiến công, thân thể run rẩy đốt cháy y một lần, Chu Lăng mới hài lòng cho nàng, để nàng có thể sớm nghỉ ngơi.

"Nước không nóng, ta bảo các nàng đổi nước." Chu Lăng ngâm lấy vành tai nàng, thấp giọng nói, ôm nàng lên giường bọc kỹ chắn, sửa sang lại xiêm y của mình, bảo nha hoàn vào đổi nước.

Tịnh Thực kéo chăn lên cao, chỉ chừa lại một đôi mắt nhìn hai nha hoàn bận rộn. Trong phòng đều là mùi của y, thật xấu hổ quá. Hơn nữa lúc đổi nước đi ra ngoài, Thái Mặc còn dọn sạch đồng đồ rơi vãi dưới đất rồi mới đi.

Tịnh Thực không muốn gặp người, kéo cao chăn che mặt.

"Nương tử nhanh đi tắm, nếu không một lát sẽ lạnh." Chu Lăng mỉm cười kéo chăn xuống, moi nàng từ trong chăn ra.

"Chàng đi ra ngoài." Tiểu nương tử nghiêm mặt.

Chu Lăng không nói gì, ôm lấy nàng bỏ vào thùng nước tắm, vẩy nước giúp nàng tắm rửa.

"Chàng đi ra ngoài đi." Nàng yên lặng rơi lệ, khóc không thành tiếng.

Lần này Chu Lăng luống cuống, nằm bên thùng tắm lau nước mắt cho nàng. Tịnh Thực không biết lấy sức lực từ đâu ra, đột nhiên đưa tay, một tay đẩy y ngã xuống đất. Sau đó chợt sợ choáng váng...

Chu Lăng phui mông đang muốn đứng lên, thấy tiểu nương tử vừa kinh sợ vừa xấu hổ vừa tức giận, thật khiến người vừa đau lòng vừa buồn cười. Y định ngồi dưới đất luôn, hai chân co lại, không đứng lên nữa. "Nương tử muốn ta ngồi, vậy ta sẽ ngồi yên. Bảo ta đứng ta sẽ đứng, được không?"

Y đưa ánh mắt sùng ái dịu dàng nhìn qua, Tịnh Thực tức giận, đánh bọt nước vào mặt y, nũng nịu trách mắng: "Vô lại."

"Hi hi!" Chu Lăng cười không nói, nhìn tiểu nương tử yêu dấu nhà mình bĩu môi làm nũng, lau bọt nước trắng như ngọc trên cánh tay.

Được ánh mắt ấm áp của trượng phu bao phủ, Tịnh Thực vừa ngượng ngùng vừa vui sướng. Tuy da mặt y quá dày, không đáng tin, nói không nhìn trộm, lại qua đây đánh lên. Còn chơi xấu, khiến nàng dờ khóc dở cười.

Nhưng trượng phu như vậy, lại làm cho lòng nàng ngọt ngào như mật, xị mặt, nhưng cũng rất buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Sủng thô cách thứ năm

Editor: Gà - LQĐ

Sáng sớm, nàng bị y hôn tỉnh.

Trên mắt hơi ẩm, mở mắt ra nhìn lên, quả nhiên y đang hôn nàng. Nhìn qua cửa sổ thấy trời đã sáng choang, tiểu nương tử mảnh mai mềm giọng hỏi: "Giờ gì rồi?"

"Sắp giờ Tỵ rồi." Chu Lăng nhàn nhạt đáp.

Tịnh Thực lập tức tỉnh giấc: "A! Sao chàng không gọi ta sớm một chút?"

"Không nổi!" Chu Lăng ôm nàng không động: "Hôm qua nương tử mệt mỏi, tối hôm nay chúng ta đi vậy."

Trong lòng Tịnh Thục ngọt lịm, kéo y xuống, chống người y đứng dậy: "Mau lên, ta muốn về nhà sớm một chút."

Chu Lăng bỏ tuần mã, đổi thành ngồi xe ngựa, ôm tiểu nương tử vào lòng, để nàng dựa vào lồng ngực mình nghỉ ngơi. Giúp nàng xoa chân, bóp tay hồi lâu, đương nhiên y sẽ trở nên không an phận, vuốt ve lâu không tránh được đòi hỏi chút ít phúc lợi cho mình.

Chạy mấy ngày đường, cuối cùng đã tới Hoài Dương.

Chu Lăng vì làm việc nên đến, dĩ nhiên không thể vội vã, buổi trưa hôm đó đến một huyện thành nhỏ dùng cơm. Đối diện từ lâu chính là huyện nha, đúng lúc bắt gặp tri huyện thăng chức, bọn hạ nhân đang vội vàng chất đồ lên xe.

Chu Lăng ngồi gần cửa sổ nhìn thấy, tổng cộng ba chiếc xe ngựa, sáu bảy hạ nhân, xem ra là thanh quan. Quan huyện đang muốn lên xe, chỉ thấy trên đường một đám người trẻ tuổi đang nhón nha nhón nháo đi đến, cầm quạt đội khăn, nhìn qua hẳn là người đọc sách. Chỉ thấy bọn họ mang một bảng hiệu đưa cho huyện lệnh rồi chức.

Chu Lăng ghé đầu nhìn, trên biển là bốn chữ to rồng bay phượng múa 'Thiên cao ba thước'. Quan huyện ngăn người, vuốt râu ria hơi suy tư, đoán có lẽ dân chúng đang khen ngợi mình, lòng tràn đầy vui mừng tiếp nhận. Lệnh cho đám tôi tớ cầm lấy, vui sướng rồi đi.

"Xem ra còn là một vị quan tốt, khó trách được thăng chức? Quan viên dân chúng kính yêu thì danh hiệu mới có thể nâng lên đến hàng thiên đại lão gia, tặng tám biển đề Thiên cao ba thước, xem ra trong lòng dân chúng địa vị huyện lệnh này cao hơn so những thanh thiên khác." Chu Lăng gật đầu, lấy danh sách quan viên tùy thân mang theo ra, ghi chép.

Trên bàn cơm không có bút lông, vừa muốn bảo Chữ Bình đi mượn chưởng quỹ, đã nghe tiểu nương tử sâu kín nói: "Ta thấy chưa chắc. Chỉ nghe nói qua Quát địa ba thước, đâu ai nói Thiên cao ba thước? Ta cảm thấy, có lẽ là tham quan, người 'Thiên cao ba thước', không phải là 'Thiên cao', mà là 'Địa thấp' có thể nói — đất này bị tham quan cạo đi 'ba thước', không phải là 'thiên' cao 'ba thước' ? Lập luận sắc sảo châm chọc như thế, là thủ pháp mà các tài tử Giang Nam thường dùng."

Chu Lăng cả kinh, để danh sách qua một bên, chuyên chú nhìn chằm chằm nương tử nhà mình.

"Nói thế cũng không phải không có lý, không ngờ nương tử còn có bản lĩnh bậc này, thật là hiền nội trợ của vị phu." Chu Lăng cười khen nàng.

Tiểu nương tử ngượng ngùng cúi đầu uống trà, thấp giọng nói: "Ta chỉ đoán mò, cũng chưa chắc đúng, chàng nên đi điều tra nghe ngóng mới phải."

Chu Lăng ngoác gọi tiểu nhị tới kêu thức ăn, như lơ đãng hỏi: "Huyện lệnh này của các người hình như là thanh quan hả, chờ mọi thứ đi mà chưa đến ba xe."

Tiểu nhị khinh thường liếc nhìn huyện nha, nói: "Khách quan ngài là người ngoại địa, người khác không biết, người trong từ lâu chúng tôi biết rõ nhất. Nhà bọn họ tôi tớ thành đoàn, ba ngày trước đã bắt đầu vận chuyển đồ ra bên ngoài, mỗi lúc trời tối đi chừng mười xe. Đã sớm an bài người đi thu dọn phủ đệ mới trước rồi, yên lặng chờ đến lúc hưởng thanh phúc đấy."

Chu Lăng kinh hãi: "Có chuyện thế này sao? Quan viên như vậy cũng có thể thăng quan?"

Tiểu nhị cười ha ha: "Có tiền có thể sai quỹ thôi ma, gã vợ vét mồ hôi nước mắt nhân dân, mới có thể đi hối lộ cấp trên mua quan đấy. Lần này gã đi, dân chúng trong huyện chúng tôi hận không thể dẹp đường vui vẻ đưa tiễn."

"Thật sự là vậy." Chu Lăng tự nhủ.

Tiểu nhị cúi người xuống thấp giọng nói bên tai y: "Gã đi, nhưng có một huyện thừa bại hoại chưa đi, sau này chúng tôi vẫn còn chưa thể sống yên."

"Huyện thừa này cấu kết với ông ta làm việc xấu?" Chu Lăng ngược mắt hỏi.

"Suyt! Gia ngài nhỏ giọng một chút, huyện thái gia đã đi, nói vài lời thì không sao, nhưng còn huyện thừa thì không thể lớn tiếng bàn luận, lỡ như bị thân tín của hắn nghe được, còn có kết quả tốt sao?" Tiểu nhị bị dọa vội vàng ngăn lại.

Chu Lăng không hỏi nữa, phụng bồi phu nhân cơm nước xong, an bài nhà trọ cho nàng nghỉ ngơi. Y dùng một canh giờ ra ngoài làm việc, khi trở về Tịnh Thục đã ngủ một giấc.

Xe ngựa ra khỏi huyện thành, dọc theo đám cây dưới chân núi đi về phía trước. Hôm nay mây trắng bông bông, ánh mặt trời không gắt, Tịnh Thục nhắc nhở xe lên hứng một chút gió xuân ấm áp, ngửi hương hoa cỏ xanh tươi, tốt hơn nhiều so với cứ ngồi bưng bít trong buồng xe.

"Phu quân, ta muốn cười ngựa." Tịnh Thục kéo tay y dịu dàng nói, rất có ý vị làm nữ. Hôm nay nàng ăn no ngủ kỹ, tinh thần rạng rỡ, gần đến nhà, tâm trạng cũng rất tốt.

"Muốn cười ngựa? Được, ta dẫn nàng đi cười ngựa, cả ngày ở trong xe ngựa buồn tẻ, quả thật không bằng đi ra ngoài, đoạn đường này thích hợp cười ngựa nhất rồi." Chu Lăng hô dừng ngựa, ra lệnh chuẩn bị ngựa. Kéo tay nhỏ của nàng ra ngoài, ôm nàng xuống xe, đặt lên lưng ngựa.

"Trước tiên nàng tìm một vị trí ngồi thoải mái, hai người sẽ hơi chật, nhưng có ta ở đây, nàng chắc chắn..." Chu Lăng còn chưa dứt lời, chỉ thấy hai tay tiểu nương tử lắc cương ngựa, ngựa mã chạy vội ra ngoài.

"Nương tử..." Chu Lăng hoảng sợ, sợ nàng sẽ rút xuống, chạy đuổi theo, lại nghe một chuỗi tiếng cười như chuông bạc truyền đến.

"Sao phu quân lại không nhìn ra ta cũng sẽ biết cười ngựa chứ?"

Chu Lăng sững sờ, nhìn tư thế nàng ngồi trên ngựa, hai tay vững vàng cầm dây cương điều khiển con ngựa chạy lên trước, rõ ràng là rất nhuần nhuyễn. Y dừng bước, bay người lên trên một con ngựa khác, phóng ngựa đuổi theo. "Chậm một chút, cẩn thận."

Tĩnh Thục quay đầu lại liếc y, cười nghịch ngợm, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, ra roi, chạy thật nhanh về phía trước. Dù kỹ thuật cưỡi ngựa của nàng có khá hơn nữa, nếu so với Chu Lăng cũng kém rất nhiều, chỉ chốc lát sau đã bị y đuổi kịp. Hai con ngựa đi ngang nhau, tóc dài bị gió thổi lên, áo váy màu hạnh như một trận mưa hoa hạnh, làm vẻ đẹp của nàng càng thêm linh động tươi sáng, cũng khiến y càng thêm say mê.

Thái Mặc và Tổ Tiên ngồi ở càng xe nhìn một đôi tuấn nam mỹ nữ đi xa, kỹ thuật cưỡi ngựa của Tam gia rất tốt, nhưng y không hề vượt qua phu nhân, mà đi theo bên người nàng, cẩn thận che chở nàng.

Sau khi tiểu thư mười lăm tuổi, phu nhân Mạnh thị không cho phép nàng cưỡi ngựa, luôn lo lắng nếu cưỡi ngựa sẽ ảnh hưởng đến tính tình ôn uyển hiền thực của cô nương. Cho nên thành thân nửa năm, nàng chưa bao giờ được cưỡi ngựa, thậm chí Tam gia cũng không biết nàng biết cưỡi, vì muốn cho Tam gia thấy hình tượng nhẹ nhàng như nước. Nhưng hôm nay thấy dáng vẻ nàng tung tăng trên ngựa, Tam gia không hề phản đối, ngược lại rất vui.

"Tam gia là một người rộng rãi, hoàn toàn sẽ không vì loại chuyện cưỡi ngựa nhỏ nhặt này mà gây khó khăn cho phu nhân." Hôm nay Tổ Tiên trung thực đã có thể nhìn hiểu đôi chút.

"Đúng vậy, hơn nữa Tam gia có bản lĩnh, có người bảo vệ bên người tiểu thư, chúng ta không cần lo lắng tiểu thư sẽ bị thương. Trước kia lúc ở Liễu An châu, biểu thiếu gia cho tiểu thư lên ra ngoài cưỡi ngựa, thế mà chúng ta bị dọa sợ phải lo lắng đề phòng." Thái Mặc cười nói.

Tổ tiên vội vàng khoát tay với nàng: "Người đừng nhắc đến biểu thiếu gia nữa, để Tam gia biết chắc sẽ lại náo loạn cho xem. Tam gia chúng ta ở chỗ khác thì rộng rãi, duy chỉ cứ thích làm khó dễ biểu thiếu gia này."

Thái Mặc cười hi hi: "Tam gia thích ăn giấm không phải vì quan tâm phu nhân sao, nam nhân có ghen mới có yêu, ha ha..."

Chủ tử không có ở đây, dĩ nhiên bọn hạ nhân tùy ý trò chuyện, Chử Bình đẩy ngựa nhích lại gần: "Hai vị tỷ tỷ, sắp đến quê nhà của các người, nhớ mang gì ngon về cho ta ăn nha."

Thái Mặc lấy ra một cái quả táo từ trong bao y phục ném qua: "Chỉ biết có ăn thôi."

Chử Bình cười hi hi: "Vẫn chỉ có Thái Mặc tỷ tỷ thương ta, ai dào! Ở đây có dâu, các người đi trước, ta đi hái chút."

Hai người trước mặt cười tuấn mã chạy băng băng, bỏ xa tùy tùng ở phía sau, đang lúc hoàng hôn rơi xuống bên hồ. Mặt trời vàng rực dường như đã mệt mỏi, thay áo ngủ màu quất, mặc dù tinh thần không phấn chấn như sáng sớm, nhưng thần khí hiện ra như thật, không hề giả yếu. Mặt trời tựa như thu lại thanh kiếm sáng rỡ, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, phủ lên một lớp vàng óng tuyệt đẹp; mỗi một nơi đều nhiễm một màu đỏ thắm, vàng sáng lẫn lẫn, như một nốt nhạc đang múa lượn, làn nước trông như được vẩy đầy những mảnh vàng vụn, khó nói cảnh đây đẹp để bao nhiêu!

Chu Lăng đuổi tay ra, bế tiểu nương tử qua ngựa mình, ôm trước ngực. An tĩnh cùng nàng thưởng thức ánh tà dương.

"Chàng có biết hồ này tên gì không?" Tĩnh Thục nhẹ giọng hỏi.

"Nàng biết nơi này?" Chu Lăng nhắc đầu dựa vào vai nàng, nhẹ nhàng hỏi.

"Trước kia ta chỉ ghé qua một lần, chẳng qua nơi này rất nổi danh. Tên là hồ Nguyệt Lượng, chàng xem hồng tháp ở giữa hồ kia chính là ký hiệu của nó." Tĩnh Thục chỉ một ngón tay.

"Ừ." Chu Lăng đáp một tiếng bày tỏ đã thấy, cầm tay nàng kéo lên môi hôn một cái. "Nhưng hình dáng hồ nước nhỏ này không giống với trăng nhĩ."

"Hồ Nguyệt Lượng còn có một truyền thuyết rất đẹp, trước kia có một cô nương tên là A Nguyệt, thành hôn với người yêu thanh mai trúc mã, vì muốn nàng được sống những tháng ngày hạnh phúc, nam nhân đó đã theo đoàn ngựa thồ đến Tây Vực buôn bán ngựa. Lúc đi, nói với A Nguyệt, chờ sau khi trăng tròn mười lần, hẳn sẽ trở về, sau khi trở về sẽ xây một hồng lâu xinh đẹp cho nàng ở. Vì vậy mỗi ngày A Nguyệt ngóng ngày mong đêm, trông sao đếm trăng. Sau đó trăng tròn đến lần thứ 36, cuối cùng người nam nhân kia cũng trở về. Nhưng lại dẫn theo một nữ nhân khác. Hắn ta cho A Nguyệt một số tiền lớn, rồi dẫn theo nữ nhân kia rời đi. A Nguyệt dùng số tiền kia xây thành một tòa hồng tháp, từ trên tháp đâm đầu xuống hồ tự vẫn." Tiểu nương tử nói mà đôi mắt đầm lệ, dường như A Nguyệt là bạn tốt của nàng.

Những chuyện xưa này phần lớn là cố ý viết ra để kiếm nước mắt của mọi người thôi, Chu Lăng im lặng, nghiêng đầu nhìn thấy ưu tư của tiểu nương tử, chợt hiểu ra. Nàng cũng không hẳn tin vào sự tích này, mà đang lo lắng, lo lắng rằng bi kịch tương tự sẽ xảy ra trên người mình. Đây là một chuyện xưa bội tình bạc nghĩa, sẽ không ai thích.

"Tĩnh Thục, ta mãi mãi sẽ không rời khỏi nàng ba năm dài như vậy, ta cũng sẽ nghĩ cách để nàng được sống thật tốt, nhưng điều kiện tiên quyết là chúng ta không xa rời nhau. Ta cũng sẽ không yêu người khác, có nàng vậy đã đủ rồi. Có tin ta không?" Y khẽ hôn gương mặt nàng.

"Ừ, ta tin." Tĩnh Thục xoay đầu lại, trong mắt tràn đầy ấm áp và ý lại, nhắm đôi mắt to mong nước, nâng cằm, dâng đôi môi đỏ mọng đến trước mặt y.

Một cơn gió đêm nhẹ nhàng khoan khoái phả vào mặt, hôn tiểu nương tử yêu dấu, dường như không còn để ý đến tất cả phiền não và mệt mỏi nữa, các tế bào thần kinh trong cơ thể dần thả lỏng; gió thổi gọn mặt hồ, nhắc lên từng ngọn sóng lăn tăn, khúc xạ ánh sáng đỏ sẫm mờ ảo, cơn sông như được rải sắc hồng của mã não, lấp lánh rực rỡ; tiểu trúc lâm ở nơi xa phản xạ màu xanh mon môm, lá trúc rì rào nhẹ nhàng lay động trong gió, âm thanh lá cây theo cơn gió, như đang xướng lên một khúc ca cảm động; gió của trời, cố gắng đuổi theo, đùa giỡn, xuyên qua những áng mây.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Sủng thê cách thứ sáu

Editor: Gà - LQĐ

Tối hôm đó trong núi phía sau thôn không có một khách điểm nào, sau khi bọn thị vệ dò xét phụ cận một vòng, phát hiện chỉ có một tòa Tự miếu có thể dung thân.

"Khô cho nương tử rồi." Chu Lăng kéo tay nàng đứng trước sơn môn, nhìn Chử Bình gõ cửa.

Tĩnh Thục cười khê: "Không sao, gấp rút lên đường mà, có lẽ chưa đến hai ngày thì có thể đến nhà rồi."

Sơn môn vừa mở ra, có một tiểu tăng đi ra, hai tay chấp trước ngực hỏi thí chủ có chuyện gì. Chử Bình nói rõ ý đến, cả nhà đi ngang qua đây, vì xung quanh không có khách điểm, muốn tìm nơi ngủ trọ một đêm.

Tiểu tăng đi vào xin chỉ thị của trụ trì, rồi dẫn theo mọi người đi vào, sắp xếp phòng cho bọn họ.

Buổi tối ăn một bữa chay đơn giản, Tĩnh Thục muốn lên đại điện thắp nén hương, quyền tiền nhan đèn. Hai phu thê không hề giống trống khua chiêng tìm tâng nân, chỉ tản bộ sau khi ăn xong, rồi lặng lẽ đi đến đây.

"Chỉ lạy Bồ Tát thôi, Tự miếu qua đường thế này không nên hứa nguyện gì, bằng không sau này phải đến làm lễ tạ thần, nếu không thể tạ thần đúng thời hạn, ngược lại trong lòng sẽ áy náy, e sợ Bồ Tát trách tội." Tĩnh Thục nhẹ giọng nói.

Chu Lăng chấp tay sau lưng, theo bước chân nàng đi về phía trước. Y không tin quý thần, nhưng tiểu nương tử muốn bái Phật, y cũng không phản đối, chỉ lặng lẽ đi theo nàng ở phía sau.

Tĩnh Thục thành kính thắp hương, từ trong đại điện ra ngoài cùng Chu Lăng. Chỉ thấy hai bên trái phải trong sương phòng còn thờ phụng những thần Phật, La Hán khác. "Tòa miếu thờ này không lớn, nhưng thờ phụng không ít thần linh."

Chu Lăng không có nghiên cứu đối với những việc này, chỉ đi sau lưng tiểu nương tử, nghe nàng nói mỗi một tượng tôn Phật là ai, có lai lịch thế nào. "Đã gặp được Dược Thượng Bồ Tát này ở nơi khác, nhưng không mập như vậy."

Chu Lăng thuận miệng nói: "Bồ Tát nàng thấy ở đó là lúc mất mùa, đây là lúc giàu có màu mỡ."

Tiểu nương tử nghiêm mặt, nghiêm túc nói: "Không được trêu đùa Bồ Tát như vậy."

"Vâng, đệ tử có tội, xin Bồ Tát tha thứ." Y vãi chào sát đất, ánh mắt cũng thuận tiện nhìn thấy được liên hoa tọa (tòa sen). "Không đúng, tượng Phật này có vấn đề."

Chu Lăng ngồi xổm người xuống, đưa tay chạm vào đáy liên hoa tọa, sau khi kiểm tra cẩn thận, thấp giọng nói: "Tượng Phật này mặt ngoài trông thấy là đồng, thật ra chỉ là mặt ngoài được bọc một lớp đồng nước, bên trong là vàng ròng. Nhìn vào chỗ này, có lẽ lúc vận chuyển bị sút mẻ, nhưng chỉ có một vòng này là có màu xanh đồng, chỗ ở giữa không có rỉ sắt, thể hiện rõ đây không phải là đồng. Nhìn kỹ chất liệu này, hẳn là hoàng kim."

Tĩnh Thục thất kinh, cũng ngồi xổm người xuống xem, lắc đầu nói: "Ta không hiểu mấy loại kim loại khoáng sản gì đó, thế nhưng một miếu nhỏ không quá nhiều hương khói, sao lại có nhiều tiền để chế tạo kim Phật như vậy?"

Sắc mặt Chu Lăng ngưng trọng gật đầu: "Không sai, chuyện này có khuất tất. Nương tử không hiểu khoáng sản không sao, hiểu Phật hiệu là được. Bây giờ chúng ta đi tìm trụ trì, lấy danh nghĩa đàm luận Phật hiệu, nàng chỉ cần tán gẫu với ông ấy, ta nhân cơ hội hỏi xem những tượng Phật này đến từ đâu."

Tĩnh Thục nhẹ giọng đáp lời, hai người tới thiện phòng của trụ trì. Có thí chủ thỉnh giáo Phật hiệu, trụ trì đương nhiên hết lòng giải đáp. Lão hòa thượng này trông rất hiền lành phúc hậu, Tĩnh Thục cảm thấy ông ấy không giống người xấu. Kết thúc đề tài, Chu Lăng như lơ đãng hỏi: "Trong miếu tượng Phật không ít, đều do đại sư trụ trì xây dựng sao?"

Trụ trì khoát tay: "Không phải, ba tôn đại Phật trong Đại hùng bảo điện do sư phụ ta xây dựng khi còn sống, những tượng Phật khác trong sương phòng đều do huyện lệnh đại nhân vận chuyển từ bên ngoài đến."

Chu Lăng nhú mày: "Huyện lệnh? Ông ta còn phụ trách vận chuyển tượng Phật sao?"

Trụ trì không nhanh không chậm nói: "Huyện lệnh đại nhân là người sùng Phật, mỗi hai năm đều chế tạo một pho tượng Phật. Có mười tượng tôn Phật được đưa đến đây lúc nhậm chức, còn có hai tôn là mấy năm nay mới chế tạo."

Chu Lăng cười lạnh: "Hay, khá cho một huyện lệnh sùng Phật. Nghe nói trong nhà Phùng huyện lệnh vô cùng đơn sơ, là một thanh quan hiếm có. Sùng Phật thiện tâm, yêu dân như con, mỗi khi có chuyện, nhất định sẽ dẫn đầu quyền tiền làm thiện. Năm nay ông ta hơn năm mươi tuổi, làm quan đã mấy thập niên mà không có gì cả, chỉ có những tượng Phật này. Sợ rằng sau này khi cáo lão về quê, hẳn cũng sẽ mang theo tượng Phật này về với ông bà nhĩ."

Dẫn theo nương tử ra ngoài, Tịnh Thực cũng hiểu vài phần. "Thật không ngờ đám tham quan này mỗi người đều có thủ đoạn, còn ngụy trang bản thân tốt như vậy."

"Ngụy trang không kín, sớm đã bị bắt thóp, thật sự thông minh tuyệt đỉnh." Chu Lăng thân nhiên nói.

Đến cửa phòng, Tịnh Thực đẩy cửa đi vào, rót một chén trà cho trượng phu: "Bất luận bọn họ thông minh tuyệt đỉnh thế nào, vẫn không sánh bằng phu quân nhìn rõ mọi việc."

Được tiểu nương tử khen, trong lòng Chu Lăng vô cùng thư thái, ngồi trên ghế uống một hớp trà, kéo nàng ngồi lên chân mình: "Còn may mà nương tử tinh thông Phật hiệu, phối hợp ăn ý với vi phu. Phu thê phối hợp, làm việc không mệt, phần thưởng là một quả dâu."

Trên bàn có dâu tươi mọng nước mới hái, Chu Lăng bóc lên một quả đút vào miệng Tịnh Thực. Tiểu nương tử xấu hổ ngậm lấy, thế nhưng y lại ra vẻ hâm mộ ghen tỵ hận nói: "Ngọt không? Ta cũng muốn nếm thử một chút."

Nói xong, đã cúi đầu hôn lên môi đỏ mọng kiều diễm, đầu lưỡi tham lam tiến giành quả dâu với nàng. Một quả dâu nho nhỏ đâu chịu nổi hai đầu lưỡi đè ép, rất nhanh đã hóa thành nước ngọt hòa lẫn vào nước bọt tan trong miệng hai người.

Nếm được ngon ngọt, y càng không muốn buông tay, ôm chặt tiểu nương tử trong lòng, mạnh mẽ cướp đoạt ngọt ngào trong miệng nàng. Ngay cả nước còn sót lại ở đầu lưỡi cũng không buông tha, mút đến hưng phấn.

Tiểu nương tử đánh không lại nộ hân cuồng thế bá đạo của y, bị đòi hỏi đến thở gấp liên tục, thân thể cũng mềm nhũn.

"Nương tử..." Y muốn nàng, một tay không an phận đi vào từ cổ áo.

"Đừng." Trước ngực nàng nóng lên, như vừa tỉnh mộng. Vội vàng đè bàn tay bừa bãi kia, hoảng sợ ngồi dậy từ trong lòng y, một đôi mắt to như nai con bị hoảng sợ: "Nơi đây là Thánh địa Phật môn, sao có thể làm thế?"

Chu Lăng mím môi, mắt hững: "Nàng nói làm thế là làm gì? Bọn họ niệm của bọn họ, ta sống cuộc sống gia đình của ta, chẳng có liên quan gì đến nhau."

"Không được." Tiểu nương tử bĩu môi đứng lên.

"Aiz! Nương tử thật là càng ngày càng bá đạo, mỗi ngày đều ức hiếp ta." Chu Lăng đứng dậy theo, ôm lấy nhuyển ngọc ôn hương, cọ vào hông nàng.

Bị người nói bá đạo, giọng nói tiểu nương tử lập tức mềm nhũn ba phần: "Ta đâu có..."

Chu Lăng nhìn sắc mặt tiểu nương tử, biết hôm nay nhất định sẽ không ăn được, không muốn chọc giận nàng, thử thương lượng: "Hôm nay nghe lời nàng, tối mai nàng phải theo ta, thế nào?"

Tịnh Thực đỏ mặt gật đầu, trong lòng hơi thấp thỏm, thầm nghĩ tối mai chắc chắn khó qua.

May thay, hai ngày kế tiếp bởi vì phát hiện quan viên có vấn đề, buổi tối phải ra ngoài tra tìm chứng cứ, không thể cùng phòng với tiểu nương tử. Ba đêm liền, Tịnh Thực ăn no ngủ kỹ, thần thái sáng láng. Vì Chu Lăng hoàn thành công việc không tệ, cũng rất vui vẻ. Đau lòng tiểu nương tử đi đường mệt nhọc, nên không có ý thân cận.

"Phu quân, một lát đến nhà, chàng ngàn vạn lần không thể ôm ta xuống xe, nhất định nương ta sẽ khiển trách ta không để ý lễ nghĩa. Chàng chỉ cần đưa tay đỡ, bọn họ đã cảm thấy chàng rất thương ta rồi." Sắp đến nhà, Thái Mặc đã cười ngửa đi đến trước để bám báo. Tiểu nương tử kích động, nhưng vẫn không quên dặn dò.

"Trong nhà nhạc phụ nhiều quy củ thế, lỡ như ta không cẩn thận quên thì sao?" Chu Lăng cà lơ phát phơ ôm nàng, đánh lén vào gò má.

"Chàng không thể quên, chàng mà quên, ta sẽ thảm." Về mặt Tịnh Thực đau khổ cầu xin y, cũng biết y luôn không quan tâm mấy cái lễ nghĩa, dễ dàng làm ra chuyện xuất cách [1].

[1] xuất cách: trái với lễ thường, không hợp quy củ.

"Nương tử đừng sợ, ta ấy mà, nếu buổi tối được thỏa mãn, ban ngày trí nhớ sẽ vô cùng tốt, nếu không..." Chu Lăng trần trụi uy hiếp người ta.

Tĩnh Thực cúi đầu nhìn đôi môi nhỏ, xem như đã nhận giao ước bất bình đẳng này, thấp giọng nói: "Chàng dụng tâm, chú ý một chút, buổi tối... Ta nhất định... sẽ hầu hạ chàng thật tốt."

"Nàng nói gì? Lớn tiếng chút nào, ta không nghe thấy."

"Chàng... Chàng có ý... Ta cần chết chàng."

"Này! Mưu sát thân phu kia... Ha ha ha..."

Tổ Tiên ngồi ở càng xe phía trước cười khế, sắp đến nhà, không biết tiểu thư vui vẻ biết bao nhiêu đâu. Nghe tiếng cười đùa truyền từ trong xe ngựa, nàng cũng cười theo.

"Phu nhân, sắp đến nhà rồi." Tổ Tiên kích động nên giọng nói hơi run rẩy.

Tĩnh Thực nhòe dầy từ trong lòng Chu Lăng, vuốt xiêm áo, sờ tóc, nâng đôi mắt sáng trong lên hỏi y: "Như thế nào?"

"Đẹp!" Chu Lăng chỉ nói một từ đã có thể khiến tiểu nương từ lảng lảng, lấy được một ánh mắt dịu dàng thẹn thùng khích lệ.

"Chàng nhớ phải tốt với ta một chút đấy!" Tĩnh Thực không yên lòng, lại dặn dò thêm một lần.

"Nương tử à, một hồi thì nàng bảo ta phải giữ khoảng cách, một chốc lại bảo ta đối tốt với nàng hơn một chút, aiz! Làm cô gia Cao gia của nàng thật đúng là khó."

"Chàng có chừng mực là được, phu quân, chàng nhất định phải làm hậu thuẫn thật tốt nha!" Nàng lắc tay y làm nũng, Chu Lăng rất hưởng thụ, đưa mặt qua: "Chủ động hôn ta đi, bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ hôm nay một cách xuất sắc."

Tuy nói đã hôn y nhiều lần rồi, nhưng mỗi lần đều do y chủ động, Tĩnh Thực rất ngượng. Nhưng hôm nay tình huống đặc biệt, xe ngựa đã dừng lại, bên ngoài vang lên giọng của Tổ Tiên: "Tam gia, phu nhân, đến nhà rồi ạ."

Chu Lăng nhủ thầm, giả vờ muốn xuống xe, Tĩnh Thực biết rõ y đang uy hiếp trắng trợn, lập tức níu lấy y phục y, hôn lên mặt y một cái thật nhanh.

"Tỷ tỷ, tỷ phu..." Nhị cô nương Khả nhi tự mình bước lên vén rèm xe, muốn nghênh đón bọn họ xuống xe. Nhưng thấy tỷ tỷ đang lôi kéo một nam nhân, hôn 'chụt' một cái trên mặt người ta.

Trời ơi!

Đây là tỷ tỷ hiền thực dịu dàng kia sao? Nữ nhân thành hôn rồi thật hung hãn mà.

Chu Lăng quét mắt nhìn tiểu cô nương vén màn xe kia đang ngẩn người, nghẹn cười, khom lưng xuống xe hành lễ với các trưởng bối.

Tĩnh Thực cắn môi, áo não nhắm mắt lại, thật may chỉ có một mình Khả nhi thấy, nếu không thật không biết sống sao?

Người Cao gia thấy cô gia cao lớn tuấn lãng, trong lòng đã cho điểm cao. Nhất là lúc Tĩnh Thực xuống xe, y đỡ tay nàng, luôn miệng dặn dò cẩn thận, giọng nói ấm áp, ánh mắt thương yêu, khiến mọi người đều không ngừng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Sủng thê cách thứ bảy

Editor: Gà - LQĐ

Tướng mạo tân nữ tể khôi ngô, cử chỉ lễ độ, vào ngồi trong nội đường, thì phát hiện y nói năng cũng không tầm thường. Phu nhân Mạnh thị càng nhìn càng hài lòng, quả nhiên nữ nhi gả cho một trượng phu tốt, ban đầu Khổng ma ma trở về cứ ra vẻ muốn nói lại thôi, để bà phải lo lắng mấy tháng.

Bữa trưa người một nhà ăn cùng nhau, trước mặt người nhà Tĩnh Thực ngượng ngùng gấp thức ăn cho y, nhỏ giọng nói: "Chàng thích ăn gì thì tự mình gấp, đừng khách sáo."

Khả nhi thấy tỷ tỷ thẹn thùng thì có chút không hiểu. Mới vừa rồi rõ ràng dùng mảnh lời kéo tỷ phu để hôn y, hiện tại sao lại trở nên thục nữ rồi?

Thái phu nhân thấy công tử phủ Quận vương cũng không ngang ngược can rỡ, mà tao nhã lễ độ, trong lòng rất vui mừng. "Tĩnh Thực, con gọi thêm món ăn cho cô gia đi, con xem thằng bé rất thích ăn hai món đặc sản trước mặt con kia."

Tịnh Thực cúi đầu nhìn hai món ăn trước mặt mình, đều là món ăn nổi tiếng của Liễu An châu, khẩu vị chua ngọt. Đó cũng không phải loại Chu Lăng thích ăn, nhưng đĩa y lại thường xuyên chạy qua bên này, rõ ràng là có ý.

"Nếu phu quân thích, vậy chàng ăn nhiều hơn chút." Tịnh Thực bung mâm lên đưa đến trước mặt y, đổi hai món trước mặt y.

Chu Lăng cười khê: "Đa tạ nương tử."

Sau bữa trưa, Tịnh Thực đỡ mẫu thân ra nhà sau, dặn dò Tổ Tiên: "Sắp xếp một gian phòng khách cho Tam gia nghỉ trưa, ta trò chuyện với mẫu thân."

Tại Chu Lăng rất thính, đi bộ theo phía sau đã nghe được những lời này, đuổi theo hai bước nói: "Không cần phiền phức như vậy, nàng biết buổi trưa ta không nghỉ trưa, dẫn ta đến khuê phòng nàng xem một chút đi, vì phu rất muốn biết phòng nương tử từ nhỏ đến lớn là như thế nào."

Tịnh Thực quay đầu nhìn nam nhân bước đến bên cạnh mình, nhăn mặt nhăn mũi với y, nháy mắt vài cái.

Chu Lăng vui vẻ: "Nương tử nháy mắt là có ý gì?"

Mạnh thị nghe thấy nhìn qua, Tịnh Thực then thùng đỏ mặt, thấp giọng nói: "Vậy làm theo lời phu quân, Tổ Tiên dẫn Tam gia qua đi."

Chu Lăng ghen cười cảo từ Mạnh thị, bước chân nhẹ nhàng đến tiểu viện tử của Tịnh Thực và Khả nhi. Dưới cây nho, trên bàn đá có khắc bàn cờ, cánh hoa hải đường màu hồng nhạt rơi đầy lên xích đu dưới tàng cây hải đường, vào cửa thấy một cái giá đặt cây cỏ cầm màu hồng, bên cạnh là một khung thêu rộng lớn. Trong phòng ngủ, hướng về phía giường chính là án thư hoàng hoa lê, giấy và bút mực đều đủ cả.

Đây là cuộc sống mười mấy năm của tiểu nương tử, cảm kỷ thư họa, thưởng hoa thứ tú, mới nuôi ra được một mỹ nhân thanh tú, có tính tình dịu dàng thế này.

Chu Lăng khoát tay để bọn nha hoàn đi ra ngoài, một mình thưởng thức khuê phòng của nương tử. Chạm vào án thư, xem tranh cuộn, rồi ngồi ở mép giường khẽ vuốt chần đệm, gối đầu của nàng.

Nên hiếu kính phụ mẫu mới được, bọn họ đã nuôi lớn cô nương như hoa như ngọc này, sau đó trở thành người bên gối của mình, ngày đêm làm bạn, sinh con dưỡng cái. Chu Lăng nhìn căn phòng màu hồng, sau giờ ngọ nắng ấm xuyên qua màn cửa sổ, khiến trong nhà ấm áp theo. Tiểu nương tử của y, trước khi xuất giá có nghĩ đến sẽ gả cho một người thế nào không?

Chu Lăng tùy ý đi lại trong phòng, phát hiện trong một quyển thi tập có kẹp mấy tờ giấy Tuyên Thành, rút ra nhìn thử, cười.

Tịnh Thực gặp mẫu thân, đương nhiên kẻ không hết chuyện. Cẩn thận hỏi thăm bệnh tình của mẫu thân, Mạnh thị cũng không muốn đàm luận những thứ này với nàng, nên không ngừng bảo nàng nói về những ngày ở phu gia.

"Nương yên tâm đi, chàng đối với con rất tốt."

Mạnh thị gật đầu: "Mới vừa rồi nương cũng nhìn thấy, tính khí cô gia tốt, vừa ti mỉ, hiếm có nữ tể tốt như vậy. Nhưng con ngàn vạn lần không được thị sủng sinh kiêu, vứt bỏ lễ nghĩa."

"Vâng, nữ nhi biết."

Khả nhi bên cạnh cười hi hi: "Nương ơi, ngài không biết đâu, mới vừa rồi lúc xuống xe..."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịnh Thực chợt ửng đỏ, vội vàng cắt lời muội muội: "Khả nhi gần đây luyện chữ thế nào?"

Luyện chữ là thứ mà gần hai năm nay Khả nhi yêu thích nhất, kể từ khi kẻ cận Tử Mã Duệ học được bút thế của hần, mỗi ngày Khả nhi luôn hết lòng luyện tập. Nói đến đây, Khả nhi lập tức vỗ ngực: "Tỷ tỷ đi nửa năm, chữ của muội tiến bộ rất nhiều đấy. A! Đúng rồi, tỷ tỷ, tỷ vào kinh lâu như vậy, có từng gặp sư phụ muội chưa?"

"Cả ngày tỷ đại môn không ra, nhị môn không bước, sao có thể gặp được nam nhân khác, nhưng mà, cô mẫu có nói, tình cảm giữa Tử Mã công tử và tỷ phu muội rất tốt, có lẽ chàng đã gặp rồi." Tịnh Thực uống một ngụm trà, che vệt đỏ ửng trên mặt, từ từ bình phục tâm tình.

Nhắc đến đây, Khả nhi chợt có chút ngồi không yên. Lan lợi khuyên mẫu thân ra hậu hoa viên ngắm hoa, thuận tiện gọi tỷ phu đến, cả nhà nên hòa hợp ở cùng nhau.

"Hai tỷ muội con đi đi, nương mệt rồi, muốn nghỉ một lát." Thê cốt Mạnh thị không tốt, giăng co đến trưa đã sắp không chịu nổi.

Giang Nam, tháng tư, hạnh hoa nhuộm vũ, cảnh trí tuyệt đẹp!

Chu Lăng cùng đi tới, vài cánh hoa rơi xuống đầu vai, đứng bên ngoài đình nghỉ mát chờ thê từ của mình, cong môi cười, đưa tay lấy xuống một đoá hải đường kiều diễm, đi tới bên cạnh nàng, dịu dàng giúp nàng cài lên búi tóc.

Tịnh Thực then thùng buồng mắt, dẫn y đến đình dùng trà điểm. Chu Lăng muốn cầm tay nàng, nhưng bị nàng trong lúc lơ đãng tránh thoát.

Khả nhi nâng má, cười híp mắt nhìn tỷ phu cài hoa cho tỷ tỷ, tỷ phu thật dịu dàng, còn tỷ tỷ thì trở nên dửng dưng. Ha ha! Thật xứng.

"Tỷ phu, huynh ở kinh thành, có từng gặp sư phụ muội chưa?" Khả nhi vui mừng hỏi.

Nhìn thấy ánh mắt sáng trong của tiểu di, Chu Lăng mới hiểu vì sao thê tử tránh y. Cười khan hai tiếng, hỏi: "Sư phụ muội là ai?"

"Chính là Duệ ca ca, muội học viết chữ với huynh ấy, chữ của huynh ấy rất tốt." Khả nhi đắc ý.

"Khụ!" Tịnh Thục ho khan một tiếng nhắc nhở muội muội, đừng để lộ tâm sự của mình rõ ràng như vậy được không?

Chu Lăng sáng tỏ gât đầu: "À, Tư Mã Duệ là sư phụ muội? Chữ của hắn... quả thật không tệ, quan trọng là vóc người... cũng rất tốt ha."

Tịnh Thục thấy y ăn nói không đứng đắn, vội vàng giúp muội muội: "Từ nhỏ Khả nhi vẽ tranh không tệ, chẳng qua chữ viết không tốt lắm, nhóm biểu ca, biểu tỷ luôn thích trêu chọc muội ấy, cho nên hai năm trước lúc đến Kinh thành, tình cờ thấy chữ của Tư Mã công tử, rất bội phục, nên theo hắn học mấy ngày."

"Đúng vậy đúng vậy, kể từ khi học thể thư pháp của Tư Mã, không còn ai dám cười muội nữa." Khả nhi kiêu ngạo nâng khuôn mặt nhỏ lên.

Trong lòng Chu Lăng hơi chua, quay đầu nhìn kỹ biểu cảm của tiểu nương tử, lắp bắp hỏi: "Muội ấy học, vậy nàng cũng học?"

Tịnh Thục sùng sốt, lập tức hiểu ý của y, trừng y, nói: "Ta không có học, năm ấy Khả nhi mới mười hai, vẫn là một tiểu nha đầu, ta cũng 14 tuổi rồi, sao có thể học viết chữ với một công tử trẻ tuổi?"

Chu Lăng xoa ngực, ổn định tâm tình. Thật may nàng không đi, nếu không, lỡ như bị Tư Mã Duệ phát hiện sự tốt đẹp của nàng... Y không dám nghĩ tiếp, vội vàng trả lời Khả nhi: "Tư Mã Duệ đã đi xa nhà, nửa năm nay không ở Kinh thành, cụ thể lúc nào thì về, không ai biết cả."

"Hả?" Khả nhi sợ hết hồn: "Đi xa, huynh ấy đi đâu, sẽ không giống Lý Duy ca ca, đến Nam Chiếu hòa thân chứ?"

Tiểu cô nương không che giấu tâm tình của mình, Tịnh Thục thật sự gấp gáp dùm muội ấy, vừa muốn nói chuyện, đã bị Chu Lăng đoạt trước.

"Đáng về thế kia, hòa thân còn chẳng ai thêm ấy chứ? Đáng đời hắn đã qua nhược quán mà chưa tìm được vợ." Chu Lăng chợt nhớ đến hôm đó Vương Khang có nói, lúc ở phủ Thừa tướng, vốn có thể gặp được tiểu nương tử, chỉ do Tư Mã Duệ không nói năng rõ ràng.

Khả nhi dẹt miệng, không biết nói gì cho phải. Tịnh Thục nhìn dáng vẻ lòng đầy cảm phẫn của trượng phu, chợt lấy khăn tay che miệng, phì cười.

Ánh sáng hiền hòa, hoa xuân rạng rỡ, tia nắng mặt trời nhuộm thêm cho mùa xuân vài phần ấm áp, đóa hoa trong sâu thẳm tâm hồn thật duyên dáng và lặng lẽ, Tịnh Thục nhìn cảnh vật quen thuộc, nhìn trượng phu mình quen biết chưa lâu nhưng đã bước vào trái tim, trong lòng yên tĩnh ấm áp. Nếu già gần thật tốt, có thể thường xuyên trở về nhà để hái một bó hoa nhỏ, nắm giữ sự ấm áp nhẹ nhàng, thăm người nhà, nếm thử món ăn quê hương, thưởng thức cuộc sống chua ngọt và tao nhã, năm tháng yên bình.

Cao gia dùng bữa tối sớm, hai tỷ muội dùng cơm với mẫu thân xong, trở lại viện của mình.

Vào cửa phòng ngủ, Chu Lăng lập tức không chút do dự nắm tay tiểu nương tử: "Tịnh Thục, nàng nói cho ta nghe, trong căn phòng này trước lúc xuất giá, nàng có tâm trạng thế nào?"

"Đâu có tâm trạng gì, cứ vậy mà đi thôi." Tiểu nương tử cúi thấp đầu xuống.

Chu Lăng đã biết nàng sẽ không thừa nhận, cầm giấy viết thư lên, dùng hai cánh tay ôm nàng vào lòng, đọc cho nàng một đoạn ngắn.

"Song tiền hải đường sơ trúc vũ, sỏ đóa khinh doanh kiều dục tích. Thủy mâu ngưng khán hồng thấp xử, hí thủy uyên ương hồng giá y. Thụ phùng giá y vẫn kiều lang, thị phủ xung tâm hựu như ý? [1]" Kèm theo giọng nói trầm thấp từ tính của y, về mặt Tịnh Thục đã ứng hồng, trước lúc xuất giá vẫn còn tâm trạng thấp thỏm, tiện tay viết xuống vài chữ ngắn trên tờ giấy này, sao lại bị y thấy chữ.

[1] Trước cửa sổ hải đường rơi rụng, cánh hoa xinh đẹp ướt át. Ngưng mắt nhìn một màu đỏ, giá y uyên ương hí thủy. Tay nâng giá y hỏi kiều lang, có chăng chàng vừa ý thiếp? (Thông cảm cho sự dịch bất lực của editor ==)

"Đây là... là..." Bây giờ Tịnh Thục không biết trả lời thế nào cho phải, xoay người vùi gương mặt nóng rực vào lòng y.

Chu Lăng đặt giấy Tuyên Thành qua một bên, ôm lấy cơ thể mềm mại của nàng, khẽ hôn vành tai nàng, nỉ non bên tai nàng: "Nương tử, lang quân nói cho nàng biết, đối với ta mà nói, nàng đã thỏa mãn ý nguyện của ta, là ân huệ tốt nhất của trời cao."

Trong lòng nàng ngọt ngào, mặc dù không đáp lời, nhưng ngầm cho phép y tùy ý hôn, còn có một đôi bàn tay chạy trên người. Để mặc y nâng mông ôm lên thư ả, vừa cỡi y phục của nàng, vừa hỏi: "Có phải ngồi đây viết xuống những câu ấy? Đã ở vị trí này mà suy nghĩ về vị hôn phu nơi phương xa? Vậy... chúng ta hoàn thành giấc mộng của nàng ở đây đi."

Trên người chợt lạnh, Tịnh Thục như vừa tỉnh mộng, ôm lấy cổ y, run giọng nói: "Không phải đâu, người ta không có nghĩ những thứ này."

"Thật sự không nghĩ?" Y bắt đầu cỡi xiêm y của mình.

"Thật sự không nghĩ, ta dám thề..." Tiểu nương từ vội vàng muốn chứng minh sự trong sạch, nhưng sao có thể làm được gì trong vòng tay nam nhân?

Y vội vàng đề nghị lên thư án, hôn đôi môi mọng kiêu diễm, thờ dốt: "Thề gì mà thề? Ta tin nàng không nghĩ đến việc này, nhưng mà bây giờ, chỉ cho phép nàng nghĩ đến nó, không được nghĩ cái khác."

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Sủng thê cách thứ tám

Editor: Gà - LQĐ

"Nương, ngài mau đi xem một chút đi, tỷ phu đánh tỷ tỷ kia, con còn nghe tỷ tỷ khóc cầu xin tha thứ nữa." Khả nhi chạy vào phòng Mạnh thị, thở hổn hển.

"Hả? Có chuyện này?" Mạnh thị đang ngồi trước bàn trang điểm búi tóc, vừa nghe lập tức biến sắc, đứng dậy, vội vã đi ra ngoài.

Đi đến cửa lại cảm thấy có gì không đúng, dừng bước hỏi Khả nhi: "Con nghe được gì, tỉ mỉ cho nương biết."

"Con muốn đến chỗ tỷ tỷ, tỷ phu đưa trà tiêu thực, mới vừa đi đến trước cửa sổ chỗ gốc cây hải đường, lại nghe được động tĩnh trong phòng không đúng. Tỷ tỷ khóc nói, ta thật sự không được, phu quân mau tha cho ta đi. Sau đó nghe tỷ phu hung tợn nói, hôm nay nàng cầu xin tha thứ cũng mặc kệ, đã ba ngày rồi, xem hôm nay ta có lấy mạng nàng không. Lúc ấy con đã muốn vọt vào, nhưng Thái Mặc kéo con, không để con vào. Cái loại gì thế, ăn cây táo rào cây sung." Khả nhi tức giận.

Mạnh thị rũ mắt nói: "Con xác định tỷ tỷ con đang khóc?"

"Chẳng khác khóc là bao đâu, ậm ừ a a, tiếng ngắn tiếng dài, hữu khí vô lực. Hơn nữa con còn nghe được mấy tiếng bành bạch, mặc dù không rất vang dội, nhưng nhất định là bị đánh. Nương xem dáng dấp tỷ phu cao lớn như vậy, cánh tay bắp đùi còn to hơn tỷ tỷ, nương, chúng ta mau đi đi, tối nay sợ tỷ con bị đánh chết đấy." Khả nhi nhanh chóng kéo mẫu thân ra ngoài.

Sắc mặt Mạnh thị lúc đỏ lúc trắng, không biết nên giải thích với nữ nhi thế nào. Bước chân hơi chuyễn, kéo nàng vào nội thất: "Không được đi, chuyện giữa vợ chồng son bọn nó thì để bọn nó tự mình giải quyết. Không cho con dính vào, tối nay con ngủ ở chỗ nương, ngày mai đổi viện cho tỷ tỷ con."

"Tại sao ạ?" Khả nhi lớn tiếng kháng nghị.

Mạnh thị trầm mặt: "Khả nhi ngoan đi, có một số việc chờ sau khi con thành thân sẽ tự hiểu. Sau này, ăn cơm tối xong thì không được phép đến phòng của tỷ tỷ con."

Khả nhi bĩu môi, đầu đầy hắc tuyến, không thể làm gì đành đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau Chu Lăng đến từ già, Khả nhi cau mày nhìn y, nhìn thế nào cũng không vừa mắt. Gì mà anh tuấn cao lớn, nam nhân ức hiếp nữ nhân chính là đồ lưu manh.

"Nhạc mẫu đại nhân, lần này ta đến Giang Nam là có việc trong người, trước tiên đưa Tịnh Thục về nhà, rồi ta sẽ phải đi làm việc, để nàng ở đây ít ngày, các người trò chuyện. Chờ ta làm xong rồi, trở lại hiếu kính nhạc mẫu." Chu Lăng tao nhã lễ độ, Mạnh thị gật đầu mỉm cười: "Dĩ nhiên là phải lấy công sự làm trọng, người có thể thuận tiện thăm chúng ta là đã rất tận tâm rồi. Tịnh Thục đâu, sao con bé không đến tiễn người?"

Chu Lăng áy náy cười: "Nàng vẫn chưa thức, để nàng ngủ thêm đi ạ, đi đường mệt nhọc, quả thật nương tử rất vất vả."

Khả nhi tức giận trừng y, biết tỷ tỷ vất vả, người còn ức hiếp tỷ ấy?

"Quá vô lý, Khả Nhi nhanh đi gọi tỷ tỷ của con, trọng phu phải ra ngoài làm việc, mà nó còn đang ngủ nướng à, quên hết quy củ rồi sao?" Tiếng nói của Mạnh thị không lớn, nhưng vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

"Không cần đâu, ta đi ra ngoài tối đa khoảng mười ngày thôi, hoặc có lẽ hai ba ngày sẽ trở về, cần gì phải đưa tiễn ta." Chu Lăng cười nói.

Mạnh thị coi trọng quy củ nhất, không ngờ nữ nhi của mình làm ra loại chuyện vô pháp vô thiên này, bà tức giận ho khan liên tục. Phất tay với Chu Lăng: "Cô gia... Khụ, ta không ngờ sau khi thành thân nó lười biếng như vậy. Trước kia đều dậy rất sớm, người yên tâm... Ta nhất định... khụ, dạy dỗ lại con bé."

Khả nhi chạy đến vuốt lưng cho mẫu thân, Chu Lăng đứng ở một bên xoa tay không biết nói gì cho phải.

Màn cửa vén lên, Tịnh Thục cười tủm tỉm đi vào. Khả nhi gương mặt nhìn buồn bực, sao tỷ tỷ không có dáng vẻ oan ức gì hết vậy, làn da trong suốt,

ánh mắt long lanh, trông thật đầy sức sống.

"Người còn không cho quỳ xuống ta." Mạnh thị nhìn Tịnh Thực giận dữ nói.

Tịnh Thực sững sốt, trong lòng ôm một tia may mắn nhưng trong nháy mắt biến mất không còn tung tích.

Buổi sáng mờ mắt ra, trời đã sáng choang, trượng phu không ở bên cạnh, nàng đã có vài phần thấp thỏm. Trước đây khi rời giường trẻ như vậy sẽ luôn bị trách phạt, chỉ mong mẫu thân nể tình nửa năm không gặp mặt, tha cho nàng lần này.

Tịnh Thực ngoan ngoãn quỳ xuống đất, đưa tay trái ra.

Mạnh thị cầm cây thước chặn giấy trên bàn ‘bốp’ đánh một cái vào lòng bàn tay nàng, bàn tay trắng nõn lập tức ửng đỏ.

Thật sự đánh à? Chu Lăng đã nhìn đến choáng váng, lúc cây thước rơi xuống lần thứ hai, y đã chạy tới nắm tay Tịnh Thực. Kết quả thước kia đã đánh vào mu bàn tay Chu Lăng.

Đánh nhầm người rồi, chân mày Mạnh thị căng thẳng, đặt thước lên bàn. Vội vàng hỏi Chu Lăng: "Người không sao chứ?"

Chu Lăng không hề nhìn bà, mà đang cầm tay tiểu nương tử kiểm tra cẩn thận, nhẹ giọng hỏi nàng có sao không. Tịnh Thực lật tay y xem vết đỏ trên mu bàn tay. "Trên mu bàn tay không có thịt, đánh vào rất đau phải không?" Trong lòng Tịnh Thực vừa cảm động vừa xót xa.

"Ta là nam nhân, đánh một cái không sao đâu, nàng không sao là tốt rồi." Chu Lăng đỡ nàng, sắc mặt âm đạm: "Nhạc mẫu, tại sao lại đánh Tịnh Thực?"

Mạnh thị kéo tay Tịnh Thực qua, đau lòng nhìn, vô lực thở dài: "Tịnh Thực, nương cũng không nỡ đánh con, nhưng mà... Con đã gả cho người, càng phải tuân thủ quy củ, thế nhưng sao lại không được như xưa?"

"Nương, con hiểu, ngài quản giáo nghiêm khắc, cũng vì muốn tốt cho nữ nhi." Tịnh Thực nhẹ giọng đáp.

Mạnh thị nhìn vẻ mặt mê mang và đau lòng của cô gia, nghiêm mặt nói: "Cô gia không cần khó xử, con bé đã làm sai chuyện, nên phạt sẽ phải phạt, ta đương nhiên sẽ không thiên vị nữ nhi của mình. Trước đây các nàng đều phải rời giường lúc giờ Mão để đi học, giờ Thìn luyện cầm, giờ Tỵ thêu thùa, giờ Mùi vẽ tranh, giờ Thân bồi tỗ mẩu. Xem ra mấy ngày nay nàng đã quên mất quy củ, tất nhiên có rất nhiều chỗ khiến người không hài lòng. Người cứ an tâm đi làm việc, những ngày này ta sẽ nghiêm khắc quản giáo con bé, để sau này nàng không thể tiếp tục làm ra chuyện xuất cách nữa."

Nhìn tiểu nương tử cúi đầu cam chịu, trong lòng Chu Lăng ghen một ngọn lửa lại không phát ra được. Nếu ở phủ Quận vương có người dám đánh nàng như vậy, y sớm đã không nhìn được rồi. Nương tử của ta, ta cam lòng sùng ái, nàng muốn ngủ bao lâu thì ngủ bấy lâu, một ngày không dậy nổi cũng không sao. Người khác dám quản sao?

Nhưng ở đây y không dám nói, đó là trượng mẫu nương, bà muốn quản nữ nhi, ai cũng không có biện pháp.

"Nhạc mẫu, là ta không cho nàng dậy sớm, Tịnh Thực nhớ nhà sốt ruột, những ngày qua vẫn luôn thức khuya dậy sớm để lên đường. Thật vất vả mới về đến nhà... Ta muốn để nàng nghỉ ngơi thật tốt, nên không đánh thức nàng. Ngài muốn đánh thì cứ đánh ta là được rồi." Chu Lăng nhìn tiểu nương tử buồn mắt không nói gì, đau lòng không thôi. Tối hôm qua, do y đòi hỏi quá nhiều. Nàng liên tục cầu xin y nghỉ ngơi sớm một chút, nhưng y không chịu. Lúc ấy chỉ muốn thân thiết thêm với nàng, ngày mai ra ngoài làm việc, đi khoảng mười ngày mới có thể trở về, hận không thể nếm hết ngọt ngào của mười ngày này.

Đến cuối cùng, đôi chân nàng sắp không khép lại được, thân thể mềm nhũn nóng hổi, vừa nóng vừa mềm, vui vẻ ngọt ngào đến mức tận cùng, trên người đã không còn sức, ngã vào lòng y không nhúc nhích. Sau giờ Tý mới được ngủ, bảo nàng giờ Mão rời giường, sao có thể tỉnh nổi chứ.

Khả nhi ở bên cạnh càng xem càng mơ hồ, trông tỷ phu cũng rất đau lòng cho tỷ tỷ, vậy tối hôm qua đánh tỷ ấy là sao chứ?

Chu Lăng không yên lòng rồi đi như vậy, đưa tiểu nương tử trở về phòng, nắm tay nàng nhẹ nhàng xoa: "Thật xin lỗi, sớm biết như vậy, tối hôm qua... đã nghe lời nàng rồi, ta nghĩ lúc ấy chẳng qua nàng chỉ làm nũng với ta thôi... Không ngờ nhạc mẫu..."

Nghĩ đến tối hôm qua lửa nóng triền miên, khuôn mặt Tịnh Thực đỏ lên, nhẹ nhàng nói: "Không trách chàng, chàng đừng lo lắng cho ta, làm xong công sự quan trọng hơn. Đây là nhà ta lớn lên từ nhỏ, sớm đã quen rồi. Sau khi chàng đi, ta cứ sống như trước đây là ổn."

"Vậy nàng phải ngoan ngoãn, đừng để bị đánh nữa." Chu Lăng dịu dàng dặn dò, nắm tay nhỏ lên đặt lên môi hôn.

Trong ánh mắt y hiện rõ vẻ đau lòng như vậy, trong lòng Tịnh Thực ngọt ngào. "Chàng đừng trách mẫu thân, ngoại tổ phụ là người đứng đầu thư viện Liễu An, quản giáo con cái rất nghiêm, chỉ cần làm sai chút ít đều sẽ bị đánh thước. Gia giáo mẫu thân nghiêm khắc, sau khi thành thân không có ngoại tổ phụ đốc thúc, nhưng vẫn yêu cầu bản thân rất cao. Vì thế, bà ấy cũng yêu cầu ta và Khả nhi rất cao, ta thấy bà ấy có thể làm được, chúng ta nhất định cũng có thể làm được."

Chu Lăng nắm tay nàng, si ngốc nhìn ánh mắt của nàng: "Tịnh Thực, ta không cần nàng giờ Mão thức giấc, cả ngày bận rộn. Chỉ cần trong lòng nàng có ta là đủ rồi, những chuyện nhỏ nhặt trong cuộc sống này thì cứ mặc kệ nó đi. Tương lai chúng ta sẽ có nữ nhi, chúng ta sẽ nâng niu con bé như một đóa kiêu hoa trong lòng bàn tay, ta không hy vọng con bé ngày ngày bị đánh. Chờ ta có năng lực, sẽ ra ngoài nhậm chức, dẫn theo nàng đi cùng, đến lúc đó nàng chính là một gia chủ mẫu, muốn thế nào thì thế đó, không ai dám soi mói nàng."

Tĩnh Thực biết y thật sự đau lòng, y chắc chắn không ngờ nhà nàng còn quý cù hơn so với phủ Quận vương. Lập tức cười trấn an nói: "Chàng nhanh đi làm việc đi, nếu không làm xong chuyện hoàng thượng giao phó, sao có thể mưu cầu chức quan khác?"

Chu Lăng cười, ôm lấy nàng rồi hôn lên môi nàng: "Được, vậy vì phu đi kiếm tiền nuôi gia đình, thăng quan tiến tước, nàng ở nhà trong nghi ngơi thật tốt, dưỡng tốt thân thể, tương lai sinh một đám trẻ con mập mạp."

Ta phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, nàng phụ trách sinh nhóc con, đây là câu nói cảm động nhất đối với Tĩnh Thực.

Chu Lăng chân trước vừa đi, chân sau Khả nhi đã đến rồi. "Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?" Khả nhi lo lắng hỏi.

"Không sao, chỉ mới bị đánh một cái, có thể có chuyện gì?" Tĩnh Thực cười lấy mứt từ Kinh thành mang đến ra, cho muội muội thưởng thức.

"Không phải muội nói chuyện nương đánh tỷ, là... tỷ phu có đánh tỷ lúc không có ai hay không?"

Tĩnh Thực cười khanh khách: "Tỷ phu muội đâu có xấu xa như vậy, lúc không có người sao sẽ đánh ta?"

Khả nhi cau mày quan sát biểu cảm của tỷ tỷ, quả thật không giống dáng vẻ bị ức hiếp, chẳng lẽ mình nghe lầm? Đôi mắt to đảo qua đảo lại, phát hiện cổ tỷ có vết hồng, tay xé cổ áo tỷ tỷ ra, trên người vẫn còn vài dấu vết, kinh hãi: "Tỷ tỷ, đây có phải bị tỷ phu đánh thương không?"

Tĩnh Thực ngượng ngùng đỏ mặt, tối hôm qua y hôn không ít lên người nàng, nàng liều mạng che cổ mới không để lại bao nhiêu dấu vết. Nhưng lúc cao trào, không tránh khỏi che không hết, giải thích với muội muội thế nào bây giờ?

"Là... Là bị muỗi cắn, không biết sao, tối hôm qua đột nhiên có một con muỗi, cứ đốt ta mãi." Tĩnh Thực đỏ mặt nói mò.

Thái Mặc ở một bên che miệng cười trộm, nhị tiểu thư nghiên cứu học vấn chưa bao giờ để ý quá nhiều, đã 14 tuổi, thay vì gât nàng ấy, không bằng trực tiếp nói thẳng với nàng ấy cho rồi. Nhưng Mạnh phu nhân quá truyền thống, da mặt đại tiểu thư lại mỏng, nhị tiểu thư có lòng hiếu kỳ mạnh mẽ thế kia, vậy phải làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Sủng thô cách thứ chín

Editor: Gà - LQĐ

Dưới bụng một dòng nước nóng trào lên, hẳn là kinh nguyệt lại tới, Tĩnh Thực có chút mất mát. Mạnh thị cũng rất lo âu: "Các con thành thân đã gần nửa năm, sao còn chưa mang thai?"

Nữ nhân có thể sinh con hay không là đại sự, quan hệ trực tiếp đến hạnh phúc cả đời.

Thật ra thì suy nghĩ một chút viên phòng cũng chỉ mới hai tháng, không mang thai là điều bình thường. Tĩnh Thực nhẹ giọng an ủi mẫu thân: "Có lẽ do mới tới phương Bắc, chưa quen khí hậu, hôm nay trở về nhà điều chỉnh thân thể, nói không chừng sẽ mang thai đấy ạ."

Mạnh thị gật đầu: "Nếu mấy ngày nay cô gia không ở đây, con không cần phải vất vả dậy sớm, thêu thùa luyện đàn như trước, dưỡng thân thể đi. So với hài tử thì cảm kỳ thư họa đều là thứ yếu."

Tĩnh Thực vui mừng gật đầu, nhờ phúc của kinh nguyệt, rốt cuộc có thể thả lỏng nghỉ ngơi mấy ngày. Mẫu thân đi rồi, một mình nàng nằm trên giường, chạm vào áo ngủ bằng gấm, dường như còn giữ hơi ấm cơ thể của y, mồ hôi mà y lưu lại. Tổ Tiên vốn muốn đổi đệm giường mới cho tiểu thư, nhưng Tĩnh Thực không đồng ý.

Thích được mùi của y bao quanh, cứ thế ngủ thiếp đi trong chăn bông, như thể được y ôm vào lòng. Bỗng nhiên lại nhớ tới tới hôm qua y không ngừng không nghỉ và sự ly biệt của hôm nay, Tĩnh Thực nhếch môi, chẳng lẽ y đã tính toán hết rồi?

Khoảng mười ngày, đảo mắt đã trôi qua rồi, giữa trưa Chu Lăng phái Chử Bình trở về một chuyến, hiển nhiên là không an tâm về nàng. Thân thể Tĩnh Thực hoạt bát, tháng năm khí trời cũng dần ấm áp rồi.

"Tỷ tỷ, tỷ đến ngồi đi, muội đẩy tỷ." Khả nhi leo xuống khỏi xích đu, cười hi hi cho tỷ tỷ đi lên.

Từ nhỏ hai tỷ muội bị mẫu thân quản giáo nghiêm khắc, học tập cầm kỳ thư họa và nữ công, ngồi xích đu là lúc tâm trạng các nàng nhẹ nhàng nhất. Tĩnh Thực theo lời ngồi vào, được muội muội đẩy lên. "Khả Nhi, khi còn bé chúng ta thích nhất ngồi đu, sau này không thể thường xuyên làm những thứ này nữa rồi."

"Tại sao?" Khả nhi không hiểu. "Ngồi đu không phải là chuyện không tuân thủ nữ tắc, tại sao không thể?"

Tĩnh Thực cười khẽ: "Sau khi thành thân, nên có dáng vẻ người lớn, sao có thể thường làm những chuyện của trẻ con chứ."

Chu Lăng chậm rãi từ phía sau đi tới, Khả nhi quay đầu lại đang muốn gọi tỷ phụ, bị y ra hiệu ngăn lại. Chỉ thấy y đi lên phía trước, đẩy nhẹ Tĩnh Thực, xích đu càng bay càng cao, váy của nàng bay thành một đóa hoa ngọc lan trắng, đón gió nở rộ.

"Cao quá, Khả nhi mau dừng tay, ta sắp bay rồi." Tĩnh Thực cười đến vang dội, nhưng có chút âm run.

Người phía sau không dừng tay, ngược lại càng đẩy mạnh, thân thể Tĩnh Thực theo xích đu bay lên thật cao, nhẹ nhàng bay ra khỏi cây Hải Đường.

"A..." Khả nhi bị dọa hoảng sợ kêu to.

Tĩnh Thực còn chưa kịp kêu lên, đã lọt vào một cái ôm rộng lớn, được người ôm bay lên cây Hải Đường. Một tay Chu Lăng bắt được nhánh cây to, một tay vững vàng ôm nàng vào lòng, hai chân đạp lên nhánh Hải Đường, vô số hoa rơi là tả.

"Phu quân..." Tĩnh Thực hồi thần, cười ngọt ngào. Chừng mười ngày không gặp, ánh mắt đã không còn đủ, nhìn y từ trên xuống dưới, mặt tràn đầy tình cảm hoài niệm mà không lời nào có thể miêu tả được. "Chàng gầy rồi."

"Muốn sớm trở về với nàng, chỉ vất vả chút thôi. Thích xích đu thì có gì khó, trở về ta làm một cái cho nàng ở trong sân chúng ta. Thích bay lên cứ nói với ta, ta dẫn nàng bay." Trong ánh sáng của trăm hoa, gương mặt thanh tú của tiểu nương tử còn đẹp hơn hoa, Chu Lăng nhìn mà tâm cũng say.

Ánh mắt Tĩnh Thực khẽ cười, ở trong lòng tận tình hưởng thụ cảm giác được trượng phu thương yêu, chợt trông thấy dưới tàng cây, ánh mắt Khả nhi vừa khiếp sợ vừa hâm mộ, xấu hổ nín lấy y phục y, nhỏ giọng nói: "Mau đi xuống đi."

"Hái vài nhánh cắm vào bình hoa trong phòng ngủ chúng ta, buổi tối ngửi hương hoa... Hi hi! Chẳng phải tình thơ ý họa?" Chu Lăng nháy mắt mấy cái với nàng, xấu xa cười.

Khuôn mặt Tĩnh Thực đỏ lên, cúi giận khẽ đẩy y, lại quên mình được y ôm trong lòng. Sau khi thân thể hai người tách ra, theo quán tính đàn hồi, chạm vào lòng ngực y. Tiểu nương tử không để ý đến y nữa, chỉ ngoan ngoãn bẻ vài nhánh Hải Đường.

"Khả nhi, sao thế, xảy ra chuyện gì?" Mạnh thị đi đến cửa đã nghe Khả nhi hét chói tai, đi vài bước tới đây, vội vàng hỏi thăm.

Khả nhi vừa thấy mẫu thân tới, cười nói: "Không sao, nương, là tỷ phụ dẫn theo tỷ tỷ bay lên cây hái hoa, chơi thật vui."

Tĩnh Thực vừa thấy mẫu thân tới, trong nháy mắt bị dọa sợ đổi sắc, Chu Lăng ôm nàng vững vàng tiếp đất, sợ hãi gọi một tiếng: "Nương".

Chu Lăng xoay người đẩy Tĩnh Thực vào nhà: "Nhanh cắm hoa vào bình đi." Thấy nàng đi, mới trịnh trọng hành lễ với nhạc mẫu: "Nhạc mẫu đại nhân, nếu có gì ngại nghĩ là không hợp quy củ, nếu cần trừng phạt, cứ phạt ta đi."

Mạnh thị nhũn mảy, bất đắc dĩ thở dài nói: "Người đừng quá chiều chuộng nàng, đã lớn như vậy, còn leo cây thì còn ra thể thống gì?"

"Sao thế?" Sau lưng truyền tới một giọng nam nhân trầm ổn, mọi người cùng quay đầu lại.

"Cha... Ngài về rồi." Khả nhi hoan hô đầu tiên, nhảy cẫng chạy đến bên phụ thân, ôm lấy cánh tay ông làm nũng.

Mạnh thị vừa thấy trượng phu trở về, đè nén sự vui vẻ tốt cùng trong lòng, sắc mặt bình tĩnh đến bên cạnh ông hành lễ: "Phu quân đã trở về."

Cao Bác Viễn gật đầu, vỗ tay Khả nhi, đi đến chỗ Chu Lăng.

"Bái kiến nhạc phụ đại nhân." Chu Lăng vội vàng hành lễ.

"Hiện tể không cần đa lễ, nghe nói lần này ngươi mang theo việc tới, làm có thuận lợi không?" Cao Bác Viễn ân cần hỏi.

Chu Lăng cười nói: "Nhờ phúc của nhạc phụ, công việc không tệ lắm, ta và Tịnh Thục sẽ ở đây nửa tháng, sau đó lên đường hồi kinh."

Tịnh Thục từ phòng ngủ ra ngoài, chỉ thấy hai người cha vợ và hiện tể trò chuyện với nhau rất vui, vui vẻ gọi một tiếng phụ thân, mọi người cùng nhau đến tiền thính dùng bữa. Đang lúc đi trên đường hoa, Tịnh Thục thấp giọng nói với Chu Lăng: "Cửu vương và Cửu vương phi cũng đã về nhà, ở cách vách nhà ta, ngày mai chúng ta đi thăm một chút đi, dù sao bọn họ là trưởng bối mà."

"Cửu gia và cửu tổ mẫu cũng tới? Vậy đi bái kiến, vừa khéo ta có việc cần nói với cửu gia." Chu Lăng tiện tay hái một đóa hoa tường vi ven đường xuống, muốn cài lên cho nàng, lại bị tiểu nương tử không chút lưu tình phui ra. Còn nháy mắt với y, để y nhìn cha mẹ trước mặt.

"Đừng để qua ngày mai, bây giờ các người đi mời bọn họ tới, chúng ta cùng nhau ăn cơm đi." Cao Bác Viễn thân nhiên nói.

Sau lưng cây ngọc lan phía trước có một bóng dáng yếu đuối bước ra ngoài, giọng nói từ tính truyền đến: "Không cần mời, ta tự tới rồi."

"Cô." Khả nhi vui mừng chạy đến bên cạnh Cửu vương phi, không biết sao lại bị phụ thân chặn ở sau lưng.

"Y Y, muội đã đến rồi. Cửu vương đâu?" Cao Bác Viễn bước nhanh đến phía trước.

"Ông ấy là người bạn rạn, quan viên địa phương mời ông ấy đi uống rượu rồi, không có ai mời ta, nên ta tới thăm bá phụ, bá mẫu, tiện thể cũng thăm vợ chồng son A Lăng một chút, thuận tiện ăn ké bữa cơm, không ngờ huynh cũng trở lại." Cửu vương phi nghịch ngợm cười nói.

"Muội đây, gì mà ăn ké, sợ không mời nổi thôi. Đi, nhanh đến tiền thính đi." Cao Bác Viễn ra thủ thế mời, sóng vai đi cùng Cửu vương phi. "Cây này, muội còn nhớ rõ không, khi còn bé muội thích nhất ăn táo hồng trên ngọn cây này, mỗi khi đến mùa thu sẽ chạy vòng quanh nó. Có ý trốn ở gốc cây chờ ta, còn giả vờ như vô tình gặp được, bảo ta hái quả cho muội ăn."

Cửu vương phi áy náy liếc ông một cái: "Ai da! Bác Viễn ca ca, huynh hãy tha cho muội đi, mấy việc trẻ con khi còn bé đừng để bọn tiểu bối nghe mà chê cười được không? Hơn nữa, táo hồng trên ngọn cây này chỉ có ta thích ăn, người bên cạnh hoàn toàn không thích ăn, những quả trên cây khác đều có người hái, chỉ có gốc cây này quả thật không ít, nếu ta không ăn, cây này sẽ bị người lạnh nhạt, rất mất mặt, huynh nói xem đúng không?"

Cao Bác Viễn chỉ cười không nói, chấp tay sau lưng lặng lẽ đi về phía trước. Bà thông minh như vậy, làm sao lại không nghĩ tới, mỗi khi đến mùa thu, huynh ấy sẽ ngày đêm chờ gốc cây này, cẩn thận dọn dỏ mỗi một hạ nhân không được hái quả, một quả cũng không được, cả cây đều phải để lại cho bà, bởi vì bà thích. Bà không nghĩ đến, là bởi vì bà hoàn toàn không muốn nghĩ, bà dành toàn bộ ý định của cho Cửu vương, không chịu chia cho ông một chút nào.

Mạnh thị cúi thấp đầu đi theo sau lưng trượng phu, dọc đường đi chỉ yên lặng. Mỗi cuối năm, trượng phu đều rất ít về nhà. Nhưng trước sau Thanh minh, lúc Cửu vương phi hồi hương giỗ tổ, ông ấy sẽ trở về. Nếu có Cửu vương, ông ấy sẽ khách sáo hàn huyên vài câu, nếu không có Cửu vương, ông sẽ nói nhiều hơn.

Hôm nay người tụ tập, cả nhà rất vui mừng. Lão thái gia và thái phu nhân Cao gia đều nhìn Cửu vương phi lớn lên, không khác gì nữ nhi của mình, nên không khách khí. Mạnh thị cúi đầu ăn cơm, tuân theo quy của ăn không nói ngủ không nói, ở trên bàn không hề có cảm giác tồn tại.

"Y Y, muội thích ăn cái này, ăn nhiều một chút, mới vừa rồi ta cố ý bảo phòng bếp thêm vài món." Cao Bác Viễn cố ý ngồi bên cạnh Cửu vương phi, dễ dàng gấp thức ăn cho bà. Năm năm, không được ăn cơm riêng với bà. Mặc dù cả nhà đều ở đây, nhưng chỉ cần Cửu vương không ở đây, ông có thể sẽ chia sẻ một ít, chuyện huynh muội khi còn tấm bé.

Cửu vương phi nhìn trộm Mạnh thị một chút, cười đến lúng túng, nếu biết huynh ấy trở về, đã không tới rồi.

"Có phải tẩu tử thích ăn cả ngâm rán không, hàng năm huynh không ở nhà, trở về cũng không gọi thêm món cho tẩu tử." Cửu vương phi dùng chiếc đũa chỉ vào cả trước mặt mình, ý bảo ông ấy gấp cho tẩu tử.

"Bà ấy..." Cao Bác Viễn thật không biết bà thích ăn cái gì, thành thân nhiều năm như vậy, hình như nàng không kén ăn, cái gì ở trước mặt thì ăn cái đó.

"Nương thích ăn đường bắt sứa, nương, ăn chút đi ạ." Tịnh Thục múc một muỗng đường bắt sứa, bỏ vào chén Mạnh thị.

Cao Bác Viễn chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua, rồi quay đầu nhìn Cửu vương phi: "Các người tính toán ở mấy ngày? Thế tử có tin tức gì chưa?"

Nhắc đến nhi tử, Cửu vương phi háng hái hơn: "Chuyện Lý Duy ở Nam Chiếu làm không tệ, có thể chưa tới một hai tháng sẽ trở về. Chúng ta ở năm sáu ngày sẽ đi, vốn là trong kinh có chuyện, ta muốn trở về, ông ấy không yên lòng, nên đưa ta tới."

Tịnh Thục yên lặng nhìn, quên mất ăn cơm. Trước kia nàng không chú ý đến những thứ này, hiện tại đột nhiên phát hiện, ánh mắt phụ thân nhìn Cửu vương phi không đúng. Mặc dù ông ấy cố che giấu, nhưng loại thâm tình phát ra từ trong xương đó không thể xóa mất. Phụ thân vẫn ôn hòa với mẫu thân, chẳng lẽ là bởi vì nàng?

Tịnh Thục hơi run rẩy, ở dưới bàn, Chu Lăng nắm tay nàng, thấp giọng nói: "Nàng sao vậy? Không thoải mái à?"

"Không có, không có..." Thấy mọi người nghe tiếng thì nhìn lại, Tịnh Thục hơi hoảng, vội vàng tìm lý do thoái thác: "Mới vừa rồi ngồi xích đu, vì bay cao quá, nên đầu hơi choáng."

Cửu vương phi ân cần nhìn lại: "Không sao chứ? Có cần gọi đại phu đến khám không."

"Không cần, ta không sao." Tịnh Thực vội vàng khoát tay.

Mạnh thị để đĩa xuống, dùng khăn xoa miệng, trầm giọng nói: "Sau này không được làm chuyện như vậy nữa, thành thân rồi nên chừng chặc hào phóng, giúp phu quân dạy con, trò chơi trẻ con đừng đụng vào nữa, đặc biệt là leo cây, quá đáng trách."

Chu Lăng ngượng ngùng không dám phản bác, tiểu nương tử vì mình mà bị dạy dỗ, gặp một nhạc mẫu nghiêm nghị, cuộc sống này thật không quá tốt.

Cao Bác Viễn lại không thích nghe, xụ mặt xuống nói với Mạnh thị: "Chuyện bọn nhỏ, bà đừng quản quá nhiều. Cô gia đã không nói gì, bà cần gì phải xen vào chuyện của bọn nó. Ai không có lúc còn trẻ, khi còn bé Y Y còn leo cây đấy, đều do ta giúp nâng lên. Có phải bà cũng cảm thấy ta rất hồ nháo chăng?"

Mạnh thị hoảng sợ liếc nhìn trượng phu, yên lặng cúi đầu, thấp giọng nói: "Ta không dám nghĩ vậy."

Cửu vương phi gơ tay lên xoa huyết thái dương, không đành lòng nhìn thẳng, muốn chạy trốn rồi. Hôm nay huynh ấy sao thế, trước mặt nhiều người vậy mà, sau này phải sống thế nào. Nếu cứ đi như vậy, thì quá không nể mặt huynh ấy, chỉ đành phải ăn vạ nói: "Bác Viễn ca ca, huynh còn lấy chuyện ta khi còn bé ra tiêu khiển, ta sẽ không dám tới nhà huynh ăn cơm nữa đâu."

Cao Bác Viễn quay đầu dịu dàng nhìn bà, hôm nay hình như hơi luống cuống, nhưng nàng đã quên rồi sao? Ngày này hơn hai mươi năm trước, là một ngày ngọt ngào như vậy.

Những năm này Cửu vương một tác cũng không rời bà, mỗi lần về nhà đều không tìm được cơ hội gặp riêng bà, thật ra thì ông không có ước muốn gì không an phận, chỉ muốn tâm sự cùng bà một chút, kể chuyện còn bé. Yêu bà nhiều năm như vậy, thậm chí ngay cả một nguyện vọng hèn mọn đến thế cũng không thể thực hiện sao?

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Sủng thê cách thứ mười

Editor: Gà - LQĐ

Dùng xong bữa tối, Cửu vương phi cười tủm tỉm nói: "Để cho A Lăng và Tịnh Thực đưa ta trở về, các người cũng sớm nghỉ ngơi đi."

Cao Bác Viễn đi tới bên cạnh bà, dịu dàng nói: "Ta đưa muội trở về, ngày mai bọn nó sẽ đến bãi phóng cũng không muộn."

Tuy Cửu vương phi không quá tình nguyện, nhưng không tiện làm ông mất mặt. Hai người sóng vai ra cửa, hai bóng dáng bị ánh trăng kéo dài dưới đất.

"Bác Viễn ca ca, đã nhiều năm rồi, chuyện cũ nên quên đi, cần gì làm khó mình thế chứ?" Cửu vương phi sâu kín nói.

"Những năm trước đây ta nghĩ bản thân đã buông xuống, nhưng gần đây tuổi càng cao, vết thương cũ trên người thường xuyên tái phát, ta cảm thấy không biết lúc nào sẽ đến chỗ Diêm vương gia trình diện. Càng như vậy, càng nhớ tới chuyện khi còn bé, mong có thể trở lại quá khứ, trùng sinh một lần. Y Y, nếu có thể trở lại khi trước, ta nhất định không cho muội đến Kinh thành, không cho muội gặp hắn... Nếu không có Ô Long thi án, chúng ta sẽ thuận lý thành chương ở cùng nhau." Nói đến chuyện thương tâm, giọng Cao Bác Viễn càng lạnh lẽo, hơi nước đọng trên mắt, bóng dáng đứng chấp tay càng lộ vẻ cô độc.

"Huynh..." Cửu vương phi cũng có vài phần nghẹn ngào, nhưng không thể tiếp nhận phần thâm tình khắc cốt ghi tâm này. "Trên đời không có nếu như, cũng không có trùng sinh. Duyên phận giữa ta và chàng ấy đã là thiên định, Bác Viễn ca ca, huynh biết khi ta còn bé chỉ xem huynh là thân đại ca, không có tình yêu nam nữ."

Cao Bác Viễn thê lương gật đầu: "Biết, ta đương nhiên biết, nhưng mà, nếu chúng ta thành phu thê, cảm tình của muội đối với ta chắc chắn sẽ thay đổi."

"Aiz! Ta nói mà huynh không thông, nếu huynh còn như vậy, ta sẽ không gặp huynh nữa."

"Đừng, Y Y... Ta đã hơn 40 tuổi, đã sắp gần đất xa trời, đời này ta có thể gặp muội mấy lần chứ? Muội ác với ta như vậy sao?" Cao Bác Viễn rung rung nhìn về phía bà, Cửu vương phi thở dài, cúi đầu thật sâu, không khỏi bước nhanh hơn.

Mới ra cửa đại môn, đã thấy Cửu vương tới, mỉm cười, trong tay nâng một con thỏ nhỏ bằng gỗ.

Cửu vương phi như thấy cứu tinh, chạy như bay đến, ôm lấy cánh tay Cửu vương: "Chàng về rồi."

"Ừ, được một món đồ tốt này, cho nàng xem thử có thích không?" Cửu vương như hiến vật quý nâng đến trước mặt bà. Quan viên địa phương muốn hỏi Cửu vương cũng là một chuyện khó, kim ngân tài bảo ông không thiếu, mỹ nhân ông càng không muốn, những năm nay mọi người cũng tìm đường một con đường, chỉ có tặng đồ mà Cửu vương phi thích, ông mới vui vẻ nhận lấy.

Cửu vương phi lấy đến thương thức, phát hiện tai thỏ có thể cử động, chọc một chút thì miệng sẽ phun một cây gỗ nhỏ, chân trước kêu lách tách, trên lưng đột nhiên nứt ra, mọc ra một đôi cánh. "Con thỏ này thật kỳ lạ quá."

Cửu vương vòng tay qua eo bà, ôm ái thể vào lòng đi về phía trước: "Đây là thỏ có cơ quan, nghe nói do hậu nhân Lỗ Ban tạo ra, mỗi một chỗ đều có cơ quan, đủ cho nàng chơi mấy ngày."

Cao Bác Viễn nhìn một đôi tựa sát nhau dần đi xa, cho đến khi vào cổng Liễu phủ cũng không thấy nữa, mới phần nộ trở về phòng. Phu nhân Mạnh thị thấy trượng phu đi vào, vội vàng đứng dậy bưng trà nóng lên bàn, tay giơ lên cao: "Phu quân xin dùng trà."

Cao Bác Viễn liếc mắt nhìn thê tử cúi thấp đầu, giọng cao chèn trà, trong lòng hơi áy náy, Mạnh thị không có lỗi gì, cử án tề mi, tương kính như tân, bà vẫn quy củ thủ lễ. Nhưng mà, nếu muốn sủng ái bà, ông không làm được.

Ông nhận chén trà, uống vài hớp, để lại trên bàn: "An bài tắm rửa đi, phi khoái nữa vài ngày, cũng mệt mỏi rồi."

Mạnh thị vội vàng dặn dò người chuẩn bị nước nóng, giúp trượng phu tắm rửa ngoài, Cao Bác Viễn nhận lấy một mình đến phòng tắm. Trong phòng tắm này có một hồ tắm hình hoa sen, năm đó cố ý xây dựng cho muội ấy. Năm ấy nàng mười lăm tuổi sắp cập kê, Cao Bác Viễn làm xong mọi thứ chuẩn bị cưới nàng làm vợ, bao gồm xây dựng một hồ tắm đặc biệt, có thể dễ dàng cho hai người cùng tắm. Nhưng đã nhiều năm như vậy, trong bồn tắm vẫn chỉ có một người.

Mạnh thị tuyệt đối không thể làm ra chuyện như cùng tắm với trượng phu, hơn nữa ông cũng không muốn cho bà tắm cùng, trong lòng muốn, chỉ có ánh trăng sáng kia mà thôi.

Tắm xong ra ngoài, Cao Bác Viễn đi thẳng lên giường nằm ngủ. Mạnh thị thấy ông mệt mỏi, không dám quấy rầy, vào thùng tắm tắm sơ một chút, rồi yên lặng chui vào chăn, không dám cử động cũng, chỉ sợ đánh thức trượng phu đang mệt nhọc.

Trên đường Tịnh Thục trở về phòng ngủ, bước chân hơi không vững, sau khi vào cửa bị vấp cạnh cửa, suýt nữa ngã xuống. Chu Lăng kịp thời đỡ lấy nàng, nhẹ giọng hỏi: "Nàng không sao chứ?"

Phàm là người đã trải qua hương vị tình yêu, sao có thể không nhìn ra đầu mối, y cũng hiểu giữa trượng bối có chuyện xưa. Tiểu nương tử không trả lời y, ánh mắt thất thần ngồi trên giường, dường như đang suy nghĩ điều gì.

"Tịnh Thục, chuyện giữa bọn họ không phải là việc chúng ta có thể quản được, tùy thôi, chúng ta cứ sống cuộc sống của chúng ta." Chu Lăng cầm tay nàng, nhẹ giọng khuyên nhủ.

Thân thể Tịnh Thục run lên, như vừa tỉnh mộng, trừng mắt nhìn, đáng thương nói: "Chàng ôm ta một lát có được không? Ta cảm thấy thật lạnh!"

"Được." Chu Lăng ngồi vào bên cạnh nàng, ôm thân thể run rẩy vào lòng, xoa nắn đôi tay nhỏ lạnh như băng giúp nàng sưởi ấm.

Tịnh Thục dựa vào lòng y, tâm trạng nhẹ dần, thút thít nói: "Uổng cho ta vẫn xem bà ấy là cô ruột, nhưng... bà ấy đã đoạt đi hạnh phúc của mẫu thân, sau này ta sẽ... không bao giờ... muốn gặp bà ấy nữa, hu hu..."

Tiểu nương tử khóc, Chu Lăng đau lòng giúp nàng lau nước mắt, giọng nói êm dịu dụ dỗ: "Thật ra thì nàng không thể trách Cửu vương phi, ta nhìn rõ ràng là nhạc phụ đơn phương tình nguyện, chuyện này có lẽ Cửu vương cũng biết. Giữa bọn họ nhất định là trong sạch, nếu không trong mắt Cửu vương tuyệt đối không chứa được một hạt cát. Nếu Cửu vương và nhạc phụ cũng có thể hòa bình chung sống, nàng cần gì phải chấp nhất, chỉ là giấc mộng cũ của thời trẻ thôi."

Tịnh Thục thút thít nói: "Nhưng mẫu thân vô tội mà."

Chu Lăng cầm tay nàng: "Tịnh Thục, ta nói thật nàng đừng giận. Tình tình nhạc mẫu như vậy, không có người nam nhân nào sẽ thích. Làm vợ cả, con dâu, mẫu thân, bà ấy là thích hợp nhất. Nhưng mà, nếu bàn về tình yêu, ai không thích một nữ tử có thể làm con tim mình rung động chứ? Nhưng nhạc mẫu, bà ấy chỉ có thể để cho người kính trọng, thậm chí không dám khinh nhờn. Nam nhân cần là một người biết nóng biết lạnh, người có thể ôm vào lòng thân thiết, chia xa rồi về nhà có thể thấy nàng nhớ thương mình, chào đón cầu sủng, cuộc sống gia đình như thế mới có ý tứ, có đúng không?"

Tịnh Thục trong lòng y, đối với lời y không hài lòng lắm nhưng không phản bác được, trừng y rồi bĩu môi nói: "Chàng bôn ba những ngày qua có mệt không? Còn không tắm rửa nghỉ ngơi sớm một chút?"

Chu Lăng thấy buồn cười: "Là ai bảo ta ôm, hả? Chẳng lẽ ta không muốn sớm nghỉ ngơi sao?"

Tịnh Thục ngượng ngùng cúi đầu cười, đứng dậy cho bọn hạ nhân chuẩn bị nước nóng tắm rửa.

Khả nghi trở về phòng đổi một thân y phục màu tối, thừa dịp bọn hạ nhân đang xách theo thùng rời đi, khép hờ nhĩ phòng mà lộn vào, núp trong một góc nhỏ, trộm nghe lén bọn họ. Nàng muốn nhìn thử xem tỷ phu có phải là người trước sau bất nhất không. Nếu y dám lén đánh tỷ tỷ, nàng sẽ thừa dịp phụ thân đang ở nhà, hung hăng giáo huấn y một trận, để sau này y không dám ức hiếp người ta nữa.

"Nương tử, những ngày qua không được tắm đàng hoàng, nàng giúp ta chà lưng được không?" Chu Lăng kéo tay nàng qua phòng tắm, thấy cửa nhĩ phòng hơi hé ra, tùy ý đá một cước.

Cửa gỗ ầm một cái khép lại, lại văng ra một khe hở, Khả nghi ngồi xồm trong bóng tối, bị dọa thân thể run lên, bịt kín miệng.

Tĩnh Thực hiểu rõ tâm tư của y, đi khoảng mười ngày, đương nhiên muốn thân thiết với nàng. Như vậy cũng tốt, ít nhất nói rõ y không tìm nữ nhân lung tung bên ngoài. Thái Mặc nói đúng, nếu nam nhân ở nhà không được thỏa mãn, dĩ nhiên sẽ ra ngoài làm loạn.

Xấu hổ theo sát y vào phòng tắm, chỉ thấy y giăng hai cánh tay: "Nương tử giúp ta cởi áo ra nào?"

Cách bức tường, cửa lại không đóng kín, tiếng nói bên kia truyền vào tai Khả nghi rất rõ ràng, oán thầm: Nam nhân lười, bản thân không có tay à, tại sao phải bắt tỷ tỷ ta hầu hạ?

Tĩnh Thực nhẹ nhàng giúp y cởi vạt áo, một đôi tay mềm mại không xương cọt tới cọt lui trên người y, rất nhanh đã cạo ra lửa. Thấy hình dáng tiết lộ khác thường, tiểu nương tử không chịu giúp nữa, thẹn thùng nói: "Còn món cuối cùng, chàng tự làm đi."

Chu Lăng nóng trong lòng đến nỗi giọng đã hơi khàn: "Nương tử, cũng không phải chưa từng thấy, nàng còn xấu hổ vậy à." Y thấy nàng xoay người, quyết tâm không giúp mình, chỉ đành phải tự cởi tiết lộ xuống ném qua một bên. Nhưng không vội vào thùng tắm, mà đưa tay kéo vạt áo nàng. "Cùng tắm đi."

"Á..." Tĩnh Thực kinh hãi kêu một tiếng, quay đầu lại, quần ngoài đã bị y cởi ra, đang muốn đẩy tay y, lại không cẩn thận thấy được cái ý chí dâm cao kia của y, lập tức đỏ mặt, giọng cũng thay đổi thẹn thùng vài phần: "Đừng... Ta giúp chàng chà lưng trước, một lát ta lại tắm."

Chu Lăng đầu cúi nghe lời khẩu thị tâm phi của nàng, những ngày qua nín nhịn đã sắp không chịu được, bàn tay dùng sức xé vài cái, cũng không quần y phục có bị rách không, thoáng chốc chỉ còn lại có một món nhỏ.

"Nương tử..." Giọng y nồng nhiệt, ôm lấy nàng mạnh mẽ hôn lên.

Khả nghi nghe tiếng xé y phục ở cách vách mà sợ hết hồn hết vía, đã vậy tỷ phu còn quá thô lỗ? Rất nhanh đã truyền đến tiếng nam nữ nặng nề thở dốc và các loại tiếng động khác thường. Không giống như đang đánh người, hơn nữa tỷ tỷ cũng không có cầu xin tha thứ. Tiếng nước ào ào vang lên, có vẻ rất kịch liệt. Nàng không nhìn thấy, chỉ có thể nghe được tỷ tỷ kêu tiếng dài tiếng ngắn, tuy đã ép tới cực thấp, nhưng dường như lộ ra vui thích.

"Chàng nhẹ một chút đi, nước... cũng sắp không còn rồi, ta... ngưng lắm... cho người ta châm nước vào đi."

"Ừ, vậy thì nghỉ một lát, ta giúp nàng tắm."

"Không muốn... chàng... đừng sờ loạn..."

"Phía trên không được, vậy thì phía dưới."

"Không mà..."

Khả nghi nghe giọng tỷ tỷ mềm mại nói không, nghe sao cũng chẳng giống không muốn. Giữa phu thê là vậy à?

"Trong thùng quá nhỏ, không tiện, ta ôm nàng lên giường."

"Tự ta có thể đi."

"Để nàng đi? Vậy không phải đi ra rồi sao? Ta ôm nàng vừa đi, vừa động, có phải hơn không?"

"Chàng... vô si..."

Giường vang lên tiếng cọt két, tiếng động càng lúc càng nhanh, càng ngày càng vội, thỉnh thoảng có xen lẫn tiếng bành bạch tương tự như đánh người. Khả nghi che gương mặt nóng bỏng, thật không dám nghe tiếp. Muốn che tai nhưng rồi ma xui quỷ khiến thế nào mà không bịt nữa, vì vậy nàng lại nghe được tỷ tỷ cầu xin tha thứ.

"Phu quân, ta không được... thật... không được, xót quá, chàng tha cho ta đi."

"Không tha, kiên quyết không tha, tối hôm nay, ta sẽ để nàng xót đủ."

Bọn họ vẫn còn tiếp tục nói những lời thật ngưng, Khả nghi thừa dịp nhĩ phòng không có ai mà rón rén ra ngoài, chạy chậm về gian phòng của mình. Dùng nước lạnh rửa mặt, chỉ ngây ngốc ngồi trên giường ôm trái tim đang cuồng loạn không ngừng. Đây chính là chuyện phu thê mà người ta hay nói nhỉ? Trước kia mình luôn không hiểu, cho là nam nhân nữ nhân nằm một đêm ở trên giường sẽ sinh con. Bây giờ nhìn lại, dường như không phải như vậy.

Chu công chi lễ, không phải là khách khí hành lễ, mà là ngại ngùng thân mật, thế này sao có thể tương kính như tân đây?

Khả nhi nằm trên giường, qua nửa đêm vẫn không nghĩ ra.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Sủng thê cách thứ mười một

Editor: Gà - LQĐ

Buổi sáng tỉnh lại, ánh nắng tươi sáng, Tịnh Thục mở đôi mắt nhấp nhem, đã thấy trượng phu thần thái sáng láng nhìn lại.

"Đã trễ thế này, tại sao không gọi ta dậy?" Giọng nói mềm nhũn mang theo vài phần lười nhác và thẹn thùng sau khi được yêu thương.

"Đừng sợ, ngủ đi, ta và nàng cùng ngủ, nhạc nẫu sẽ không giáo huấn nàng đâu. Hơn nữa, tối hôm qua nhạc phụ trở về, chúng ta là tiểu biệt, bọn họ là xa cách lâu ngày gặp lại, nói không chừng bây giờ còn chưa tỉnh ngủ đây?" Chu Lăng cười hì hì.

"Không cho chàng đoán mò." Tiểu nương tử tròn tròn mắt hạnh.

"Được được, không đoán mò, chỉ nói chuyện của chúng ta, thêm một lần được không?" Trong chăn không trở ngại chút nào, duỗi tay, công hãm trận địa quan trọng. Tiểu nương tử kinh hô, né tránh thật nhanh.

"Chàng không nên quá phận." Tiểu nương tử hơi nóng nảy, mặt đỏ ửng và không vui.

"Vậy nàng nói câu dễ nghe dễ vi phu đi, ta sẽ tha cho nàng." Ngón tay Chu Lăng vờ vẽ, cố ý trêu chọc nàng.

Tịnh Thục thở gấp, vội xin tha: "Phu quân ngoan, buổi tối sẽ cho chàng được không? Chàng muốn thế nào đều tùy chàng."

"Được rồi, rồi giường đi, nếu không nói không chừng lát nữa tiểu cô đến đây." Chu Lăng chờ chính là câu bảo đảm này, nếu nói buổi sáng muốn thân thiết chỉ là để hù dọa nàng thôi, tiểu nương tử dễ gạt, quả nhiên đã rút lui.

Rửa mặt xong, dùng điểm tâm, mặt trời đã lên cao. Tiểu phu thê đi bộ đến phòng chính thính an các trưởng bối, sau đó đến Liễu phủ thăm Cữu vương và Cữu vương phi.

Chu Lăng nhìn trộm sắc mặt nhạc phụ, nam nhân có vẻ mặt thoải mái hay không vẫn có thể nhìn ra chút đầu mối. Nhưng y nhìn tới nhìn lui, cũng nhìn không ra tối hôm qua ông ấy có vẻ gì là thoải mái.

"Các người đến Liễu phủ đi, mang theo túi hạt dưa và nho khô này." Cao Bác Viễn thần nhiên nói.

Tịnh Thục nhìn lướt qua đồ của phụ thân, trong lòng càng nhặt nhèo. Chu Lăng cười cười nhận lấy: "Nhạc phụ, sau khi ta bái kiến Cữu gia, ta muốn đưa Tịnh Thục ra ngoài dạo, lần đầu tới Giang Nam, vẫn luôn bận rộn, không có thời gian dẫn nàng ra ngoài chơi."

Cao Bác Viễn gật đầu, cô gia đối tốt với nữ nhi, đây là chuyện tốt, nên cho bọn họ ở chung nhiều hơn, xúc tiến tình cảm.

Vào đại môn Liễu phủ, Tịnh Thục dấy dưa không vui đi về phía trước. Chu Lăng quay đầu lại nhìn, cười khi khi, kéo tay tiểu nương tử, lôi nàng vào trong. "Trước tiên nàng nhịn một chút, không thể để bọn họ nhìn ra, một lát ta dẫn nàng ra ngoài giải sầu, có chuyện gì không vui cứ nói với ta."

Đang nói chuyện, chỉ thấy Cữu vương và Cữu vương phi đi tới: "A Lăng? Công việc thế nào, không phải cả ngày cứ du sơn ngoạn thủy quên mất chính sự đây chứ?" Cữu vương nói.

Chu Lăng cười, dâng đồ lên cho Cữu vương phi, hành lễ nói: "Cữu gia phân công việc, sao ta dám chậm trễ. Đến đây nửa tháng, ta luôn luôn bên ba bên ngoài, để lại Tịnh Thục cô đơn ở nhà. Hôm nay việc đã xong, mới đến cùng nàng." Chu Lăng nói sơ về ban sai của mình, được Cữu vương khích lệ, thì cười toe toét.

Cữu vương phi hỏi: "Các người muốn ra ngoài du hồ sao? Vừa lúc chúng ta cũng muốn đi, thuyền hoa rất rộng, không bằng cùng đi chứ."

Sau lưng Chu Lăng, Tịnh Thục lặng lẽ cào tay y, không cho y đồng ý. Chu Lăng lập tức mặt dày cười nói: "Ý tốt của cữu tổ mẫu chúng ta nhận, chẳng qua ... chúng ta còn có kế hoạch khác, sợ rằng quấy rầy nhã hứng của hai vị trưởng bối, nên không dám đồng hành."

Cữu vương quay đầu lại kéo tay Cữu vương phi: "Đi thôi, chúng ta là lão phu thê, người ta mới tân hôn, đương nhiên có rất nhiều điều thầm kín muốn nói, có chúng ta ở đây sẽ không tiện."

"Hi hi! Đa tạ Cửu gia thông cảm." Chu Lăng chấp tay tạm biệt.

Đưa mắt nhìn phu thê Cửu vương đi lên thuyền hoa được đặc chế tinh mỹ, Chu Lăng dắt tay tiểu nương tử đi trên con đường lát đá xanh bên cạnh dòng sông. Từng sóng mây bao phủ trên cao, lầu phòng mộc mạc tường trắng ngói đen này tựa như thiếu nữ chưa trang điểm, xinh đẹp yếu điệu đứng ở bờ sông. Bầu trời xanh lam hòa cùng một chỗ với cầu vòm được tạo nên bằng những viên đá so le, nước sông nhẹ nhàng nhấp nhô. Trong đình nhỏ có tốp năm tốp ba người, nhâm nhi trà ẩm, trên thuyền hoa khúc tỷ bà ung dung vang vọng, từng đóa sen vẫn lượn lờ trôi, một bức họa cận thủy lâu thai [1], đây chính là Giang Nam, một Giang Nam phong tư thanh lệ.

[1] cận thủy lâu thai: có ưu thế về địa lý, gần quan ban lộc.

"Tĩnh Thực, nếu nói tà ý họa lan kiều bắt gừ, ám di mai ảnh quá hồng kiều, quần đài tùy phong phiêu [2]. Cũng chỉ có Giang Nam này mới có thể dưỡng ra một nữ tử uyển chuyển, nhu tình như nước như nàng vậy." Chu Lăng nắm thật chặt tay nàng, quay đầu cười.

[2] tà ý họa lan kiều bắt gừ, ám di mai ảnh quá hồng kiều, quần đài tùy phong phiêu: Nghiêng người vẽ tranh, bóng mai đi qua cầu, váy áo theo gió bay.

Tĩnh Thực buông mắt, mím môi cười, trong lòng hạnh phúc.

Chu Lăng cao, trong số những người phương bắc được coi là cao gầy, đi đến Giang Nam, càng lộ vẻ cao ngất. Dáng vẻ Tĩnh Thực xinh xắn, vừa được lang quân tưới mát, sắc mặt như hoa đào. Hai người đi trên đường đương nhiên hấp dẫn vô số ánh mắt, khiến gương mặt tiểu nương tử nóng hừng hực, không chịu cho y dặt tay nữa.

Chu Lăng cười khê, qua bên cạnh mua một ít thức ăn, đồ vật, rồi dẫn nàng mượn một chiếc thuyền hoa con, phủ màn tơ bốn phía xuống, ngồi trên thuyền, vừa không lo lắng có thể thưởng thức cảnh đẹp Giang Nam, vừa uống trà trò chuyện. Trên thuyền hoa, cầm kỳ thi họa đều đủ cả, hai người chọt hăng hái nên đánh một ván cờ vây. Người nào thua sẽ phải chịu phạt, chủ động hôn người kia.

Tiểu nương tử thua ba ván, nhưng vì đuôi thuyền có người lái dò, nên nàng không chịu thực hiện hình phạt. Chu Lăng ôm nàng vào lòng, ngậm tai nàng nói: "Buổi tối hôn lại cũng được nhưng không thể hôn miệng nữa, hôn ở đâu phải do ta quyết định."

Tĩnh Thực đỏ mặt xin khoan dung: "Đôi hình phạt được không? Ta đánh đàn cho chàng."

Chu Lăng chép miệng, không tình nguyện nói: "Vậy thì chỉ đôi một, ta vẫn muốn giữ lại hai."

Tĩnh Thực biết y vô si, không thêm thương lượng với y, cầm lấy tỷ bà đánh ra. Thuyền hoa ra khỏi thành Liễu An, theo thanh sơn lục thủy trôi bồng bềnh, Chu Lăng nghiêng người nằm trên đệm, một tay gối sau đầu, một tay vuốt ngọc bội Lưu Tô trên váy nàng.

"Khá cho Yên Vũ Giang Nam, như thơ như vẽ, như si như say, chỗ như này đúng là khiến người ta trầm mê, cứ đắm chìm thế này chờ ôn nhu hương, ta không muốn trở về phương Bắc kiến công lập nghiệp nữa rồi." Một khúc kết thúc, Tĩnh Thực để tỷ bà qua một bên, Chu Lăng chuyển người qua chỗ nàng, gối đầu lên chân nương tử.

Bàn tay ấm áp của Tĩnh Thực ôm lấy gương mặt y, dịu dàng nói: "Lấy tính tình của phu quân, nhiều nhất chỉ ở lại được một hai tháng, lâu quá sẽ ngán."

Chu Lăng nhắm hai mắt, thoải mái hưởng thụ ngón tay của tiểu nương tử, chợt mở ra một mắt mập mờ nháy nháy với nàng: "Có nương tử ở đây, mỗi ngày đều có trò hay, sao sẽ chán chứ?"

Mới nói mấy câu nói, lại không đứng đắn rồi. Tĩnh Thực cầm mút hoa quả trên bàn nhỏ lên, đút vào miệng y, chặn lại lời có thể xấu hổ hơn ở phía sau.

Liên tiếp mười ngày, đều cứ nhàn tản như vậy, ban ngày ra ngoài thưởng thức cảnh đẹp, buổi tối thưởng thức cảnh đẹp trên giường, Chu Lăng cảm thấy cuộc sống gia đình thế này rất thư thái, ngọt ngào như mật!

Khả năng nhìn tỷ tử càng ngày càng xinh đẹp hơn, buổi tối mơ hồ có thể nghe được tiếng cười huyền ảo của bọn họ, buổi sáng có tỷ phu che chở, không cần dậy sớm. Bọn họ đã thưởng thức gần hết cảnh trí, còn nhiều hơn so với người sống ở đây nhiều năm như mình, mỗi ngày trở về còn có thể mang theo đặc sản.

Xem ra thành thân là một chuyện tốt nha!

Những ngày an lạc qua mau vô cùng, nháy mắt đã đến tháng năm hạ tuần [3], Tĩnh Thực lưu luyến cáo biệt người nhà, theo nam nhân của mình lên đường hồi kinh.

[3] hạ tuần: khoảng thời gian mười ngày cuối tháng; phân biệt với thượng tuần, trung tuần.

Ở Giang Nam vài ngày, Chu Lăng đã thích ngôi thuyền, vì vậy lúc trở về đã đổi thành thủy lộ, dọc sông Đại Vận từ nam đến bắc vào kinh. Ngôi thuyền không một nhọc lắc lư như cưỡi ngựa ngồi xe, tiểu phu thê thưởng thức cảnh đẹp dọc đường, thưởng thức đặc sản các nơi, những ngày sau đó thoải mái thích ý. Nhất là buổi tối ôm nàng ngủ trên thuyền lớn, thân thể yếu kiều mềm mại lưng la lưng lay dựa vào lòng y, thỉnh thoảng kịch liệt lắc một lát. Sau đó sẽ chậm rãi lay động...

Đương nhiên Chu Lăng cũng không quên tiếp tục dò xét dân tình, khảo sát tác phong và kỷ luật của quan viên. Muốn kiến công lập nghiệp, đồng thời hưởng thụ cuộc sống, dĩ nhiên phải vất vả một chút.

Tháng sáu, đã đến phủ Quận vương, ngày hôm đó khí trời cực kỳ nóng bức. Trong phòng để hai vạc lớn, trang bị đầy đủ băng đá, dù thế này, Quận vương phi vẫn không ngừng phe phẩy quạt tròn.

"Hôm nay người sao thế? Dáng vẻ cứ không yên thế hả." Trương công chúa nhìn lại.

"Trời nóng quá, trong lòng con không yên, Vương gia lâm triều xong sẽ không về nhà, nghe nói dường như có đại sự. Aiz!" Hai hàng lông mày Quận vương phi nhíu chặt.

Trương công chúa cười xùy, khinh thường nói: "Cho dù có là chuyện lớn bằng trời, đó cũng do Hoàng thượng làm chủ, các đại thần bày mưu tính kế, liên quan gì đến người?"

"Con... Mẫu thân, con cũng không biết sao, có chút không yên lòng." Quận vương phi còn chưa dứt lời, chỉ thấy Chu Lăng và Tịnh Thục sóng vai đi vào, dâng lễ vật mang theo về lên, thỉnh an các trưởng bối.

Rời nhà hai tháng, đương nhiên mọi người cũng đưa ánh mắt nhìn về phía vợ chồng son. Khuôn mặt Tịnh Thục nhỏ nhắn trắng trẻo hồng hào, dường như đầy đặn đôi chút, mắt ngọc mày ngài, cười lên lấp lánh rực rỡ, vừa nhìn qua đã biết được tuổi mới. Chu Lăng đứng chấp tay, dáng người cao ngất, giữa hai lông mày càng lộ ra phong thái thành thực tự tin.

Quận vương phi mỉm cười, cảm giác càng buồn bức. Nhìn Chu Lăng, có lẽ công việc hoàn thành không tệ. Nhưng mà, Đẳng nhi còn chưa có việc gì, chẳng phải bị nó bỏ càng xa sao.

Nhị tiểu thư Chu Ngọc Phượng che môi khẽ cười, hôm nay trong phủ sướng nhất quả thật là Tam ca và Tam tẩu rồi. Chẳng qua, hôn kỳ của mình đã gần kề, nói vậy sau khi thành thân cũng sẽ ngọt ngào hạnh phúc như bọn họ. Không, sẽ ngọt ngào hơn bọn họ nữa. Ban đầu Tam ca không vui khi cưới Tam tẩu, cả động phòng cũng không chịu, qua một khoảng thời gian mới từ từ thân thiết. Nhưng hôn sự của mình không như vậy, là Tà gia tự mình tới cửa cầu hôn, vị hôn phu Tà An còn tặng một bức họa đào tự tay vẽ. Đào chỉ yêu yêu, chúc chúc kỷ hoa. Chỉ từ vu quy, nghỉ kỳ thất gia [4]. Ngày tốt đã sắp tới rồi, lòng nàng tràn đầy vui mừng.

[4] Bốn câu thơ trích trong bài 'Đào yêu' của Khổng Tử: Cây đào tơ xinh tươi, Hoa nhiều rậm. Nàng ấy đi lấy chồng, Thi ắt thuận hoà êm ấm cảnh gia đình. (Nguồn: <https://www.thivien.net>)

Tịnh Thục tặng lễ vật xong, phát hiện Nhã Phượng không có ở đây, nên cười hỏi Cận thị: "Nhị thẩm, Tam muội đâu ạ?"

"Gần đây tiểu Nhã bị bệnh, không ra ngoài." Cận thị thân nhiên đáp.

"À, vậy ta ngày mai đi thăm nàng một chút, ta..." Tịnh Thục nói phân nửa, đột nhiên cảm thấy trong bụng đau xót, muốn ói. Che miệng lại nôn khan hai cái, sau đó thì không sao.

Quận vương phi, Cận thị đều nhìn thẳng, chẳng lẽ...

Chu Lăng đi tới vịn tay nàng, ân cần hỏi: "Nàng sao vậy?"

"Không có, không sao, có thể do ngồi thuyền quá lâu, nên hơi choáng. Cho đến giờ, ta vẫn cảm thấy dưới bàn chân đang lắc lư đây này." Sắc mặt Tịnh Thục hơi tái nhợt, vuốt ngực nói.

Chu Lăng cười: "À, ta cũng hơi vầng đầu hoa mắt, tổ mẫu, chúng ta về phòng nghỉ ngơi trước, ngày mai sẽ trở lại thỉnh an."

Đôi phu thê đang đi ra ngoài, đã thấy một gã sai vặt hoảng loạn chạy vào, suýt nữa đụng vào Tịnh Thục. Chu Lăng ôm eo nàng chuyển qua, an toàn bảo hộ nàng bên cạnh, đang muốn quát hỏi gã sai vặt này, chỉ thấy gã đã lăn một vòng quỵ rạp xuống bên chân trưởng công chúa: "Bẩm, bẩm trưởng công chúa, không xong rồi, xảy ra chuyện lớn rồi ạ."

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Sủng thê cách thứ mười hai

Editor: Gà - LQĐ

Trưởng công chúa sững sờ, không đợi bà tiếp lời, Quận vương phi khó khăn nổi gấp gáp: "Nói mau, làm sao vậy?"

Tịnh Thục sững sờ, lặng yên nhìn Quận vương phi, tuy bình thường bà ta luôn ngang ngược can rờ, nhưng chưa từng cướp lời Trưởng công chúa, lần này tại sao lại vậy?

Hiển nhiên gã sai vặt chạy như bay vào, thở phò hỏi bẩm: "Là đại cô gia, Đại thiếu gia Quách gia... Quách Chính tướng quân bỏ mình rồi."

"A..."

"Người nói cái gì?"

Mọi người hoảng hốt, toàn bộ đều thay đổi sắc mặt. Quách Chính là trưởng tử của Binh bộ thượng thư Quách Dực, nhậm chức phó soái trên chiến trường Cao Ly, là ngoại tôn của Trường công chúa, trạng phu của Chu gia đại tiểu thư Chu Xảo Phụng.

"Nhanh... Nhanh chuẩn bị xe." Trường công chúa hô to.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, đương nhiên phu thê Chu Lăng không thể về nghỉ ngơi, đi theo lên xe ngựa đi đến phủ Thượng thư. Mới vừa vào cửa, đã nghe tiếng khóc, bọn hạ nhân chạy loạn hết cả lên.

Quách phu nhân đã khóc hôn mê hai lần rồi, được bà tử bẩm nhân trung vừa mới tỉnh lại, hai mắt đầm lệ thấy mẫu thân và đại tẩu đến, thống khổ nói: "Nương, nương ơi... Chính nhi nó... nó..."

Quách phu nhân khóc đến mức cuống họng đã khản rồi, thở không ra hơi, được hai nha hoàn dìu lên ngồi xuống ghế, hữu khí vô lực nhìn qua. Quách Dực cúi thấp đầu ngồi một bên, hai tay nắm thành quyền đặt trên đùi, cắn chặt hàm răng, yên lặng thừa nhận nỗi đau mất con. Chu Xảo Phụng khóc ngồi phịch dưới đất, vài bà tử trang kiện đều kéo nhưng không đứng dậy nổi.

Cửu vương, Cửu vương phi, thái tử phi Quách thị đều đã đến, đứng ở một bên tràn đầy bi thương bất đắc dĩ, hiển nhiên đã an ủi rồi, nhưng không hề có tác dụng.

Trường công chúa ôm lấy nữ nhi khóc rống một hồi, sau đó khuyên lơn: "Người đã đi rồi, con có khóc chết thì có tác dụng gì? Con phải bảo trọng thân thể, Đại Chính trong lòng đất mới có thể an tâm."

Những lời này dùng để khuyên người vốn không sai, ai ngờ lại đâm vào trái tim bị tổn thương của Quách phu nhân, bà khàn giọng khóc lóc thảm thiết nói: "Con của ta... Con của ta đến chết cũng sẽ không tha thứ cho ta, nếu không phải vì ta mà nó nổi giận bỏ đi chiến trường, có lẽ... sẽ không như vậy."

Trường công chúa lập tức nói ra: "Nói vậy, nổi giận gì chứ, nào có hài tử nào giận đối nương mà bỏ nhà ra đi."

Rốt cuộc Quách phu nhân không khống chế nổi chuyện đã nhẫn nhịn hơn một năm, nước mắt rơi như mưa, khàn giọng khóc rống nói: "Trước khi Chính nhi đi đã để lại thư, nói sinh không thể luyến, nếu có một ngày da ngựa bọc thây [1]... thì... thì nhờ ta chôn cất nó và tiêu thiếp kia cùng một chỗ..."

[1] da ngựa bọc thây: hi sinh nơi sa trường.

"Nói vậy, Chính nhi là hài tử có hiểu biết, sao có thể làm ra loại chuyện này." Trường công chúa nổi giận.

Tinh thần Quách phu nhân đã hồng mắt, bật khóc thốt ra hết bí mật vùi dưới đáy lòng: "Nương à, ngài không biết, Xảo Phụng hại chết ái thiếp của Chính nhi, còn có... Còn có hài tử, Chính nhi hận ta không hào họ bọn họ, mới... mới đi không từ già, trước khi đi còn để lại hưu thư ... Hu hu... Là ta, giấu đi, không đồng ý cho nó."

Chu Xảo Phụng được Chu Đăng, Chu Lăng hợp lực nâng dậy, vừa mới được đỡ ngồi lên ghế, nghe thế, như sấm đánh ngang tai, si ngốc xoay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Quách phu nhân thật lâu, rồi đột nhiên bỏ chạy.

Mọi người vội vàng đuổi theo, Quận vương phi vừa chạy vừa khóc, đuổi theo nàng ta đến phòng ngoài nhưng đã bị nàng ta khóa trái cửa, ai cũng vào không được. Thôi thị điên cuồng gõ cửa: "Xảo Phụng, Xảo Phụng con mau mở cửa ra, mở cửa nhanh, không được làm chuyện điên rồ."

Thôi thị dùng sức đẩy nhưng không đẩy nổi, quay đầu lại dùng ánh mắt bối rối nhìn về phía nhi tử Chu Đăng đã chạy đến mức đầu đầy mồ hôi: "Nhanh, mau phá cửa."

Chu Đăng mặt mày dùng sức xô cửa, không phá nổi, lại bị bắn ngược về, thân thể nghiêng một cái, té xuống đất. Thôi thị tức giận đá hất một cước, mắng to đồ vô dụng, ngoắc đám nha hoàn bà tử tới. Đang muốn cho người hợp sức xô cửa, đã thấy Chu Lăng sai bước đi tới, bà ta như thấy cứu tinh, hoàn toàn quên hiềm khích trong lòng, nhanh chóng nắm lấy cánh tay y: "A lăng, người... Người mau phá cửa đi."

"Tránh ra hết đi." Chu Lăng quát to một tiếng, nhắc chân hung hăng đạp tới. Rắc.... Một tiếng, cửa nát, mọi người đồng loạt xông vào, chỉ thấy Chu Xảo Phụng đã vắt một tấm vải trắng lên xà nhà, đá ghế dưới chân, cổ bị giữ chặt trong dây lụa.

Nha hoàn bà tử đều sợ tới mức la to, chân Quận vương phi mềm nhũn quỳ trên mặt đất. Vóc dáng Chu Lăng cao, đẩy mọi người ra, tiến lên ôm nàng ta xuống, đặt lên đất.

"Nữ nhi à, sao con lại ngốc như vậy..." Quận vương phi khóc lớn, ôm khuê nữ không buông tay.

Chuyện Đại thiếu nữ treo cổ tự tử tự được cứu truyền đến tiền đình, mọi người đều giật mình. Quách phu nhân đau đớn vì mất ái tử, không lựa lời nói, giờ phút này càng vô cùng hối hận. Khóc đến khản cả họng, không nói nên lời, mơ màng nằm sấp trên bàn.

"Thôi, người trở về phòng nghỉ ngơi đi, ta dẫn Xảo Phụng trở về, không thể để con bé xảy ra chuyện." Trường công chúa bất đắc dĩ thở dài, ra lệnh cho đám nha hoàn bà tử đỡ Quách phu nhân, mới đưa người của phủ Quận vương rời đi.

Tĩnh Thục dè dặt đứng sau lưng Cửu vương phi, vừa rồi trước khi đi Chu Lăng lặng lẽ dặn dò nàng phải bảo vệ tốt bản thân, hoàn cảnh quá loạn, sợ nàng bị thương, cố ý giao nàng cho Cửu vương phi.

Tĩnh Thục vốn không sợ bản thân bị thương, chẳng qua trong lòng có nghi vấn không thể chứng thực, không dám mạo hiểm, cẩn thận thì tốt hơn. Cửa tiền thính mở rộng, nàng nhìn thấy trượng phu ôm Chu Xảo Phượng như xác chết đi nhanh ra ngoài lên xe ngựa, phủ Quận vương và nhóm Chu Đăng tiền hô hậu ủng chạy vội đi ra ngoài.

Những lúc thế này, không tiện để nam nhân khác ra tay, nhưng thân ca ca nhà mẹ đẻ thì có thể không ngại. Chu Đăng này mập mạp yếu đuối, đương nhiên Quận vương phi lo lắng không dám cho hắn bông, chỉ có thể nhờ Chu Lăng. Cho dù có cùng cha khác mẹ, cuối cùng cũng vẫn là thân ca ca.

Chu Lăng đưa các nàng lên xe ngựa, rồi chạy về tiền thính đón Tĩnh Thục, thấp giọng nói với Quách Dục: "Dượng, nén bị thương!"

Quách Dục vô lực phát tay, cho bọn họ rời đi, nổi đau người đầu bạc tiến kẻ đầu xanh, sao có thể hóa giải chỉ bằng một câu nói. Ông cũng ăn nằm với chiến trường, biết rõ đao thương không có mắt, biết chắc trong lúc một người bị trọng thương, ý chí muốn sống có mạnh hay không là điểm quan trọng quyết định sự tồn vong. Ý chí muốn sống của nó chính là sự dấn lối!

Đối với cái nhà này, nhi tử thật sự tuyệt vọng đến mức không còn một ai, không có một điều gì có thể khiến nó lo lắng nữa sao?

Đoàn người trở lại phủ Quận vương, đi thẳng vào phòng chính, đặt Chu Xảo Phượng lên giường, Trương công chúa, Quận vương phi thay nhau khuyên bảo. Tĩnh Thục mệt muốn chết, nhưng nàng không dám rời đi, cũng ở bên cạnh khuyên vài câu.

Quận vương phi thấy nữ nhi chỉ khóc, không nói gì, khoát tay cho tất cả mọi người rời đi. Chỉ để lại bà ta, Trương công chúa và Xảo Phượng trò chuyện.

Cận thị lau lệ, dịu dàng dặn dò: "Xảo Phượng nghỉ ngơi một chút đi, chúng ta đi về trước rồi, ngày mai trở lại thăm con."

Kéo tay của nữ nhi Ngọc Phượng ra ngoài, ra cửa quẹo phải về Mai viên. Chu Lăng và Tĩnh Thục cũng ra cửa, chuyển phía trái về Lan Hinh uyển. Lúc xoay người, Tĩnh Thục chợt thấy Cận thị và Ngọc Phượng trao đổi ánh mắt, dĩ nhiên là có vài phần đắc ý.

Chẳng lẽ mình nhìn lầm rồi?

Nàng giường mắt nhìn lại, các nàng đã xoay người, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng.

Trở lại Lan Hinh uyển, Tĩnh Thục ngồi trên giường đệm, uống xong một cốc nước lớn mà nha hoàn đưa tới. Chu Lăng đau lòng nhìn thê tử, dịu dàng nói: "Nàng nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi, trong nhà xảy ra chuyện này, về sau lòng người càng vô cùng nóng nảy bất an, chúng ta càng phải bình tĩnh, không thể khiến mình hoảng loạn."

"Vâng." Tĩnh Thục nhẹ giọng đáp, dịu dàng ngoan ngoãn cúi đầu, nằm lên giường nghỉ ngơi.

"Còn có một việc, ở Liễu An châu, nhạc mẫu đã dặn dò, nói lúc có thai nàng, từ đầu nôn đến khi sinh. Điểm dễ chú ý, là hễ cứ buồn nôn, là dấu hiệu có thể đã mang thai, mới vừa rồi không phải nàng..." Ý nhớ rõ lúc ở trên phòng nàng đã nôn khan hai cái, tuy đã lựa chọn giúp nàng che dấu, nhưng đáy lòng vẫn còn nghi vấn.

Tĩnh Thục đỏ mặt, thấp giọng nói: "Ta cũng nghi vậy, tháng này nguyệt sự quả thật chưa đến, nhưng mà, thời gian còn sớm, chỉ sợ lúc này đại phu cũng nhìn không ra, chờ mấy ngày nữa rồi nói sau."

Chu Lăng vui vẻ, nắm tay nàng nói: "Được, vậy nàng nhất định phải chăm sóc kỹ bản thân. Mấy ngày nay trong nhà loạn, nàng tạm thời ít đi đến chỗ bọn họ. Nếu đi nhiều, người ta cũng chưa chắc cảm thấy mình quan tâm, có lẽ còn cho rằng chúng ta xem náo nhiệt, đến châm chọc đấy. Chuyện xấu của bọn họ, chúng ta ít xen vào thôi, chỉ cần ổn định cuộc sống của chúng ta là được. Người ác độc như Chu Xảo Phượng không đáng thương cảm, nàng ta là muội muội của ta, nên đương nhiên ta phải trông nom, chẳng qua, không thể vì nàng ta mà làm hải tử của chúng ta bị thương."

Tĩnh Thục vội vàng che miệng y: "Không được nói mò, chưa chắc có đúng hay không mà."

Biết rõ da mặt tiểu nương tử mỏng, Chu Lăng không nhiều lời với nàng nữa, đại biểu ca chết trận, trong lòng y cũng không chịu nổi, vô tâm trêu chọc nàng, nắm bóp bàn tay nhỏ cho nàng nghỉ ngơi, rồi mang theo chứng cứ xác thực mình đã thu thập được ra ngoài.

Mới vừa đi tới Tiền viện, đã gặp gỡ Diễn Quận vương Chu Thiêm vào cửa: "A Lăng, con tới thật đúng lúc. Cao Ly đại thắng, đã thành lập phủ Đô Hộ. Nhưng rất nhiều tán binh Cao Ly trở thành hải tặc, hôm nay vùng duyên hải cực kỳ không yên ổn. Kinh kỳ doanh điều 3000 nhân mã tạo thành ba doanh kỵ xạ, tập huấn một tháng sẽ phái đến vùng duyên hải tuần phòng. Hôm nay cần gấp hai Hiệu úy cưỡi ngựa bắn cung, Tả Đô đốc để cử con, Thánh thượng đã ân chuẩn. Ta báo cho con biết, nhanh đến Ngự Sứ đài phục mệnh đi, sau đó đến kinh kỳ doanh báo danh."

Chu Lăng trình trọng gật đầu: "Ta đang muốn đến Ngự Sứ đài phục mệnh, vừa rồi đến chỗ cửu mẫu, còn có Đại muội muội, cha đi thăm đi ạ."

Chu Thiêm bắt đầu đi thờ dài, lắc đầu đến phòng chính.

P phủ Quận Vương đắm chìm trong không khí khăn trương, bi thương, mà ngay cả chuyện Chu Lăng được vượt cấp đề bạt làm Tông Lục Phẩm Hiệu úy, cũng không thể kích lên một gợn sóng.

Chỉ có trong phòng chi thứ hai Cận thị, có tiếng cười trầm thấp: "Nurong, đại tỷ chèn ép con nhiều năm như vậy, hôm nay rơi xuống bùn lầy, thân bại danh liệt, thật sự là hà tiện."

"Đúng vậy, ai mới là người cười đến cuối cùng đây. Cuối cùng vẫn là nữ nhi của ta có nhân duyên tốt, từ nay về sau xem Quận vương phi cao cao tại thượng còn có thể vênh vào tự đắc thế nào?" Cận thị hít cầm cười lạnh.

Chu Ngọc Phượng đột nhiên có chút lo lắng: "Nurong, sẽ không vì việc này mà chuyện chung thân của con phải đẩy lùi chứ."

"Yên tâm, sẽ không đâu, người chết là người Quách gia, cũng không phải Chu gia chúng ta, không đáng giữ đạo hiếu cho hán. Cuối tháng làm hôn lễ thật náo nhiệt vào, tức chết mẹ con bọn họ, hừ!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Sủng thô cách thứ mười ba

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Gà - LQĐ

Buổi tối, khi Chu Lăng mệt nhọc về nhà, Tịnh Thực đã nằm ở trên giường ngủ. Chu Lăng hôn khuôn mặt nhỏ hồng hồng của tiểu nurong từ một cái, nhẹ tay nhẹ chân đi đến phòng tắm rửa. Trời tháng sáu, buổi tối vẫn hơi nóng, nhưng tiểu nurong từ không ngủ ở lương thấp [1], hán cũng không muốn đi, cứ thế chen chúc với nàng trên giường, ôm nàng ngủ.

[1] lương thấp: giường hẹp mà dài rất mát, khá giống với phản gỗ bên mình. (mình kèm hình dưới nhé)

Tịnh Thực ngủ không sâu. Yên tĩnh, nhũ mảy, lông mi dài run rẩy.

Xem ra bị chuyện hôm nay dọa rồi, Chu Lăng đau lòng dùng ngón cái vuốt ve mi tâm nàng, muốn vuốt hết mọi lo lắng của nàng. Đường như tiểu nurong từ cảm thấy khí tức của trượng phu, dịch người lại, tựa vào lồng ngực hán ngủ.

Trời nóng, Chu Lăng không có mặc trung y, lồng ngực trần trụi, chỉ mặc một cái quần lót ngắn. Hơi nóng nàng thờ ra phun trước ngực, nóng nóng, ngứa ngứa, như một con sâu đang bò trên người, Chu Lăng thật muốn đè lên thân thể mềm mại của nàng.

Nhưng y biết rõ, tiểu nurong từ mệt mỏi, hôm nay vừa bị kinh hải, không chừng trong bụng còn có một sinh mệnh nhỏ, đêm nay không đủ sức. Chu Lăng chep miệng, nhắm mắt, mặc dù hơi bất đắc dĩ, nhưng lại cảm thấy rất ngọt ngào.

Buổi sáng Tịnh Thực mở mắt ra thì bên cạnh trống rỗng, sáng sớm hơi lạnh, thấy trên người đang đắp chăn mỏng, đoán có lẽ lúc y rời đi đã nhẹ nhàng giúp mình đắp kín, khóe môi bỗng mỉm cười ngọt ngào.

"Tam gia đi bao lâu rồi?" Tịnh Thực vừa mặc y phục vừa hỏi Tố Tiên.

"Tam gia nói giờ Mẹo điểm binh, cho nên trước giờ Mẹo ngài đã dậy rồi, bảo chúng em không cần đánh thức phu nhân, để phu nhân ngủ đến khi tự tỉnh. Hôm nay Tam gia thật sự rất đau lòng phu nhân đấy ạ." Tố Tiên mỉm cười.

Tịnh Thực cũng nhịn không được mà cười, sau khi rửa mặt, ăn hai cái bánh chèo mọng nước, uống một chén cháo bát bảo thập cẩm. Tuy Chu Lăng dặn dò không nên lên phòng chính quá nhiều, nhưng không quan tâm cũng không phải cách hay. Mang lên hai bao bột củ sen Thất trần hồng liên từ Liễu An châu, dẫn hai nha hoàn đến phòng chính.

Chưa kịp bước vào sân nhỏ, đã bị nha hoàn cản đường. "Trưởng công chúa dặn dò, hôm nay muốn nghỉ ngơi thật tốt, miễn thỉnh an. Quận vương phi bên kia ngài cũng không cần đi, tối hôm qua cả đêm không ngủ, lúc này vẫn chưa ngủ ạ."

Tịnh Thực mừng rỡ, dẫn người đi trở về, chỗ rẽ ở cửa thủy hoa, đi vào Mai Hương uyển của chi thứ hai.

Vào sân đương nhiên phải bái kiến Nhị thẩm trước, nhưng tiểu nha hoàn nói bà ấy không ở đó. Tịnh Thực hơi nghi ngờ, phòng chính và Quận vương phi ở Vinh Cẩm đường đều không cho tiến vào, vậy bà ấy đi đâu rồi, chẳng lẽ đến hậu hoa viên ngắm hoa?

Ngẫm lại dùng sự thông minh của Cận thị, hán không làm chuyện đần như vậy đâu, nếu rơi vào tai Quận vương phi thì sẽ thế nào, không phải sẽ bị thấy rõ ràng rằng bản thân vui sướng khi người gặp họa sao.

Không rảnh nghĩ tiếp, nàng sai người dẫn đường, vào phòng Tam cô nương Chu Nhã Phượng. Đây là lần đầu tiên Tịnh Thực tới đây, đầu tiên đập vào mắt là một bộ tranh 'Lạc Thần phú đồ', nhân vật trông rất sống động, thần sắc giống hệt như trong văn chương, nếu không phải người trong nghề, quá

thật sẽ cho rằng đây là bút tích thật rồi.

Trong phòng cũng không có thứ gì quá đáng giá, tùy ý có thể thấy được chính là bức tranh, bắt luận là binh sử quyền trục, hay sơn thủy treo trên tường, sĩ nữ đồ (tranh mỹ nhân), có thể thấy được chủ nhân thật sự rất yêu thích những này.

"Tam muội, muội vẫn khỏe chứ?" Tịnh Thục đi đến cạnh giường, nhẹ giọng hỏi.

Nhã Phụng chậm rãi mở mắt ra, thấy Tịnh Thục, thần sắc hơi hịu quạnh, có cảm giác dường như đã qua mấy đời.

Đúng vậy, ngày Tam tẩu rời đi đúng là sau lễ cấp kê của mình, lòng tràn đầy vui mừng cho rằng mẹ cả đã nghị định việc hôn nhân cho mình và Tạ An. Khi đó, bản thân không nhận được mà cong môi, trong lòng ngập tràn hạnh phúc chờ mong. Qua gần hai tháng, Tam tẩu đã trở về, người đầy đặn một ít, khí sắc hồng hào, vô cùng xinh đẹp.

Mà bản thân mình thì sao, đã thành dáng vẻ như hiện tại, người không ra người quý không ra quý. Từ khi Tạ phủ đến khớp bát tự, nàng mới biết được người đính hôn cùng Tạ An chính là Nhị tỷ Chu Ngọc Phụng. Loại cảm giác như sấm sét giữa trời quang này, chỉ có người trải qua rồi mới biết rõ. Nàng cảm thấy tim mình như ngừng đập rồi, vạn vật trên đời, âm tình vũ tuyết đều không có liên quan gì đến mình rồi. Nàng chỉ là một thứ nữ bị người vứt bỏ, ngậm trong mưa xuân một canh giờ, được thân mẫu công trở về phòng, như nguyện ngã bệnh.

"Tam muội, hai tháng không gặp, sao muội lại gầy thành như vậy?" Tịnh Thục rất giật mình. Không chỉ gầy, trong đôi mắt đã không còn linh động sáng rọi mà tiêu cô nương vốn có. Sắc mặt tái nhợt, môi khô nứt, một đôi mắt to khô khốc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã gầy như bàn tay.

"Tam tẩu..." Nhã Phụng khàn giọng gọi, trong mắt lấn xuống dòng lệ nóng.

Tại phủ Quận vương không có nhân tình này, nàng chỉ là một thứ nữ chi thứ hai nhỏ nhỏ, bị bệnh nhiều ngày như vậy, chỉ có mẹ cả đi ngang qua sân một lần, tỏ mẫu và đại bá mẫu đều chưa hề đến thăm lấy một lần. Tam tẩu vừa trở về, đã đến thăm mình, Nhã Phụng thăm nghĩ mà bật khóc.

"Nhã Phụng, sao muội bệnh nặng thế này? Gọi đại phu khám chưa?" Tịnh Thục ân cần hỏi.

"Khám rồi... Cũng chuyển biến tốt rồi, Tam tẩu, yên tâm đi." Nhã Phụng hiểu chuyện khẽ nói.

Tịnh Thục đặt hai bao bột củ sen ở trên bàn nhỏ cạnh giường, nắm bàn tay Nhã Phụng dịu dàng nói: "Đây là bột củ sen Thất trần hồng liên mang từ Liễu An châu về, vô cùng bổ dưỡng, có tác dụng dưỡng nhan, muội ăn nhiều một ít, sẽ khôi phục nhanh thôi."

Nhã Phụng gật đầu: "Vâng, muội biết rồi. Tam tẩu mau trở về đi, muội sợ sẽ lây bệnh cho tẩu."

Đang nói chuyện, mẹ ruột Thu di nương của Nhã Phụng bưng một chén thuốc vào, thấy Tịnh Thục ngồi bên giường, đầu tiên là sững sờ, chột lệ nóng doanh trong: "Tam nương tử, người tới thăm Tiểu Nhã sao."

Tịnh Thục đứng dậy gật đầu: "Thu di nương, Tiểu Nhã bị bệnh đã bao lâu, sao có thể nghiêm trọng đến vậy."

Thu Hòa lau lệ, cầm chén đưa cho tiểu nha hoàn, nhân lúc còn nóng dứt Nhã Phụng uống. Nghẹn ngào nói: "Hơn một tháng, lúc dầm mưa xong thì không đứng dậy nổi. Kỳ thật đây là tâm bệnh, tam nương tử, ta muốn cầu ngài chuyện này..."

"Nương... Khụ khụ, đừng làm khó Tam tẩu, nương..." Nhã Phụng nhanh chóng đẩy chén thuốc ra, phun dục chất vừa uống được trong cổ họng ra.

Tịnh Thục thấy bọn họ hình như có điều bí mật gì muốn nói với nhau, nên thức thời cáo từ, chỉ dặn dò Nhã Phụng dưỡng bệnh thật tốt, qua ít ngày lại đến thăm nàng.

Thu Hòa tiễn nàng đi ra, trở về kéo tay của nữ nhi khóc ròng nói: "Tam tẩu con là người thiện lương duy nhất trong phủ rồi, sao con không để nương nói cho nương biết? Lúc trước đi hoa đào viên, không phải là đi theo Tam ca và Tam tẩu của con sao? Đi hỏi Tam ca của con thử, có lẽ còn có cơ hội thay đổi mà."

Nhã Phụng rơi lệ cười nói: "Nương, ngài đừng đơn phương hi vọng nữa, làm sao có cơ hội gì chứ. Ta đã mất dầy mầy dạn viết thư cho hấn rồi, nhưng... nhưng mà, Tạ gia chẳng hề có một động tĩnh nào. Tam ca thì sao, đích nữ đã nguyện ý gả, đương nhiên người ta sẽ không lấy thứ nữ, đây đều là mệnh của con, mệnh của con thôi..."

Thu Hòa buồn bã bi thương khóc: "Đều là vì ta, đều do thân mẫu không có tiền đồ, mới khiến con phải chịu những cực khổ này, nếu ta chết, có thể làm khuê nữ ta hạnh phúc, ta tình nguyện chết đi..."

"Nương, ngài nói gì vậy, nếu nương chết, con sẽ chẳng còn người thân nào..." Hai mẹ con ôm nhau khóc ròng, không chú ý tới cửa phòng vừa mở ra, Cận thị và Chu Ngọc Phụng vào cửa.

"Khóc gì hả? Được lắm, ở đây khóc tang à. Muốn gào thét lên phòng chính gào thét đi, có lẽ bọn họ sẽ nghĩ đám các người đang khóc cô gia, không chừng còn lau mắt mà nhìn các người đấy, ở trong này khóc tang làm gì? Việc hôn nhân của Ngọc Phụng cũng sắp đến, các người muốn phá hư phong thủy sao?" Cận thị che mũi, trừng mắt ghét bỏ.

Thu Hòa và Nhã Phụng kinh hãi, không biết vừa rồi nói chuyện bọn họ có nghe không, nhưng bình tĩnh nghĩ lại thì biết chắc là không nghe thấy, bằng không sẽ không nói những lời này rồi.

"Mẫu thân đừng tức giận, là di nương lo lắng cho thân thể của ta, khụ khụ, luôn không tốt, mới..." Nhã Phụng vợ vàng giải thích.

"Thôi, đã ho đến thế thì ít nói chuyện đi, bớt khóc lại, nhanh dưỡng tốt, rồi tiễn Nhị tỷ nương xuất giá mới đúng, nếu không, người khác còn tưởng rằng ta an bài cho nữ nhi của mình một cuộc hôn nhân tốt, khát nghiệt với thứ nữ. Nương xem nương bây giờ giống cái gì, làm như chịu rất nhiều tủi nhục vậy."

"Vâng, ta biết rồi, cảm ơn mẫu thân quan tâm." Nhã Phụng thấp giọng nói ra.

"Nương, chúng ta đi nhanh đi, những sa tanh vừa mua kia còn phải may quần áo mới nữa." Ngọc Phụng sợ bản thân bị nhiễm lên, chỉ đứng ở cửa ra vào, một bước cũng không vào bên trong.

Cận thị dẫn theo nữ nhi rời đi, Nhã Phụng tê liệt ngã xuống, chậm rãi nhắm mắt. Trong lòng tự nhủ: Muốn tốt, phải mau lên, bằng không, sẽ ngày càng gian nan.

Buổi tối Chu Lăng trở về, Tịnh Thục nói với y hoàn cảnh của Nhã Phụng, Chu Lăng không nghĩ ngợi cầm tay nàng: "Ta chỉ quan tâm nàng, chỉ cần nàng tốt đẹp là đủ rồi. Chuyện của người ngoài, chúng ta không quản được nhiều vậy. Nếu muội ấy tín nhiệm chúng ta, nguyện ý nói ra lời tri tâm, cầu nàng hỗ trợ, vậy thì giúp đỡ muội ấy. Người ta đã không muốn nói, chúng ta cũng không có hứng thú nghe, đi ngủ sớm một chút đi, mấy ngày nữa dẫn nàng đến nhà mợ bắt mạch."

Tịnh Thục nhu thuận gật đầu, trượng phu cơ trí quyết đoán, có y bên cạnh, bản thân mình không cần phí nhiều tâm tư đi suy tính, chỉ cần nghe lời y là ổn.

"Hữu phu như thử, phu phục hà cầu." Tịnh Thục ôm cánh tay y, dựa vào bờ vai dày rộng của y.

[2] Hữu phu như thử, phu phục hà cầu: có chồng như thế, không cầu gì hơn.

"Ha ha ha, lời này ta thích nghe, nương tử, từ nay về sau nàng đỡ ngon đỡ ngọt ta nhiều một chút, lợi hơn so với làm việc tốt đấy." Chu Lăng nghiêng đầu hôn môi của nàng, trở tay ôm người vào lòng, một tay vuốt ve đầu vai mượt mà, tay khác không khách khí đo kích thước của ngực nàng. "Tịnh Thục, bây giờ lại lớn lên chút ít, xúc cảm sờ đã tốt hơn rồi."

Tịnh Thục xầu hổ đỏ bừng cả mặt, y phục mùa hè vốn đơn bạc, y vừa cố ý giờ mảnh khỏe, chỉ chốc lát sau đã trêu chọc tiểu nương tử toàn thân khô nóng, có chút thờ ơ.

"Có thể không? Há?" Y ngâm vành tai nàng, trêu đùa.

"Không biết... Lỡ như, lỡ như làm hài tử bị thương..." Có lẽ không được rồi, Tịnh Thục bối rối.

Chu Lăng cũng không dám lộn xộn nữa, vẻ mặt đen thui vì chưa thỏa mãn dục vọng. Càng không ngừng hôn môi nàng, buồn bực nói: "Sớm biết như vậy, đã không muốn có hài tử sớm thế rồi."

Tịnh Thục nghĩ là thật, sợ tới mức tròn tròn mắt: "Chàng... chàng không muốn có hài tử?"

Tiểu nương tử ngơ ngác, càng nhìn càng làm người ta yêu mến, Chu Lăng cố ý căng mặt trêu chọc nàng: "Đúng rồi, có hài tử, ta sẽ sống thế nào?"

Sắc mặt Tịnh Thục hoàn toàn sụp xuống, sợ hãi ngồi thẳng người, rời khỏi ngực y, y muốn nạp thiếp sao? Thật sự muốn nạp thiếp sao? Vừa mới ngọt ngào một lúc mà. Nếu thế này, nàng tình nguyện không cần hài tử, nhưng mà... Nếu thật sự có, vậy nên làm gì bây giờ.

Chu Lăng thấy vẻ mặt nàng thay đổi hoàn toàn, không dám náo loạn với nàng nữa, cầm bàn tay nhỏ bé đang phát run, thở phào khẽ cắn môi nàng: "Không tin tưởng ta vậy sao? Sao ta có thể không cần hài tử chứ? Hài tử của chúng ta, sau khi có hài tử đầu lòng rồi, từ nay về sau sẽ còn có rất nhiều nữa. Tịnh Thục, nàng lại dám hoài nghi tình nghĩa của ta đối với nàng, ta sẽ... sẽ ăn nàng ăn vào bụng cho xem, để nàng thấy được trái tim của ta."

Tập tin kèm:

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Sủng thô cách thứ mười bốn

Editor: Gà - LQĐ

Năm ngày sau, Tịnh Thục nhìn thấy quả phụ đại tiểu thư Chu Xảo Phụng đang để tang phu, ánh mắt nàng ta ngốc trệ, sắc mặt tái nhợt, từ một con không tước kiêu ngạo biến thành con gà rùng.

Trường công chúa đến Quách phủ thăm nữ nhi, Quận vương phi hữu khí vô lực quét mắt nhìn Cận thị đang ân cần hỏi han, lạnh lùng nói: "Người không cần thăm dò nữa, hôn sự của Nhị cô nương nên làm gì thì làm vậy, ta cũng không phải người nhỏ mọn, cô nương phủ Quận vương chúng ta không thể để mỗi người đều không may mắn."

"Vâng, vậy thì theo ý Quận vương phi." Cận thị cười ra mặt.

Tịnh Thục quy củ ngồi trên ghế, chỉ khách khí hỏi hai câu thì không nói gì nữa. Lúc tâm trạng người khác không tốt, nên ít nói chuyện thì hơn, bằng không, người nói vô tâm người nghe hữu ý, dễ dàng dẫn đến sự cố.

Quận vương phi nhìn mẹ con Cận thị không che giấu hết sắc mặt vui mừng, trong nội tâm càng thêm phiền muộn, khoát tay cho bọn họ lui. Chỉ ngờ ngác nhìn đại nữ nhi đau lòng, Tiểu Kim Phụng không rõ nội tâm buồn khổ của người lớn, ở bên cạnh vui vẻ ăn lương cao.

Rời khỏi Vinh Cẩm đường, Cận thị nhận lấy một bao trà bánh từ trên tay nha hoàn, đưa cho Tịnh Thục nói: "Đây là lương cao vị hẹ của Phụng Tường ký mà hôm nay chúng ta cố ý mua trên đường, có thể giải nóng, người ném thử xem thích hay không?"

Lương cao này có chút dầu mỡ, không thanh như mấy lương cao khác, vào ngày mùa hè gió nóng xâm nhập vào mũi, Tịnh Thục chỉ cảm thấy buồn nôn, che miệng lại chạy đến vườn hoa bên cạnh nôn khan. Nôn nửa ngày, rồi lại không nôn ra nổi nữa, ngược lại khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Cận thị chậm rãi đi tới vỗ sau lưng nàng: "Không sao chứ? Đây là món ăn nổi danh trong kinh, xem ra người Giang Nam các người ăn không quen, vậy thì thôi, ta nên lấy về vậy, khi nào có cái khác tốt hơn, sẽ mang đến cho người."

"Không cần, Nhị thẩm, ta ăn không quen những món này, cảm ơn hảo ý của Nhị thẩm." Tịnh Thục che mũi khoát tay, được hai nha hoàn dìu đi.

Trở về Lan Hình uyển, Thái Mặc nhíu mày nói ra: "Phu nhân, em thấy nhị thái thái vốn không yên tâm, dường như bà ấy đang cố ý thử xem ngài có mang thai hay không."

"Ta có mang thai không, liên quan gì đến bà ấy?" Tịnh Thục khó hiểu.

Nếu nói là kiêng kị trường tôn, vậy cũng có thể nói Quận vương phi và Thẩm thị kiêng kị, nhị tử chi thứ hai của Chu Thắng mới mười sáu tuổi, hơn nữa hẳn không thể kế thừa tước vị, chẳng lẽ do Quận vương phi bày kế bảo bà ta làm như vậy.

Buổi tối Chu Lăng về nhà, Tịnh Thục nhanh chóng nói ra chuyện mình ôm trong lòng suốt này. Chu Lăng nhếch môi châm biếm: "Trong phủ này không có người tốt... Nương tử, đừng quản bọn họ làm khi gió gì, được người sai bảo hay có mưu đồ khác, tóm lại nàng phải nhớ kỹ một điều, chúng ta bên này từ thủ canh phòng nghiêm ngặt, đến nơi khác nàng nên ít nói chuyện, hạn chế ăn, thậm chí ngay cả nước cũng đừng uống. Hoặc dứt khoát giả vờ bệnh, không ra khỏi cửa."

Khuôn mặt nhỏ của Tịnh Thục rồi rầm: "Ta biết rõ, như vậy là để bảo vệ hài tử, nhưng mà... Trong nhà mình mà còn phải sống như vậy, khi nào thì mới có thể sống bình thường đây?"

"Hối hận vì đã gả vào rồi à?" Chu Lăng nhíu mày.

Tịnh Thục ôm cánh tay y dựa vào người y, ngọt ngào nói: "Không hối hận, bởi vì có chàng."

"Nương tử thật lém lỉnh, vì phu phải yêu thương nàng thật tốt mới được." Chu Lăng nâng khuôn mặt nhỏ lên hôn một cái, suy nghĩ một chút nói: "Ngày mai ta xin nghỉ nửa ngày, đưa nàng đến nhà mẹ một chuyến."

"Ừm, mang quà về tặng mẹ mà còn chưa đưa qua, vừa hay ngày mai chúng ta tự mình đưa đi." Tịnh Thục kéo bàn tay to của y cùng đi ăn cơm.

Ngày kế sau giờ Ngọ, ánh nắng rực rỡ, Chủ phu nhân nhìn thấy vợ chồng son dắt tay nhau đến thì vô cùng vui mừng. Kéo tay Tịnh Thục hỏi han, dọn lên đủ loại thức ăn mời bọn họ.

Chu Lăng không thấy xa lạ gì với mẹ, nói thẳng: "Mấy ngày nay khẩu vị nàng không được tốt, luôn dễ buồn nôn, ta đang muốn tìm đại phu khám cho nàng, lại sợ kinh động quá nhiều người trong phủ Quận vương, nên đến tìm làm phiền mẹ đây."

Chữ phu nhân vừa nghe, cười đến vô cùng vui mừng: "Xem ra đã có rồi nha, mau mau, nhanh đi mời đại phu."

Tĩnh Thực đỏ mặt cúi đầu xuống, trông ngực thùng thùng đập loạn. Rất nhanh đại phu vào cửa, nàng lên nhìn trượng phu, bắt gặp ánh mắt dịu dàng của y, khóe miệng mỉm cười, trong lòng an tâm không ít.

Đại phu bắt đầu bắt mạch, đầu tiên là Tĩnh Thực buông mắt chờ người ta nói ra tình trạng của mình, nhưng đợi lâu không nghe thấy gì, trong lòng hơi luống cuống. Buông xuống e lệ, quay đầu tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào đại phu, thẳng đến khi Chu Lăng không vui ho khan một tiếng, mới vội vàng cúi đầu.

"Đại phu, mạch này khó bắt vậy à?" Chu Lăng nhíu mày.

Đại phu nâng ngón tay đặt trên cổ tay trắng của Tĩnh Thực lên, cười nói: "Mạch không khó bắt, là hi mạch không thể nghi ngờ, nhưng ta cảm thấy trong cơ thể tiểu nương tử như có gì đó, làm cho thai bất ổn."

Thật là hi mạch!

Tĩnh Thực nhếch môi, yên lặng nở nụ cười. Bất chợt lại cảm thấy khẩn trương, vừa muốn nói, Chữ phu nhân đã hỏi thay nàng: "Thai bất ổn? Tại sao có thể như vậy?"

Lão đại phu vuốt râu nói: "Lão phu cũng không thể phán đoán nguyên nhân là gì, nhưng không quá nghiêm trọng. Chỉ cần kê vài thang thuốc dưỡng thai, hẳn sẽ không ngại."

"Được, vậy thì làm phiền đại phu rồi." Chu Lăng khách khí tiễn đại phu, sai người cầm thuốc đi bốc. Xong xuôi, vén vạt áo chạy nhanh vào, ôm mặt loạn hôn Tĩnh Thực: "Tĩnh Thực, chúng ta thật sự có hài tử, ta rất vui."

Tĩnh Thực cũng không thể giấu nổi sự vui vẻ, lại cố ý đẩy y: "Cửu mẫu ở đây, chàng làm gì thế."

Chữ phu nhân cũng cười ha ha: "Ai da, ta đi dọn dò phòng bếp buổi tối làm nhiều món bổ dưỡng, các người cứ trò chuyện, cứ trò chuyện đi."

Trong phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh, dường như chỉ có thể nghe được tiếng tim đập của hai người. Tĩnh Thực thấy y không nói lời nào, không hiểu quay đầu nhìn y, đối diện với một ánh mắt đang mỉm cười, trên môi nàng lại được in thêm một cái hôn nồng nhiệt.

"Nương tử..." Y kích động không nói ra lời, chỉ nhìn nàng cười ngây ngốc.

"Nhìn chàng ngốc kia." Tĩnh Thực nhin không được cười khúc khích, thành thân lâu như vậy, lần đầu tiên thấy y có biểu cảm này.

"Nàng cứ chộp mắt chốc lát đi, ta đến mộ của nương đốt chút ít tiền giấy, nói cho bà biết sắp có cháu, bà chắc chắn sẽ vui mừng." Chu Lăng nắm tay nhỏ của nàng, vuốt ve nhiều lần.

"Ừ, ta cũng phải ghi phong thư gửi về nương gia, để nương đừng lo lắng. Vậy còn cha chồng?" Tĩnh Thực bất an hỏi thăm.

Sắc mặt Chu Lăng trầm xuống, lạnh lùng nói: "Không cần nói cho ông ấy biết, cũng không cần cho bất kỳ ai trong phủ Quận vương biết. Kể từ hôm nay, nàng sẽ ở nhà mẹ. Ta cho người trở về thông báo, nói mẹ bị bệnh, nàng ở đây phụng dưỡng mấy ngày. Bọn họ đều lười trông nom chuyện của chúng ta, ai thêm đề ý chứ?"

Tuy Tĩnh Thực cảm thấy làm vậy không tốt lắm, nhưng vì bảo vệ hài tử, thất lễ thì cứ thất lễ thôi.

Nghỉ ngơi chốc lát, Chu Lăng cười khoái mã đến viếng mộ mẫu thân, Tĩnh Thực thức dậy không có gì làm, đi ra hậu hoa viên tản bộ. Tầng thư lâu của Chữ gia lần trước đại tẩu dẫn nàng đến, xác thực phong phú, vừa vận tiêu khiển thời gian.

Lầu hai chính là điển tịch kinh sử, thậm chí có vài bản sách giới hạn quý giá. Tĩnh Thực đi dọc lên theo bậc thang, bước chân rất nhẹ, không làm kinh động đến người trên lầu.

Chữ Quân Dao ghé vào mặt bàn ngủ say, trong lòng bàn tay siết chặt những mảnh giấy đã được vò lại. Người nam nhân bên cạnh đang tập trung tinh thần viết chữ cũng không vì sự hiện hữu của nàng ấy mà phân tâm, vẫn múa bút thành văn. Ánh tà dương xuyên qua cửa sổ rải xuống đất, gương mặt cô nương xinh đẹp như vẽ, chỉ là không có ai thưởng thức thôi.

Tiếng bước chân tiến gần đến cũng không khiến cho nam nhân chú ý, đôi mắt ôn nhuận chỉ nhìn chăm chăm bản thảo của mình. Viết xong một tờ cuối cùng, thoải mái mỉm cười, cầm lấy một chồng giấy Tuyên Thành bên cạnh, mở ra, chợt phát hiện thiếu vài trang. Dùng bút chấm mực, bổ sung rất nhanh.

Thấy hẳn bận việc, Tĩnh Thực nhẹ nhàng đến gần: "Biểu ca, tại sao huynh lại ở đây?"

Nam nhân vẫn chưa hề dừng lại kia đột nhiên vì một câu biểu ca nhẹ nhàng này mà sững sốt, bút lông dừng giữa không trung chợt rơi xuống một giọt lớn, làm bắn một tờ bản thảo cuối cùng vừa mới viết xong.

"Tĩnh Thực, muội đã trở về?" Mạnh Văn Hâm đột nhiên ngừng đầu, trong mắt ẩn chứa sự vui mừng.

"Ừ, mợ bảo muội mang rất nhiều thứ về cho huynh, Tổ Tiên đã chuyển đến, huynh đã thấy rồi chưa?" Tĩnh Thực dịu dàng cười nói.

"Thấy rồi, làm phiền muội rồi, nhanh ngồi xuống đi." Mạnh Văn Hâm đứng dậy đi qua án thư, dùng tay áo giúp nàng lau ghế, đỡ nàng ngồi xuống.

Chữ Quân Dao bị đánh thức vừa lúc thấy cảnh đó, khẽ dụi mắt, khó thể tin nhìn lên hai người trước mặt. "Biểu tẩu?"

"Dao Dao, ta mang đặc sản Liễu An châu về cho muội, để ở chỗ cũu mẫu, khi về muội đến đó xem thử có thích không?" Tĩnh Thực nhìn nàng dịu dàng cười.

"Ta không hiếm lạ, người không cần phí tâm tư." Chữ quân Dao trừng mắt lạnh lùng nhìn.

Mạnh Văn Hâm nhú mày nhìn nàng ấy, không nổi giận. Nhẹ nhàng nói với Tĩnh Thực: "Chúng ta đang biên soạn Đường địa chất, nhưng vì gần đây Hàn Lâm viện đang tu sửa, nên chúng ta phải thường xuyên đến đây soạn bản thảo, Chữ đại ca và Tạ An vừa mới ra ngoài mua đồ rồi, cho nên chỉ có ta ở đây."

Chữ Quân Dao không vui: "Này! Người có ý gì, ta không phải người à?"

Mạnh Văn Hâm lười phải liếc nhìn nàng ta, chỉ vỗ nhẹ vai Tĩnh Thực: "Muội ngồi chờ, ta đi tìm một quyển sách muội thích đọc."

Không bao lâu, đã đưa cho nàng một quyển thi tập, thấy biểu muội vui mừng mỉm cười. Hắn bày ra nét mặt tươi cười hiền hậu: "Thích không?"

"Ừm, tác phẩm đã mất của thi thần tiền triều? Biểu ca, sao huynh biết muội muốn đọc cái này?"

"Muội muội ngốc, muội thích gì, ta còn không biết sao?"

Bên cạnh, Chữ Quân Dao tức giận, đó là kiểu nam nhân gì thế? Quả thực là khác người, quái thai. Bản thân nàng ta trăm phương ngàn kế đối phó với hắn, nhưng bất kể mình làm gì, hắn đều thờ ơ, đều không tức giận, không phát cáu, ngược lại khiến bản thân nàng cảm thấy rất thất bại. Hôm nay biểu tẩu đến, hắn như sống lại, giữa bọn họ chắc chắn có vấn đề.

"Này, họ Mạnh kia, sao người thấy biểu tẩu ta thì lại lên tinh thần rồi, mới vừa rồi còn như kẻ đần mà? Khinh thường người, người cũng không lên tiếng." Chữ Quân Dao bĩu môi.

Mạnh Văn Hâm quay đầu nhìn nhặt nhìn nàng ta: "Từ lần đầu tiên ta đến cửa Chữ gia, cô đã làm mọi cách gây khó dễ cho ta. Chúng ta chỉ gặp mặt lần đầu, tại hạ cũng không hề đắc tội với cô nương. Cô khất khe với ta như thế, đơn giản chỉ vì biểu muội. Cho nên, ta để mặc cô làm xằng làm bậy, trong lòng cô tức giận nên chỉ cần một chỗ phát tiết, phát tiết trên người ta là đủ rồi, đừng nhắm vào muội muội của ta."

Chữ Quân Dao vỡ lẽ, hóa ra người ngốc mới chính là mình, hắn hiểu hết cả, chỉ không nói ra mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Sủng thê cách thứ mười lăm

Editor: Gà - LQĐ

Lúc Chu Lăng hào hứng trở về, chỉ thấy tiểu nương tử đang vui vẻ ngồi bên cạnh giá sách, tay cầm một quyển thi tập tham thảo gì đó với người khác.

"Tĩnh Thực, đói bụng chưa? Đi ăn cơm đi. Dao Dao cũng ở đây à, muối..." Đột nhiên nhìn thấy Mạnh Văn Hâm, Chu Lăng sửng sốt, nhăn mày lại.

"Phu quân, chàng đã về." Tĩnh Thực buông quyển sách, đứng dậy chào đón.

Mạnh Văn Hâm thân nhiên quét mắt nhìn y, không có biểu cảm gì.

Trong lòng Chu Lăng không vui, nhưng y không muốn làm Tĩnh Thực khó xử. Thấp giọng nói: "Biểu ca cũng ở đây sao."

"Ừ, Hàn Lâm viện tu sửa, mấy ngày nay Quân Kiệt đại ca dẫn bọn ta đến đây nghiên cứu 'Đường địa chí', đa tạ người đã giúp ta mang đồ về." Mạnh Văn Hâm khách khí hữu lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Chu Lăng mang theo một bao đồ lớn trong tay yên lặng đặt lên bàn, liếc mắt nhìn thê tử, mỉm cười.

Chỉ Quân Dao nhìn, thế nào cũng cảm thấy nụ cười này của biểu ca khá chua xót, rất giống tiểu tức phụ bị ức hiếp. "Biểu ca, trước kia huynh không cười như vậy mà, lúc huynh vui sướng sẽ cười ha ha, không vui thì trầm mặt, sao bây giờ huynh cười trông miễn cưỡng thế?"

"Đâu có? Rõ ràng ta rất vui, biểu tâu của muối mang thai, ta mừng rỡ đến không phân biệt được đông tây đây này. À, có mua cho nàng rất nhiều đồ ăn ngon, Tĩnh Thực, nàng mau ăn đi." Chu Lăng mở cái bao, lấy hết một đồng lớn đồ đã mua được ra cho nàng.

Mạnh Văn Hâm và Chỉ Quân Dao đều hơi giật mình, ngơ ngác nhìn Chu Lăng đỡ Tĩnh Thực ngồi xuống, lấy một miếng bánh hồng đậu mật ong đút vào miệng nàng, còn cười đến ngọt ngào, ném thử xem có ngon không.

Ngay trước mặt mọi người, đương nhiên Tĩnh Thực không cho y đút. Thân thể ngửa ra phía sau một chút, nhẹ nhàng lắc đầu, thấy y nhất định không chịu buông, chỉ phải đưa tay ra nhận. Chu Lăng lại không chịu đưa, muốn tự tay đút nàng ăn, còn uy hiếp nói: "Người ta từ thành Đông chạy đến thành Tây, đi rất xa để mua những món này, để ta đút cho nàng một miếng, nếu nàng không ăn, ta sẽ hôn nàng đấy."

"Chàng..." Càng ngày càng vô lý rồi, Tĩnh Thực đỏ bừng mặt, quay đầu đi, không chịu để ý đến y.

Chỉ Quân Dao cười trộm, tính tình biểu ca thích mềm không thích cứng, chắc chắn sẽ trở mặt cho xem, khoanh tay chờ xem kịch vui thôi.

Chu Lăng cũng tức, ném bánh hồng đậu lên bàn, lúc quay đầu nhìn nàng thì ánh mắt lướt qua Mạnh Văn Hâm, đột nhiên có một chủ ý. Y nhẹ nhàng duỗi tay ôm lấy nàng, áp mặt tựa vào khuôn mặt nhỏ nhắn ấm áp của nàng: "Nương tử, giận ta rồi hả? Không ăn thì không ăn, cầm về phòng nha, khi nào nàng muốn ăn thì ta lại đút nàng ăn. Đừng giận được không? Nghe nói, nếu mang thai nhi nữ mà tức giận, khuê nữ của chúng ta sẽ không đẹp. Nếu là nhi tử, mẫu thân nóng giận, sau này sinh ra nam hài tử sẽ nhất gan sợ phiền phức. Ta cho nàng đánh một trận, trút giận, được không?"

Nói xong rồi cầm tay nàng đánh lên mặt mình, cho nàng đánh.

Tĩnh Thực chịu không nổi nhất là lúc y mềm giọng khẩn cầu, nhưng đang ở trước mặt người ngoài, lập tức thẹn thùng cúi đầu xuống: "Chúng ta trở về phòng đi."

"Được, nàng có mệt không, ta ôm nàng nhé?" Ánh mắt giao hoạt của Chu Lăng yên ắng lướt qua mặt Mạnh Văn Hâm, quả nhiên trên vẻ mặt ôn nhu bàn thạch của hắn, thấy được một vết nứt.

Ha ha! Trong lòng Chu Lăng thổi lên tiếng kèn thắng lợi!

"Không cần..." Tĩnh Thực nhẹ nhàng đẩy tay y, cười thầm, nhắc chân đi phía trước.

Chu Lăng nhanh chóng chia thức ăn ra thành hai phần, để lại một phần nhỏ cho Chỉ Quân Dao, cầm cả một bao to đầy ắp đi hai bước bắt kịp bước chân nương tử, cẩn thận ôm vòng eo vẫn còn mảnh khảnh của nàng: "Chậm một chút, ta đỡ nàng."

Chỉ Quân Dao run rẩy toàn thân sồn gai ốc, hiếm khi tốt tính nói với Mạnh Văn Hâm: "Người có lạnh không?"

Mạnh Văn Hâm không đáp lời, đứng dậy, lấy thi tập biểu muội đã xem qua đặt lại chỗ cũ, cầm lấy bản thảo của mình, thân nhiên đi xuống cầu thang.

Chỉ Quân Dao thờ phỉ phò đứng lên chỉ vào bóng lưng của hắn: "Người... Người không để ý tới ta hả? Một ngày nào đó ta... Hừ! Tức chết người."

Cơm nước xong, Chu Lăng chăm sóc thê tử phải nói là quả thật không biết xấu hổ không biết ngượng, ngay cả thê tử của Quân Kiệt cũng nhìn không được cười thầm. Tĩnh Thực đỏ mặt không muốn ăn, Chỉ phu nhân cười nói: "A Lăng, người để yên cho Tĩnh Thực ăn đi, da mặt người ta đâu có dày giống người."

Lúc này Chu Lăng mới mập mờ nháy mắt với nàng: "Nương tử ăn nhanh đi, nếu nương nhi các nàng bị đói, ta sẽ rất đau lòng đấy."

Rốt cuộc Chỉ Quân Dao không nhịn được buồn nôn, buông đũa xuống: "Biểu ca, muối thật sự rất ngạc nhiên, từ khi nào thì huynh bắt đầu trở nên mặt dày như vậy."

Chu Lăng đứng dung liếc nàng: "Chờ khi nào muội thật sự yêu một người nào đó thì sẽ hiểu thôi."

Tĩnh Thục vừa then vừa buồn cười, chỉ có thể cúi đầu ăn cơm để che giấu xấu hổ. Cũng may cả nhà cậu đều là người nhân hậu lương thiện, bằng không không biết bị người ta cười thế nào nữa.

Chữ phu nhân cười nói: "Thật sự là vô quyết dày có móng tay nhọn, tên hỗn thế ma vương A Lăng này, cuối cùng cũng gặp được người có thể trị nó rồi."

Chu Lăng cười không nói, trong lòng gầy bàn tính kêu ken két.

Trở về phòng, Chu Lăng ân cần bưng nước ấm tới cho nàng rửa chân. Tĩnh Thục sợ tới mức mặt trắng không còn chút máu: "Từ xưa chỉ có thể từ hầu hạ trượng phu rửa chân, sao có thể để phu quân hầu hạ ta chứ? Chẳng mau thả ra, bằng không... bằng không buổi tối ta nhất định sẽ bất an không yên."

Chu Lăng bắt lấy cổ chân nàng, giúp nàng cởi giày: "Sợ gì? Ta thích. Dựa vào cái gì mà Trương Xưởng họa mi [1] có thể trở thành câu chuyện được mọi người ca tụng, Chu Lăng rửa chân cũng có thể thiên cổ lưu danh, nương tử, nàng nhất định phải cho ta cơ hội để mỹ danh truyền xa nha."

[1] Trương Xưởng họa mi: Hai chữ "họa mi" (vẽ lông mày) chỉ tình vợ chồng xuất xứ từ truyện Trương Xưởng trong sách Tiền Hán Thư: Đời Tiền Hán, Trương Xưởng làm chức Kinh Triệu Doãn, thường vẽ lông mày cho vợ. Quan hữu tư đem chuyện ấy tâu vua. Vua hỏi. Trương Xưởng thưa rằng: "Thần nghe nói trong chốn phòng khuê, chuyện vợ chồng riêng tư còn có điều quá hơn là việc vẽ lông mày" (Khuê phòng chi nội, phu phụ chi tư, hữu thậm ư họa mi giả). Nguồn: <https://www.hocxa.com>

"Chàng..." Tĩnh Thục bị y chọc tức, quên né tránh: "Ta cũng như Dao Dao, rất tò mò sao chàng đột nhiên trở nên mặt dày như vậy thế."

"Bởi vì thích nàng, trái tim cô đơn trống trải của ta, hôm nay được nàng lấp đầy, còn có hài tử, một nhà ba người chúng ta, thật tốt. Trước kia lúc ở Tây Bắc, ta không nghĩ sẽ có ngày hôm nay, cuộc sống của ta có thể thỏa mãn, hạnh phúc như vậy." Miệng y nói lời ngon ngọt, trên tay cũng không ngừng, hai ba bận đã cởi xong giày tất, đặt đôi chân trắng nõn kia vào trong nước.

Tĩnh Thục nhếch môi cười, ánh mắt tràn ngập những đốm lửa ngọt ngào, cười xong chợt phát hiện chân bị y nắm trong tay rồi, còn đang không ngừng vẩy nước vỗ về đùa giỡn. Kinh hãi rút về chân, bĩu môi nói: "Chàng nói không giữ lời."

Chu Lăng cười hi hi, cuối cùng đã phát hiện được phương pháp có thể khắc chế tiểu nương tử rồi. Vô quyết dày có móng tay nhọn à, mợ cảm thấy tiểu nương tử đã hạ được y, thật ra đây mới là pháp bảo thành công hạ được Tĩnh Thục.

Nàng xấu hổ, nhưng lại thích được người dỗ, vậy thì dùng lời ngon ngọt oanh tạc điên cuồng, cho nàng ngọt chóng mặt, vậy thì sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

"Nương tử, chân nàng thật đẹp, vừa trắng vừa nhỏ, mềm mềm mượt mượt, khiến ta nhìn không được muốn hôn một cái. Hôn được không?"

"Không được."

"Vậy thì sờ."

Tĩnh Thục không có cách nào, chỉ đành để cho y sờ soạng, vừa trêu chọc vừa vẩy nước, rửa xong, dùng khăn bông cẩn thận giúp nàng lau khô.

Buổi tối không thể thân mật, Chu Lăng ngửa tay, trên người cũng ngửa. "Nương tử, hài tử sinh ra sẽ bú sữa, nhưng lúc này của nàng còn chưa lớn, sợ là không đủ ăn, ta giúp nàng xoa bóp nha."

Nói ra có vẻ xoa bóp sẽ rất tốt, nhưng sao càng ngửa thế này, càng xoa thì lòng bàn tay càng ngứa, trên người cũng chịu không nổi. "Nương tử, trên người của ta đau quá, nàng cũng xoa giúp ta đi."

Kéo tay nhỏ của nàng qua, xoa chỗ mình bị đau, quả thật thư thái biết bao nhiêu.

Sáng hôm sau tỉnh lại, y đã không còn bên cạnh. Tĩnh Thục phát hiện từ sau khi bản thân mang thai, càng ngày càng thích ngủ rồi. Cổ tay hơi mỏi nhừ, chỉ trách y, đêm qua được xoa đến nghiện, không để ý sự phản đối của người ta, làm đến gần nửa canh giờ, nếu không phải sợ nàng mệt, làm bị thương hài tử, chỉ sợ còn không chịu bỏ qua đâu.

Tĩnh Thục đứng dậy ăn điểm tâm, đi đến chỗ cửu mẫu tìm chút việc, Chữ phu nhân cười ha ha dẫn nàng đi ra: "Con cứ dạo chơi hoa viên, đọc sách là được rồi, chỗ này của ta có nha hoàn bà tử hỗ trợ, không phải không có con là không thể đâu."

Tĩnh Thục đi dạo một vòng trong hoa viên cùng đại tẩu, đi một hồi thì đến Tầng Thư Các tìm sách đọc.

Chữ Quân Dao thấy nàng, xấu xa cười: "Biểu tẩu, không phải tẩu vừa rời giường đấy chứ."

Tĩnh Thục không có ý né tránh nàng, đến bên cạnh án thư ngồi xuống: "Ta đi dạo một vòng trong hoa viên."

Mạnh Văn Hâm ngẩng đầu nhìn nàng, khẽ gật đầu: "Muội phu... Đối với muội không tệ lắm."

Chữ Quân Kiệt hôm nay cũng ở đây, nhìn Mạnh Văn Hâm cười nói: "Ca ca nhà mẹ đẻ người cứ yên tâm, thả lỏng tinh thần đi, A Lăng đối với đệ muội, quả thật đúng là ngấm trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ nát đấy."

Mạnh Văn Hâm vừa đi tìm thi tập tới cho nàng, chợt phát hiện cổ tay nàng hơi sưng đỏ, thất kinh hỏi: "Tay muội sao vậy?"

Câu nói kia lập tức khiến nàng nghĩ đến tối hôm qua, trên mặt ửng đỏ, ngập ngừng nói: "Không có... Không có gì."

Chữ Quân Kiệt nghe tiếng nhìn lại, dường như đã hiểu rõ điều gì đó, hẳn là người từng trải, thế tử hoài thai mười tháng, đương nhiên không tránh được có những lúc làm cổ tay nàng ẩy sưng đỏ. Loại chuyện thế này, một đại nam như hắn nhân sao có thể đề cập đến, vội vàng chôn đầu 'chăm chú' sửa sang lại bản thảo sách.

Mạnh Văn Hâm truy vấn không buông tha, Tịnh Thực hơi giận, cầm lấy thi tập trở về phòng. Chữ Quân Dao há hê nhìn nam nhân đang kinh ngạc kia, mặc kệ là vì lý do gì, chỉ cần hắn khó chịu, nàng sẽ vô cùng sướng!

Tối đó, Chu Lăng trở về sớm, mang về cho nàng một chồng các thoại bản để giải buồn. "Trong Tàng Thư các kín gió, sau này nàng đọc ở phòng chúng ta đi."

Tịnh Thực cười gật đầu: "Vâng, hôm nay ta đã cầm sách về phòng xem đấy."

"Dao Dao nói với ta rồi, cho ta xem cổ tay nàng đi." Chu Lăng linh hoạt cầm cổ tay trắng nõn của nàng, nhẹ nhàng xoa: "Xin lỗi, ta chỉ lo hưởng thụ cho bản thân, để nàng chịu khổ."

"Ta không sao." Tịnh Thực không chịu nổi việc y xin lỗi như vậy.

"Tối hôm qua mệt mỏi lâu vậy mà nàng còn nói không sao, xem ra nương tử rất thích làm chuyện này nhỉ, vừa hay, vì phu cũng thích."

"..." Ai thích? Sao chàng nói một hồi, đã làm người ta xấu hổ mặt đỏ tím đập rồi hả.

Bạn đang đọc truyện *Thực Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Sủng thô cách thứ mười sáu

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Sau khi ở tại nhà cữu mẫu khoảng mười ngày, không thể không về nhà, bởi vì Ngọc Phượng sắp thành thân, làm huynh tẩu, không quay về giúp đỡ chút thì sao được?

Những ngày nay không có Tạ An sửa sang lại thư bản thảo ở Tàng Thư Lâu, hắn đã sớm xin phép về nhà mua sắm thứ cần thiết cho hôn lễ. Từ Chữ Quân Kiệt và Mạnh Văn Hâm, Tịnh Thực biết được, Tạ An rất xem trọng cũng rất chờ mong cửa hôn sự này, mất không ít tâm tư bố trí tân phòng, muốn làm tân nương tử vui vẻ.

Chu Lăng và Tịnh Thực cùng ngồi xe ngựa trở về, nắm tay nhỏ của nàng cẩn thận dẫn dõ: "Chuyện nàng mang thai có thể giấu bao lâu thì giấu bấy lâu, ta sẽ nghĩ cách ra ngoài nhậm chức, sau đó dẫn nàng đi cùng. Huấn luyện ở Thần Tiên doanh quá lắm chỉ khoảng mười ngày là xong, chúng ta rời khỏi Kinh thành thì sẽ an toàn. Nhưng mà, nơi phồn hoa giàu có và đông đúc như Giang Nam chưa hẳn có thể tìm được một chức vị tốt ngay được, chỉ sợ nếu đến biên quan khổ hàn chi địa, nương tử sẽ..."

Tịnh Thực nghiêng đầu dựa vào vai y, nói khẽ: "Ta không sợ, chẳng đi đâu, ta đi đó, chỉ cần có thể ở cùng với chàng là tốt rồi."

Chu Lăng ôm nàng vào lòng, áy náy nói: "Bây giờ ta vẫn chưa thể cho nàng cuộc sống tốt nhất, nhưng sau này, ta chắc chắn có thể dựa vào năng lực của mình thăng quan tiến tước, cho nàng hưởng thụ tôn vinh của Cáo mệnh phu nhân."

Tịnh Thực mỉm cười: "Những thứ ta đó đều không quan tâm, ta chỉ hy vọng chàng, ta và cả hài tử, cả nhà có thể ở cùng nhau, mỗi ngày đều vui vẻ, không có..." Không có thiếp thất làm phiền lòng.

Không có nữ nhân nào cam tâm tình nguyện để trượng phu nạp thiếp, chỉ có thể từ hiểu chuyện biết lẽ phải chủ động nạp thiếp cho trượng phu, thiếp thất của phụ thân chính là do tự mẫu thân an bài. Đương nhiên Tịnh Thực không hy vọng bản thân cũng đi đến bước kia, cho nên nàng vô cùng hi vọng đứa con trong bụng sẽ là nhi tử.

"Không có cái gì? Không có ưu phiền sao, yên tâm đi, từ nay về sau ta nhất định sẽ giúp nàng chống đỡ bầu trời, để nàng không ưu phiền sầu não." Chu Lăng nhẹ nhàng hôn lên gò má nàng.

Trượng phu không rõ suy nghĩ trong lòng mình, Tịnh Thực cũng không tiện nói rõ, chỉ nắm ngón tay của y mà vuốt ve, yên tĩnh hưởng thụ ngọt ngào hạnh phúc giữa hai người.

Đến phòng chính của phủ Quận vương, chỉ thấy sự náo nhiệt. Trong vài buồng lớn đều an bài sẵn của hồi môn, còn có phu gia vừa mới sai người đưa tới.

Cận thị kéo Tịnh Thực đến nhìn: "Tam nương tử đã trở về, ngơoi mau đến nhìn xem, đây là hoa đào hồng mà tân lang quan tự mình vẽ đấy, còn dặn dò cả phường trang sức làm một bộ trang sức theo yêu cầu, trông thế nào?"

Tịnh Thực cầm lấy đầu quan xem thử, hoa anh đào quả nhiên xán lạn chói mắt, nhánh cây rũ xuống rất mới lạ khác biệt, nguyên bộ vòng tai và vòng tay hoa anh đào vô cùng xinh đẹp.

"Thật đẹp, tân nương tử mang đồ trang sức này không chỉ xinh đẹp, quan trọng hơn là phần tâm ý này của tân lang quan. Hôn nhân tình chàng ý thiếp, thời gian sau khi thành thân nhất định sẽ ngọt như mật." Tịnh Thực thuận tình nói tốt.

Thân thể Chu Nhã Phụng đã tốt hơn phân nửa, yên tĩnh ngồi trên ghế. Không muốn đến xem đồ trang sức này, nhện không được ngẫu nhiên liếc qua, rồi như bị phỏng, vội vàng cúi đầu.

Đại tiểu thư Chu Xảo Phụng đã không muốn ở đây chịu kích thích, ra về nhặt nhều đứng dậy: "Tổ mẫu, nương, ta về phòng trước đây."

Quận Vương phi đau lòng nhìn bóng lưng rời đi của khuê nữ, trừng Cận thị, xú khoe khoang cái gì? Không phải chỉ là cô gia vội vàng thôi sao. Dựa vào gia thế Tạ gia, đương nhiên phải vội vàng rồi.

Trong lòng không thoải mái, Quận Vương phi lạnh mặt nói: "Đệ muội, những vật này thu lại là tốt rồi, nhà chúng ta không thiếu thứ gì, để người ta biết sẽ chê cười chúng ta chưa thấy qua việc đòi đây."

Nét tươi cười của Cận thị cương cứng trên mặt, quét mắt nhìn bóng lưng rời đi của đại tiểu thư, trong lòng càng tức giận. Nữ nhi của ngơoi bất hạnh, dựa vào đâu mà nữ nhi của ta không thể hạnh phúc.

Trong lòng có tức tối hơn nữa nhưng cũng không thể biểu hiện ra ngoài. Vội bảo bọn nha hoàn thu thập những thứ đó, thuận tiện nháy mắt với đại nha hoàn Tiểu Quỳnh, nhìn lướt qua phương hướng của Tịnh Thực.

Môi Tiểu Quỳnh nhướng lên, thừa dịp loạn mà yên ắng lẩn đến chỗ bà tử đang bê cái buồng. "Ai da." Thân thể bà tử nghiêng một cái đụng phải người bên cạnh, chiếc hộp gỗ bị đánh bay về phía Tịnh Thực.

"A..." Tịnh Thực kinh hãi hô lên, theo bản năng dùng hai tay bảo vệ bụng, về mặt khăn trương.

"Cẩn thận." Chu Lăng ngồi ở bàn đang uống trà, mắt như có như không xoay quanh buồng tử. Thấy cái buồng bay đến, lách mình tiến lên, một cước đá bay cái buồng, dùng thân thể của mình bảo vệ thể tử.

"Tam nương tử ngơoi không sao chứ? Đám nô tài các ngơoi, làm gì thể hạ, làm chủ tử bị thương các ngơoi có gánh nổi không?" Cận thị hung hăng răn dạy hạ nhân, Cận thị bước nhanh đến, vờ tay muốn sờ bụng nàng.

Chu Lăng nhanh tay lẹ mắt, lập tức bắt được cổ tay Cận thị: "Nhị thẩm không cần phải lo lắng, nương tử không sao cả."

"Tịnh Thực bị kinh sợ rồi, hay là gọi đại phu đến bắt mạch đi." Cận thị ra về quan tâm nói.

Tịnh Thực cũng cảm thấy mùi nguy hiểm, cười nói: "Không cần, ta không sao, cảm ơn Nhị thẩm. Chúng ta về phòng trước đi."

Vợ chồng son mặc kệ người khác nghĩ sao, cứ đi thẳng.

Hai mắt Quận Vương phi Thôi thị tròn lên, nhìn Chu Lăng một tay đỡ cánh tay nàng, một tay che chở sau lưng nàng, cẩn thận bảo hộ nàng rồi đi.

Cận thị tiếp tục ra lệnh cho bọn hạ nhân thu dọn đồ: "Cẩn thận chút đi, vừa rồi may mắn không phải bay đến mặt tam nương tử, bằng không thì khuôn mặt nhỏ xinh đẹp kia. A di đà Phật, nàng lại khăn trương ôm bụng, mà không phải mặt, ổn rồi ổn rồi..."

Trương công chúa nghi ngờ nói: "Không phải thê tử lão Tam có rồi chứ?"

Sắc mặt Quận Vương phi càng thêm tái nhợt, miễn cưỡng ứng phó rồi vài câu, rồi vội vàng trở về phòng. Sai người nhanh đi nghe ngóng động tĩnh của Lan Hinh uyển, vừa dựa theo thời gian suy tính chuyện tình của đôi phu thê bọn họ.

Rất nhanh tiểu nha hoàn thám thính tin tức trở về bẩm báo, hạ nhân làm việc nặng cũng không biết tình huống của chủ tử, mà bọn nha hoàn cận thân hầu hạ cũng không chịu lộ ra nửa chữ.

"Được, giỏi, Chu Lăng, cánh ngơoi cứng cáp rồi, người của ta đều bị ngơoi thu mua. Trong cái phủ Quận vương này, thậm chí có chuyện mà ta nghe không thấu cơ đấy." Quận vương phi hàm hừ cắn răng nói.

Bàng ma ma nói: "Vương phi, lão nô có một biện pháp. Những ngày qua bọn họ ở Chử phủ, nói là Chử phu nhân bị bệnh, phụng dưỡng cữu mẫu. Chúng

ta chỉ cần sai người đi nghe ngóng thử xem đến tột cùng Chữ phu nhân có sinh bệnh không là biết có viện có không."

Ngày hôm sau, Quận vương phi ngã bệnh, việc tiền nữ xuất giá do Cận thị toàn quyền phụ trách.

Sao bà ta có thể không bệnh, cô gia chết, nữ nhi khó tránh khỏi tội. Hôm nay thế tử của lão Tam vừa mang thai, gần đây Chu Lăng lại thăng quan, nếu để bọn họ sinh hạ trưởng tôn, con của mình còn có thể kế thừa tước vị sao? Hết lần này tới lần khác Ngọc Phượng gả tốt, phu gia vô cùng coi trọng. Bà mặt bị dả kích, lập tức đánh ngã Quận vương phi tâm cao khí ngạo.

Đã không có Quận vương phi áp chế, Cận thị như cá gặp nước, lấy được quyền quản gia tạm thời ở chỗ Trưởng công chúa. Ngày nữ nhi xuất giá, chiều đãi phần đông nữ khách, mọi việc đều thuận lợi, tiếng hoan hô không ngừng.

Ngọc Phượng ngắm mỹ nhân ăn mặc kiêu diễm trong gương, thẹn thùng cười với mẫu thân: "Nương, nữ nhi sẽ thường xuyên trở về thăm ngài."

"Ừ, con ngoan, từ nay về sau cuộc sống của chúng ta sẽ càng ngày càng tốt, người ngoài ghen tỵ chết đấy." Cận thị cười nói.

Ngọc Phượng hiểu được ý của mẫu thân, nhiều năm trù tính cuối cùng đã có thể từng bước thực hiện theo lộ tuyến đã định, hôn sự của mình đại cát, sau đó sẽ là Tam tâu sảy thai, tất nhiên Tam ca sẽ tìm Quận vương phi liều mạng, tốt nhất là giết Chu Đằng, sau đó...

Thôi, không nghĩ nữa, ngày đại hi mà cứ nghĩ những thứ đánh đánh giết giết này làm gì.

Nha hoàn hồi môn Tiểu Quỳnh vui rạo rức tiến đến hồi bẩm: "Nhị thái thái, nhị tiểu thư, ngoài cửa đã đọc hơn hai mươi bài thơ thúc trang [1] rồi, toàn là những câu chữ hoa mỹ, thúc trang Bách Hoa thi do cô gia tự tay viết xuống, mọi người đang bàn luận hăng say đây ạ."

[1] thúc trang: một trong những nghi thức hôn nhân cổ xưa. Khi nhà gái xuất giá thì phải đợi nhà trai đến thúc giục nhiều lần, rồi mới sơ trang khai hành (chải đầu búi tóc trang điểm). Thúc trang phải được lặp đi lặp lại nhiều lần: 2 hoặc 3 ngày trước đám cưới, nhà trai hạ lễ thúc trang, có phượng quan hà bí (mũ phượng khăn trùm đầu), váy cưới, gương, phấn, v.v.

Cận thị cười ha ha thành tiếng, phủ kín khăn voan cho khuê nữ, đỡ nàng đi ra ngoài: "Cô gia thật có tài học, tương lai nhất định sẽ có tiền đồ tốt."

Tam tiểu thư Chu Nhã Phượng buông thông hai tay đứng ngoài cửa, tiếng pháo hoa rầm rộ từ sáng sớm vẫn còn làm lòng nàng tê dại. Hôm nay nàng có ý trang điểm, thoa son má hồng lên, vì không muốn lộ ra sắc mặt tái nhợt của mình.

"Chúc mừng mẫu thân, chúc mừng Nhị tỷ." Nàng quỳ gối hành lễ, cố gắng cong môi, như đang cười.

Nhóm thiếp thất không thể tới tham gia hôn lễ, Thu Họa tránh phía sau cây nhìn nữ nhi gượng cười vui, yên lặng cắn môi, chảy xuống hai hàng lệ.

Nhã Phượng tiến đến đại môn, cũng không dám lộ diện, bởi vì không biết nên đối mặt với hấn như thế nào. Tránh đằng sau đám người, nàng nhìn thấy tân lang quan cười trên con ngựa cao to.

Hắn mặc cát phục màu đỏ, tóc đen dùng ngọc quan buộc lên, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc, ánh sáng trong mắt rất rực rỡ, cao giọng ngâm thơ thúc trang tự mình sáng tác, nghênh đón tân nương mà hấn chờ đợi đã lâu.

Ánh mắt Nhã Phượng hơi hoảng hốt, gương mặt trước đây từng gặp qua hai lần dường như đã hóa thành một giấc mộng, hư ảo, như chưa từng xảy ra. Đúng, xem như là một giấc mộng vậy, như thế sẽ tốt cho tất cả mọi người. Nàng cố gắng cắn môi không cho mình rơi lệ, cố gắng tự nói với mình, từ nay về sau hấn sẽ là tỷ phu của mình, tỷ... phu.

Khúc nhạc lễ thay đổi, đội ngũ đón dâu xuất phát, đến Tạ phủ. Tạ An vui mừng nắm lựa đồ, bái thiên địa, cảm ơn tân khách. Hấn uống hơi say, bởi vì rất vui. Nghĩ đến tân nương từ thẹn thùng, tuy chân hơi lão đạo, nhưng vẫn bước nhanh hơn.

Ngọc Phượng phủ khăn voan ngồi ngay ngắn ở mép giường, nghe tiếng bước chân vội vàng của tân lang quan, trong lòng loạn nhịp. Lựa đồ trước mắt được xung can (gậy) nhắc lên, nàng chậm rãi ngước mắt nhìn về phía trưởng phu tân hôn của mình, vẻ ngoài như quan ngọc, thần thái sáng sủa. Quả nhiên mẫu thân không lừa mình, bà ấy đã gả Tạ An, biết rõ hấn nho nhã tuấn kiệt, còn có tài học.

Ngọc Phượng bĩu đôi môi đỏ mọng, đang muốn thẹn thùng rũ mắt cười khế, nhưng chợt phát hiện vẻ mặt tân lang quan biến sắc. Như nhìn thấy yêu quái, dùng xung can chỉ vào mình, trợn mắt há mồm hỏi: "Người... Người là ai?"

Vấn nhân đều thích chơi chút tình thú à? Ngọc Phượng cười khúc khích: "Ta là nương tử của chàng đây."

Tạ An lắc đầu liên tiếp lùi về phía sau: "Không... Không, người không phải là nương tử của ta, ta chưa từng gặp người, tại sao người lại giả mạo nương tử của ta."

Ngọc Phượng nhìn hấn không giống nói đùa, cả kinh đứng dậy: "Lời này của chàng là có ý gì? Thật sự chúng ta chưa từng gặp mặt, nhưng tại sao lại nói là giả mạo?"

Nha hoàn hồi môn Tiểu Quỳnh vội vàng giải thích: "Cô gia sao thế? Đây là tân nương tử của ngài, nhị tiểu thư của phủ Quận vương chúng ta."

"Nhị tiểu thư? Người khẳng định là nhị tiểu thư?" Tạ An tức giận trợn mắt nhìn Tiểu Quỳnh.

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Gà - LQĐ

Ngày thứ ba lại mặt hôm đó, mưa phùn mù mịt bay đầy trời.

Mặt đường trơn ướt, Chu Lăng một tay che dù, một tay cẩn thận đỡ thê tử đi trên con đường mòn giữa rừng hoa, nhìn cảnh mưa phùn thấm ướt cánh hoa, Tịnh Thục nói khẽ: "Xuân phong ý trạo hạp lư thành, thủy quốc xuân hàn âm phục tình. Tề vũ thấp y khán bất kiến, nhân hoa lạc địa thính vô thanh [1]. Tuy là mùa hè, cảnh này lại khác với ý trong thơ xuân của tiền bối nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu."

[1] Trích trong bài 'Ngô trung tống Nghiêm Sĩ Nguyên'. Dịch thơ: <https://www.thivien.net/L/%C6%B0u-Tr/%C6%B0%E1%BB%9Dng-Khanh/Ng%C3%B4-trung-t%E1%BB%91ng-Nghi%C3%AAm-S...>

Chu Lăng cười khẽ: "Khó trách có bài thơ hót kiến mạch đầu dương liễu sắc, hổi giáo phu tề mạch phong hầu [2]. Ôi trời, ngày đi sớm về trễ, không có thời gian ở nhà cùng nàng ngâm thơ làm phú, dạo chơi thưởng hoa, có phải cảm thấy gả cho ta không hài lòng lắm không?"

[2] hót kiến mạch đầu dương liễu sắc, hổi giáo phu tề mạch phong hầu: Trích trong bài 'Khuê oán' của Vương Xương Linh, dịch: Chợt thấy màu dương liễu tốt tươi ở đầu đường, Bỗng hổi hận đã để chồng đi tòng quân để kiếm phong hầu. (Nguồn: <https://www.thivien.net/V/%C6%B0%C6%A1ng-X/%C6%B0%C6%A1ng-Linh/Khu/%C3%AA-o/%C3%A1n/poem-kRsD7nTIRgSS62o...>)

Tịnh Thục cười, ngược mắt nhìn về phía y: "Làm sao có thể? Phu quân đối với ta tình thâm nghĩa trọng, che chở trăm bề, ta hoàn toàn hài lòng. Chẳng ngày đêm vất vả vất vả còn không phải là vì nhà chúng ta sao."

Có một thê tử hiểu chuyện, Chu Lăng rất vui mừng, đắc sát [3] đứng dậy: "Hi hi! Nương tử không cần cứ khen ta, ta sẽ kiêu ngạo. Không bằng góp ý với ta đôi câu, để giúp ta tiến bộ."

[3] đắc sát: có ý xúc phạm hoặc chế giễu, đôi khi cũng là một sự khiển trách nghiêm trọng, là một từ phương ngữ.

Tịnh Thục nhìn về đắc chí vừa lòng của y, cười khanh khách, không hề lưu tình đã kích nói: "Chàng nhìn nhị muội phu đi, trước hôn nhân đã có những tâm tư đó, tặng bức vẽ hoa đào, lại tặng đồ trang sức hoa anh đào, như vậy tân nương xuất giá, nhất định lòng tràn đầy chờ mong, sau tân hôn cũng sẽ ngọt như mật đường. Còn chàng thì sao? Đừng nói trước hôn nhân không khiến ta trông đợi, hơn nữa sau tân hôn..."

Chu Lăng trầm suy sụp, tại ta mà, không làm sẽ không phải chết rồi. Bị người vạch trần, tình cảm ngọt ngào giữa phu thê cũng có chút hương vị chua xót. Đầu phải vì để hòa nhau? Chỉ có thể là ngọt hơn thôi.

"Nương tử, nàng yên tâm, trước kia chúng ta thiếu gì, từ nay về sau sẽ bổ sung gấp bội. Để nàng không bao giờ phải hâm mộ người ngoài nữa, đều là người khác ghen tỵ hận với nàng thôi." Chu Lăng cười thân mật xoa đầu nàng.

"Chàng đừng động tay động chân, để người ta thấy thì sao?" Tịnh Thục thấp giọng răn dạy, trong lòng lại ngọt ngào.

Chu Nhã Phụng đi trên con đường mòn khác cách đó không xa, thấy được rõ cảnh kia, khóe mắt hơi ướt. Những ngày qua, nàng đã không còn khóc nữa. Hôm nay thấy Tam ca và Tam tẩu cười thân mật dịu dàng với nhau, một cơn sóng vô thức dâng lên từ trong đáy lòng.

Cô nương nào mà chẳng muốn có cuộc sống được trọng phu thật tình thương yêu, nhưng có mấy ai có thể tìm được. Có đôi khi nàng rất muốn hỏi Tam tẩu, đến tột cùng là bắt được trái tim Tam ca thế nào. Lúc tân hôn, rõ ràng tình tình y vừa thối vừa cứng, sao hôm nay đã biến thành như vậy?

Hôm nay, nàng ra ngoài sớm, nhưng không đến phòng chính, ra ngoài chạy hết một vòng. Đáy lòng thầm tự nhủ, hẳn đã là tỷ phu của mình rồi, chuyện trước đó đều không còn nữa, đều chưa từng xảy ra. Điều chỉnh xong tâm trạng, mới lặng yên vào phòng chính.

Phu thê tân hôn còn chưa đến, nhưng người của Chu gia đã tề tựu, cả phu thê Quách Dực cũng mượn cơ hội này đến thăm Chu Xảo Phụng.

Thấy Chu Lăng, Quách Dực nói: "A Lăng, sở con người trình cho Binh bộ xin điều chức thì ta đã xem, cũng xin chỉ thị của Thánh Thượng, hôm nay vùng duyên hải cần dùng người gấp, người đã không sợ chịu khổ, tự xin ra ngoài nhậm chức. Vậy thì đưa Thần Tiền doanh đi Đàng Châu đi, nhị biểu ca

Quách Khải của người ở đó cũng rất cố gắng. Tục ngữ nói đã trọng thân huynh đệ, thượng trận phụ tử binh [4]. Hai huynh đệ các người ở cùng nhau, những trường bối như chúng ta cũng yên tâm chút ít."

[4] đã trọng thân huynh đệ, thượng trận phụ tử binh: giao chiến có anh em, xuất trận có cha con hỗ trợ.

Diễn Quận vương Chu Thiêm nghe vậy ghen hờn nhìn trân trối: "A Lãng, người muốn xin ra ngoài nhậm chức? Chuyện lớn như vậy, sao không thương lượng với vị phụ?"

Chu Lãng lạnh nhạt nói: "Ý ta đã quyết, không cần thương lượng."

Trưởng công chúa nhú mày: "Vậy thế tử của người thì sao?"

Chu Lãng quay đầu nhìn ái thiếp, cười nói: "Đương nhiên nàng sẽ đi theo ta."

Trưởng công chúa trách mắng: "Người thành thân đã nửa năm rồi, nói không chừng thế tử của người đã mang thai, sao có thể theo người lặn lội đường xa? Trước đó vài ngày thấy nàng luôn buồn nôn, hãy tìm đại phu khám thử đi. Nếu người muốn xa chạy cao bay, chúng ta sẽ không ngăn cản, đừng hại trọng tôn tử (chất trai) của Bồn cung."

Vừa nghe vậy, Chu Lãng nhin không được cười ha ha, tất cả mọi người nghi ngờ nhìn lại. Tịnh Thục hơi khần trương, lặng lẽ níu lấy tay áo y.

Chu Lãng vỗ vỗ tay nàng, đứng lên: "Nương tử đừng sợ, dù sao chúng ta cũng sắp đi, còn có gì không dám nói. Nếu tổ mẫu đã không nhắc đến, vốn chúng ta cũng không muốn đề cập đến nữa, dù sao đều là người một nhà, sao phải vạch mặt nhau? Nhưng tổ mẫu đã nói ra sợ hại đến trọng tôn tử, ta đây sẽ nói thẳng. Nương tử quả thật đã mang thai, vài ngày trước ở nhà cậu, hoặc là nói để dưỡng thai. Sau đó, vì hôn sự của Ngọc Phượng không thể không trở về. Nhưng ngày trước, trong phòng bếp kiểm tra thấy có hoa hồng, ngày hôm qua phát hiện xạ hương trong phòng ngủ, nếu không phải là nhà chúng ta chú ý trăm bề, nương tử cũng rất có nghiên cứu về dược liệu, chỉ sợ hải tử đã không giữ được rồi."

Chu Lãng hung dữ quét mắt một vòng, lạnh lùng nói: "Tại sao ta phải đi?"

Bởi vì ta không hy vọng con của mình chết ở phi Quận vương."

Mọi người hai mắt nhìn nhau, trợn mắt há mồm.

Trưởng công chúa há to miệng, không thể nói thành lời, ôm ngực suýt tức trợn ngược. Tuy là ta không thích Chu Lãng, nhưng dù sao đứa bé kia cũng là thân tôn tử của mình, lão nhân nào không ngóng trông tứ thế đồng đường [5]? Nhi tử tiểu tử Bối nhi của Quách Khải, là rất thích. Nhưng người ta họ Quách, không phải họ Chu, không phải hài tử của phi Quận vương.

[5] tứ thế đồng đường: có nghĩa là 4 thế hệ cùng sống trong một nhà.

Chu Thiêm tức giận hai mắt đỏ đậm, trừng mắt liếc Quận vương phi, hung hăng ra lệnh: "Nghiêm tra cho bốn vương, nhất định phải tìm ra độc thủ phía sau, ban ngày ban mặt, lại dám lừa dối, hại chết tôn của hôn vương như thế."

đây là chân sống."

Quận vương phi không kiên nhẫn nhủu mi: "Vương gia nhìn ta là có ý gì, mấy ngày nay ta một mực nằm trên giường nghỉ ngơi, chuyện này chẳng có liên can gì đến ta."

Chu Thiêm cười lạnh: "Tốt, không liên can gì đến người là tốt rồi, nếu để bản vương tra được chứng cứ, người chờ đi."

Nhị lão gia Chu Hải từ cổ ngồi một bên, dùng kinh nghiệm tích lũy nhiều năm của ông ta, lúc đích tôn cãi nhau, nhất tốt đừng nên nói gì, bằng không sẽ dẫn lửa hại thân. Cận thị lại càng không nói, chỉ thỉnh thoảng nhìn ra phía cửa, chờ nữ nhi nữ tể đến.

"Nhị tiểu thư và cô gia đã đến." Tiểu nha đầu đẩy màn cửa ra.

Cận thị vui mừng nở nụ cười, đứng dậy chào đón. Chỉ thấy Chu Ngọc Phượng mặc thường phục tân nương màu hồng đào, cùng Tạ An mặc một thân thường phục tân lang màu nâu một trước một sau tiến đến.

"Ngọc Phượng, mấy ngày nay có tốt không?" Cận thị cười thấp giọng hỏi.

"Mẫu thân..." Mũi Chu Ngọc Phượng đau xót, suýt nữa rơi lệ.

Cận thị thấy vành mắt nữ nhi chột đỏ, kéo tay nàng ta cười nói: "Cô nương trưởng thành phải xuất giá, nương cũng nhớ con, nhà hai chúng ta không cách quá xa, từ nay

về sau con thường trở về thăm là được. Ta nghĩ cô gia hẳn sẽ không có ý kiến gì đâu?"

Con người quanh quẩn của Tạ An khẽ động, nhìn khuôn mặt tươi cười của Cận thị, im lặng gật đầu. Ánh mắt dao động, chợt phát hiện một thân ảnh mảnh khảnh, đang cúi thấp đầu ngồi trên ghế. Là nàng, thật sự là nàng! Cô nương trong mộng mà hắn luôn muốn kết hôn. Hắn thật sự rất muốn chạy tới ôm lấy nàng, đưa nàng về nhà mình, làm một tiểu thê tíu tít dịu dàng động lòng người. Nhưng mà...

Trong đầu lại hiện ra cảnh cha mẹ tận tình khuyên bảo, đêm hôm đó, hắn xúc động hì hửng lên phát hiện không phải người ấy. Hắn chạy đi hỏi nương đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Tạ phu nhân thân nhiên nói: "Tam cô nương con muốn kết hôn là thứ nữ, cho nên nương làm chủ cho con thứ đích nữ, đây không phải rất tốt sao?"

Tạ An liềm mặt lắc đầu, rống to khàn cả giọng: "Người trong lòng ta không phải là nàng ta, ta không muốn lấy, ta muốn lấy cô nương ta thích."

Tạ lão gia tát một cái. Tạ An say chúi choáng bị đánh ngã té xuống đất. "Người cho rằng nhà chúng ta là đại trạch nhà cao cửa rộng à? Phụ thân khổ tâm kinh doanh nhiều năm mới có cục diện hôm nay, muội muội của người gả cho thứ tử, người lại lấy thứ nữ, chúng ta còn không bị người ta chê cười sao."

Tạ An lò dây, ngồi dưới đất cười khổ: "Lúc trước ta

nói muốn kết hôn với Tam cô nương phải Quận vương, hai người đều không hỏi đích thú mà đồng ý, sao bây giờ lại nói với ta không thể lấy thú nữ?"

Tạ phu nhân chỉ vào hân mẫn: "Nghịch tì người không biết tốt xấu, dựa vào cạnh cửa phải Quận vương, cam tâm tình nguyện gả đích nữ qua, người nên vui mừng động phòng mới phải. Còn dám kén cá chọn canh? Hơn nữa, Tam cô nương kia trước hôn nhân đã cùng người tư tương thụ thụ, có thể thấy được là không có quan giáo. Nhà chúng ta lấy Nhị cô nương xem như lấy đúng rồi."

Trong mắt Tạ An ngân lệ: "Không phải, nàng ấy không phải vậy. Nàng là cô nương tốt có tri thức hiểu lễ nghĩa, là ta dây dưa với người ta. Lúc đầu ta đề cập đến phải Quận vương, hai người đã rất vui mà, là vì cảm thấy có thể leo lên một cây đại thụ phải không? Cho nên bất luận đích thú, đều có thể lấy. Nhưng không biết tại sao, nhà bọn họ nguyện ý gả đích nữ, hai người lập tức từ bỏ suy nghĩ ban đầu, từ bỏ tâm ý của nhi tì, chỉ vì mặt mũi của hai người, có thể không để ý hạnh phúc cả đời của nhi tì đúng không?"

Tạ lão gia trừng mắt liếc trường tì không nên thân, mạnh mẽ lên án nói: "Từ xưa hôn nhân chính là duy trì quan hệ ràng buộc chốn quan trường, tại sao phải chú ý môn đăng hộ đối, bởi vì muốn thông qua thông gia tạo cho mình thêm vài cánh tay trong triều. Người mới vào quan trường, còn chưa cảm nhận được gian nan của kết đảng chi tranh, không ai ủng hộ, sao có thể có chỗ dựa nơi quan trường. Người thi đầu tiên sẽ nhiều như vậy, vì sao người có thể vào được Hàn Lâm viện nhưng người khác thì không thể? Còn không phải bởi vì muối muối của người gả cho

nhi tử của Vĩnh lộ Thượng thư, còn người thì định hôn với cô nương phi Quận vương, người ở Lại bộ là chó mắt thấy người thấp, không có những quan hệ này, ai sẽ chú ý đến người?"

Tạ An lắc đầu: "Không, ta không tin. Ta vào Hàn Lâm viện lắng chính thực học, còn có... còn có Mạnh Văn Hâm nữa mà, hẳn chỉ là người ở thư viện Liễu An, phụ thân cũng không làm quan, ở Kinh thành cũng không có quá nhiều thân thích, không phải hẳn cũng vào Hàn Lâm viện sao?"

"Người bị ngu à." Tạ lão gia tức giận thối râu: "Mạnh Văn Hâm là người Liễu An châu, đó là quê quán của Cửu vương phi, chỉ cần hẳn ra vào phi Cửu vương vài lần, bấu víu vào tình cốt nhục chi giao với Cửu vương phi, còn phải dùng tới thân thích à? Một ánh mắt của Cửu vương, Lại bộ phải run rẩy, đầu óc người như thế, sao làm quan đây."

Tạ An chán nản quỳ xuống, cúi đầu dập đầu: "Hôm nay nhi tử không muốn cãi lại cha mẹ, chỉ cầu có thể đổi cô nương trong lòng ta về, cầu cha mẹ thành toàn."

Tạ phu nhân cười lạnh: "Đổi? Người đang mê sáng à? Đã bái lạy thiên địa, đưa vào động phòng rồi, đổi thế nào? Hôm nay người muốn cũng phải muốn, không muốn cũng phải muốn. Đắc tội với phi Quận vương, quan chức của người và cha người cũng khó bảo vệ, cả nhà chúng ta mấy mạng người từ trên xuống dưới, dựa vào người đấy. Tổ mẫu người thương người nhất, người muốn cho đẻ bà ấy cảnh già lạnh lẽo sao? Tiểu muội muội của người thích ăn Mai tử cao của Trương ký nhất, mỗi ngày người đều mua cho người đó. Nhà này mà không có người này, nhà này sẽ như thế nào?"

cho con về. Nhưng mà, nếu trong nhà xảy ra chuyện, đừng nói không nữa nổi, có lẽ còn bị người tìm lý do, xếp một cái tội danh, rồi sung quân đấy biết không? Mười mười hai tuổi của người cũng sẽ bị bức đi làm quan kỹ. Dương nhiên, nhà chúng ta đều không hy vọng như vậy, người cũng không hy vọng, đúng chứ? Mau trở về động phòng đi."

Tạ An không phản bác được, hẳn biết không nghiêm trọng như mẫu thân nói, nhưng phải Quận vương, nhà bọn hắn đặc tội không nổi, đây là sự thật. Hơn nữa nếu nháo lớn chuyện này lên, quả thật đều không có lợi với hai nhà.

Hắn cần tĩnh tâm suy nghĩ một chút, vì vậy ba buổi tối đều ngồi trong thư phòng quanh quẩn, nghĩ rằng mình đã thông suốt, nhưng khoảnh khắc khi nhìn thấy người trong lòng, hắn thất hồn lạc phách.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3445936#p3445936>

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Gà - LQĐ

Chu Nhã Phụng vẫn không dám ngừng đầu, buông mắt, nhìn chăm chăm mũi giày màu hồng nhạt của mình.

Cận thị phát hiện khác thường, ánh mắt tìm tòi nhìn về phía Tạ An. Tạ An đột nhiên bừng tỉnh, sau nháy mắt thất hồn lạc phách, nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng của mình, nhìn về phía Trương công chúa.

Đôi tân nhân quy củ hành lễ với trưởng bối, rồi đến Nhị ca Nhị tẩu, Tam ca Tam tẩu, sau đó đi đến chỗ của mình ngồi xuống.

Nhã Phụng lướt nhìn đôi hài đối diện, chậm rãi đứng dậy, đi đến phía trước, nhưng vẫn không dám ngừng đầu nhìn, chỉ hơi phúc thân, nói khẽ: "Nhị tỷ, tỷ... phu."

Chữ ‘phu’ cuối cùng đã nhẹ đến gần như nghe không rõ, Tạ An nhìn cô nương cắn chặt môi, sắc mặt hơi tái nhợt, trong lòng rất chua xót. Tay nâng chung trà hơi run, làm bắn chút nước ấm ra ngoài, nhưng chưa phát hiện mình đã bị phồng.

Ngọc Phụng thấy hắn thất thần, sợ hắn làm rơi chén trà mất lễ nghi, chợt đưa tay đón. Nhưng không ngờ chén quá nóng, kinh hoàng kêu một tiếng rút tay về, chén nước mất cân bằng rơi xuống đất.

Chén trà rơi xuống nền đất cẩm thạch vỡ vụn ra, nước trà tung tóe làm ướt mép váy và giày thêu màu hồng nhạt của Nhã Phụng, cả kinh nàng liên tục lui về phía sau.

"Nàng không sao chứ?" Dưới tình thế cấp bách Tạ An chưa kịp che dấu tâm tình, vội vàng đứng lên, ân cần nhìn về phía Nhã Phụng.

Người của Chu gia đều đang đắm chìm trong không khí không thoải mái vừa rồi, cũng không có chú ý nhiều đến vợ chồng son. Ngược lại vì động tĩnh này mà ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn qua.

Nhã Phụng vốn không định đối mặt với hắn, nhưng lúc kinh hãi cũng quên mất, ngược mắt nhìn vào mắt hắn.

Khán trương, quan tâm của hắn.

Nàng gầy, tâm thần bất định.

Mặc dù chỉ là kinh hoàng thoáng qua, nhưng đủ để khiến người khác nảy sinh nghi vấn, nhất là Cận thị và Chu Ngọc Phụng. Nhã Phụng nhanh chóng cúi đầu, run giọng nói: "Tổ mẫu, cháu trở về thay y phục."

Trưởng công chúa còn đắm chìm trong buồn bực trọng tôn tử suýt nữa bị hại, không miệt mài theo đuổi chuyện giữa mấy người này, khoát tay cho nàng lui xuống. Cảm thấy đầu choáng váng, cho mọi người giải tán, chỉ nói ăn trưa cùng đến Ngũ Vị lâu dừng.

Mọi người nói đuổi nhau đi ra, Tạ An hành lễ nói: "Nhạc mẫu, ta có chút việc muốn nói với Tam ca, sau đó mới đến sân nhạc phụ nhạc mẫu, được không?"

Cận thị vừa lúc muốn nói riêng với nữ nhi mình, không muốn cho hắn đi theo, lập tức sáng khoái đồng ý, kéo tay Ngọc Phụng bước nhanh về hướng Mai Hương viên.

Chu Lăng sẵn sóc đỡ thê tử, sợ nàng trượt chân vì mặt đường trơn ướt. Tạ An yên lặng theo phía sau, trong lòng bi thương vô hạn. Nếu được lấy thê tử mình thích, hắn cũng nguyện ý cẩn thận che chở nàng như vậy, nhưng vì sao trời không toại lòng người.

Chu Lăng đưa thê tử về phòng, rồi đến phòng khách nói chuyện phiếm với Tạ An. Tịnh Thục sai người mở hương hoi môn ra, bắt đầu thu dọn đồ đạc. Sớm chuẩn bị cho tốt, đợi khi mệnh lệnh được hạ xuống, lập tức có thể đi, tránh cho đến lúc đó luống cuống tay chân.

Thái Mặc và Tổ Tiên sợ chủ tử mệt, dìu nàng đến giường uống canh hạt sen ngân nhĩ, chỉ cần nhìn các nàng ấy bận việc là được. Tịnh Thục dịu dàng dặn dò: "Đừng quên mang theo nhiều y phục cho Tam gia, đến đó chàng phải mang binh đánh giặc, thân thể của ta thì nặng nề, không có biện pháp may y phục cho chàng."

Thái Mặc quay đầu lại cười nói: "Phu nhân, bây giờ mới chỉ thu thập trang sức châu báu, mà ngài đã nhớ kỹ y phục của Tam gia rồi, sao không nghĩ sau này bụng mình lớn, y phục cũ đều không mặc được thì sao?"

Tổ Tiên nhẹ giọng cười: "Trong lòng trong mắt phu nhân của chúng ta chỉ có Tam gia, nào có bản thân ngài ấy đâu."

Tịnh Thục ném vỏ vải qua chỗ các nàng: "Hư hỏng, thừa dịp phu quân không ở đây dám ức hiếp ta."

Hai nha hoàn cùng cười khanh khách: "Ngươi nhìn đi, ba câu đều không bỏ được Tam gia, không, không phải ba câu, mỗi câu đều không bỏ được."

Trong lúc chủ tớ đang cười đùa, ở cửa đột nhiên có một người xông vào, nàng ấy đi rất gấp, suýt nữa đâm vào bình phong bằng gỗ tử đàn. Thái Mặc không thấy rõ chuyện gì xảy ra, đã chạy đến phía

trước Tịnh Thục, vươn hai tay ra ngăn trở nguy hiểm có thể gặp phải.

Người nọ không hổ nhào vào Tịnh Thục, mà là 'bịch' một tiếng quỵ rạp xuống đất: "Tam tẩu, Tam tẩu xin tẩu thương xót, cứu mạng tôi."

Lúc này mọi người mới nhìn rõ người quỵ dưới đất chính là Tam tiểu thư Chu Nhã Phụng, tóc mai nàng hơi tán loạn, trên mặt sưng đỏ, hai mắt đỏ đậm, nước mắt rơi liên

tục, cắn chặt môi nhưng vẫn không nhìn được tiếng nấc nghẹn ngào.

Tịnh Thục càng hoảng sợ, cầm trái vải vừa lột trên tay đặt lên bàn, kinh nghi hỏi: "Nhã Phượng, muối sao vậy? Mặt muối..."

Nhã Phượng khóc rồi: "Tam tẩu, tẩu dẫn muối đi với, mang muối đi Đàng Chật được không? Muối nguyên làm trâu làm ngựa hầu hạ tẩu, chỉ cần được rời đi thôi, thế nào cũng được cả."

"Muối... Muối mau đứng lên, sao muối lại nói những lời này, Thái Mặc mau đỡ muối ấy." Tịnh Thục chưa trải qua tình huống này, nên hơi sợ, khoát tay với Tố Tiên bảo nàng ấy đi mời Tam gia tới.

"Tam tẩu, thật không dám giấu, muối... tẩu còn nhớ Lễ thượng tị năm nay gặp vài vị bằng hữu của Tam ca ở đào hoa viên không? Trong đó có Tạ... Nhị tị phu, khi đó hắn trêu chọc nói muốn tới nhà chúng ta cầu hôn. Về sau Tạ phu nhân thật sự đến đây, tuy vậy nhưng là đính hôn với Nhị tị. Hôm nay, Nhị tị sống ở Tạ gia không ổn, thì... thì trách tội lên đầu của muối, Tam tẩu, muối vốn không có mặt mũi gặp ai nữa, tính đi tìm chết, nhưng được nương cứu. Nương muối nói, nếu muối chết đi, bà ấy cũng không sống nổi. Tam tẩu, hiện tại đường sống duy nhất của muối chỉ còn là theo chân hai người rời đi thôi." Nhã Phượng lệ nóng doanh tròn, mặc cho Thái Mặc kéo thế nào nàng cũng không chịu đứng lên.

"Việc này... Việc này ta không làm chủ được, phải hỏi Tam ca của muối." Tịnh Thục thấp giọng nói.

Sư Tử Cối Gai
diendanlequy.com

Đang nói, bên ngoài Thu di nương không quan tâm bị nha hoàn lôi kéo, cố gắng xông vào. Quỳ dưới đất dập đầu bình bịch, khóc nói: "Tam nương tì, tam nương tì xin thương xót."

Nhã Phượng vội vàng kéo mẫu thân: "Nương, không phải đã nói nương không được tới sao?"

Thu di nương lau nước mắt, giữ chặt bàn tay nhỏ bé của nữ nhi: "Ta không đến sao có thể yên tâm, hôm nay bất luận thế nào cũng phải cầu Tam gia và phu nhân đồng ý dẫn con đi, bằng không... Con sẽ bị bọn họ hành hạ chết mất."

Đang nói, chỉ thấy Chu Lãng vào cửa, nhưng không ngờ sau lưng hắn còn có Tạ An. Nhã Phượng thấy Tạ An, chán nản quỳ ngồi dưới đất, không nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng rơi lệ.

Thu di nương chưa từng gặp hắn, thấy Chu Lãng vào cửa, vội vàng nắm chặt vạt áo y, khóc lóc kể lể nói: "Tam gia, Tam gia cứu tiểu Nhã đi, người xem, người xem mặt của nó, đây là bị Nhữ thái thái và Nhị tiểu thư, còn có... còn có vết dây trên cổ con bé. Nha đầu này muốn đi tìm cái chết, nếu không phải ta kịp thời phát hiện, con bé đã ở trên đường đến Hoàng tuyền rồi. Tam gia, cầu người cứu con bé với."

Thu Họa nắm chặt lấy mặt và cổ Nhã Phượng cho Chu Lãng xem, hi vọng y có thể nhanh đồng ý.

Tạ An bước một bước xa đến phía trước Chu Lãng,

ngôi xóm người xuống nhìn, tức giận đỏ mặt: "Võn họ lại đánh nàng?"

Nhã Phương quay mặt qua chỗ khác không nhìn hẳn, thấp giọng nói: "Không cần người quan tâm."

"Các người đứng dậy rồi nói." Chu Lăng nâng hai người dậy, sắc mặt ngưng trọng ngồi vào bên cạnh Tịnh Thục: "Chuyện của các người, Tạ An đã nói với ta. Hôm nay ván đã đóng thuyền, dù là se nhâm nhân duyên [1], nhưng đã không còn cơ hội vãn hồi rồi. Chuyện này càng ít người biết càng tốt, vậy đừng ở đây thôi."

[1] Nguyên văn thác điểm uyên ương phổ.

"Không, sao có thể cứ chấm dứt như vậy?" Tạ An vội vàng cất tiếng, run giọng hỏi Nhã Phương: "Nàng quan tâm danh phận sao?"

Thu di nương thấy vẻ mặt nữ nhi tránh né, lại thấy ánh mắt người xa lạ này khác thường, trong lòng đã hiểu. Đây là Tạ An, quả nhiên là công tử tuần tú lịch sự, đáng tiếc. Không đợi nàng nói gì, Chu Lăng quát: "Câm miệng, Tạ An, người còn dám hồ ngôn nửa câu, đừng trách ta đánh người ra ngoài. Cô nương phải Quận vương chúng ta đều phải gả cho người làm thê làm thiếp phải không, cách xa người, còn không gả được à?"

Thu Hoa liền tục gật đầu: "Không sai, ta biết rõ nỗi khổ khi làm thiếp, cho dù nữ nhi ta phải gả cho nhà nghèo lẫn hàn, cũng không cần vào gia đình giàu có làm thiếp. Tam gia, người dẫn con bé đi Đăng Châu đi, từ trong thúi hạ của người chọn ra một người trung hậu thành thật gả con bé đi, khiến cho ta nhất định làm thê làm thiếp, không dám ép."

về an, kiếp sau ta như định tam trăm tam người vào đáp an tình của người."

Chu Lăng đưa tay ngăn lại: "Không cần phải nói vậy, muối ấy là muối muối của ta, bắt kẻ muối ấy ra sao.

Nhưng mà, tiểu Nhã muối thật sự nghĩ kỹ chưa? Rồi bỏ phiu Quận vương cảm ý ngọc thực, hôn ba đường dài, vất vả chịu khổ. Đẳng Châu bên kia không yên ổn, có lẽ sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, nếu muối thật nguyện ý đi theo chúng ta, ta có thể lấy cơ dẫn muối theo, nhưng mà..."

"Tam ca, muối đã nghĩ kỹ, muối nguyện ý đi theo huynh và Tam tẩu, muối nhất định sẽ hầu hạ Tam tẩu thật tốt." Nhã Phượng vừa nói, nước mắt như trân châu đứt dây rơi xuống.

Chu di nương cũng nói: "Đúng vậy, đi, có lẽ còn có đường sống sót, ở lại chắc chắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Xin các người thương xót, cho nàng một con đường sống đi."

Chu Lăng quay đầu hỏi Tịnh Thục: "Ý nương tít thế nào?"

Tịnh Thục thiện tâm, sớm đã rơi lệ theo, giờ phút này mắt đỏ hoe nói: "Cứ dẫn theo muối ấy đi, Tam muối rất tốt, đừng để muối ấy bị người ta ức hiếp."

Chu Lăng gật đầu: "Được rồi, tiểu Nhã muối nghe đây. Tam tẩu muối đang mang thai, muối có thể lấy danh nghĩa chăm sóc nàng đi theo chúng ta đến Đẳng Châu. Từ nay về sau, muối và Tạ An chính là người đương, không thể nói hoàn toàn là người lạ, hẳn là Nhị tỷ phu của muối, không hơn, nên nửa tiếp xúc thôi. Sau này,

ta và Tam tẩu muội sẽ giúp muội tìm một cửa hôn nhân tốt. Còn có một việc phải nói rõ, muội theo ta, sẽ đắc tội với Quận vương phi và nhị thái thái, sau này về nhà mẹ đẻ, chỉ sợ sẽ không thoải mái, muội có thể hạ quyết tâm sao?"

"Có thể, Tam ca, chỉ cần hai người chịu dẫn theo muội, từ nay về sau muội nhất định sẽ xem Tam ca là phụ, xem Tam tẩu là mẫu, hai người ở đơn, ở đó chính là nhà mẹ đẻ của muội." Ánh mắt Nhã Phượng kiên định.

Tịnh Thục chưa xót muốn khóc: "Tiểu Nhã, muội không cần như vậy, muội đi theo chúng ta, chúng ta đương nhiên sẽ chăm sóc thật tốt cho muội. Nhưng còn Thu di nương..."

Thu Họa sợ hãi vì mình mà làm trễ nãi nữ nhi, vội vàng cam đoan nói: "Các người yên tâm đi, ta ở trong phủ tham sống sợ chết nhiều năm, biết dạng nào có thể sống thật tốt. Chỉ cần tiểu Nhã yên ổn, ta chết cũng cam nguyện."

"Nương, nương không thể chết được..." Nhã Phượng vội vàng bắt lấy tay của mẫu thân.

Thu Họa tự biết nói lỡ, vội vàng vỗ tay nàng an ủi:

"Nương sẽ không chết, con sống thật khỏe, sau này nương vẫn chờ dính chút ánh sáng, hưởng thanh phúc của con chút. Chờ sau này con ôm đại ngoại tôn trở về, nương sẽ vui lắm lắm."

"Tam cô nương..." Tạ An còn muốn nói gì đó, đã bị Chu Lăng ngăn lại: "Câm miệng, đi ra ngoài. Cho dù người không thích Ngọc Phượng thế nào, đó cũng là thê

từ người cười hỏi chàng hoàng, đừng quên trách nhiệm của người."

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3446052#p3446052>

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Gà - LQĐ

Buổi tối trước ngày Chu Lăng đi, Diển Quận vương Chu Thiêm rốt cục đã tra rõ nha hoàn vụng trộm đặt hoa hồng và xạ hương cho Lan Hình uyển, vội vàng gọi phu thê Chu Lăng tới, cho nhi tử một công đạo.

Sau khi Chu Lăng đỡ thê tử vào cửa, chỉ thấy bóng lưng của một nha hoàn có vài phần quen thuộc đang quỳ trên mặt đất, bên cạnh còn có một vài hạ nhân hoặc quỳ hoặc đứng.

Chu Thiêm chỉ nha hoàn trên đất cảm hận nói: "A Lăng, đã thăm vấn rõ ràng, chính là nha hoàn này đã gây ra chuyện xấu, hôm nay muốn đánh muốn phạt đều do con."

Tiểu phu thê quay đầu lại nhìn, đều lấp bắp kinh hãi, là người hầu Tiểu Hoàn được Chu Lăng thu lưu vừa bị đuổi đến hậu hoa viên.

Tiểu Hoàn cuống quýt dập đầu: "Vương gia, Tam gia, Tiểu Hoàn rất oan uổng."

Chu Thiêm lạnh giọng trách mắng: "Chứng cứ vô cùng xác thực, có nhiều người làm chứng ở đây, ngươi còn có gì để nói."

"Tam gia, Tam gia, hai ngày nay xác thực ta đã đi Lan Hình uyển, nhưng ta không có làm chuyện xấu. Vì sao có nhiều người chứng minh là ta làm như vậy, Tam gia ngài tin không? Ta và phu nhân không oán không cừ, sao phải hại phu nhân?" Tiểu Hoàn nhanh chóng đỏ bừng cả mặt.

Chu Lăng bảo hộ bên cạnh Tịnh Thục, đợi nàng ngồi xuống ghế, rồi đứng trước nàng, ngăn trở nguy hiểm có thể bỏ nhào qua. Cả phòng nô tài này, hẳn đều không thể tin, chỉ yên lặng lạnh lùng nhìn trò khôi hài này.

Vài hạ nhân liên tiếp chỉ chứng thời gian, địa điểm xuất hiện của Tiểu Hoàn, mặc dù không có ai từng nhìn thấy nàng ta bỏ thứ kia vào, nhưng rõ ràng đã đẩy nàng ta vào một vị trí không cách nào cãi lại. Tiểu Hoàn kiên trì nói mình oan uổng, không thừa nhận.

Bất luận Chu Thiêm nói gì, Quận vương phi nói gì, Tiểu Hoàn nói gì, Chu Lăng đều chỉ biểu hiện vẻ lạnh lùng, dường như chuyện này không có liên quan gì đến y, vừa như đã hiểu rõ hết thấy, chỉ còn chờ công bố đáp án.

Thật ra Chu Lăng đang chờ, y muốn xem cuối cùng Tiểu Hoàn bị xử trí thế nào, nếu như Quận vương phi chủ trương đánh chết Tiểu Hoàn, tám phần là nàng ta chỉ là người chịu tội thay. Một đứa nha hoàn thôi, là Trương Tam hay là Lý Tứ có quan trọng không? Quan trọng chính là kẻ độc ác phía sau.

Chu Thiêm tức giận trừng mắt nhìn, lạnh lùng nói: "Ngươi còn không chịu nhận tội à? Nếu thú nhận kẻ chủ mưu, sẽ tạm tha cho ngươi, nếu không... loạn côn đánh chết." Nói xong, quay đầu nhìn lướt qua Quận vương phi và Nhị gia Chu Đăng.

Thôi thị cười lạnh: "Vương gia nhìn ta làm gì? Ta đi thẳng ngồi ngay, ông thích xử trí thế nào thì xử trí thế ấy, không liên quan gì đến ta."

Chu Đăng dờ dẫm ngồi trên ghế, ra vẻ việc không liên quan đến mình. Ánh mắt nhìn nóc phòng, chân bắt chéo run lên một cái.

Chu Thiêm tức giận liên tục gật đầu: "Được, tốt, ngươi trong sạch như vậy, đương nhiên không sợ ta nghiêm thẩm. Vậy trước tiên mang nha đầu này đánh 100 gậy, nếu không khai, thì đánh cả những người khác, đến khi có người khai mới thôi."

Tịnh Thục nhìn mà hãi hùng khiếp vía, tránh sau lưng Chu Lăng không dám nói câu nào.

Hai gia đình rắn chắc đi lên kéo Tiểu Hoàn, nàng ta sợ tới mức nắm chặt vạt áo Chu Lăng: "Tam gia, Tam gia cứu ta với."

Sắc mặt Chu Lăng không đổi, đứng chấp tay, thậm chí không cúi đầu liếc nhìn nàng ta. Tiểu Hoàn không ngờ y sẽ tuyệt tình như thế, khàn giọng hô: "Tam gia, ngươi sẽ không thật sự cho rằng ta là hung thủ hại hài tử ngươi chứ."

nàng ta đi ra ngoài. Tiểu Hoàn thấy con đường Chu Lãng này đi không thông, vội vàng hô to: "Quận vương phi, ngài không thể để bọn họ đánh ta, 100 gậy sẽ mất mạng. Nhị gia, Nhị gia..."

Chu Thiêm đang chờ những lời này, cho hai gia đình thả nàng ta ra, lạnh giọng hỏi: "Vì sao không thể đánh người? Vì sao tìm Quận vương phi cầu tình?"

"Bởi vì... Bởi vì... Ta đã mang thai cốt nhục của Nhị gia." Tiểu Hoàn run giọng nói.

Chu Lãng bỗng đứng trừng to mắt, gắt gao nhìn chằm chằm vào Tiểu Hoàn, ý chỉ chờ lúc gậy rơi vào người nàng ta, rồi sẽ cầu tình thay nàng ta, dù sao không có chứng cứ rõ ràng, không thể nào chứng minh chuyện xấu do nàng ta làm, dù sao nàng ta là nữ nhân đại ca đã từng thích.

Nhưng ý quyết định không ngờ, sẽ xuất hiện bước ngoặt thần kỳ như vậy.

"Người lại..." Khóe mắt Chu Lãng muốn nứt ra, khó thể tin gì tương mắt nhìn vào Tiểu Hoàn.

Quận vương phi đột nhiên ngồi thẳng người: "Người nói gì?"

Ánh mắt Chu Đăng một mực nhìn xà nhà rồi cục cũng vòng tới, dụi dụi mắt, cảm thấy như nhìn nhà hoàn lạ mặt này.

Hai gia đình cũng thức được tính nghiêm trọng, vội

vàng luông lóng tay ra. Khoanh tay đứng hầu một bên.

Tiểu Hoàn cắn môi, chậm rãi nói lại vô cùng rõ ràng:

"Nhị gia, ngài đã quên rồi sao? Lần kia tại hậu hoa viên, ngài uống rượu say, sau đó... đã khiến ta..."

Quận vương phi quay đầu gắt gao nhìn thẳng Chu Đằng:

"Đến tột cùng có chuyện này không?"

Chu Đằng gãi đầu nghĩ, ánh mắt chần chờ nhìn về phía mẫu thân, hắn không biết nên nói có hay không.

Tiểu Hoàn bị đe dọa đến tính mạng cũng đang rất nóng nảy, bất chấp mặt mũi, kêu ầm lên: "Đầu tháng tư, đêm đó Nhị gia say rượu đến hậu hoa viên tản bộ, nô tỳ đang chăm sóc mẫu đơn, bị Nhị gia đè vào bụi hoa. Nhị gia, ngài không thể quên được."

Chu Đằng vuốt mũi dùng sức nghĩ, hình như có một hồi thế, hắn uống rượu tản bộ ở hậu hoa viên, dưới lòng bàn chân không biết bị vấp vật gì đó, đột nhiên ngã xuống.

Nhưng không ngã xuống đất, mà đã rơi vào người một nữ nhân. Đầu óc hắn choáng váng, không có thấy rõ hình dạng của nữ nhân, nhưng nhớ rõ ngực người nọ vô cùng lớn, như một đóa hoa mẫu đơn nở rộ. Một tay cầm không hết, đúng là xúc cảm mềm mại này đã làm cho hắn có hứng, sau đó mơ mơ màng màng chấm dứt thế nào, đã không còn nhớ rõ.

"Rốt cuộc có hay không?" Quận vương phi quát.

Chu Đằng sợ tới mức hơi run lên, run rẩy nói: "Có."

Vẻ lạnh lùng của Quận vương phảng phất, như sắp nở thành một đóa hoa tươi lạnh đằm. Lúc đang cần có tôn ti nhất, tình hình thích hợp xuất hiện, thật sự là trời cũng giúp ta. Và ta cao ngạo đứng dậy, đi đến trước mặt Tiểu Hoàn, ánh mắt từ đỉnh đầu đến bụng, lặn khoăn một lát, uy hiếp nói: "Vậy trước tiên giữ người lại, sau này nếu phát hiện người nói láo, hừ!"

Chu Thiêm cảm ghét trừng Tiểu Hoàn, bất đắc dĩ nhắm nghiền hai mắt. "Đi xuống trước đi."

Trò khôi hài dùng một sự việc kinh người để kết thúc, một đám người hai mặt nhìn nhau, ai cũng không biết nói gì cho phải.

Chu Lăng không còn cười khẩy nổi nữa, thầm nghĩ lúc này nên chạy nhanh rời đi thôi. Kéo bàn tay nhỏ của Tịnh Thục, lặng yên lên đường trở về Lan Đình uyển. Ngày mùa hè gió đêm nhẹ nhàng khoan khoái hợp lòng người, y lại cảm thấy lòng buồn bực, rõ ràng trong lòng rất nóng, nhưng trên tay lạnh buốt.

"Chàng thấy không đáng thay đại ca sao?" Tịnh Thục nói khẽ.

"Ừ." Tay Chu Lăng nắm thật chặt: "Không ngờ... Nàng ta sẽ biến thành như vậy."

"Chàng cảm thấy con của nàng thật sự là của Nhị ca sao?" Tịnh Thục nhẹ giọng hỏi.

"Hừ! Ai biết được? Dầu tháng tư... là thời điểm chúng ta rời phủ Quận vương không lâu, xem ra đứa nhỏ này

suýt nữa đã nương nhờ lên người ta rồi. Còn nhớ rõ ngày nàng cắt áo bào xanh, thu dọn đồ về nương gia không? Đêm hôm đó ta cũng uống nhiều quá, nàng ta cố ý tiến đến tìm cơ hội ra tay với phu quân ta đây. Cũng may, ta say nhưng không mất tỉnh thần, hơn nữa trong lòng vì phu chi nhớ nàng."

Chu Lăng chớp mắt vài cái với nàng, đổi được một ánh mắt cười khế, trong lòng thư thái không ít, nói tiếp: "Đêm đó ta đã đuổi nàng ta đi, đuổi ra khỏi Lan Đình uyển, cho nàng ta đến hậu hoa viên làm người hầu, không ngờ, nàng ta vẫn không an phận, đáng tiếc. Đáng tiếc cho một tâm chân tình của đại ca năm đó, năm năm nay, đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì? Có thể làm cho một người thay đổi lớn như vậy, xem ra rất đáng để tra một chút."

Tịnh Thục gạt đầu ra về tận thành, nhưng chợt nhớ đến điều gì, nghi hoặc hỏi: "Chàng nói ta cắt chiếc áo bào màu xanh lam kia?"

Chu Lăng vừa bực mình vừa buồn cười liếc nhìn nàng: "Không phải nàng, chẳng lẽ là ta nữ cất bỏ? Đó là bộ y phục ta thích nhất, bị nàng cắt nát, lúc nhìn thấy nó bị nàng lăng trì xé tơi, lòng ta đều vỡ vụn hết cả."

Tịnh Thục tui thân bĩu môi: "Ta còn buồn bực vì sao không thấy bộ y phục đó đây, đây chính là bộ y phục người ta tự tay làm cho chàng. Vốn nghĩ đã bị chàng bỏ quên ở nha môn rồi, hóa ra, là bị người cất nát."

Lúc này đôi phu thê mới chợt hiểu ra, hóa ra có người lợi dụng lúc bọn họ cãi nhau, thêm dầu vào lửa.

Chu Lăng tức giận lập tức muốn đi tìm Tiểu Hoàn, bị thê tử giữ chặt: "Nàng làm nhiều chuyện xấu, đương nhiên sẽ không có kết cục tốt, làm gì chàng phải tự mình động thủ chứ. Lần này chúng ta rời đi, có lẽ phủ Quận vương cũng sẽ không sống yên ổn đâu."

Một câu của tiểu nương tử đánh vào tim huyết, tức giận của Chu Lăng bay biến mất. "Đúng, để cho bọn họ giày vò nhau đi, như vậy mới không dư thừa tinh lực đến giày vò chúng ta. Trước tiên ta sẽ tìm người ngầm điều tra việc này, đợi đến thời điểm mấu chốt, sẽ cho bọn họ một kích trí mạng."

Nói chuyện, vào phòng, Tịnh Thục muốn lên giường ngồi, Chu Lăng không chịu, nhẹ nhàng nhắc, ôm người ngồi lên chân mình. Tịnh Thục then thùng, chế nhạo y nói: "Phu quân càng ngày càng lợi hại, ta sợ chàng thật."

"Sợ? Mệnh căn của ta đều bị chân nàng đè ở phía dưới, nàng còn có thể sợ ta?" Y khẽ giật thân thể, cọ sát lên người nàng, hôn gò má nàng.

Tịnh Thục bĩ y chọc cho tai nóng tim đập, vội vàng mở đề hỏi chuyện Nhã Phượng như thế nào rồi?

Vì để đưa Nhã Phượng đi, Chu Lăng thật sự đã mất không ít sức lực, bởi vì nàng không phải là thân muối của mình, mà là đường muối chi thứ hai. Trường công chúa và Nhị lão gia đều rất nghi hoặc vì sao Chu Lăng muốn dẫn nàng đi, chỉ có Cận thị hiểu được, bà ta giả vờ ra vẻ đạo mạo giả ý giữ lại. Nói là cô nương sắp cập kê rồi, rất nhanh sẽ có bài hôn sự cho nàng, đi như vậy. làm trở ngại nhân duyên thì sao?

Nhã Phương tự mình đi tìm Trương công chúa, nói mình nguyện ý chăm sóc Tam tẩu mang thai, chờ sang năm hài tử sinh ra rồi trở về. Tuy Trương công chúa nhìn không thấu trong hồ lô của những hài tử này bán gì, nhưng chỉ là một thứ nữ râu ria, không đáng cho là phí tâm tư, cam tâm tình nguyện đi thì cứ đi thôi.

Bà không hề gì, khiến Tịnh Thục và Nhã Phương vui đến hóng, xe ngựa đi ra khỏi Đông Thành Môn, cuối cùng khi không còn nhìn thấy cổng vòm mái cong của phủ Quận vương nữa, tâm trạng các nàng vô cùng thư sướng, như chim nhỏ thoát khỏi lồng sắt, thỏa sức bay lượn trên bầu trời xanh thăm thẳm.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3446125#p3446125>

Bạn đang đọc truyện *Thục Nữ Dụ Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.